

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAVID BALDACCI

VEGA

BATAKLIGIN ÖTESİ

İlginç ilişkiler, saklı sırlar ve tuhaf yaratıkların var olduğu orijinal fantastik bir dünya canlı bir anlatımla okuyuculara sunuluyor. Baldacci etkileyici hikâyeler kurmanın yolunu iyi biliyor.

New York Times çoksatar yazarı
Brandon Mull

Vega ele avuca sığmaz büyüleyici bir dünyanın romanı. Baldacci'nin usta kalemi gençleri olduğu kadar yetişkinleri de etkisi altına almayı başarıyor.

New York Times çoksatar yazarı
Richard Paul Evans

Vega Jane benim kalbimi çaldı. Daha önce de kadın kahramanların olduğu birkaç roman okumuştum ancak hiçbiri beni Vega kadar etkilemedi. Onun maceraları devam etmeli. Bu kadın kahramanı kızlarımın da okuyup onu örnek almasını istiyorum.

SciFi Pulse

Polisiye, suç romanlarının çoksatar yazarı David Baldacci bu kez çok farklı, fantastik bir romanla karşımızda.

Booklist

DAVID BALDACCİ

VEGA

BATAKLIĞIN ÖTESİ

Özgürlük
sınırların
ötesindedir...

DAVID BALDACCI

VEGA

ÞATAKLİĞİN ÖTEĞİ

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Vega- Bataklığın Ötesi
Özgün Adı: The Finisher
David Baldacci

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Belgin Selen Haktanır
Editör : Erkan Küçük
Düzeltilti : Kerem Yıldız
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Nisan 2017
ISBN: 978-605-186-260-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

©David Baldacci

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - Sertifika No: 34191

DAVID BALDACCI

VEGA

Батаклигин Өтөсү

UNUS*

Pelinotu Denen Bir Yer

Çılgılığı duyduğumda uyukluyordum. Her şey oracıkta ve o anda meydana geliyormuş gibi yüksek ve korkutucu olan o ses, kulağımı bir morta ateşi gibi deldi ve zihnimi darmadağın etti.

Sesin ardından bir görüntü belirdi: Mavi renkli bir şeydi. Yere inmiş bir bulutu andıran bir pusun içindeydi. Zihnimi kuşattı, tüm diğer düşünceleri ve anılarımın tamamını geriye itti. Nihayet ortadan kaybolduğunda, zihin bulanıklığım da geçti. Ama ben her zaman, çok önemli bir şeyin bu olaydan sonra bana geri gelmediğini düşünmüyordum.

Ağacımın tepesindeki kalasların üstünde hemen dimdik oturdum; mahmurluğumla birlikte o görüntü de silinip gitti. İlk ışıktaki, hemen hemen hep ağacımın tepesinde olurdum... Üst dalları sık bir örtü oluşturan, ta tepeye kadar yükselen dev gibi bir söğüt ağacıydı bu. Ağacın gövdesine çakılmış yirmi kısa tahtayla yukarıya çıkıyordum. Yukarıdaki sekiz tane geniş ve uzun panel, zemini oluşturuyordu. Tek başıma yağlayarak dalların üstüne serdiğim ve oradan buradan bulduğum iplerle sıkıca bağladığım su geçirmez bir kumaş da çatı görevini görüyordu. Ama bunları düşünmüyordum, çünkü tiz bir çılgılık kulaklarımda çınılıyordu ve bu sadece zihnimde var olduğundan emin olduğum o mavi pusun

* (Latince) Bir. Bölüm başlıkları Latince rakamlardan oluşuyor. (e.n.)

çığlığı değildi. Bu çığlık aşağıdan geliyordu.

Hızla kalasların kenarına gittim ve çığlığı yeniden duyduğum yere doğru baktım. O anda çığlığa, saldırı köpeklerinin vahşi sesleri de karıştı ve huzurlu ilk ışıık bu seslerle bölündü.

Wugmortlar rutinlerine aykırı geldiğı için ilk ışııkta veya aydınlığın ya da gecenin hiçbir vaktinde çığlık atmazlardı. Telaşla, ağacımın gövdesine çakılmış kısa tahtalardan aşağı indim. Çizmelerim toprağı değince önce sağa, sonra sola baktım. Çığlıkların ve köpek seslerinin hangi yönden geldiğini anlamak güçtü. Sesler ağaçların arasında yolunu kaybetmiş gibi sekip yankılanıyordu.

Bana doğru gelen şeyi görünce arkamı dönüp var gücümle koşmaya başladım. Saldırı köpeğı bir sıra ağacın arasından sivri dişlerini göstererek fırlamıştı. Dişi bir Wug olarak çok hızlı koşuyordum, ama bir saldırı köpeğinden daha hızlı koşabilecek tek bir erkek ya da dişi Wug yoktu.

Koşarken bile köpeğın sivri dişlerinin derime saplanıp kemiğıme geçmesine kendimi hazırlıyordum. Ama köpek yanımdan ok gibi geçip hızla gözden kayboldu. Bu ışııkta avladığı şey ben değildim. Sola bakınca, iki ağacın arasında bir şey gördüm: Siyah bir tunikti bu.

Konsey oradaydı. Saldırı köpekleri onlar tarafından salınmış olmalıydı.

Peki, neden? Tek bir istisna dışında Konsey, birçoğı Wuglardan yaşça daha büyük erkeklerden oluşurdu ve bunlar dışarıya kapalı bir yaşam sürerlerdi. Tüm Wugların uyması gereken yasaları, düzenlemeleri ve diğer fermanları geçirirlerdi. Lüks bir hayat sayılmasa da hepimiz barış ve özgürlük içinde yaşırdık.

O sırada ormandaydılar ve köpeklerini bir şeyin peşine salmışlardı. Belki de bir Wug'un peşindeydiler. Sonra, aklıma hapislane-

miz olan Valhall'dan birisinin kaçmış olabileceği geldi. Ama o güne dek, hiçbir Wug, Valhall'dan kaçamamıştı. Kaçmışlarsa bile, Konsey üyelerinin onları yakalamak için dışarı çıkacaklarını sanmıyordum. Onlar kötü Wugları yakalamak için başka yollara başvururlardı.

Köpeklerin hırıltılarını ve hızla ilerleyen ayak seslerini izlemek için koşmaya devam ettim ve çok geçmeden Batakılık'a tehlikeli olacak kadar yaklaştığımı fark ettim. Batakılık, Pelinotu'nu bir kement gibi saran, aşılması imkânsız bir engeldi. Var olan bir tek bunlar vardı: Pelinotu ve Batakılık. Sizi anında parçalayabilecek dehşetengiz canavarlar yüzünden, o güne kadar kimse Batakılık'a girmemişti. Batakılık'ın ardında hiçbir şey olmadığından, Pelinotu'nu da ziyaret eden kimse olmamıştı.

Wugların küçüklüklerinden beri sürekli olarak kaçınmaları tembihlenen o korkunç yerin kenarına yaklaştım. Yavaşlayıp Batakılık'ın başladığı yerden birkaç metre ötede durdum. Kalbim çılgınlar gibi atıyordu ve ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyordum. Ama bunun sebebi sadece koşmuş olmam değil, gizlice içeri girebilecek kadar aptal olanlar için sonu sadece ölüm olacak bir yere o kadar yaklaştığım içindi.

Köpek sesleri de, ayak sesleri de hafiflemişti. Sola bakınca, köpeklerin ve Konsey üyelerinin Batakılık'ın derinliklerine doğru ilerlediğini gördüm. Yüzlerini göremiyordum, ama onların da en az benim kadar korktuklarını tahmin edebiliyordum. Saldırı köpekleri bile Batakılık'ın hiçbir bölgesine girmek istemezdi. İçimde tuttuğum nefesimi dışarı verdiğim anda, sağımdan bir ses geldi. O yöne baktığımda şok içinde, birisinin Batakılık'ın çevresini bir barikat gibi saran karmaşık dalların ve eğri büğrü ağaçların arasında gözden kaybolduğunu fark ettim. Çok iyi tanıdığım bir Wug'du bu.

Soluma bakıp Konsey'in veya köpeklerin onu görüp görme-

diğini anlamak istedim, ama görmemiş gibiydiler. Tekrar onu gördüğüm yere baktım, ama gitmişti. Acaba bu bir hayal miydi; çünkü hiçbir Wug kendi isteğiyle o korkunç yere girmezdi.

Kolumda bir şey hissedince, az kalsın çılgılık atacaktım. Tam o sırada yere düşecek gibi oldum, ama bir el olduğunu gördüğüm şey beni ayakta tuttu.

“Vega Jane? Sen Vega Jane’sin, değil mi?”

Başımı çevirip Jurik Krone’un sert yüz hatlarına baktım. Uzun boylu, güçlü ve kırk beş seans yaşındaydı. Ayrıca da Konsey’in hızla yükselen bir üyesiydi.

“Ben Vega Jane’im,” diyebildim.

“Burada ne işin var?” dedi. Sesi sert değildi, meraktan soruyor gibiydi, ama gözlerinde, bastırmaya çalıştığı düşmanca bir ifade vardı.

“Bacalar’a gitmeden önce ağacımdaydım. Bir çılgılık duydum, ardından da köpekleri gördüm. Siyah tunikli Wugların koştuğunu görünce... ben de koşmaya başladım.”

Krone tamam der gibi başını salladı. “Başka bir şey gördün mü?” diye sordu. “Siyah tuniklerden ve köpeklerden başka.”

Bir Wug’un Batakılık’a koştuğu yere baktım. “Batakılık’ı gördüm.”

Parmakları omzumu daha sıkı kavradı. “O kadar mı? Başka bir şey görmedin mi?”

Sakin kalmaya çalıştım. Batakılık’a kaçmadan önce gördüğüm Wug’un yüzü ışıktan bir mızrak gibi beni delip geçti.

“O kadar.”

Parmakları gevşedi ve geri çekildi. Ona daha dikkatlice baktım. Siyah tüniği, geniş omuzlarını ve iri kollarını sıkıca sarıyordu.

“Neyi kovalıyordunuz?” dedim.

“Bu, Konsey’i ilgilendirir, Vega,” dedi sert bir tavırla. “Lütfen,

geri dön. Batakılık'a bu kadar yaklaşmak güvenli değil. Pelinotu'na doğru git. Hemen. Kendi iyiliğin için."

Arkasını döndü ve beni nefes nefese, tir tir titrer bir halde oracıkta bıraktı. Batakılık'a son bir kere daha bakıp hızla ağacıma doğru koşmaya başladım.

Ağacın gövdesindeki yirmi kısa tahtayı telaşla çıktım ve nefesiz kalmış, zihnim akla hayale gelebilecek en korkunç düşüncelerle dolmuş bir halde bir kez daha kalasların üstüne çıktım.

"Na-na-naber, Ve-ve-Vega Jane?"

Aşağıdan gelen ses arkadaşıma aitti. İsmi Daniel Delphia'ydı, ama benim için sadece Delph'ti. Her iki ismim de bana doğduğumda verilmiş gibi bana hep Vega Jane derdi. Ondan başka herkes de, benimle konuşacak olduklarında sadece Vega derlerdi.

"Delph?" dedim. "Yukarıdayım."

Kısa tahtalardan hızla yukarı çıktığımı duydum. Neredeyse yirmi metre yukarıdaydım. On dört seans yaşında olduğum halde, ben ondan çok daha olgundum. Ama onun aksine, bir dişiydim.

On dört yaşında ve dişi olmak, ikimizin de yaşadığı Pelinotu köyünde küçümsenen bir şeydi. Nedenini asla anlamamıştım. Ama genç olmayı seviyordum. Dişi olmayı da öyle.

Belli ki bunları seven azınlığın arasındaydım.

Pelinotu kısa Wug olarak bilinen Wugmortlarla dolu bir köydü. Köy sözcüğü orada var olmayan komünal bir hayatı ifade ediyordu. Zaman zaman başkalarına yardım eli uzatırdım, ama amaçlarımı dikkatle seçerdim. Bazı Wuglar ne güvenilirirdi, ne de merhamet sahibiydi. Onlardan hep uzak durmaya çalışırdım. Bunu yapmak bazen zor olurdu, çünkü sinirimi bozarlardı.

Tahtaların arasında Delph'in başı göründü. Benden çok daha uzun boyluydu ve ben bir dişi olarak bir metre yetmiş iki santim

olduğum için uzun boyluydum. Hâlâ büyümeye devam ediyordum, çünkü Janelerin hepsi geç geliyordu. Büyükbabam Virgil'in yirmi yaşındayken on santim daha boy attığı söylenirdi. Kırk seans sonra onun Olay'ı yaşandı ve ondan geriye hiçbir şey kalmadığı için boyunun uzunluğu da anlamsız hale geldi.

Delph yaklaşık olarak bir doksan sekiz boyundaydı ve söğüt ağacının yapraklarla kaplı tepesi gibi geniş omuzları vardı. On altı seans yaşındaydı; saçlarını yıkamadığı için, büyük bir kısmı kirli beyaz gibi gözüken upuzun siyah saçları vardı. İri un çuvalarını taşıdığı Değirmen'de çalıştığından, saçlarına devamlı un bulaşıyordu. Geniş ve basık bir alnı, dolgun dudakları ve saçlarının tozsuz rengi kadar kapkara gözleri vardı. Gözleri yüzünde birbirinin tıpatıp aynı olan iki delik gibi gözüktü. Delph'in zihninde neler olup bittiğini görmenin muhteşem bir şey olabileceğini düşünürdüm. İtiraf etmem gerekirdi ki, gözleri çok güzeldi. Bazen bana baktığında eridiğimi hissederdim.

Delph, yaratıcılığın kullanılması gereken Bacalar'da çalışmak için gerekli özelliklere sahip değildi. Onun karmaşadan başka bir şey yarattığına şahit olmamıştım. Zihni sağanak yağmurlar gibi gidip gelirdi. Altı seans yaşında olduğundan beri öyleydi. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu; biliyorlarsa da bunu benimle asla paylaşmamışlardı. Delph'in ne olduğunu hatırladığını düşünüyordum. Başına her ne geldiyse, zihnini etkilemişti. Bir Olay olmadığı kesindi, yoksa ondan geriye hiçbir şey kalmazdı. Ama buna şahit olmaya yakın bir şey olabilirdi. Buna rağmen, Delph bazen zihninde birçok Wug'un düşündüğünden fazlasının var olduğuna inanmama neden olacak şeyler söylerdi.

Delph'in zihninde bir bozukluk olsa da, dış görünümünde hiçbir terslik yoktu. Kesinlikle yakışıklıydı. O asla fark etmese de, ya-

nından geçtiği birçok dişinin ona “imalı” baktığını görürdüm. Onu öpmek istediklerinden emindim. Ama Delph her zaman hareket halindeydi. Geniş omuzları, kaslı uzun kolları ve bacakları ona hiçbir Wug’un aşık atamayacağı bir güç vermişti.

Delph yanıma oturdu, incecik ayak bileklerini birbirinin üstüne atıp ince tahtaların kenarından aşağı sallandırdı. İkimiz oraya zor sığıyorduk. Ama Delph ağacıma gelmeyi severdi. Gidebileceği fazla bir yer yoktu.

Uzun ve koyu renkli dağınık saçlarımı gözlerimden geriye attım ve kolumdaki bir kir lekesine dikkatle baktım. Bunu silmedim, çünkü üstümde daha bir sürü leke vardı. Delph’in üzerindeki Değirmen tozu gibi, bunu silmek ne işe yarardı ki? Hayatım kir ve tozla doluydu.

“Delph, o sesleri duydun mu?”

Bana baktı. “Ha-hangi se-sesleri?”

“Saldırı köpeklerini ve çılgınlıkları.”

Kafayı üşütmüşüm gibi baktı. “Se-sen iyi mi-misin, Ve-Vega Jane?”

Tekrar denedim. “Konsey bugün saldırı köpekleriyle burada bir şeyin izini sürüyordu.” *Birisini* demek istemiştım, ama bunu kendime saklamaya karar verdim. “Bataklık’ın oradaydılar.”

Tahmin ettiğim gibi, o ismi duyunca ürperdi. “Ba-Ba-Ba...” İçine titrek bir nefes çekti ve sadece, “Kötü,” dedi.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Yemek yedin mi?” diye sordum. Açlık acı veren, kapanmamış bir yara gibiydi. Aç olduğunuzda başka hiçbir şey düşünemezsiniz.

Delph hayır der gibi başını salladı.

Yanımda taşıdığım ufak teneke kutuyu çıkardım. İçinde bir parça keçi peyniri, iki haşlanmış yumurta, bir parça kızarmış ekmek ve kendi yaptığım, ufak kalay yüksüklerde taşıdığım bir miktar tuz

ve karabiberden oluşan azığım vardı. Pelinotu'nda özellikle et suyu çorbalarımızda bol miktarda karabiber kullanırdık. Karabiber bir sürü kötü şeyi, mesela bozuk etin ve çürük sebzelerin tadını düzeltirdi. Yanımda bir de tatlı turşu vardı, ama onu daha önce yemiştim.

Kutuyu ona verdim. İlk öğünüm olacaktı, ama ben onun kadar iyi değildim. Oralarda dendiği gibi, ateşini yakmak için çok oduna ihtiyacı vardı. Ben bir ara yerdim nasıl olsa. Kendimi dizginlemekte iyiydim. Delph kendini dizginlemezdi. Nasıl hissederse öyle davranırdı. En tatlı özelliklerinden biri de buydu zaten.

Yumurtaların, peynirin ve ekmeğin üstüne tuzla biber serpti ve bunları tek bir lokmada ama acele etmeden mideye indirdi. Yiyecekler o kocaman mağaraya düşünce midesinin guruldadığını duydum.

“Daha iyi misin?” diye sordum.

“İ-iyiyim,” diye mutlu mutlu mırıldandı. “Teşekkürler Ve-Vega Jane.”

Uykulu gözlerimi ovuşturdum. Bana gözlerimin gökle aynı renk olduğu söylenmişti. Ama diğer zamanlarda, gökyüzü bulutlarla kaplandığında, yukarıdaki renkleri çekiyorlarmış gibi gümüş rengine dönüşürlerdi. Muhtemelen, geçireceğim tek değişim de buydu.

“Bu ışıқта a-annenle ba-banı ziyaret e-edecek misin?” dedi.

Ona baktım. “Evet.”

“Be-ben de ge-gelebilir miyim?”

“Tabii ki gelebilirsin, Delph. Bacalar'dan sonra orada buluşabiliriz.”

Tamam der gibi başını salladı, *Değirmen* sözcüğünü mırıldandı, kalktı ve kısa tahtalara basarak yere indi.

Ben de peşinden inip güzel şeyler yaptığım Bacalar'a doğru yola çıktım. Pelinotu'nda hareket halinde olmak iyi bir şeydi.

Ben de öyle yapıyordum zaten.

Ama bunu o ışıktaki farklı bir şekilde yaptım. Bataklık'a koşmak ölüm anlamına geldiği için, bunu yapması imkânsız görülen biri gibi hareket ettim. Böylece, gördüğümü sandığım şeyi görmediğime kendimi inandırdım.

Ancak görme becerimin kusursuz olduğunu anlayana dek aradan fazla şerit geçmeyecekti. Pelinotu'nda sürdüreceğim hayatım da asla aynı olmayacaktı.

DUO

Bacalar

Sessizliğe bürünmüş ormandaki patikada yürürken sakinleştim ve uzun süre önce bana anlatılmış olan bazı şeyleri hatırladım. Nedenini tam olarak bilemiyordum, çünkü zamanlama biraz tuhaftı, ama bu tür düşünceler aklıma hep en garip anlarda gelirdi.

İlki benim için en unutulmaz oldu.

En feci ve korkunç yer, Wugmortların bilmediği, olabilecek en yanlış yer.

Büyükbabam Olay'ını yaşamadan ve sonsuza dek gitmeden önce bana bunu söylemişti. Büyükbabamın bunu bir tek bana söylediğine inanıyordum ve ben de kimseye söylememiştim. Doğuştan pek başkalarına güvenen bir Wugmort değildim. Orada kimse öyle olamazdı zaten.

Büyükbabam bunu bana söylediğinde çok küçüktüm. Kısa bir süre sonra, Olay'ını yaşamıştı. İtiraf etmem gerekirdi ki, o zamanlar neden söz ettiğinden bile emin değildim. Sonrasında da emin olamamıştım. Bir yerin feci ve korkunç olabileceğini anlayabiliyordum, ama neresi olabilecek en yanlış yer sayılabilirdi? Sık sık denediğim halde, asla çözemediğim bir bilmeceydi buydu.

Büyükbabam bana kayan yıldızları da anlatmıştı. Demişti ki: *Bir kayan yıldızın gökyüzünde alev alev tesadüfi bir yol çizdiğini her gördüğünde, bir Wugmort için bir değişim gerçekleşecek demektir.*

Pelinotu gibi asla değişmeyen bir yer için ilginç bir görüştü bu.

Bu iki düşünce az sonra beni rüzgârla uzaklaşan incecik dumanlar gibi terk etti ve yeniden önümde ne olduğuna odaklandım... Benim için çalışarak geçecek bir ışık daha vardı.

Hedefime yaklaşırken, içime bir nefes çektim ve hissettiğim koku beni benden aldı. O koku çoktan hücrelerime sinmişti. Ne kadar yağmur kovanının veya boruların altında dursam da üstümden gitmeyecekti. Patikadaki köşeyi döndüm ve orayı gördüm: Bacalar. Oraya öyle diyorduk, çünkü isi ve kiri yükseklerle taşıyan sayısız bacası vardı.

Ta göğe kadar, tuğla üstüne tuğla dikilmişti. Esas işlevinin ne olduğunu, ya da güzel şeyler yapmaktan başka bir şey için kullanılıp kullanılmadığını bilmiyordum. Ama inanılmaz derecede büyük ve son derece çirkindi. Bu görüntüsü amacına ters düşüyordu.

Devasa kapılarında, elindeki minik mürekkep damgasıyla kırış kırış bir Wug duruyordu. İsmi Dis Fidus'tu. Kaçınıcı seansında olduğunu bilmiyordum, ama yüze yakın olmalıydı.

Yanına gidip elimi uzattım. Elimin üstü iki seans boyunca orada çalıştığım için mürekkep yüzünden renk değiştirmişti. On ya da yirmi seans çalıştıktan sonra neye benzeyeceğini hayal bile edemiyordum. Elimin derisi sonsuza dek mavi kalacaktı.

Fidus iskeleti andıran eliyle elimi tuttu ve damgayı bastı. Bunun neden yapıldığını bilmiyordum. Hiç mantıklı değildi ve mantıklı olmayan şeyler beni daima rahatsız ederdi. Çünkü tüm bunların *birisine* mantıklı geldiğini içimde hissediyordum.

Dis Fidus'a bakıp o ışıktaki kovalamacadan haberdar olup olmadığını suratından anlamaya çalıştım. Ama orada öylesine doğal bir endişe ifadesi vardı ki, bilip bilmediğini kestirmek çok zordu. Bacalar'a girdim.

“Yanımda çalışanların buraya ikinci ışıktan üç şerit önce gelmelerini isterim, Vega,” dedi birisi.

Julius Domitar tombul bir kurbağa gibi iri ve şişkoydu. Onun da tenine tuhaf ve soluk yeşil bir renk çökmüştü. Pelinotu’nda tanıdığım en kibirli Wug’du ve bu unvanı kapabilmek için kıyasıya rekabet edilirdi. “Altında” çalışanların oraya üç şerit önce gelmelerini istediğini söylerken, aslında benden söz ediyordu. Bacalar’da çalışan tek dişi hâlâ bendim.

Ofisinin kapısından ona bakmak için arkama döndüm. Üstünde Pelinotu’ndaki tek mürekkep üreticileri olan Quick ve Stevenson mürekkep hokkalarının durduğu masasının ardında oturuyordu. Domitar’ın elinde uzun bir mürekkep çubuğu vardı. Masasında da rulo rulo parşömenler duruyordu. Parşömenlere bayılırdı. Aslında, asıl bunların üstündeki şeylere bayılırdı; kayıtlar. Çalışma hayatımızın bölük pörçük parçalarını içeren kayıtlar...

“Üç şerit yine de erken sayılır,” deyip yürümeye devam ettim.

“Senin gibilerden çok daha kötü durumda olanlar var, Vega. Bunu sakın unutma,” dedi. “Buradaki durumun iyi, ama bu değişebilir. Ah, hem de nasıl değişebilir.”

Hızla Bacalar’ın ana çalışma katına gittim. Fırınlara çoktan yakılmıştı. Bir köşede yanan iri fırınlar asla söndürülmezdi. En soğuk gecelerde bile, o odaya ılık ve nemli bir hava verirlerdi. Tüm bedenleri kaslarla kaplı Daktiler çekiçlerle ve penselerle metallerini dövüyor, kule çanları gibi sesler çıkarıyorlardı. Kaşlarından ve biçimli sırtlarından terler akıyor ve ayaklarının dibindeki zeminde lekeler oluşturuyordu. Kesiciler ahşap, sert ve yumuşak metalleri biçiyorlar, Karıştırıcılar da kocaman küvetlere döktükleri malzemeleri karıştırıyordu.

Oradaki Wuglar tıpkı benim gibi, her açıdan sıradan ve çalışkanlardı. Sadece yaşamaya çalışıyorlardı. Seanslarımızın sonuna dek hepimiz aynı işi yapacaktık.

Ana zemindeki bir odada bulunan ve iş pantolonumu, ağır deri önlüğümü, eldivenlerimi ve koruyucu gözlüğümü koyduğum ahşap dolabıma gittim. Sonra da ana zeminin arkasındaki iş istasyonuna yürüdüm. Orada üstü sayısız lekeyle kaplı ahşap bir masa, metal tekerlekli eski ve yıpranmış bir araba, ellerime tam uyan hem iri, hem de ufak aletlerden oluşan bir set, kalite kontrolümüzü oluşturan bazı test aletleri, şişelerce yağlıboya, kumaş boyası, asitler ve zaman zaman kullandığım diğer malzemeler vardı.

Yaptığım işlerden bazıları tehlikeli olduğundan elimden geldiğince fazla koruyucu giysi giyiyordum. Orada çalışan birçok kişinin parmakları, gözleri, dişleri, hatta bazı uzuvları yoktu. Bedenimden bir şeyler kopmasını ve onların arasına katılmayı istemiyordum. Sahip olduğum şeyleri seviyordum. Her şeyim doğru sayıdaydı ve çoğu düzgündü.

Bacalar'ın üst katına açılan, mermer parmaklıklı geniş taş merdivenlerin yanından geçtim. O tür bir yerde olabilecek son derece zarif bir şeydi ve bana kim bilir kaçınıcı kez Bacalar'ın her zaman bir fabrika olmadığını düşündürüyordu. Orada nöbet tutan Wugmort muhafızına gülümsedim.

İsmi Ladon-Tosh'du. Konuştuğunu hiç duymamıştım. Omzunda uzun namlulu bir morta taşıyordu. Siyah renkli kalın kemerinde de kınında duran bir kılıçla, ufak deri kaplı bir bıçak asılıydı. Oradaki tek görevi herhangi birimizin Bacalar'ın ikinci katına çıkmasını engellemektir. Uzun, kömür karası saçları, yara izleri bulunan suratı ve birkaç kez kırıldığı belli olan gaga burnu ve bir ölününkini andıran gözleriyle, Ladon-Tosh tüm bu silahlar olma-

dan da ürkütücüydü. Hele silahlarıyla *birlikteyse*, her açıdan son derece korkutucuydu.

Bir keresinde, ben daha Bacalar'da çalışmaya başlamadan çok uzun süre önce, salağın teki Ladon-Tosh'u aşip yukarı kata çıkmaya çalışmış. Ladon-Tosh'un onu bıçakladığı, kılıcıyla kafasını kestiği ve bedeninin geri kalanını Bacalar'da gece gündüz yanan fırınlardan birine attığı söylenir. Buna inandığımdan emin değilim, ama yine de bir *gerçeklik* payı bırakıyordum.

Bu yüzden, Ladon-Tosh'a her zaman nazik davranıyordum. Bana hiç bakmaması veya konuşmaması umurumda değildi. Sadece beni bir arkadaş olarak görebileceğini bilmesini istiyordum.

Qrada ilk çalışmaya başladığımda, bana son işlemlerde yardımcı olan Quentin Herms isimli bir Wugmort vardı. Bacalar'daki görevim buydu; bir Son İşlemciydim. İlk ışığımda oraya gittiğimde, Domitar sadece, "İki şerit geç kaldın. Bir daha olmasın," diye böğürmekle yetinmişti.

O ilk ışıktaki, mürekkep damgası basılmış elime bakmış ve orada ne yapacağımı merak etmiştim. İsmim üstünde yazdığı için iş istasyonumu bulmam mümkün olmuştu. Üstünde gümüş renkli harflerle Vega Jane yazan dikdörtgen biçimli kararmış bir metal parçasıydı bu ve ahşap masanın üstüne mihlanmıştı. Güzel bir isim levhası değildi.

Bunu gördükten sonra, bir tek, *Buraya mihlanan şey sadece ismim değil*, diye düşünmüştüm. *Benim*.

İş istasyonumun yanında dikildiğim o ilk ışıktaki, Quentin telaşla yanıma gelip beni karşılamıştı. Bir aile dostuydu ve bana her zaman iyi davranmıştı.

"Bir sonraki ışıktaki başlayacağını sanıyordum, Vega," dedi. "Yoksa seni karşılamaya hazırlanırdım."

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim bir parça çaresizliğe kapılıp.

Kendi istasyonuna gidip, metalden yapılmış ufak bir bibloyla geri geldi. Bir köpeğin başını okşayan çok genç bir erkeğin biblo-suydu bu. “Aynen bunun gibi ya da benzeri şeyleri son işlemden geçireceksin. Bu, metaldir. Aynı zamanda, ahşap, porselen, kil ve diğer materyallerden yapılmış şeyleri de işlemden geçireceksin. Bu Wug ve köpeğini güzel renklere boyayacaksın.”

“Hangi renkleri kullanacağımı nereden bileceğim?”

“İş istasyonunda her ürün için ayrı talimatlar göreceksin. Ama kendi yaratıcılığını da kullanabilirsin. Bazen boyayacak, bazen oycak, bazen kalıp çıkaracak, bazen de bazı şeyleri daha eski göstermek için bozacaksın.”

“Ama bunları yapmayı bana kimse öğretmedi.”

“Öğrenme sırasında sanata karşı bir yetenek sergilediğini biliyorum,” dedi. “Yoksa seni bir Son İşlemci olman için buraya yola-mazlardı.”

Quentin’e baktım. “Bana eğitim de verileceğini sanıyordum.”

“Verilecek. Seni ben eğiteceğim.”

“Peki senin işlerin ne olacak?” dedim istasyonundaki tamam-lanmamış şeylere bakarak.

“Eğitiminin bir parçası da benim yaptıklarımı son işlemden ge-çirmeme yardım etmek olacak. Bu ışığı dört gözle bekliyordum Vega. Hep Bacalar’a yollanmanı umuyordum.”

Dediği gibi bana her şeyi öğretti. Her ışıktaki gülümseyerek işe gidiyordum ve bunun tek nedeni, Quentin’in orada olmasıydı. Becerilerim onunkilere rakip olana dek, işleri hızla öğrendim.

Tüm bunları hatırlamamın nedeni nostalji değil, çok farklı bir şey.

Peşinde köpeklerle ve Konsey üyeleriyle son sürat Batakılık’a daldığını gördüğüm Wug, Quentin Herms’ti. Onun o ışıktaki Baca-

lar'da olmayacağını biliyordum. Acaba bunu diğerleri de fark edecek mi diye düşündüm.

Zihnim şaşkınlıktan çok dehşet hissiyle doluyken, tüm dikkatimi yapmasını bildiğim tek şeye verdim: Bir şeyler satın almaya yetecek parası olan Wuglar için güzel eşyaların son işlemini yapmak. Ben onlardan biri değildim.

Işığın ilk işini elime aldım. Boyanması ve sonra fırında pişirilmesi gereken ufak ve işi henüz tamamlanmamış porselen bir kâseydi. Kâseyi elime alırken üst kısmı kaydı, az kalsın düşecekti. Üst kısmını masaya koyup kâseyi daha sıkıca tuttum. İçine gizlenmiş o ufak kâğıdı o zaman gördüm. Kimse beni izliyor mu diye etrafıma bakıp elimi dikkatle kâsenin içine sokarak kâğıdı aldım. Onu bir iş bezinin içine koydum, bezi masaya serip açtım. İçine koyduğum katlı kâğıt da açıldı. Elyazısı ufak ve okunaklı, sözcükler belirgindi.

Bacalar'a geri dönmeyeceğim, Vega. Bu gece, ağacına git. Orada bulacağın şey, dilediğin takdirde seni Pelinotu'ndan kurtaracak.

Q.H.

Kâğıdı tortop edip yuttum. Boğazımdan aşağı kayarken dört erkeğin Domitar'ın ofisine girdiğini gördüm. Siyah renkli uzun tuniklerinden anlaşıldığı kadarıyla hepsi Konsey üyesiydi. Jurik Krome da aralarında ve bu iyiye işaret değildi. O ışıkta beni Batak-lık'ın yakınlarında görmüştü. Ayrıca, Quentin'in yanında çalışıyor olmam da beni kötü duruma düşürüyordu.

Aradan otuz şerit geçti. Domitar'ın kapısının açıldığını duyunca başımı kaldırdım. Siyah tuniklilerin hepsi bir Wug'a, bir bana bakıyordu. Daktilerin iş yaparken kullandıkları o kızgın demirlerle dürtülmüş gibi her yanım gerildi.

Krone, peşindeki diğer Konsey üyeleriyle öne çıktı. Elinde bir şey vardı. Onun ne olduğunu görünce nefesim kesildi. Bunu hemen hatırladım, ama uzun seanslardan beri görmemiştim. Nasıl oldu da Krone'un elinde, diye merak ettim.

"Yine karşılaştık, Vega," dedi Krone, yanındakilerle birlikte iş istasyonumun etrafını sarıp.

"Evet, öyle," dedim, sesimin titrememesine gayret ederek. Ama sesim bacaklarının üstünde durmaya gayret eden yeni doğmuş bir hayvan yavrusu gibi titriyordu.

Elindeki şeyi gösterdi. Bir yüzüktü. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Evet anlamında başımı salladım. "Büyükbabama aitti." Metal kısmına büyükbabamın elinin üstündeki bir ize uyan belirgin bir desen kazınmıştı. İç içe geçen üç kanca. Bunun ne anlama geldiğini hiç öğrenememiştim. Büyükbabam da bu konuda asla bir şey anlatmamıştı. En azından, bana anlatmamıştı, ama Olay'ını yaşadığında ben daha çok küçüktüm.

"Bana Virgil Alfadir Jane'in yüzüğünün nasıl Quentin Herms'in kulübesinde bulunduğunu açıklayabilir misin?" diye sordu Jurik Krone sabırlı bir ses tonuyla, ama sesinde yine de bir asabiyet seziliyordu.

Midem taklalar atarken ve ciğerlerim dilediğimden daha fazla genişlerken, başımı salladım. "Büyükbabam Olay'ını yaşadığında, yüzüğün de onunla birlikte ortadan kaybolduğunu sanmıştım," dedim. "Bildığınız gibi, bir Olay'dan sonra bir Wug'dan geriye hiçbir şey kalmaz."

Krone yüzüğü iş istasyonuma fırlattı. Almak için elimi uzattığımda, bıçağının ucunu halkanın ortasındaki boşluğa sapladı ve tahtaya mıhladı. Elimi hızla geri çekip korkuyla ona baktım.

Bıçağını yavaşça geri çekip yüzüğü aldı. “Herms’i tanıyor musun?” dedi alçak sesle. “Arkadaşın, değil mi?”

“Ailemin bir tanıdığıdır. Burada benim haricimde Son İşlemci olarak çalışan tek kişidir.”

“Neden bu ışıktaki burada değil.”

“Bilmiyorum,” dedim doğruyu söyleyerek. Yine de Quentin’in notunu yuttuğuma memnun olmuşum. “Belki de yaralanmıştır, ya da hasta olmuştur.”

“İkisi de değil.” Bana biraz daha yaklaştı. “Açık konuşalım. İlk ışıktaki Bataklik’in yakınlarındaydın. Bizi onu kovalarken gördün.”

“Dedim ya, hiçbir şey görmedim. Bana kimi kovaladığınızı da söylemediniz.” Krone’un yüzüne baktım. “Quentin’i neden kovalıyordunuz?”

“Vega, yasalarımız var. Quentin Herms bunları çiğnedi. Bu yüzden de cezalandırılacak.” Krone bana öyle bir baktı ki, benliğimde onun görmediği hiçbir şey kalmamış gibi hissettim. “Sana ulaşmaya çalışırsa, derhal Konsey’e haber vereceksin. Bunu yapmamanın sonuçları ciddi olacak. Bu, ciddi bir mesele, Vega. Gerçekten de çok ciddi.” Duraksadı. “Emirlere karşı gelenler için Valhall’dan söz ediyorum.”

Ben de dahil olmak üzere, oradaki bütün Wuglar hayretle nefesini tuttu. Hiçbir Wug gaddar Nida ve siyah renkli vahşi shuck tarafından korunan, hepimizin bildiği o kafese tıklamak istemezdi.

Elini omzuma koyup hafifçe sıktı. “Bize bu konuda yardımcı olacağına güveniyorum, Vega. Pelinotu’nun tamamı bu konuda birlik olmalı.”

Sonra, elini suratıma götürdü ve bir şey aldı. Bunu bana gösterdi. Quentin’in mesajından ufak bir parça yüzüme yapışmıştı. Dehşet içinde üstünde bir parça mürekkep olduğunu fark ettim.

“İşinin bir parçası mı?” dedi. Krone’un bakışları bir kez daha tüm benliğimi delip geçti. Bunun ardından, çizmelerinin topukları üstünde diğer yöne dönüp dışarı çıktı. Meslektaşları da peşinden gitti.

Domitar’a kaçamak bir bakış fırlattım. Onu hiç öyle beti benzi atmış, her yanı ter içinde kalmış bir halde görmemiştim.

“Ya işbirliği yapacaksın ya da sonun *Valhall* olacak,” dedi. Hızla arkasına dönerken neredeyse tökezleyip düşecekti. Ofisine girdi.

İşime geri dönüp gece olmasını bekledim.

T R E S

Hector ve Helen

Bacalar'da paydos zili çalınca, hızla incecik giysilerimi giyip Pelinotu'na doğru yürümek için çıktım. O kadar sabırsızlanıyordum ki, bütün yolu koşarak gitmek istiyordum. Keşke gece çoktan gelmiş olsa da hemen ağacıma gidebilsem, diye düşünüyordum, ama zamanı hızlandıramazdım.

Pelinotu'na varmam uzun sürmedi. Çok büyük bir yer değildi. Bir şeye vurmak için hazır bekleyen minik bir yumruk gibiydi. Eğri büğrü kaldırım taşlarıyla döşenmiş High Sokağı'nın iki kenarında sıra sıra dükkânlar vardı. Bu dükkânlarda giysi, ayakkabı, temel yiyecekler, tabak çanak gibi Wugmortların ihtiyaç duyduğu şeyler, bir eczanede de şifa veren otlar, merhemler ve bandajlar satılırdı. Orada nadir olarak bulunan mutluluk hissini satan bir yer bile vardı. Dükkânın iyi iş yaptığını duymuştum. Pelinotu'nda iyi yaşadığımızı biliyorduk, ama belli ki buna inanmakta zorluk çekiyorduk.

Yürürken, aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Krone ve Konsey, Batakılık'a kaçan Quentin'i kovalamışlardı. Quentin'in gözden tamamiyle kaybolmadan önce onu şöyle bir görmüştüm. Suratındaki ifadeyi de fark etmiştim. Dehşet içindeydi, ama bir yandan da rahatlamış gibiydi. Batakılık'a girecek diye mi rahatlamıştı? Aklim böyle bir şeyi almıyordu.

İlerlerken Loon'un Yeri'nden geçtim. Annemle babam Bakım'a yollandığından beri, son iki seanstır evim orasıydı. Loon'un Yeri şekilsiz tahtalı, pis camlı ve kırık eğik çatılı bir yerdi. İki katlıydı; üst katında beş ufak yatak odası vardı ve oda başına altı kişi düşüyordu. Orada iç içe yaşayan toplam otuz Wugmort olduğundan içerisi pek de temiz sayılmazdı.

O yüzden, ağacımda kalıyordum.

Loon'un Yeri'nin ön kapısından geçtiğimde, iyi tanıdığım bir Wugmort dışarı çıktı. İsmi Roman Picus'tu. Üstünde her zaman-ki giysileri vardı: Ortası göçük sarkık bir şapka, mavi renkli kirli sayılabilecek bir işçi tulumu, beyaz bir gömlek, siyah bir yelek, parlak turuncu-kırmızı renkli gudubet derisi çizmeler ve uzun, leke kaplı bir palto. Suratının iki yanında uzun favorileri vardı ve güneşten kızarmış yanaklarına doğru olta kancaları gibi kıvrılıyor-du. Yeleğinin ön tarafında asılı olan boğumlu zincire ağır ve bronz bir zaman ölçer takmıştı. Zaman ölçerin yüzünde eşit bölmelere ayrılmış çeşitli ışık ve gece dilimleri vardı.

"İyi ışıklar, Vega," dedi keyifsizce.

Başımı salladım. "İyi ışıklar, Roman."

"Bacalar'dan mı geliyorsun?"

"Evet. John'u Öğrenme'den alacağım, sonra Bakım'da Delph'le buluşacağız."

Alaycı bir ses çıkardı. "O hiçbir işe yaramayan salakla neden boşa vakit harcadığını hiç anlayamayacağım. Ama herhalde kendini de pek önemsemiyorsun. Bu konuda sana hak veriyorum, dişi."

"Delph'in o kadar da işe yaramaz olduğunu düşünüyorsan, neden bir sonraki Düello'da ona medyan okumuyorsun?"

Suratı kıpkırmızı kesildi. "Düello için fazlasıyla yaşlandım. Ama gençliğimde, dişi..."

“Peki, gençliğinde kaç Düello’yu kazanmıştın, *erkek*?”

Suratını ekşitti. “Kendin öğren, Vega,” diye böğürdü. “Haydi, nereye gidiyorsan git.”

“Gitmekten konu açılmışken, sen nereye gidiyorsun, Roman?”

Bana suratına tokat atmışım gibi baktı. “Bana bu soruyu mu soruyorsun?”

“O kadar güzel sohbet ediyorduk ki, biraz devam etmek istedim.”

“Konsey’e şikâyet edilmek mi istiyorsun, Vega?”

“Kesinlikle. Üç veya daha fazla suç işleyen Wugların bir tür ödül kazanmayı hak ettiğini duydum.”

“Senin gibi bir zavallıyla boş boş konuşacak kadar şeridim yok.” Durup dikkatle bana baktı. “Quentin Herms?” dedi.

“Ne olmuş ona?”

“Kaçtığını duydum.”

“Olabilir,” dedim temkinle.

Roman omuzlarını silkti ve çizmelerine baktı. “Belki de bir gu-dubet onu yakalamıştır. Ham.”

“Çeyrek seans için tüm pansiyon ücretleri toplandı mı?” diye sordum konuyu kasıtlı olarak değiştirmek için. Quentin Herms’ten söz etmek istemiyordum.

Pis pis sırıtıp, iri ve leş gibi elini uzattı.

“Hazır konu açılmışken, seninkini şimdi alayım, Vega.”

Üstünde bir yazı ve bir mühür olan ufak bir kâğıt çıkardım. “John’u Öğrenme’ye bıraktığımda ödedim. Kâtibin bana bunu kendim getirdiğim ve ona vakit kazandırdığım için bir madeni para verdi.”

Gülümsemesi silindi ve kaşlarını çatı. “Öyle mi? Göreceğiz bakalım.”

“Boş keseden sallıyorsun, Roman.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Kâtibin bana indirimde onay verdiği imzalı belgeyi gösterdi. Senin pansiyon dediğin bu çöplükte kalmak için para ödemededen önce, bu tür şeyleri bilmek isterim.”

Roman istese beni ve erkek kardeşimi Loon’un Yeri’nden atabilirdi. Bir yanımla bunu yapmasını istiyordu. Ama arkasını döndüğü gibi yoluna devam edince, ben de adımlarımı sıklaştırdım.

Öğrenme, High Sokağı’nın diğer ucuna yakın bir binada yapılıyordu. Birkaç yüz genci barındıracak kadar büyüktü, ama o sırada orada bunun yarısı kadar genç vardı. Pelinotu’nda Öğrenme yapılırdı, ama pek de enerjik bir biçimde gerçekleşmezdi bu. İri kaldırım taşlarının üstünde durup beklerken, binanın çatısının en tepesi hüznü bir ifadeye bürünmüş gibi geldi bana. Çatı sanki surat asmış gibi biraz aşağı kıvrılıyordu.

Kapı açıldı ve gençler dışarı çıkmaya başladı. Sona kalan Wug, benim erkek kardeşimdi.

John Jane kısa boylu, sıska ve yaşından çok daha küçük gösteren bir gençti. Saçları koyu renkli ve uzundu; neredeyse benimkiler kadar uzundu. Bana ya da bir başkasına saçlarını kesmesi için izin vermezdi. Güçlü değildi, ama saçını kesmeye kalkışırsanız kavga ederdi.

Bakışlarını yere eğmişti. Bedenine fazla büyük gelen ve ileride boyunun çok daha uzayacağına işaret eden ayaklarına dikkatle bakıyordu. John Jane dışarıdan pek bir şeye benzemezdi, ama zihninde çok şeyler olup biterdi.

Hiç aklıma bile gelmeyen şeyler hakkında gözlemler yaptığını görmüştüm. Ayrıca hiçbir şeyi unutmazdı. Sadece yalnız kaldığımızda yukarı kattaki odasında gerçekten de neler olduğunu gö-

rürdüm. O oda benimkinden çok daha doluydu.

Suratında çekingen bir gülümseme belirdi ve adımlarını hızlandırdı. Teneke kutumu gösterdim. Oraya giderken, yolda ona biraz böğürtlen almıştım. Bir de daha önceden alıp Bacalar'daki fırında pişirdiğim bir kuş kanadı vardı içinde.

John et yemeyi severdi, ama Loon pansiyonunda sık sık et yemezdi. Kaldırım taşlarında hızla ilerledi, kutuyu açtı ve kanadı gördü. Bana bakıp gülümsedi. Çoğu zaman onu anlamazdım, ama gülümsediğini görmeye bayılırdım. Öğrenme uzun sürdüğü halde, orada yemek verilmezdi. Yiyeceklerin gençlerin dikkatini dağıttığı söylenirdi. Bense yiyeceksiz kalmanın herkesin dikkatini dağıttığını düşünürdüm. Henüz bir gençken, öyle demiştim ve Öğrenme'nin sona erdiği on iki seansıma kadar orada kalmama izin verdiklerine şaşırıyordum. On iki seans bana göre çok erkendi, ama kuralları ben koymuyordum.

John diğer eliyle elimi tuttu ve yürümeye başladık. Yürürken etrafıma bakındım. Orada burada Wugmortlar gruplar halinde duruyorlardı. Alçak sesle konuşuyorlardı. Etrafta siyah tunikleriyle çöplerde yiyecek arayan fareler gibi koşturup duran Konsey üyeleri de vardı.

Quentin'in Bataklık'a kaçtığını görmüştüm. Sırf Konsey köpekleriyle birlikte onu kovalıyor diye de kaçmamıştı. Notunda geri gelmeyi düşünmediğini yazmıştı. O notu ilk ışıktan önce o kâseye koymuş olmalıydı.

Ouentin belli ki Konsey üyeleri ve köpekleri olsun veya olmasın Bataklık'a kaçmayı planlamıştı. Peki neden? Bataklık'ta ölümden başka bir şey yoktu ki... Bataklık'ın diğer tarafındaysa hiçbir şey yoktu. Ama Ouentin yazdığı notta, bulacağım şeyin beni Pelinotu'ndan

kurtaracağını söylüyordu. Aklıma hemen en bariz sonuç geldi.

Bataklık'ın ardında başka bir yer vardı. Ya da Quentin öyle olduğuna inanıyordu.

Dikkatimi tekrar John'a verdim.

İkimizin arasında bir gelenek vardı. Öğrenme'den sonra hastalanan ve Hastane'deki Şifacıların da yardımcı olamadığı Wugların her ışıktaki kaldığı Bakım'a ebeveynlerimizi görmeye giderdik. Orası Non isimli iriyarı bir Wug tarafından korunurdu.

Non ikimizi oraya sık sık gittiğimiz için tanıyordu. Ama her seferinde ilk kez gelmiş gibi davranırdı. Bu tavrı beni aşırı sinir ederdi, ama Non bundan büyük bir keyif alıyormuş gibi davranırdı.

John çoktan kuş kanadını iştahla yemeye başlamıştı; etin yağlı suları ufak ağzından çenesine akıyordu. Bakım'a doğru yürürken, bir kestane ağacının giderek koyulaşan gölgelerinin arasında Delph'i gördüm. Endişeli gözüküyordu. Saçları ılık boyuncaya Değirmen'de çalıştığı için daha da beyazdı. Yüzü ve gömleği de ter içindeydi. Bize utangaç bir tavırla başını sallayıp John'a baktı.

"Merhaba, Delph," dedi John. Kuş kanadını gösterdi. "Bir ısırık ister misin?"

Delph'in istediğini biliyordum. Ama başını salladı. Neden olduğunu tahmin edebiliyordum. Delph onu zaten az miktardaki bir yiyecekten mahrum etmek istememişti.

Hep birlikte binanın girişine doğru yürümeye koyulduk. Dişlerimi sıkıp, Non'a annemizle babamızı görmeye geldiğimizi söyledim. Ziyaretlerimizi onaylayan Konsey belgesini gösterdim. Non belgeyi dikkatle kontrol etti, o zamana dek muhtemelen orada yazan her sözcüğü ezberlemiş olmalıydı. Bunu bana geri verip, dik dik Delph'e baktı.

“Ama *onun* ismi burada yok, dişi,” dedi.

Delph bir adım geriye gidince, Non’un suratında pis bir gülümseme belirdi.

“Bu kadar iyiyarı bir Wug olmana rağmen, daha çok bir dişi andırıyorsun, değil mi Delph?” dedi. “Kendi gölgenden bile korkuyorsun.” Delph’in üstüne atılacakmış gibi yapınca, Delph geriye sıçradı. Non kahkahalar arasında bana ailemin odasının anahtarını fırlattı. “Girin içeri. Onun gibilerinin bir zararı dokunacağını sanmam.”

“Yanlış hatırlamıyorsam, Delph seni son Düello’da yenmişti, Non. Ne kadar baygın kalmıştın?”

Non’un gülümsemesi silindi ve biz yanından geçerken Delph’in sırtına onu neredeyse yere yıkacak kadar sert bir biçimde vurdu. Ne bir şey dedim, ne de Delph’e baktım, çünkü ne kadar utanmıştığını biliyordum. Zihnimde Non’u giderek artan bir şiddetle bin kere öldürdüm.

Kapıdan içeri girdik, karanlık ve serin bir koridorda ilerledik. Dışarı sıcak olduğunda bile orası serin olurdu. Bunu nasıl sağladıklarını bilmiyordum. Pelinotu’ndaki diğer yerlerin hepsinde içeriyi soğutmak için bir pencere açmanız, bir esinti çıkmasını ummanız veya başınızdan aşağı bir kova soğuk su dökmeniz gerekirdi.

Koridorda bir Bakıcı’nın yanından geçtik. Üstünde gri renkli bir pelerin, başındaysa beyaz renkli bir başlık vardı. Bize başını salladı, hafifçe gülümsedi ve hızla yoluna devam etti.

Uzun koridora açılan kapılara vardık. Bunlar kilitliydi. Öyle olduğunu biliyordum, çünkü geçmişteki ziyaretlerimde birkaçını açmaya çalışmıştım. Her odanın kapısına pirinç plakalar yapıştırmıştı ve üstlerinde Judith Frigg, Wolfgang Spriggen ve Irin Grine gibi isimler yazılmıştı. O Wugları tanımiyordum, ama ailelerinden birkaç kişiyi orada görmüştüm. Onlar da muhtemelen aynen be-

nim gibi bomboş ve çaresiz görünüyorlardı.

Pirinç plakalar sadece üstünde ismi yazılı olan Wug, Pelinotu'n-da kullanılan tabirle "gittiğinde" sökülürdü. Annemizle babamızın ne zaman gideceğini düşündüm. Üstünde iki pirinç plaka olan kapıya vardık. Bunları belki milyonuncu kez yüksek sesle okudum.

"Hector Jane. Helen Jane."

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. John'a baktım. O, isimleri asla yüksek sesle okumazdı; sadece dudaklarını oynatıp sessizce söylerdi.

Non'un bana verdiği anahtarı çıkarıp eski kilide soktum ve kapıyı açtım. Tereddütle içeri girdim. John peşimden geldi. Delph en arkada kalmıştı. Kapıyı ardımızdan kapattım. Kapı kapanırken hep fışttt diye bir ses çıkarırdı. Odada aralarında ufak ahşap bir masa olan iki yatak vardı. Görebildiğim kadarıyla fenerler veya meşaleler de yoktu. Tek aydınlık tavandan geliyor gibiydi. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum. Bu da gizemli konulardan biriydi. Odanın pencereleri yoktu. Bakım'da olduğunuzda, belli ki günışığına ihtiyaç kalmıyordu. Oturabileceğimiz sandalyeler de yoktu. Belki de gelenlerin uzun süre orada kalmasını istemiyorlardı.

Delph geride kalınca, ilk yatağa doğru gittim.

Babam koyu renkli bir battaniyenin altında minicik kalmış, ufalmıştı. Onun uzun boylu ve güçlü halini hatırlıyordum. Artık öyle değildi. Eskiden yüzüne bakmak hoşuma giderdi, ama artık öyle değildi. Şifacılıkla veya insanı hasta eden şeyler hakkında fazla bilgim yoktu. Ama sanki babamda eksik olan şey yine babamdı. Bir insanın içinin nasıl alınıp da geride dışının kaldığını bilmiyordum, ama babama aynen öyle olmuş gibiydi. Bu tür bir şeyin mümkün olmadığını düşünürdüm.

John yavaşça yanıma gelip elini babamın elinin üstüne koydu.

John'un yüzüne bakınca, acı çekiyormuş gibi bir ifadeye büründüğünü gördüm. Ona ne olduğunu sordum. Omuzlarını silkti ve hissettiği acının içinden geldiğini söyledi.

İşyerimden getirdiğim çantamı açtım ve içinden Bacalar'daki borulardan akan suda ıslattığım bir bezi çıkardım. Bunu babamın alnına koydum. Oda her zaman serin olduğu halde, hep ateşi var gibiydi. Parmaklarımı ona değdirmemeye gayret ettim. Babamı çok severdim ve bana sarılmasına bayılırdım. Ama o odada ona dokunmamam gerektiğini hissettiren bir şey vardı. Buna direnmeye çalışmıştım, ama becerememiştim. Adeta aramızda bizi ayıran bir duvar vardı.

John çantasından bir kitap çıkarıp alçak sesle babamıza okumaya başladı.

Bir köşede heykel gibi duran Delph'e baktım. "Delph, buraya gelip onu görmek ister misin?"

Öne çıktı. "O u-uyuyor mu?"

"Onun gibi bir şey, Delph."

İkisini babamın başında bırakıp diğer yatağa geçtim.

Eskiden benim kadar uzun boylu olduğu halde annem de çok ufalmış ve minnacık kalmıştı. Eskiden saçları uzun ve açık renkliydi; rüzgârda dalgalanır, esintide dört bir yana savrulurdu. Artık o kadar kısaydı ki, ikinci bir kafatası gibi duruyordu. Ufalmış bedenini örten koyu renkli battaniye ta boğazına kadar çekilmişti.

Onun da içi çalınmıştı. O da bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Şifacılar bu konuda hemfikirdi. O yüzden asla bir Şifacı olmak istememiştim. Çok hasta olan kişileri iyileştiremiyorlarsa, bunun ne anlamı vardı?

Anneme biraz daha yaklaştım. Belki ben de dişi olduğumdan, annemin yanında kendimi her zaman daha rahat hissetmiştim.

Eskiden konuşur, sırlar paylaşırdık. Arkadaşımdı, bana orada hayatta kalabilmem için bilmem gerekenleri anlatırdı. Ama bir yandan da benden gizlediği bir yönü olduğunu hissedirdim.

Tekrar çantamı açıp içinden ufak bir şişe su çıkardım. Birazını annemin yüzüne serptim ve yarım şeritten daha kısa sürede teninin suyu emdiğini gördüm. Bunu neden yaptığımı da bilmiyordum; belki de hâlâ hayatta olduğuna, bedeninde hâlâ birisinin olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

John'a baktım. O da annemizi çok severdi, ama baba - oğul arasında özel bir bağ var gibiydi. Yine de, ben ona bakarken başını kaldırdı ve diğer yataktaki annemize baktı. Bana öyle geldi ki, annemizin o halde yattığını görmek onu babamızın durumundan daha fazla üzüyordu. Bu beni şaşırttı. Hiçbir şeyin meydana gelmediği ve kesin olan tek şeyin bir sonraki ışığın öncekinin aynısı olacağı Pelinotu'nda sürprizlerle dolu bir ışık olmuştu.

Delph yanıma gelip anneme baktı.

"Ba-bana ço-çok iyi da-davranırdı," dedi.

"Biliyorum, Delph. Annem öyleydi."

Elini uzattı, ama ona dokunmadı. Parmaklarını sanki annemin teninin su damlacıklarını emdiği yerlerin üstünde dolaştırıyormuş gibiydi.

Yirmi şerit sonra, karanlık ve serin koridordan geri döndük ve Non'un nöbet tuttuğu yere vardık. Kendimi onun söyleyeceklerine hazırladım. *Neden geliyorsunuz ki buraya? Ebeveynlerinizin bu ışıktaki daha mı iyi görüneceklerini sanıyorsunuz? Böyle bir şey nasıl olabilir ki?*

Ama koridorun sonuna bakınca Non'u görmedim. Zihnim bir an için teklemiş olmalıydı, çünkü Non her zaman orada dururdu.

Her zaman. Ama bu sefer yerinde başka biri duruyordu.

Uzun boylu, heybetli ve önemli birine benziyordu. Geniş koridoru bedeniyle, ağırlığıyla kaplamış gibiydi. Soluk bordo renkli giysisi Konsey'deki pozisyonuna işaret ediyordu. En üst seviyeden birisiydi. Üstü yoktu.

İsmi Thansius'tu. Birçok açıdan, Konsey'in kendisiydi. Jurik Krome ona kıyasla bir pire sayılırdı. Thansius'u daha önceden sadece uzaktan görmüştüm. Kaldırım taşlı sokaklarda gözükmezdi. Bacalar'da, ya da Değirmen'de çalışmazdı, bir Çiftçi de değildi. Pelino-tu'nun bir lideri olsaydı, o olurdu.

John ve ben adımlarımızı yavaşlattık. John'un onu gördüğünü hayretle nefesini içine çekmesinden anlamıştım. Zavallı Delph ise bayılacakmış gibi duruyordu.

Koridoru içeri ilk girdiğimizin iki misli uzun sürede aştık. Bana yine de kısa bir zaman gibi geldi. Thansius'un yanına vardığımızda hiç kıpırdamadı. Öylece duruyordu. Boyu Delph'inkinden de uzundu. Omuzları koridorun diğer duvarına değecek gibiydi. Gençliğinde bir Düelio'da hiçbir Wug'a yenilmediği söylenirdi. Sahadaki herkesi yendiğinden söz edilirdi. Yaşlandığı ve Konsey'in başı haline geldiği için artık yarışmıyordu, ama bunu yapabilirmiş gibi gözüküyordu. Dahası, kazanabilirmiş gibi duruyordu. Bordo renkli cüppesi yakından bakınca katlaşıp donmuş bir kan katmanını andırıyordu.

Konuştugu vakit, o alçak ama derin ve kendinden emin sesi bedeninin yanında önemsizmiş gibi kalıyordu. Ama ben ağzından çıkan her heceyi dikkatle dinliyordum.

"Biraz konuşalım, Vega Jane," dedi. "Biraz konuşmak istiyorum."

QUATTUOR

Thansius

John, Delph ve ben şaşkın şaşkın Thansius'un peşinden giderek Bakım'dan çıktık. Orada dört muhteşem slep tarafından çekilen mavi renkli güzel arabayı gördük. Hayvanların gri tüyleri altışar tane olan incecik bacaklarına kadar uzanıyordu. Sleplerin eskiden uçabildikleri söylenirdi. Buna hiç inanmamıştım, ama bir slepin kürek kemiklerinin ortasında hafif bir çıkıntı olurdu. Belki de eskiden orada kanatları vardı.

Arabanın ön tarafında Thomas Bogle isimli bir Wug oturuyordu. Sürücü koltuğundaki duruşu benim ağacım gibi dimdikti. Thansius arabanın yanında durup kapıyı açtı. Delph'e baktı. "Sen git, Daniel. Bu, özel bir konuşma olacak."

Delph hızla uzaklaştı; uzun bacakları onu yarım şeritte uzaklara götürdü.

Thansius arabaya binmemizi işaret etti. Dediğini yaptık. İstedüğümüz için değil, bunu söyleyen Thansius olduğu için arabaya bindik. Bizden sonra o da arabaya bindi. O binince araba bir kenara eğildi. O kadar büyük bir arabayı yana eğebilmek için bu Wug'un epey ağır olması gerekiyordu. Gerçi arabalarla ilgili pek bir şey bilmiyordum. Hatta daha önceden hiç arabaya binmemiştim.

Thansius karşımızdaki koltuğa oturdu ve cüppesini düzeltti.

Merakla John'a baktı. Ben de kardeşime bakıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Bu, kardeşim John."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Thansius. "Onun burada olması mı, yoksa olmaması mı gerekir, onu düşünüyordum."

John'un çok korktuğunu hissettiğim için elini tuttum. "Sadece ailemizi ziyaret ediyorduk."

"Bunu da biliyorum."

Thansius yakından daha yaşlı görünüyordu. Koltuğu gölgede kaldığı halde, suratını gayet iyi görebiliyordum. Sertti, endişeden yüzünde kırışıklıklar oluşmuştu, gözleri ufaktı ve etrafındaki deri büzüşmüştü. Yine de uzun sakalı nedeniyle suratı, iri bedenine kıyasla ufak kalıyor gibiydi. Bej ve gümüş renklerinin tuhaf bir karışımı olan saçları da sakalı gibi uzundu. Saçları temiz görünüyor, çayırda çiçekler gibi kokuyordu. Normal şartlar altında bu koku hoşuma giderdi. Ama o anda, midemin bulandığını hissediyordum.

"Sanırım, dışarıda beklemesini tercih ederim," dedi Thansius bir süre sonra.

"Ben de kardeşimin kalmasını tercih ederim," dedim. Sonra da korkuyla nefesimi tuttum. Neden birden öyle bir şey dediğimi bilmiyordum. Thansius'la konuşmak hayatta ancak bir kere deneyimlenebilecek bir şeydi. Ona yanıt vermekse akla bile getirilmemesi gereken bir davranıştı.

Thansius başını yana eğip bana baktı. Öfkelenmiş gibi değil, bu yanıtlımı komik bulmuş gibiydi. Bunu komik bulmasını öfkelenmesine tercih ederdim doğrusu.

"Nedenmiş?"

"Bana soracağınız şey onu da ilgilendirebilir diye. Böylece,

sorduklarınızı ona tekrar etmek zorunda kalmam, çünkü sizin zarafetinize ulaşamayacağımdan eminim, Thansius.”

Tüm bunları samimiyetle söylemiştim. Thansius muhteşem bir konuşma becerisi olan eğitimli bir Wug’du. Her zaman ne dediğini anlamasak bile, hepimiz onu dinlemeye bayılırdık.

Gülümsemesi silinir gibi oldu, sonra da suratında buz gibi bir ifade belirdi.

“Quentin Herms,” dedi. “Nerede olduğu bilinmiyor. Yardımcım Jurik Krone bu konuda seninle görüşmüş.”

Evet der gibi başımı sallarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Thansius cebinden bir şey çıkardı. Bunu bana göstermeden önce ne olduğunu biliyordum zaten. Büyükbabamın yüzüğüydü. Bunu yakından görünce zihnime anılar doluştu. Yüzüğü büyükbabamın elinden başka hiçbir yerde görmemiştim.

Thansius bunu ikimizin de görebileceği şekilde tuttu. “Çok ilginç bir deseni var,” dedi.

“Ne anlama geldiğini biliyor musunuz?” dedim.

“Hayır, bilmiyorum. Büyükbabanızdan başka hiçbir Wug’un da bildiğini sanmıyorum. Virgil bu tür konuları kimseyle konuşmazdı.” Yüzüğü cebine koyup öne eğildi; iri dizi neredeyse benim cılız dizime değmek üzereydi. “Ama bunu Herms’in kulübesinde bulduk.”

“Büyükbabamla arkadaştı. Belki büyükbabam yüzüğü ona kendisi vermiştir,” dedim.

“Kendi ailesinden birisi yerine mi?” dedi Thansius şüpheyle.

“Dediğiniz gibi, büyükbabam bu tür şeylerden kimseye söz etmezdi. Ne düşündüğünü veya yaptığını kim bilebilir ki?”

Thansius birkaç dakika bunu düşündü. “Quentin Herms bir Son İşlemci olarak senin ustandı.”

“Evet, doğru. İşimi öğrenmem için bana yardım etti.”

“Onu sever miydin?”

Tuhaf bir soru diye düşündüm, ama dürüstçe yanıt verdim.

“Evet, severdim.”

İçim hâlâ işğa maruz kalmış solucanlar gibi kıpır kıpırdı. Thansius iri eliyle çenesini ovuşturdu. Dikkatle bu ele baktım. Tuhaf görünüyordu, ama yumuşaktı. Bir zamanlar, ellerini çok kullanmış olabilirdi, ama uzun seanslar boyu kullanmadığı belliydi.

“Ondan hiçbir şey duydun mu?” dedi. “Bir yere gidebileceğiyle ilgili mesela...”

Sözcüklerimi dikkatle seçtim. “Gidecek neresi var ki?”

“Sana bir mesaj bıraktı mı?” diye sordu yanıtlımı duymazdan gelerek.

Thansius’un yüzünden, bir yumruğu andıran elinin kıvrımından ve kan rengi cüppesinin altındaki sıkı kaslarından bir tehlikenin gelmekte olduğunu seziyordum. Kaslarımı çattım ve beynimi önemsiz bir şey söyleyerek yanıt vermek için zorladım. Bir pencere olduğunuzda, şeffaflık iyi bir şeydir.

“Bana ne tür bir şey bırakmış olabileceğini bilmiyorum.” Bu da doğrudur. Bana ne bıraktığını gerçekten de *bilmiyordum*.

Söylediklerimi sanki çözmesi gereken bir bilmeceymiş gibi dikkatle dinledi. Öyle pür dikkatle yüzüme baktı ki, derim eriyormuş ve ruhumu görebiliyormuş gibi hissettim.

Geriye yaslandı ve hemen hemen bir şerit boyunca arabanın zeminine baktı. “Sen ve kardeşin gidebilirsiniz,” dedi.

Hemen gitmemiz lazımdı, ama bir şey söylemem gerekiyordu. Bir yanım bunu yapmaktan fena halde korktuğu halde, diğer yarım galip geldi.

“Yüzüğü alabilir miyim, Thansius?”

Bana baktı. “Yüzüğü mü?”

“Evet, büyükbabama aitti. Artık o gittiğine ve annemizle babamız da... Şey, geriye bir tek ikimiz kaldık. Bu yüzden onu alabilir miyim?”

John’un nefesini tutmuş beklediğini hissedebiliyordum. Ben de bir yanıt beklerken kendi nefesimi tuttum.

“Belki bir ışık olabilir, Vega. Ama şimdi değil.”

Arabanın kapısını açtı ve eliyle inmemizi işaret etti.

Mümkün olduğunca hızla arabadan indik, ama John bacaklarını hareket ettiremiyor gibiydi.

Arabanın kapısı kapanmadan önce, Thansius’un bana baktığını fark ettim. Acıma ve pişmanlıkla karışık tuhaf bir bakıştı. Acıma kısmını da, pişmanlık kısmını da anlayamadım. Derken kapı kapandı ve Bogle dizginleri şaklatınca araba hareket etti.

John’u Loon’un Yeri’ne doğru çekiştirdim.

Yapmam gereken çok şey vardı, ama bunları yapacak fazla vaktim yoktu. Aklımdan beni bekleyen şeyler geçip duruyordu. Korkudan ziyade heyecan hissediyordum, ama daha az heyecan ve biraz daha fazla korku çok daha akıllıca olurdu.

Loon’un Yeri’ne vardığımızda, John’un Thansius’la yaşadığımız karşılaşmadan kaynaklanan titremesi geçmişti. Benimkinin geçtiğinden emin değildim.

En azından, içimde hissettiğim titreme geçmemişti. Yine de, sonradan yapacaklarıma odaklanmaya çalıştım.

Kapıyı bize Cacus Loon açtı. Gür kaşları, dar bir alnı ve en azından bir iki seanstan beri yıkanmamış gibi duran saçları vardı. Pantolonu ve gömleği de saçları gibi yağlıydı. Açılıp kapanan burun deliklerinden fışkırıyormuş gibi çıkan devasa bıyığının uçlarını sürekli olarak büküp duruyordu. Binanın sahibi Roman Picus’tu ama pansiyonu işleten kişi Cacus Loon idi.

Kapıdan çekilip bize yol verirken, onua başımla selamladım. Herms'ten söz edip dedikodu yapmak için can attığını görebiliyordum. Loon peşimizden, giriş katındaki ana odaya geldi. Burası büyük bir odaydı ve içeride yemeklerimizi yediğimiz uzun bir masa vardı. Duvarlar Loon'un deliklerini tıkmak için topladığı türlü şeylerle dolu olan kütüklerden oluşuyordu. Zeminse birbirine eşit olmayan, tahta kurtları tarafından yenmiş eğri büğrü ahşap panellerle döşenmişti.

Bu odanın yanında, Loon'un karısı Hestia'nın seanslarını Loon'un dediklerini yerine getirmekle geçirdiği bir mutfak vardı. Bunlara yemek pişirmek, çamaşır yıkamak ve Loon'un istediği diğer şeyleri yerine getirmek de dahildi.

"Bacalar," dedi Loon, yaktığı piposunun dumanı havaya yükselir yükselmez.

Ona bakmadım. Odamızın olduğu merdivenlere doğru yönelmiştim. Orayı yüksek sesle horuldayan ve düzenli olarak banyo yapmayan diğer Wugmortlarla paylaşıyorduk.

"Bacalar," dedi yine. "Quentin Herms."

Ona döndüm, sorularını yanıtlayana kadar peşimizden geleceğini anlamıştım.

"Kaçtığını söylüyorlar," dedi Loon. Piposundan o kadar derin bir nefes çekti ki, dumanların arasında neredeyse gözden kayboldu. Sanki aniden patlayıp yok olmuştu, ama ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

"Nereye kaçabilir ki?" dedim masumane bir tavırla tıpkı Thansius'la konuştuğumdaki gibi. Ama içimden rol yapmak gelmiyordu. Loon'un, Thansius'un zihinsel kapasitesine ulaşması mümkün değildi. Kalın kafalının tekiydi.

"Sen Bacalar'da çalışıyorsun."

“Bacalar’da yüzden fazla Wug çalışıyor,” dedim. “Gidip onlara sor.” John’u yukarı çekiştirdim. Neyse ki Loon peşimizden gelmedi.

Pelinotu’na karanlık çökerken, son yemeğimizi yemek için aşağı kata indik. Yirmi sekiz Wugmort bizden önce davranıp yerlerine oturmuştu. John ve ben son iki boş yere sığışırken, kısa boylu ve zayıf Hestia üstlerinde çok az yiyecek olan tepsilerle etrafta koşuşturmaya başladı. Mutfakta çalışan ve hâlâ genç olan iki diğer Loon dışisine baktım. Onlar da ufak tefek ve zayıftı; suratları tıpkı anneleri gibi mutfaktaki kömür ateşinden isle kaplanmıştı.

Öğrenme’ye gitmemişlerdi. Çünkü onlar da dışıydı ve Cacus Loon genel olarak eğitime inanmazdı. Loon’un bir keresinde, kendisinin hiç Öğrenme’ye katılmadığını, ama hiçbir eksiğinin olmadığını söylediğini duymuştum. Şayet bu elime geçirebildiğim her kitabı satır satır okumam için geçerli bir neden değilse, başka nasıl bir neden olabilirdi bilmiyordum.

Cletus Loon babasının yanında oturuyordu. Cletus, dudaklarının üstünde yeni bitmeye başlayan bıyığından başlayarak, daha birçok şeyine kadar babasına benziyordu. Benden sadece iki seans ilerideydi, ama tombul yüzü onu daha büyük gösteriyordu. Her zaman benimle uğraşır dururdu. Günün birinde akıllanıp John’a bulaşacağından korkuyordum. Bunu henüz yapmamış olması benden çok korktuğunu gösteriyordu. Korku doğru yöne çevrildiğinde harika bir şeydi.

Son yemekten sonra, ışık nihayet tamamıyla karardı. John’la birlikte odamıza çıkıp uzun süre önce bizi sıcak tutmaktan vazgeçmiş olan battaniyelerimizin altına girdik.

Diğerlerinin horladığını duyana dek bekledim, sonra yataktan çıkıp üstüme pelerinimi geçirdim. Tek kazağımı ve battaniyemi de aldım. Bir şerit sonra, mutfaktan geçip arka kapıdan dışarı çıkmıştım bile...

İzlenmemek için son derece dikkatli davranmalıyım.

Ama sonradan, çok çok daha dikkatli davranmış olmam gerektiğini anlayacaktım.

QUINQUE

Çıkış Yolu

Geceyi severdim, çünkü karanlıkta artık Pelinotu'nda değilmişim gibi davranabiliyordum. Başka nerede olabileceğimi bilmiyordum, ama bazen oradan başka bir yer olduğunu hayal etmek ilham vericiydi.

O gece hava serindi, ama yürürken nefesimin buharlaştığını görecektim kadar soğuk değildi. Battaniyemi rulo edip bağlamış, kazağımı belime sarmıştım. Wuglar beni görürlerse ve nereye gittiğimi öğrenmek isterlerse, ağacımda uyuyacağımı söyleyecektim. Ağacıma giden yol, Noc dediğimiz gökteki süt beyazı topun altında seçilebiliyordu, ama bir anda bulutlar gelip topu örttü ve patika karanlığa boğuldu. Yürümeyi kestim ve bir şerit durup Loon'un Yeri'nden aşırıldığım feneri, yanımdaki üç kibritten biriyle yaktım. Fenerin kapağını indirdim ve camını açıp yolu aydınlatтым.

Sesi o zaman duydum. Pelinotu'ndaki her sesin dikkate alınması gerekirdi. Özellikle de geceleri. Kaldırım taşlı yollardan çıktığınız anda, çok dikkatli olmanız gerekirdi. O gece, orada birisi ya da bir şey daha vardı. Feneri sesin geldiği yöne çevirdim.

Orada öylece beklerken, diğer elimle cebimden uzun süre önce Bacalar'dan aldığım bir bıçağı çıkardım. Bıçak tam elime göreydi. Bunu büyük bir ustalikle kullanabiliyordum. Ne gelecek

diye korkuyla beklerken, gelen kişinin bazen geceleri ortalıkta dolanan Delph olmasını umdum.

Derken, kokuyu hissettim. Delph olmadığını anladım.

İnanamıyordum. Batakılık'tan o kadar uzakta mı? Daha önce hiç olmamıştı, ama belli ki o sırada oluyordu. Karşıma çıkacak şey için bir işe yaramayacağını bildiğim halde bıçağımı sıkıca kavradım. O anda öylesine canlı, öylesine taze acıları uyandıran anılar hatırlamıştım ki, kaçmak için arkamı döndüğüm anda bile gözlerim yaşlarla doldu.

Fenerimi söndürdüm, çünkü ışığın onu bana çektiğini biliyordum. Fenerin ipini omzuma astım ve bıçağımı cebime sokarak ellerimin serbest kalmasını sağladım.

Sonra da var gücümle koşmaya başladım.

O şey benden hızlıydı, çok daha hızlıydı, ama ben ondan biraz öndeydim. Patikayı ezbere bildiğim halde, bir keresinde yanlış bir yöne sapıp bir ağaca çarptım. Bu hatam bana çok değerli anlara mal oldu. O şey neredeyse bana yetişecekti. İki misli çaba sarf etmeye başladım. O şekilde ölmemeye kararlıyım. Kesik kesik nefes alıyordum ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, pelerininin üstünde kalbimin atışlarını görebileceğimi düşündüm.

Tam o sırada, bir ağaç köküne takılıp yere yapıştım. Arkama baktığımda, canavarın benden sadece iki metre kadar uzakta olduğunu gördüm. Kocamandı, çok çirkindi ve sivri dişleri en korkunç yanı değildi. Çenesini açtı ve o delikten ne çıkacağını bildiğim için son anlarımı yaşadığımı düşündüm. Bulunduğum noktaya bir ateş duvarı püskürmeden önce kendimi bir ağacın kalın gövdesinin altına atmayı başardım. Zemin yandı ve ağacın ardında gizlenirken, alevlerin ısısının bana kadar geldiğini hissettim. Uzun sürmeyecek olsa da, hâlâ hayattaydım.

Canavarın beni kavuracak olan alevlerini püskürtmeden önce içine derin bir nefes çektiğini duydum. Çok az vaktim kalmıştı. O kısacık zamanda, içimde nereden geldiğini bilemediğim bir sükûnet hissettim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bunu yapmak için hemen harekete geçmeliydim.

Canavar tam nefesini içine çekmeyi bitirdiğinde, ağacın ardından fırladım, bıçağımı doğrudan üstüne fırlattım ve gözüne isabet ettirdim. Ne yazık ki, üç gözü daha vardı.

Bıçağın saplandığı gözden kanlar fışkırırken ve canavar öfkeyle ulurken arkamı dönüp koşmaya başladım. Bıçağı fırlatmam bana çok değerli bir zaman kazandırmıştı. Bunu çok iyi değerlendirdim. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. İlk ışıktaki köpeğin peşimden gelirken koştuğumdan da hızlı koştum.

Ağacıma vardım ve elimi ahşap merdivenin ilk basamağına koyup can havliyle tırmanmaya başladım.

Yaralanan, kan ve et kokusu hisseden gudubet o kadar büyük bir hızla geliyordu ki, uçuyormuş gibiydi. Gudubetlerin ölümlerini ruhlarını avladığı söylenirdi. Bazıları ise, yaşadıkları sürece kötü şeyler yapan Wugmortların sonsuza dek gittiği Hel'in kapılarını koruduklarını söylerlerdi.

O sırada, hangi teorinin doğru olduğu umurumda değildi. Sadece o gece ölü bir ruha dönüşüp Hel'e veya başka bir yere gitmek istemiyordum.

Gudubetlerden tüm benliğimle nefret ediyordum, ama bunlardan birini yaralayıp üstünlük sağlamayı umamazdım. Büyük bir dikkatle kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirip ağaca tırmanmaya devam ettim, ama belli ki bu bile yeterli olmayacaktı. Ağacımın gövdesini suratımdaki kusurlar kadar iyi biliyordum. Elim yarı

yolda yabancı bir şeye takıldığı halde, bir sonraki tahtayı tutup tırmanmaya devam ettim.

Gudubetin beni yakalamak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Yaratık dört metre uzunluğunda ve beş yüz kilodan daha ağırdı. Bunların sıcaktan, alevlerden, bayat, küflü bir ölümden oluşan ve Hel'de yaşayan alev püskürtücüler oldukları söylenirdi. Alevlerini üstümde hissetmek istemiyordum. Büyük bir hızla bana yaklaşıyordu, ama ben ağaca daha çabuk tırmanıyordum. Dehşet hissi fiziksel olarak inanılmaz şeyler yapmanızı sağlar. Son tahta basamağa vardığım anda aşağıdaki tahtalarda onun pençelerinin sesini duydum. Üstüme bir sıcaklığın geldiğini hissettim. Aşağı bakmak istemiyordum, ama yine de baktım.

Aşağıdaki alevlerin arasında gudubetin sert ve heykel gibi suratını gördüm. Göğsü kan içindeydi. Ama herhangi bir şey öldürmüş değildi. Bunların göğüsleri sürekli olarak yaralıymış gibi kendi kanlarıyla kaplı olurdu. Belki de bu yüzden her zaman keyifsiz ve ölümcül bir ruh hali içindeydiler. Yaratık incecik, sivri dilini çıkarıp bana baktı ve geriye kalan üç ölü ve donuk gözünü açıklıkla, meşum ve ölümcül bir ifadeyle bana dikti. Dördüncü gözü kanlı ve boştu. Bıçağım hâlâ ona saplanmış bir şekilde duruyordu.

Yaratığa bağıldım. Üstüne tükürdüm. Onu öldürmek istedim. Bir bıçak daha fırlatıp, bunun kalbine saplanmasını ve onu sonsuza dek Hel'e yollamasını istedim.

Ama bunlar boş düşüncelerdi. Beni kurtarabilecek olan tek şey gudubetin tüm gücüne, vahşiliğine ve becerisine rağmen ağacın tepesine tırmanamayacak olmasıydı.

Sadece koşarak hız kazandığı için yerden birkaç adım yukarı tırmanmayı başarmıştı, ama gerisin geri düştü ve küt diye yere yığıldı. Kükreyip yukarı doğru alev püskürttü, ağacımı tutsüledi ve

ahşap basamaklardan birkaçının kenarını kararttı. Alevler o kadar yukarı ulaşamadığı halde korkuyla geriye sıçradım. Gudubet kendisini ağaca vurup devirmeye çalıştı. Ağacım yaratığın darbesiyle sarıldı ve su geçirmez kumaşım yere düştü. Derken, bir felaket gerçekleşti. Kalaslarımdan biri gevşedi, yukarı doğru kaydı ve sert bir biçimde suratıma çarptı. Geriye savruldu ve havaya savurduğum ellerim kısa tırmanma tahtalarımdan birini kavramadan önce hızla yere doğru düşmeye devam ettim. Düşerken büyük bir hızla tuttuğum için, tahta neredeyse ağacın gövdesinden ayrılacaktı. Onu gövdeye mihlayan tek bir çivi kalmıştı zaten...

Parmaklarım tahtaların üstünde kayarken aşağıya baktım. Gudubet arka ayaklarının üstüne kalkmış, benden on beş adım kadar uzakta duruyordu. Tam o anda beni kapkara bir kabuğa çevirecek olan alevleri püskürtmek üzere ağzını açtı. Tek elimle tahtayı tutarak, belimdeki kazağımı ve battaniyeyi yukarı çekip tortop ettim ve ağzının içine atıverdim. Gudubet boğulur gibi olup öksürdü ve alev püskürtemedi. En azından, o an için bir şey yapamadı.

Diğer elimle sıkıca tahtaya tutundum ve gudubet tekrar kükreyip alevler püskürtürken yukarı kaçtım. Alevlerin ağacımın gövdesinden bana doğru geldiğini hissedebiliyordum. Son kısa tahtanın üstünden atladım ve kendimi kalasların üstüne bıraktım. Nefes nefese orada kaldım ve hiçliğe baktım, çünkü gözlerimi sımsıkı yummuştum.

Gudubet bana ulaşmak için son bir hamle yaptı ve gerisin geri düştü. İçgüdüsel vahşiliği insanı olduğu yere çiviliyordu.

Bir şerit sonra arkasını döndü ve uzaklaşmaya koyuldu. Daha kolay bir av peşine düşecekti. Julius Domitar, Roman Picus, hatta güzel konuşan Jurik Krone olmadığı takdirde avlayacak hiçbir şey bulamamasını umdum. Gözlerindeki o belli belirsiz düşmanca ifade nedeniyle ve Quentin Herms'in yasaları çiğnediğini söylediği

için Krone'a güvenemeyeceğime karar vermiştim. Bu kişilerin aç bir gudubetle karşılaşması için iyi para ödeyebilirdim. Ama onlarda gudubetlerin korktuğu silahlar vardı; özellikle de vurduğu her şeyi öldürebilecek mermiler fırlatan uzun metal bir tüp kullanyorlardı. Bizler buna morta diyorduk. Roman Picus bir gudubeti öldürmek için bunlardan kullanmıştı. Giydiği çizmeleri de öyle elde etmişti. Jurik Krone'un da Pelinotu'ndaki en iyi morta kullanicısı olduğu söyleniyordu.

Bunlar beni huzursuz eden düşüncelerdi.

Ölü bir gudubetle pek bir şey yapamazdınız. Eti zehirliydi. Kanı asit gibiydi. Öldükten sonra bile pençelerinin ölümcül olabileceği ve içindeki alevlerin asla sönmediği söylenirdi. Böylece, geriye kullanabileceğiniz sadece derisi kalıyordu.

Nefes nefese ağacıma çöktüm ve hissettiğim feci korkunun paranoyaya dönüşmesini beklemekle yetindim. Gudubet neredeyse gözden kaybolmuştu. Bataklik yönünde ilerlerken, alevlerini güçlükle görebiliyordum. O gece onu neyin oraya çektiğini merak ettim. Sonra, Bataklik düşüncesi yüzünden aklıma Quentin Herms geldi. Bana beni özgür kılacak bir şey bıraktığını söylemişti.

Onu bulmaya kararlıyım.

Bir dala astığım su geçirmez çantaya baktım. Ama içinde hiçbir şey yoktu. Başka nereye bir şey bırakmış olabilirdi? Aklıma hiçbir yer gelmiyordu.

Ağacımdan aşağıya baktım. Beynimin gerisinde bir şey ortaya çıkmaya çalışıyordu, ama ne olduğunu anlayamıyordum. Peşimden gelen gudubetten kaçmak için ağaca nasıl tırmandığımı düşününce, birden bunun ne olduğunu anladım.

Elime yabancı bir şey değmişti.

Fenerimi açıp kalasların kenarından aşağıya baktım. Görecek pek bir şey yoktu. Tek bir şey dışında... Ağacımın gövdesine dayanak olarak yirmi tane tahta çivilemişim, ama o sırada yirmi bir tane olduklarını görebiliyordum.

Elim o fazladan tahtaya çarpmıştı. Qnun orada olmaması gerekiyordu.

Düşündüğümde haklıysam, Quentin dâhiyane bir iş yapmış demektir. Şayet ben o fazladan tahtayı keşfetmemiş olsaydım, bunu başka kim fark edebilirdi ki? Son derecede zeki olduğu halde, büyük bir ihtimalle Thansius bile keşfedemezdi.

Heyecandan titreyerek o tahtaya kadar indim ve fenerimin ışığında inceledim. Neyse ki gudubetin alevleri buna değmemişti. Tıpkı diğer tahtalar gibi gözüküyordu. Bunun muhteşem bir fikir olduğunu düşünüyordum ki, aklıma Quentin'in usta bir Son İşlemci olduğu geldi.

Tahtanın ön tarafını bir mesaj var mı diye inceledim. Bir şey yoktu, ama ön tarafındaki bir şey kolaylıkla başkaları tarafından da görülebilirdi. Tahtayı biraz çektim. Ağacın gövdesine sıkıca çivilenmiş gibiydi.

Acaba Quentin gerçekten de düşündüğüm kadar zeki mi, diye düşünmeye başladım. Düşmeden ve kendimi öldürmeden o tahtayı nasıl yerinden çıkaracaktım?

Ama biraz daha dikkatlice bakınca, tahtadaki çivi başlarının aslında çivi başı olmadığını fark ettim. Öyle görünmeleri için boyanmışlardı. Peki, tahtayı ağacın gövdesine bağlı tutan şey neydi? Üst kenarını yokladım. Tahtanın üstünde kenarı boyunca devam eden ince bir metal vardı. Alt tarafını yoklayınca, orada da aynı metal parçanın olduğunu hissettim. Metal, tahtanın rengine kumsuz bir biçimde uysun diye koyu renge boyanmıştı. Elimi tahta-

nın kenarına koyup çektim. Tahta iki metal çubuğun arasından kayıp çıktı. Metal çubuklar tahtayı yerinde tutsun diye hem bir ray, hem de bir destek kullanılmıştı. Tahta yerinden çıktıktan sonra, Quentin'in metali ağacın gövdesine nasıl kısa vidalar kullanarak taktığını görebiliyordum.

Tahta hafifti. Gudubetten kaçarken üstüne basmamam iyi olmuştu. Muhtemelen ağırlığını taşıyamazdı.

Hızla ağacımın tepesine çıkıp kucağımdaki tahtayla birlikte yere çömeldim. Arkasını çevirince bir şey gördüm; ufak ve düz metal bir kutu... İçinde bir parşömen tomarı vardı. Açtım. O kadar uzun bir şeyin daracık kutunun içine sığmış olması beni şaşırttı.

Feneri tutunca hayretten nefesim kesildi. Bir haritaya bakıyordum. Birisinin asla bir haritaya dönüştüremeyeceğini düşündüğüm bir yerin haritasıydı.

Harita Bataklik'a aitti.

Bunun ötesinde, Bataklik'tan nasıl geçileceğini de gösteriyordu. Quentin Herms'in bana bıraktığı şey Pelinotu'ndan nasıl kaçılacağını gösteren bir haritaydı.

Parşömene hem bir kese paraymış, hem de içi yılan dolu bir çuvalmış gibi bakakalmıştım. Haritadaki ayrıntılı çizimlere ve özenli yazılara bakınca, elimde tuttuğum şeyin önemi aklımı başımdan aldı. Tenim ani bir şimşek isabet etmiş gibi karıncalandı.

Peki, Quentin tahtayı oraya ne zaman takmıştı? İlk ışıpta oradaydım ve ağaçta sadece yirmi tahta olduğundan emindim. Onun Bataklik'a koştüğünü da ilk ışıpta görmüştüm. O halde, ben Bacalar'a gittikten sonra mı Bataklik'tan çıkıp ağacıma o tahtayı çakmıştı? Öyle yaptıysa, neden? Hem Bataklik'ta hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Ama bunun Quentin Herms'in bıraktığı mesaj olduğu kesindi.

Yine de Bacalar'da tuttuğum o gizemli mesajdan çok daha ayrıntılıydı. O harita, onun bana ulaşmış olması olarak da yorumlanabilirdi ve Jurik Krone bu konunun üstünde özellikle durmuştu. Quentin bana ulaşırsa ve bunu Konsey'e söylemezsem, Valhall'a yollanabilirdim. Bunun ne kadarlığına olacağını söylememişti. Ama o kasvetli yerde, tek bir ışık ve gece yeter de artardı bile. Bataklik'a girmek yasalara aykırı olduğundan, oranın bir haritasını bulundurmak da kesinlikle yasalarımıza aykırı olurdu. Delph'in "N'aber, Vega Jane?" lafını söylemesinden de hızlı bir biçimde Valhall'a yollanabilirdim.

Ama o sırada merakım hissettiğim korkunun önüne geçiyordu. Fenerimdeki fitili biraz kaldırıp haritayı inceledim. Bataklik inanılmaz derecede büyük bir alanı kapsıyordu. Quentin haritada mesafeleri tam olarak işaretlememişti, ama parşömene Pelinotu'nun kabataslak bir haritasını da eklemişti. İkisini yan yana koyup inceleyince, Bataklik'ın köyünden çok daha büyük olduğunu hemen anladım. Ayrıca, haritanın sınırları Bataklik'ın kenarlarında sona eriyordu. Diğer tarafta herhangi bir şey varsa, Quentin ya bunu bilmiyordu ya da nedense bunu parşömene eklememişti.

Bakışlarım haritanın son kısmına kayınca, ikilemim daha da belirgin bir hale geldi. Çünkü bütün Wuglar Bataklik'a girmenin ölüm anlamına geldiğini bilirlerdi ve kendimi oraya girerken asla hayal edemiyordum. Bataklik'ta sağ kalsam bile, kendimi nerede bulurdum?

Bizlere ezelden beri Bataklik'ın diğer tarafında hiçbir şey olmadığı söylenmişti. Hatta onun diğer tarafı olmadığı anlatılmıştı. Bildiğim kadarıyla, Bataklik'tan çıktıktan sonra bir uçurumdan boşluğa düşerdim. Ama oraya gitmeye kalkışsam bile, erkek kardeşim ve ebeveynlerim yüzünden gidemezdim. Quentin mesajında istediğim takdirde oradan kaçabileceğimi söylemişti. Bir kere, kaçmak istediğimden emin değildim, ama ailemi terk etmem se-

çenek dahilinde değildi. Dolayısıyla, buna verilebilecek en kolay yanıt, hiç kullanmayacağım için haritayı yok etmek olacaktı. Bunu hemen yapmalıyım.

Fenerimin cam bölmelerini açıp, haritayı alevin üstünde tuttum. Ama elim kıpırdamadı. Parşömeni aleve doğru götüremedim.

Bataklık'ı asla aşamazsın, Vega. O yüzden, bunun ne önemi var? Yak gitsin. Üstünde bununla yakalanırsan cezai Valhall olacak! Bu tehlikeyi göze alamazsın.

Ama elim yine de hareket etmedi. Görünmez bir ip onu yerinde tutuyormuş gibiydi. Parşömeni ağır ağır alevlerden geri çektim ve ne yapacağımı düşündüm. Haritayı yok etmeliydim. Acaba onu hem yok edip, hem de saklayamaz mıydım?

Bakışlarım su geçirmez çantama kaydı. Açıp, içinden mürekkep çubuğumu çıkardım. Bunu hep çantamda tutuyordum, çünkü o yükseklikten gördüğüm şeylerin resimlerini tahtalarım çiziyordum: kuşlar, bulutlar, dev ağaçların göz hizasındaki tepeleri... Ama haritayı bir parşömen parçasından bir diğerine geçirmek ikilemimi çözmeyecekti.

Böylece, bir başka çözüm buldum.

Biraz vakit harcadım, çizdiğim şeyi biraz çarpıttım ve epey mürekkep kullandım; bitirdiğimde haritayı fenerimin alevine tuttum ve bir ucundan yanışını izledim. Uçları kıvrılıp kararırken, elimden bırakıp ahşap kalaslara düşüşünü izledim. Harita bir şeritten daha kısa bir süre içinde küle dönüştü ve rüzgârda dört bir yana saçıldı. Sonra küller de yok oldu.

Fazladan tahtayı elime alıp diğer tahtalara basarak aşağı indim ve onu metal raflarına yerleştirdim. Sonra, aşağı inmeye devam ettim. Ayaklarım toprağa değince, gudubetin geri döneceğinden korkup etrafıma bakındım, ama kokusunu hissetmiyordum. Ke-

sinlikle ortalıklarda yoktu. Belki de Hel'e geri dönmüştü. Tüm kalbimle orada kalmasını diledim.

Elimde artık oradan gitmek için asla kullanamayacağım bir harita vardı, ama sahip olduğum tek şey bu değildi. Bir de büyükbabama ait olan gizemli bir yüzük vardı. Çoğu Wug'dan daha meraklı olduğum halde gidemezdim. Mesele ailemdi. Geçmişimdi. Sonuç olarak, benimle ilgiliydi.

SEX

Delphialar

Bir sonraki ışıktta John'la birlikte aşağı kata indim. Loon'un Yeri'nin arkasındaki borudan akan suyu kullanarak yüzümüzü, ellerimizi ve koltuk altlarımızı yıkadık. Ağacımın tepesindeyken özenle üstüme çizdiğim haritayı silmemek için suya dikkat ettim. Bunları haritada gördüğüm gibi çizmeye büyük özen göstermiştim, çünkü Quentin'in sistemli çalıştığını biliyordum. Sadece gerekli ayrıntıları kullanmış olmalıydı. Batakılık'a asla gitmeyecek bile olsam, bunları dikkatlice incelemek için can atıyordum.

Batakılık'ın her zaman orada olduğunu bildiğim halde, haritada bu tür ayrıntıları görmek sadece bizim dünyamızın var olduğunu düşünürken yepyeni bir dünyadan haberdar olmak gibiydi.

Sonra yemek yedik. Daha doğrusu John yedi. Ben ilk ışık yemeğimi çoktan şiltemin altına gizlediğim metal kutuma koymuştum bile. Dükkânlardaki satıcıların çoğunu tanıyordum ve Bacalar'daki artık malzemelerden yaptığım güzel şeyleri vererek, ihtiyaç duyduğum şeyler için onlarla pazarlık ediyordum.

Birkaç şerit sonra, iki Wugmort masada bize katıldı. Selene Jones otuz seans yaşındaydı, ama daha genç görünüyordu. Uzun sarı saçları ve ilk ışıktta büyük ve genellikle bomboş gözüken kırıksız bir yüzü vardı. Ama gözlerinden huzurlu ve hayatından mem-

nun olduğu anlaşılyordu. High Sokağı'nda Noc'u izlemekle ve geleceğe yönelik tahminler yapmakla ilgili malzemeler sattığı bir dükkânı vardı.

Masadaki diğeri Wugmort yirmi dört seanslık Ted Racksport'tu. İlk ışıklarından beri çalışkan ve girişken olan Racksport, Pelinotu'nda diğeri silahların yanı sıra morta satan tek dükkânınsahibi idi. Racksport benden biraz daha uzun boylu, geniş omuzlu, kalın bacaklı, varil gibi bir göğsü, dümdüz bir suratı, çatlamış dudakları, küçük çenesinde birkaç tüyü, deri bir iple bağlanmış dökülen saçları ve sağ elinde dört parmağı olan birisiydi. Racksport bir başka gudubetin peşindeyken, yavru bir gudubetin onun parmağını kopardığı söyleniyordu.

Çalışkan biriydi, ama hoş bir Wug değildi. Başka bir yatak odasında kaldığı için memnundum. Her zaman ter, metal ve mortalara ölümcül güçlerini bahşeden o siyah toz gibi kokardı. Bunlardan bir tanesinin ateşlendiğine şahit olmuştum. Sık ağaçların arasından geçmiş, beni neredeyse ölümlerimizi bıraktığımız Kutsal Alan'a yollayacak kadar korkutmuştu. Racksport öyle bir bakardı ki, sahip olduğunu bildiği gücü siz de hissederdiniz. Siz buna sahip olmadığınız için de, o mutlu olurdu.

John'un yemeğini bitirmesi beni mutlu etmişti. Bunun ardından oradan çıktık. Öğrenme'nin kapısında birbirimize veda ettik.

"Bacalar'dan sonra seni almak için geleceğim," dedim.

John endişelenmesin diye bunu her ışıkta söyledim. O da her zaman, "Geleceğini biliyorum," derdi.

Ama o ışıkta aynı şeyi söylemedi. "Beni almak için geri geleceğinden emin misin?" diye sordu.

Donakaldım. "Neden öyle dedin?"

"Dün gece nereye gittin?"

“Ağacıma.”

“Neden?”

“Düşünmek için. İhtiyacım olan bir şeyi oraya bıraktım.”

“Neyi?”

“Öğrenme’ye git, John. Seni almaya geri geleceğim. Söz.”

John binaya girerken bana bakıyordu. Kardeşime yalan söylediğim için inanılmaz bir suçluluk hissettim. Ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Güvende olması için ona hiçbir şey anlatmamalıydım.

Arkamı dönüp telaşa uzaklaştım. İlk ışıktaki yapmam gereken önemli bir şey vardı.

Gidip Delph’i görmem gerekiyordu.

Delphiaların kulübesi Pelinotu’nun güneyindeydi ve yaprakları her daim kırmızı olan iki büyük ağaca varana dek yol dümdüz uzanıyordu. Oradan sola kıvrılan toprak bir yola sapıp ormana giriyordunuz. Hızla ilerlerken kendime baktım. Bacaklarımın, kollarımın ve karnımın her santimine çizdiğim haritanın örtülü olup olmadığını kontrol ettim. Sonra kesik kesik nefes alana dek iki misli hızla koşmaya başladım.

Delphialara yaklaşırken yavaşlayıp sadece hızlı hızlı yürümeye başladım. Duf, Delph’in babası ve hayattaki tek akrabasıydı. Delph’in aksine, ufak tefek bir adamdı ve boyu bir metre yirmi santimden biraz daha uzundu. Delph’in ne kadar uzun boylu olduğunu görünce, annesinin çok uzun boylu olduğunu tahmin ediyordum. Annesi Delph doğduğunda ölmüştü, o yüzden onu ikimiz de tanımamıştık.

Duf’ın sıra dışı kulübesi ahşaptan, taştan veya bunlara benzer bir malzemeden yapılmayıp diğer Wugların attığı şeylerden inşa edilmişti. İri pirinç menteşelere yerleştirilmiş kaba metallerden

yapılmış kare şekilli bir kapısı olan, top biçiminde kocaman bir kulübeydi. Duf ve Delph, kulübenin yanındaki küçük bir tepeye bir delik açmışlardı. Duf işiyle ilgili şeyleri orada saklardı.

Duf, bir Hayvan Eğiticiydi ve bu konuda Pelinotu'ndaki en iyilerden biriydi. Aslında, Pelinotu'ndaki tek eğitmendi, ama yine de çok başarılıydı. Wuglar ona hayvanlarını getirirlerdi, o da onlara ne isteniyorsa onları yapmasını öğretirdi. Hayvanların birbirinden ayrı durması için, tel panellerle ayrılmış bölmeleri olan büyükçe ahşap bir ağılı vardı.

Patikanın sonuna varıp kulübeye geldim. Durup Duf'ın o sıralarda eğittiği hayvanlara baktım. Yavru bir slepi görünce, Thansius'un yakında arabasını çekenini değiştirebileceğini düşündüm. Bir de benden uzun, kanatları boyumun iki misli yüksekliğe ulaşan bir adar vardı; bunlar, sahipleri olan Wuglar tarafından bir şeyler taşımak ve havada iş yapmak için kullanılırdı. Adarlar Wugmortların söylediklerini anlardı, ama onlara itaat etmeleri için eğitilmeleri gerekirdi. Ayrıca, eğitildikten sonra konuşabilirlerdi. Bu da onları hem faydalı kılar, hem de çok can sıkıcı olabilmelerine yol açardı. Oradaki adarın ayaklarından biri uçamasın diye zemine iyice gömülü olan bir kazığa bağlıydı.

Ağırlığı ancak on 4-5 kilo gelebilecek ufak bir whist köpeği yavrusu da gördüm; gri tüylüydü ve korkmuş gibi gözükten küçük bir suratı vardı. Bu köpek büyüdüğünde benim iki mislim olacaktı, ama o boyutlara ulaşması için en az yarım seans geçmesi gerekirdi. Bu tür köpekler doğuştan serbest yaşamayı severdi. Gudubetler de dahil olmak üzere hemen hemen her şeyden daha hızlı koşarlardı ve amarak denen kuzenlerinden çok daha yırtıcı olurlardı.

Sonra, Duf'ın eğittiği en iri hayvana baktım. Kreta çoktan yarım ton ağırlığa ulaşmıştı, ama daha yetişkin bile değildi. Sura-

tının önünde çaprazlamasına duran iki boynuzu, metal plakalar kadar büyük toynakları ve hiçbir Wug'un kendisine doğru geldiğini görmek istemeyeceği bir suratı vardı. Ahşap parçaların daha kalın olduğu iç ağılda duruyordu. Kretanın bulunduğu alan oldukça dardı; böylece, koşup bariyeri yıkması mümkün değildi. Büyüdüğünde, Çiftçilerin sabanlarını çekecek ve Değirmen'de sırtında un çuvaları taşıyacaktı. Hayattaki görevini biliyor gibiydi, çünkü dar alanda toprak zemini eşelerken pek de mutlu görünmüyordu.

"Na-naber, Vega Jane?"

Arkama bakınca, Delph'in tepedeki delikten eğilerek çıktığını gördüm. Babası da kulübeden çıkarken, onun yanına gittim.

Duf'un ayaklarında çamurla kaplı çizmeler vardı ve giysileri de temiz değildi. Başında kir içinde melon bir şapka vardı. Bağcıklarını çenesinin altında bağlamıştı. Bunu, rüzgârlı ışıklarda veya eğitim sırasında sağı solu belli olmayan hayvanlara karşı bir önlem olarak bağladığını tahmin ettim. Sayısız hayvanla karşılaştığı için elleri, yüzü ve çıplak kolları yara izleriyle ve kabuklarla kaplıydı.

"İyi ışıklar, Vega," dedi Duf. Gömleğinin cebinden bir çubuk çıkardı, bunu tütünle doldurdu ve kulağının arkasından aldığı bir kibritle yaktı. Çubuğu alev alsın diye iyice içine çekti. Suratı yara izlerinin yanı sıra, sıcaktan ve rüzgârdan yanmıştı. Aslında çok yaşlı değildi, ama sakalı kalındı ve kırışmaya başlamıştı. Hayatı pek de kolay sayılmazdı.

"Merhaba, Duf."

"Bu kadar erkenden seni buraya getiren şey nedir?" diye sordu merakla.

"Delph'le konuşmak istiyordum. Şuradaki slep Thansius için mi?"

Evet anlamında başını salladı. Çubuğunu kretaya doğrulttu.

"Bu yaramaz beni zorluyor. Gerçekten de çok inatçı. Ama kretalar

hep öyledir zaten. Bana herhangi bir ışıktaki bir adar getirilmesini tercih ederim. Gerçi konuşmayı söktükten sonra, çamaşır yıkayan bir grup kadın gibi dır dır edip duruyorlar. Ama onlara karşı zaafım var. İyi hayvanlar. Gevezeler, ama çok sadıklar.”

Delph, “Ha-hayatım boyunca sı-sırtımda yük taşıyacağımı bi-bilsem, be-ben de i-inatçı olurdu,” dedi.

“Tamam, sen Delph’le konuşmana bak o zaman,” dedi Duf. Deri bir eyeri alıp ağıla doğru yürüdü.

Bir şerit kadar bekleyip Delph’e döndüm. “Seninle çok önemli bir şey konuşmam gerek, ama söylediklerimi kimseye anlatamazsın. Söz mü?”

Beni dinlemiyor gibiydi. Artık aydınlanmış olan göğere rağmen görünmeye devam eden Noc’a baktı. “Se-sence ne ka-kadar kaldı?”

Sabırsızlıkla Noc’a baktım. “Ne önemi var? Oraya asla gidemeyeceğiz.”

“A-ama gösteriyor, de-değil mi?”

“Neyi gösteriyor?”

Şimdi de Delph beni hayretler içinde bırakmak üzereydi.

“Sa-sadece biz yokuz, değil mi?”

“Neden?” dedim, ancak bir fısıltı olarak tarif edilebilecek bir ses tonuyla. *Heyecanlı* bir fısıltıydı, çünkü daha önceden hiç hissetmediğim şeyler hissediyordum.

Delph’in içimdeki karmaşayı fark etmediği belliydi. “Sadece bi-biz o-olamayız. Anlarsın ya, ne-neden öyle olsun ki? Ne-neden sadece Pe-Pelinotu olsun?” Omuz silkip gülümsedi. “Bi-bir anlamı yo-yok, değil mi? Ba-bana göre bi-bir anlamı yok.”

Düşünceli olduğundan, Quentin’den söz etmek yerine bir soru sormaya karar verdim.

“Sana ne oldu, Delph? Altı seans yaşındayken, sana ne oldu?”

Omuzlarını hemen sarkıttı, suratını buruşturdu ve bana bakmaktan kaçındı.

“Özür dilerim,” dedim. “Aslında, beni hiç ilgilendirmez.” Ama tüm kalbimle bundan söz etmesini istiyordum.

“Vi-Virgil’i se-severdim.”

“O da seni severdi,” dedim. Büyükbabamdan söz etmesine şaşırılmışım.

“O-Olay’ı...”

Birden başı, gözüme aklından geçen her şeyi tutamayacak kadar ufak göründü.

“Ne olmuş ona?” dedim, neden söz edeceğini merak ederek.

“Be-ben onun Olay’ını gö-gördüm.”

İşte, o anda Delph’in başına gelen şeyin büyükbabamın Olay’ıyla aynı zamana denk geldiğini fark ettim.

“Gördüm de ne demek?” Sesim korkudan ve şaşkınlıktan yükseldi.

“Gö-gördüm,” dedi yine.

“Olay!” dedim fazla yüksek sesle. “Onun Olay’ını!”

Hâlâ sleple uğraşmakta olan Duf’a baktım. Duf da bana baktı, ama sonra işine geri döndü. Delph bir şey demeden başını salladı.

Alçak sesle “Ne oldu?” diye sordum.

“Olay. Olay oldu.”

“Bugüne dek bir Olay’ı gören kimse olmadı, Delph,” dedim. Çaresizlik içinde sesime bulaşan paniği belli etmemeye çalıştım. İstediğim son şey onu korkutmaktı.

“Be-ben gördüm,” dedi tok bir sesle ve dehşet içinde.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun?” dedim elimden geldiğince sakın bir ifadeyle. Ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Öyle ki canım acıyordu. Gerçekten de canım acıyordu.

Başını salladı. “Ben... ha-hatırlamıyorum, Vega Jane.”

“Nasıl olur da hatırlamazsın?” dedim.

“Bir Olay’ı görmek iyi bir şey değildir, Vega Jane,” dedi kekeleyemedi. Sesindeki hüznü fark edince kalbim daha da acıdı. Sözleri son derece sade olduğu halde, Delph’in hiç o denli güzel konuştuğunu duymamıştım.

Başına dokundu. “Buraya iyi gelmez.” Sonra, göğsüne dokundu. “Buraya da.”

Yüreğim sızladı, ama sonraki sert sözlerim yüreğimden değil, aklımdan geldi. “Ne gördüğünü hatırlamıyorsan, bir Olay olduğunu nasıl söyleyebilirsin?”

Yine sesimi yükseltmişim. Duf, ufak suratında endişeli bir ifadeyle bize doğru baktı. Tekrar Delph’e bakıp sesimi alçalttım. “Neden bilmek zorunda olduğumu anlamıyor musun? Bugüne dek bana sadece, onun Olay’ının gerçekleştiği ve geriye hiçbir şey kalmadığı söylendi.”

Delph bir kürek alıp yeri eşelemeye başladı. Küreğin sapını çok sıkı kavradığı için iri ellerinin kızardığını fark ettim.

“Bi-bir şey a-anlatamam,” dedi. Kürekle kazdığı toprağı kaldırıp deliğın yanına attı.

“Neden?”

İşte, o anda sesi duydum... Bir tekerlek sesi geliyordu. Az sonra Thansius’un arabası köşeyi döndü. Arabayı yine o sevimsiz Wugmort kullanıyordu. Thomas Bogle kendimi bildim bileli Thansius’un sürücüsüydü. Pelerini siyahtı, elleri birer kemik yığınınını andırıyordu ve suratı da uzun seanslar önce ölmüş gibiydi. Parlak sleplere bakarken yanaklarından sarkan soluk etleri, yırtılmış parşömenleri andırıyordu.

Araba ağılın yanında durdu ve kapısı açıldı.

Onu görünce dilim tutuldu.

S E P T U M

Morrigone

Morrigone, Konsey'in tek dişi üyesiydi. Pelinotu'ndaki *esâs* dişiydi. Benden daha uzun boylu, ince yapılı birisiydi, ama omuzları ve kolları güçlüydü. Saçları kan kırmızısıydı; hatta pelerinininden bile daha kırmızıydı. Delph'le birlikte durduğumuz noktaya geldi.

Tepeden tırnağa beyazlara bürünmüştü. Yüzü, teni ve pelerini kusursuz görünüyordu. Tüm Pelinotu'nda ondan daha temiz bir Wug görmemiştim. Bembeyaz peleriniyle tezat oluşturan kan kırmızısı saçları büyüleyici bir görüntü oluşturunuyordu.

Wugmortlar, Thansius'a büyük saygı duyarlardı.

Morrigone'a ise bayılırlardı.

Orada olduğuna inanamıyordum. Delph'e baktığımda, bir kre-tayı yutmuş gibiydi. Duf'a baktım. İp hâlâ elindeydi, ama bunun ucuna bağlı olan yavru slepi unutmuş gibiydi. Yavru, yetişkin slepleri ve kendi geleceğini görünce kışnedi. Bunu heyecandan yaptığığını tahmin ettim.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Morrigone'a dönüp konuşmasını bekledim. Oraya Delph'i görmek için mi gelmişti? Yoksa Duf'ı mı?

Dikkatle yüzüne baktım. Pelinotu'nda bakmaya değer bir mükemmeliyet var idiyse, işte ben o sırada ona bakıyordum. Daha iyi görünmediğim için utandım. Daha temiz olmadığım için de...

Çoğu Wug birbirine benzerdi ve onları ayırt etmek kolay ol-

mazdı. Ama Morigone öyle değildi. Bana baktığını fark edince bakışlarımı başka bir yöne çevirmek zorunda kaldım. Onun bana bakmasını bile hak etmediğimi düşündüm.

Morigone, ipi bırakıp tereddütlü adımlarla yanına gelen Duf'a gülümsedi. Delph ise yerinden kıpırdamamıştı. Ayakları kazdığı çukura sıkışmış gibiydi. İriyari olmasına rağmen, o sırada ufak tefek ve önemsiz görünüyordu.

"İyi ışıklar, Bay Delphia," dedi Morigone bal gibi tatlı bir sesle. "Slep yavrusu, türünün harika bir örneği gibi görünüyor. Ona dizgin takıldığında, eşsiz becerilerinizin bir örneğini görmeyi iple çekiyorum."

Konuşması da görünümü kadar kusursuzdu. Keşke ben de öyle konuşabilseydim diye düşündüm. Tabii, böyle bir şey asla olmayacaktı. Morigone'un kaç seans yaşında olduğunu bilmiyordum, ama onun Öğrenme sürecinin on iki seansla sınırlı olduğunu sanmıyordum.

Delph'in yanına gidip elini omzuna koydu. "Daniel, Değirmen' de çok iyi çalıştığını duyuyorum. O muazzam gücünü hepimiz çok takdir ediyoruz. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama seni son gördüğümünden beri daha da büyümüş gibisin. Bir sonraki Düello'daki rakiplerinin bunu duyunca tir tir titreyeceklerinden eminim."

Ben şaşkınlıkla onları izlerken, Delph'in avucuna üç madeni para koydu.

"Kısa bir süre önce evimde yaptığın işlerin karşılığı, Delph," dedi. "Sana ödeme yapmayı unuttum sanırım."

Delph hafifçe evet der gibi başını salladı ve iri parmakları paraları kavradı. Sonra cebine koydu. Bunun ardından da suratında çok huzursuz bir ifadeyle kocaman bir demir yığını gibi öylece dikildi.

Morrigone dönüp bana doğru geldi. Bakışlarından benimle konuşmak amacıyla geldiğini anladım. Demek takip edilmişim. Aklımdan türlü türlü olasılıklar ve gizli tehlikeler geçti. Bütün bunları suratımdan anladığını hissettim. Ona bakıp gülümsemeye çalıştım. Ama Wugmortların gülümsemesi için çok az neden olduğundan, bunu uzun süredir yapmadığımı fark ettim. Ağzım yamuldu.

“Vega, seni ışığın bu kadar erken bir zamanında burada görmek ne güzel bir sürpriz,” dedi. Bu lafı gayet masumaneydi, ama soru sorarmış gibi söylemesi neden orada olduğumu merak ettiğini de ima ediyordu.

“Delph’le bir şey hakkında konuşmak istemiştin,” diyebilirdim.

“Sahi mi, konu neydi?” dedi. Bunu sakince söylemişti ama çok merak ettiğini ve yanıtı bir an önce almak istediğini anladım. Tereddüt edersem, yalan söylediğimi anlayabilirdi. Morrigone, Peli-notu’nun seçkinlerindendi ve son derece saygı duyduğum birisiydi, ama benim kadar iyi yalan söyleyebilecek çok az kişi vardı. Asıl beceri, bir yalana, doğru olan bir şeyi karıştırmaktı. Öyle olunca kulağa daha iyi geliyordu.

“Delph’e önceki ışıktaki ilk yemeğimi vermiştim. O da bu ışıktaki kendisinininkini bana vereceğini söylemişti.”

Delph’e baktım. Morrigone da ona baktı. Delph küreği onu ayakta tutan tek şeymiş gibi kavramıştı. Kendimi Delph’in aptalca bir şey söylemesine ve kusursuz yalanımı mahvetmesine hazırladım.

“Ama bu ışıktaki Vega Jane’e ve verecek ye-yemeğim yok,” diye kekeleydi.

Morrigone’a döndüm. “Sorun değil. Bacalar’dan önce yiyebileceğim bir şey var.”

Morrigone bu yanıtı memnun olmuş gibiydi. “Güzel şeyler yapmak konusunda ünlendin. Duyduğuma göre Quentin Herms kadar iyiymişsin.”

Morrigone bu taktiğiyle beni hayal kırıklığına uğrattı. Ne yapmaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Ona daha dikkatlice bakınca, ağzının sol kenarında incecik bir kırışıklık olduğunu fark ettim. Bu, bir gülümseme çizgisi değildi; diğer tarafa doğru uzanıyordu. Nendense bunu görmek beni rahatlatmıştı.

“Quentin Herms gitmiş,” dedim. “Pelinotu’nda kimse nerede olduğunu bilmiyor. En azından, bana öyle söylendi.”

“Dün gece ağacındaymışsın,” dedi Morrigone.

Takip edildiğime dair şüphelerim doğrulandı. “Sık sık oraya giderim. Düşünmeyi severim.”

Bana biraz daha yaklaştı. “Quentin Herms’i de düşünüyor musun? Bizi terk ettiği için üzgün müsün?”

“Onunla çalışmayı seviyordum. İyi bir Wugmort’tu. Bana Son İşlemci olmayı öğreten de odur. O yüzden, evet. Üzüldüm. Ama nereye gittiğini bilemiyorum.”

“Bir fikrin vardır belki?”

“Pelinotu’nda başka nereye gidebileceği konusunda mı?” Thansius’la konuşurken uyguladığım taktiğe başvurdum. Ama Morrigone’un sözleri beni şaşırttı.

“Bataklık var,” dedi.

Duf içine bir nefes çekip heyecanla, “Quentin Herms aptal değildir,” dedi. “Ne diye Bataklık’a gitsin? Bana sorarsanız, bunu düşünmek saçmalıktan ibaret.” Endişeyle Morrigone’a baktı ve suratı sarkar gibi oldu. Lekeli eski şapkasını çıkarınca, kirli ve yer yer ağarmış saçları ortaya çıktı. Çok utanmış gibiydi. “Sözlerim için beni bağışlayın... Dişiler,” dedi süklüm püklüm.

Morigone, sorusuna yanıt vermemi bekleyerek bana baktı.

“Bataklik’a gitmek ölüm demektir,” dedim. Bir yandan da Quentin’ in Bataklik’a koşarak girerkenki surat ifadesini düşünüyordum.

Morigone evet der gibi başını salladı, ama yanıtımın onu ikna etmediğini görünce şaşırdım. “Yani, bugüne dek hiç Bataklik’ın yakınlarına gitmedin mi?” diye sordu.

Bir şerit boyunca hiçbir şey demedim, çünkü yalan söyleyemediğim halde bu beceriyi boş yere kullanmayı sevmezdim. Bunun ahlaklı olmakla hiçbir alakası yoktu, ama yakalanmamakla yakından ilgisi vardı.

“Oralarda cirit atan bir hayvan tarafından saldırıya uğrayacak kadar asla yaklaşmadım.”

Morigone, “Ama Jurik Krone önceki ilk ışıktaki senin Bataklik’ın sınırında olduğunu söyledi.”

“Çılgınlık duyduğum ve saldırı köpekleriyle Konsey üyelerini gördüm. Meraktan peşlerine takılıp onlara yardım edebilir miyim diye gittim. Ama fark etmeden Bataklik’ın kenarına kadar gitmişim.”

“Krone’a hiçbir şey görmediğini, kimseciklerin orada olmadığını da söylemişsin.”

“Çünkü görmedim,” diye yalan söyledim. “Quentin’i aradıklarını sonradan öğrendim, ama nedenini hâlâ bilmiyorum.” Morigone’un konuşmaya devam etmesini istiyordum. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirdim. O yüzden, “Neden onun peşine düşmüşlerdi?” diye sordum.

“İyi soru, Vega. Ne yazık ki, buna yanıt veremem.”

“Veremez misiniz, vermez misiniz?” dedim. Boş bulunup bunu soruvermiştim.

Duf ile Delph nefeslerini tutup bekledi. Delph’in beni uyarır

gibi bir ses çıkardığını duyar gibi oldum. Morigone yanıt vermedi. Eliyle bir işaret yaptı. Arabanın tekerleklerinin gıcırdadığını duydum. Thomas Bogle slepleri yönlendirdi ve araba geri geldi.

Morigone arabaya hemen binmedi. Bana baktı.

“Teşekkürler, Vega Jane,” dedi tıpkı Delph’in her zaman yaptığı gibi tam ismimi söyleyerek.”

“Yardımcı olamadığım için üzgünüm.”

“Sandığından daha çok yardımcı oldun.”

Bunu söyledikten sonra hem acı hem tatlı bir ifadeyle gülümsedi. Nedense bunu görünce midem taklalar attı.

Arabaya bindi. Bir şeritten kısa sürede araba gözden kayboldu.

“Hah,” dedi Duf.

Aynı fikirdeydim.

OCTO

Bir Kitabın İçinde

Delph'e doğru döndüğümde gittiğini fark ettim. Duf ise, arabanın gitmeden önce durduğu yere öylece bakakalmıştı.

"Delph nereye gitti?" diye sordum heyecanla.

Duf etrafına bakınıp başını salladı. "Değirmen'e gitmiştir herhalde."

"Delph, Morigone için ne tür bir iş yaptı da para kazandı?"

Duf yere baktı, kalın çizmesinin ucuyla bir taşı itti. "Sanırım, bir şeyler taşıdı. Bunu çok iyi yapar. Bir kreta kadar güçlüdür o."

"Hı-hı," dedim. Ama Delph'in hâlâ o parayı kazanmak için ne yapmış olabileceğini düşünüyordum.

"Delph altı seans yaşındayken, ne oldu Duf?"

Hemen başını çevirdi. Yavru slepe bakıyor gibiydi, ama bakmadığını biliyordum.

"Bacalar'a gitsen iyi olacak, Vega. Bir Wug daha el damgasını bastırtmazsa, Domitar denen o tahammül edilmez salağın ne yapacağı belli olmaz."

"Ama Duf?"

"Haydi, git, Vega. Hiçbir şey olmadı. Israr etme."

Yanıt vermemi beklemedi. Yanımdan uzaklaştı. Bir süre orada durup ne yapacağımı düşündüm. Yerdeki deliğe biraz toprak ittim.

Delph gitmiş olabilirdi, ama Bacalar'a gitmeden önce hâlâ biraz vaktim vardı. Böylece, hemen ne yapacağıma karar verdim.

Quentin Herms'in kulübesine gidecektim.

Göğe bakınca bulutların onu bir yatak örtüsü gibi kapladığını fark ettim. Yakında yağmurlar başlar diye düşündüm. Genellikle sean-sın bu zamanında başlardı. Başladığındaysa uzun süre dinmezdi. Quentin'in karanlık Batakılık'ta düşe kalka ilerlediğini ve soğuk nem damlalarının üstüne yağdığını düşündüm. Belki çoktan ölmüştü. Belki de Batakılık hakkında söylenenleri doğrulamıştı.

Adımlarımı hızlandırdım; Domitar'ın vaktinde gelmeyenlere dikkat edeceğini tahmin ediyordum. Hızla ilerlerken, Thomas Bogle ve mavi renkli araba ortalıkta mı diye etrafıma bakındım. Morigone'a ne söyledim de faydalı oldum diye merak ediyordum. O kadar zekiymi ki, belki de *söylemediklerimden* bir anlam çıkarmıştı.

Yavaşladım. Birkaç metre sonra oraya varmış olacaktım. Kulübeğe önünden veya arkasından değil de, sağ tarafından yaklaşmaya karar verdim. Çalılık ve neredeyse söğüt ağacım kadar yüksek ağaçlar olduğunda, en görünmeyeceğim yer orasıydı. Quentin'in arazisini oluşturan yabani otlarla kaplı küçük alanın etrafı alçak bir çitle çevriliydi. Ağaçlardaki kuşların ve çalılıkların arasında gezinen ufak yaratıkların seslerini duydum. Araba tekerleği sesi gelmiyordu.

Ama sırf arabanın sesini duymamak rahatlamamı sağlamamıştı. Daha az korkmamı da sağlamamıştı. Yine de korkumu bir kenara bırakmaya çalışarak, mümkün olduğunca eğilerek ilerledim. Bir yandan da, orada beni görürlerse neler olabileceğini düşünüyordum.

Quentin’le ortak olduğumu ve hangi yasaları çiğnediyse, ona yardım ettiğimi düşünebilirlerdi. Ayrıca kulübesine izinsiz girdiğim için beni tutuklayabilirlerdi. Valhall’a yollanabilirdim. Wugmort halkı parmaklıkların arasından bana tükürüp küfürler savururken Nida ve siyah shuck olanları izlerdi.

Bir başka alçak duvarın üstünden diğer tarafa atladım. Kulübe tam karşımdaydı. Taştan ve tahtadan yapılmıştı ve pencereleri kirliydi. Arka kapı sadece birkaç adım ötemdeydi. İçerisi karanlıktı, ama yüzümü cama dayarsam orada neler olduğunu görebilirdim.

Kulübe tek katlıydı. O pencereden içerisini neredeyse olduğu gibi görebiliyordum. Kulübenin tek odasını görmemi sağlayacağını düşündüğüm bir diğer pencereye gittim. Orası Quentin’in yatak odasıydı, ama içeride sadece üstünde bir yastıkla battaniye olan bir yatak duruyordu. Etrafa bakındım, ama giysilerini göremedim. Bacalar’a gelirken giydiği eski postalları da yoktu. Belki de Konsey bu yüzden kaçtığını düşünmüştü. Giysilerini yanına almıştı. Bir Wug bir gudubet tarafından yenmediği veya bir Olay yaşamadığı sürece bunu yapmazdı. Bataklık’a giderken yanında bir çanta var mıydı diye düşündüm, ama sadece yüzünü görmüştüm.

Derin bir nefes daha çekip arka kapıya yöneldim. Kilitliydi. Bu da şaşırtıcı değildi. Küçük aletlerimle kapıyı açmayı başardım. Hızla bir suçluya dönüşüyordum. Kapıyı açıp içeri girdim ve elimden geldiğince sessizce kapattım. Yine de kapı duvara çarpan bir kreta gibi bir ses çıkardı. Tir tir titriyordum. O kadar çok korktuğum için utandım.

Doğrudum ve derin derin nefes alarak sakinleşmeye gayret ettim. Oquentin’in kulübesinin ana odasında duruyordum. Bir raf-taki kitapları görünce, odanın aynı zamanda bir kütüphanesi de olduğunu anladım. Üst tarafında kararmış bir tencerenin asılı ol-

duğu bir de şömine vardı; dolayısıyla, mutfağı da orasıydı. Yemeklerini de orada yiyor olmalıydı. Mutfakta tek bir sandalyesi olan ufak bir masa ve masanın üzerindeki bakır tabağın üstünde de tahta bir kaşık, çatal ve bıçak duruyordu. Her şey arkadaşım gibi gayet düzgün ve düzenliydi.

Gözlerim içerideki loş ışığa alışınca önce kitaplara göz attım. Fazla kitap yoktu, ama birkaç kitap bile çoğu Wugmort'un sahip olduğundan fazlaydı.

Kitaplardan birini aldım. *Seanslar Boyunca Mühendislik* isimli bir kitaptı. İçine baktım, ama sözcükler ve çizimler eğitimsiz zihnim için fazla ağır geldi. Bir diğer kitabı aldım. Bu kitap beni şaşırtmıştı. Seramikle ilgili bir kitaptı bu. Quentin'in seramik yapmaktan nefret ettiğini biliyordum. Bu yüzden Bacalar'da seramiklerle ilgili tüm son işlemleri ben yapardım. Peki Quentin bu kitabı neden okumuştü?

Kitabı açtım. İlk birkaç sayfada seramikle ilgili genel bilgiler vardı. Çeşitli renklerde ve tarzlardaki tabakların ve fincanların resimlerine baktım. Ama sayfaları çevirdikçe başka bir şey gördüm. Bir kitabın içinde bir başka kitap...

Başlığı tüylerimi ürpertti: *Bataklık: Gerçek Öykü.*

İçteki kitap bir matbaada basılmamıştı. Düzgünce kesilmiş bir parşömenin üzerine elle yazılmıştı. Sayfaları çevirdim. Sözcükler ve güzelce çizilmiş resimler vardı. Çizimler son derece korkunçtu. Bazıları o güne dek hiç görmediğim yaratıklara aitti. Hepsi de ellerine fırsat geçtiğı anda sizi mideye indirecek türden yaratıklara benziyorlardı. Bazılarının yanında gudubetler bile sevimli kalıyordu.

Kitabın herhangi bir yerinde yazarın ismi var mı diye baktım, ama yoktu. Yine de bunu Quentin yazmış olamazdı. Bunun bana düşündürdüğü şeyse bir o kadar hayret uyandırıcıydı.

Quentin önceki ışıta Bataklık'a gittiğini gördüğüm zamandan

önce de oraya gitmiş olmalıydı. Dahası, oradan sağ çıkmıştı.

Bataklık kitabını diğerinin içinden alıp pelerininin cebine koydum. Sayfalardaki şeyler merakımı gidermekten başka bir işe yaramazdı. Quentin Herms'in geride bıraktığı kimse yoktu, o yüzden de Bataklık'ta şansını denemek için özgürdü. Ama ben cesaretimi toplayasam bile bunu yapamazdım. Ben, Pelinotu'ndan Vega Jane'dim. Her zaman da öyle kalacaktım. Bir noktada, Kutsal Alan'ın gayet sade bir bölümündeki mütevazı bir mezara gömülecektim. Hayatım o ana dek, her zamanki gibi sürüp gidecekti.

Derken kulübenin kapısının kilidinde bir anahtarın döndüğünü duydum.

Bir dolabın arkasına gizlenip nefesimi tuttum. Biri odaya girdi ve kapının kapandığını duydum. Duyduğum ayak seslerinden ve mırıltılardan, içeride birden fazla Wug olduğunu anlamıştım.

Sesler kimlere ait olduğunu anlayabileceğim kadar yükselince, içimi büyük bir korku sardı.

Gelen Jurik Krone idi.

N O V E M

Ödül

Ayak sesleri ahşap zeminde yankılanırken, gizlendiğim yere iyice sindim.

Krone, "Faydalı hiçbir şey bulamadık," dedi. "Hiçbir şey! Mümkün değil. Wug o kadar da becerikli değildi, değil mi?"

Diğer sesi çok net duyamadım, ama duyabildiğim kadarıyla bana biraz tanıdık geldi.

"Bu yüzük hâlâ aklımı kurcalıyor," dedi Krone. "Buraya nasıl geri gelmiş olabilir? Yakın arkadaş olduklarını biliyorum, ama lanet Virgil onu neden oğluna bırakmadı?"

Diğer ses bir şeyler mırıldandı. Ne dendiğini veya kimin konuştuğunu anlayamamak beni deli ediyordu. Hem Krone neden büyükbabamdan *lanet* diye söz ediyordu?

"Batakılık'a gittiğini biliyoruz," dedi Krone. "Vega Jane'in bu konuda bir şey bildiğini düşünüyorum. Yakınlardı. Birlikte çalışıyorlardı. Vega Jane o ışıkta oradaydı."

Diğer kişi daha da alçak sesle bir şey dedi. Ama diğer Wug birisinin onları dinlediğini biliyor gibiydi sanki. Sonra, Krone kalbimin neredeyse durmasına yol açacak bir şey söyledi.

"Onlara onun da diğerleri gibi bir Olay yaşadığını söyleyebiliriz. Virgil gibi."

Dolabın ardından fırlayıp, “Bu da ne demek?” diye bağırma-
mak için kendimi zor tuttum.

Ama bir şey yapmadım. Donakalmıştım.

Diğer kişi ona bir yanıt verdi, ama ne dediğini duyamadım.

Tehlikeli olduğunu biliyordum, ama denemeliydim. Donakal-
mış uzuvlarıma direnip dizlerimin üstüne çöktüm ve öne eğildim.
Karşı duvarda ufak bir ayna vardı. Krone’un veya diğer Wug’un
aksini görebilecek kadar öne gidersem...

Tam o sırada, kapı ben bir santim kadar öne gidemeden tekrar
açıldı.

Dikkatle ayağa kalkınca odada kimsenin olmadığını gördüm.
Ön kapının yanındaki pencereye koşup dışarı baktım. Bir çalılığın
yanında gözden kaybolmak üzere olan mavi arabayı gördüm.

Sleplerin seslerini oraya yaklaşırlarken nasıl duymamıştım? Ya
da tekerleklerin sesini. Arabadaki diğer kişi Morrigone muydu?
Thansius muydu?

Ama konuşanın kim olduğu, duyduklarımın yanında önemsiz ka-
lıyordu.

Sözcükler adeta beynime kazınmıştı. “Onlara onun da diğerle-
ri gibi bir Olay yaşadığını söyleyebiliriz. Virgil gibi.”

Bu sözlerden bir Olay’ın bir başka şeyi örtbas etmek için uy-
durulmuş bir yalan olduğunu anlıyordum. Büyükbabam Olay’ı
yüzünden ortadan kaybolmadıysa, ona ne olmuştu? Krone bunu
biliyordu. Morrigone’un ve Konsey’in geri kalanının da bildiğin-
den emindim. Duyduklarım o güne dek inandığım ve bana öğre-
tilmiş olan her şeyi yerle bir ediyordu. İşte o anda, Pelinotu’nun
gerçekte ne olduğunu düşündüm. Neden orada olduğumuzu
sorguladım. O kadar afallamıştım ki yere devrileceğimi sandım.
Düzenli nefes alıp vermeye, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Şaşkınlıkla geçirecek vaktim yoktu. Derhal oradan çıkmalıyım.

Pencereden çıkmak üzereyken ön kapı tekrar açıldı. Arkama bakmadım, ama ağır postal sesleri bana Krone'un geri geldiğini söylüyordu. Bir şey demediğine göre, beni görmemişti. Henüz.

Karnımın üstünde kayıp sert bir şekilde yere düştüm. Elimde olmadan bağırdım.

"Kim var orada?" dedi Krone.

Ama ben Krone daha pencereye varmadan, alçak duvardan diğer tarafa atlamış ve kulübeden uzaklaşmışım. Tüm seanslarım boyunca hiç o kadar hızlı koşmamıştım. Bacalar'ın girişine yirmi metre kalana dek hiç durmadım. Nefes nefese kalmış bir halde uzun otların arasına daldığımda, zihnim duyduklarım yüzünden karmakarışık olmuştu.

Birkaç şerit sonra, Dis Fidus'un damga bastığı elimi ovuşturuyordum. Dis Fidus, Quentin ortadan kaybolduğundan beri bir seans daha yaşlanmış gibiydi. Çenesi titreyince, gri kirli sakalı sarkık derisinde yüzüyormuş gibi gözüksü.

"Geç kalmamalısın, Vega. Senin için istasyonuna su koydum. Sıcaklık fırınlar yüzünden şu anda bile dayanılmaz durumda."

Ona teşekkür edip elimin üstündeki damgayı ovuşturarak hızla içeri girdim.

Pelerinimin cebindeki kitabın ağırlığını hissedebiliyordum. Onu oraya götürmek çok aptalcaydı, ama başka bir yere gidecek vaktim olmamıştı. Kitabı kimsenin bulamayacağı bir yere saklamalıyım. Kitaptan kurtulmam gerektiğini bildiğim halde, onu baştan sona okumak için can atıyordum.

Pelerinimi dolabıma astım ve kapağını sıkıca kapattım. İş önlüğümü, pantolonumu ve ağır postallarımı giyip ana çalışma alanına geçtim. Boynumdan sarkan koruyucu gözlüğümle eldivenle-

rimi giydim ve iş istasyonumun yanında duran, tamamlanmamış kocaman ürünlere baktım. Uzun bir iş ışığı olacağını biliyordum. Dis Fidus'un bana bıraktığı suyu içip işe başladım. Sistemli bir şekilde çalışmaya koyuldum; talimatları teker teker okudum ve bunlar bana izin verdiğince yaratıcılığımı kullandım. Zihnimde dönüp duran şeylere rağmen, işime odaklanıp çok çalıştım.

Aradan ne kadar vakit geçtiğini anlayamadan, Dis Fidus toparlanmamızı hatırlatan zili çaldı.

Tam iş giysilerimi çıkarmak üzereyken hepimizi Bacalar'ın giriş katına çağırıldılar. Hızla dolabımı kapatıp oraya indim.

Bizler sıraya dizilirken, Domitar öne çıkıp karşımızda durdu. O ileri geri volta atarken, Dis Fidus korku dolu bir ifadeyle bir köşede dikiliyordu. Nihayet, Domitar nefesindeki alev suyunun kokusunu hissedebileceğim kadar bana yaklaştı. Konsey'in onu çok zorladığını tahmin ettim. Onu tanıdığım kadarıyla, sıkıntısını bizden çıkarcaktı. O yüzden söylediklerini duyunca büyük bir şaşkınlık yaşadım.

"Konsey bir ödül verilmesini emretti," dedi.

Hepimiz yaptığımız işlerden dolayı bitkin durumdaydık, ama bu sözler herkesin dikkat kesilmesini sağladı.

"Beş litre ateş suyu, yarım kilo tütün." Sözleri iyice anlaşılabilir diye biraz duraksadı. "İki bin tane de para."

Hepimiz hayret dolu sesler çıkardık.

Ateş suyu ve tütün işime yaramazdı, ama bunları çok sayıda yumurta, ekmek, turşu ve teneke çay almak için değiş tokuş edebilirdim. Ama iki bin para büyük bir servetti. Muhtemelen, seanslarım boyunca Bacalar'da kazanacağımdan daha fazlaydı. Hayatımı tamamıyla değiştirebilirdi. John'unkini de.

Ama Domitar'ın sonraki sözleri bu serveti kazanmakla ilgili tüm umutlarımı söndürdü.

“Bu ödöl Konsey’e, kaçak Quentin Herms’le ilgili yeterli bilgi veren kişiye verilecek. Ya da Herms’i yakalayıp geri getiren Wug bunu almaya hak kazanacak.”

Kaçak Quentin Herms mi?

Domitar’a baktığımda onun da bana baktığını fark ettim.

“İki bin para,” dedi bunu vurgulayarak. “Bu parayı kazanırsanız, artık burada çalışmanıza gerek kalmayacak. Hayatınız keyifli hale gelecektir.”

Erkeklere baktım. Hepsinin bakması gereken bir ailesi vardı. Suratları kararmış, elleri eğri büğrü olmuş, sırtları yaptıkları işlerden kamburlaşmıştı. Keyifli bir hayat mı? Düşünmek bile güçtü. Erkeklerin aç ve yorgun suratlarına bakarken Quentin’in başının dertte olduğunu anladım.

Domitar devam etti. “Onun sağ olarak ele geçirilmesi tercih ediliyor. Mümkün olmazsa da sorun değil. Ama kanıt gerekecek. Bedeninin bozulmadan getirilmesi yeterli.”

Korkuyla dudaklarımın titrediğini hissettim. Bu ödöl Quentin’in ölüm fermanından başka bir şey değildi. Kaçmak için her şeyi göze aldıysa, yakalanmamak için var gücüyle direneceğini tahmin ettim. Ona bir bıçak saplamak yakalamaktan çok daha kolaydı. Gözlerimin bir anda dolduğunu hissettim, kirli elimle gözlerimi sildim.

Bir kez daha etrafımdaki erkeklere baktım. Kendi aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı. Hepsinin evlerine gidip silahlarını alacaklarını ve birkaç lokma bir şey yedikten sonra Quentin’in peşine düşeceklerini hayal ettim. Paraları almak ve keyifli bir hayat yaşamak için bunu deneyeceklerdi.

Domitar, “Bu kadar,” dedi. “Gidebilirsiniz.”

Hepimiz dışarı çıkmak için harekete geçtik, ama Domitar beni durdurdu.

“Bir şerit bekle, Vega.”

Diğer işçiler gidene dek bekledi. Hâlâ bir köşede tir tir titreyen Dis Fidus’a baktı.

“Bizi yalnız bırak, Fidus,” dedi ve ufak tefek Wug odadan çıktı.

“İki bin para, işine çok yarar. Senin ve kardeşinin hayatını değiştirir. Bakım’daki ebeveynlerinin de öyle. Orası pahalı bir yer. Hem keyifli bir hayat da yaşayabilirsin.”

“Ama seni her gün görme keyfinden mahrum kalırım, Domitar,” dedim.

Ufak gözlerini daha da kısıtı. İnanılmaz derecede yapış yapış ve tehlikeli bir şeyin aniden dışarı fırlayacağı ufak mağaraları andıran gözleri vardı. “Zekisin, ama bazen beynini kullanmayı hiç beceremiyorsun.”

“Hakaretle karışık bir iltifat,” dedim.

“Ayrıca, doğru bir tespit. İki bin para, Vega. Dediğim gibi, bunun için Herms’in yakalanmasını sağlayacak bilgi vermek yeterli. Onu senin yakalamana gerek yok.”

“Ya da öldürmeme. Dediğin gibi, bu da ödülü kazanmaya yetiyor.”

Gözlerini iyice açtı. O anda gözbebeklerinin düşündüğünden de koyu renkli olduğunu gördüm. “Doğru. Öyle dedim, çünkü Konsey aynen bunu söyledi.”

Kenara çekildi ve artık gidebileceğimi belirtti.

Yanından geçerken, omzumu tutup beni kendisine çekti. Kulağıma fısıldadı: “Kaybedecek çok şeyin var, Vega Jane: Bildiğinden de fazla. Ouentin Herms’i bulmamıza yardım et.”

Elini çektiği anda uzun süredir hissetmediğim kadar büyük bir korkuyla dışarı fırladım. Buna gudubetin saldırısı da dahildi. En azından, bir gudubetle karşı karşıya olduğunuzda size zarar verebileceğini biliyordunuz. Domitar söz konusu olduğundaysa bun-

dan emin olamıyordunuz. Sadece korktuğumu biliyordum. Bacalar'dan ancak bir mil kadar uzaklaşınca koşmayı kestim.

Koşarken bu ödülün diğer Wuglar için bir anlamı olmadığını fark ettim. Quentin, onu hiçbir Wug'un bulamayacağı Bataklık'a girmişti. Ödül fikri bana yöneltilmişti. Quentin'le ilgili bilgi istiyorlar ve bunu bir tek benim verebileceğimi düşünüyorlardı.

Ciğerlerim koşmaktan acırken ve zihnim bir korkunç sonuçtan diğerine atlarken, birden iş giysilerimi bile değiştirmedığimi fark ettim. İşin daha da kötüsü, pelerinimi orada unutmuştum. Pelerinin cebinde Quentin'in evinden aldığım Bataklık'la ilgili kitap vardı.

Kusacağımı hissettim.

Domitar dolabıma bakıp kitabı bulabilir miydi? Bulursa benim de mi kaçmam gerekirdi? Ölü ya da diri olarak bulunmam için benim başıma da mı iki bin para ödül koyulurdu? Yoksa benim ödülüm on bin para mı olurdu?

Kitabı geri almalıydım. Ama hemen geri dönersem Domitar şüphelenirdi.

Bir anda aklıma her şeyi altüst edecek bir plan geldi.

DECIM

Bir Çift Jabbit

Gecenin üçüncü kısmıydı ve yine harekete geçmiştim. Pelinotu' nun üstünü kaplayan gök berrak değildi. Noc gözükmüyordu. Başımı önüme eğmiş ödüm koparak ilerlerken üstüme yağmur damlaları düşüyordu. Aniden gök gürüldedi, aydınlandı ve müthiş bir ses duyuldu. Donakaldım. Bütün Wuglar gibi ben de daha önce şimşek görmüş ve gök gürültüsünü duymuştum, ama bunları daha önceden deneyimlemiş olmak beni daha az korkutmuyordu. Beni daha çok korkutan başka bir şey vardı.

Gece vakti Bacalar'a hiç gitmemiştim. Bir kere bile... Ama başka bir seçeneğim yoktu. Dolabımdaki kitap ortaya çıkmadan önce onu almalıyım. Çoktan bulunmuş bile olabilirdi.

Bacalar'dan yirmi metre kadar uzakta durdum ve yukarı baktım. Bacalar karanlıkta kolaylıkla mideye indirmek için avının biraz daha yaklaşmasını bekleyen korkutucu bir iblis gibi göğe yükseliyordu.

Oraya varmışım.

Geceleyin orada nöbetçi olup olmadığını bilmiyordum. Bir nöbetçiye rastlarsam, ne yapacağımdan da tam olarak emin değildim. Muhtemelen arkama bakmadan koşmaya başladım. Ama içeriye ön kapıdan girmeyeceğimi biliyordum.

Büyük bir ihtimalle büyükbabamın benim yaşlarımda olduğu zamandan beri bir köşede duran eski ve çürümeye yüz tutmuş

bir öbek aletin arkasında bir yan kapı vardı. Hurdaların yanından geçerken, her yerden bir gudubet, bir shuck, hatta bir amarok fırlayacakmış gibi hissediyordum. Şimşekler parlayınca ve gök yine gürleyince, o metal yığınının arasında bin tane göz varmış gibi geldi. Hepsi bana bakıyordu. Bekliyorlardı.

Kapı, üstünde eski ve kocaman bir kilit olan kalın, ahşap bir kapıydı. İnce aletlerimi kilidin diline soktum ve sihirli numaramı yaptım... Kapı bir klik sesiyle açıldı.

İçeri girip kapıyı elimden geldiğince ses çıkarmadan kapattım, dudaklarımı yaladım ve içime derin bir nefes çekip toparlanmak için başımı salladım. Fenerimi kullanıyordum, çünkü bir şeye çarpıp ölebilirdim. Bir duvara tutunarak ve ileriye bakarak ağır ağır ilerledim. Bir yandan da etrafı dinliyor, havayı kokluyordum. Bacalar'ın nasıl koktuğunu iyi biliyordum. Başka bir şeyin kokusunu aldığım anda kaçacaktım.

Birkaç şerit sonra, dolabımın bulunduğu odanın kapısını açıp içeri girdim.

Elimle dolapları yoklayarak bana ait olan yedinci dolabı buldum. Bunların üstünde sağlam kilitler değil, sadece basit sürgüler vardı, çünkü kimse değerli bir şeyini orada tutmazdı. En azından ben, beni Valhall'a yollayacak bir kitabı aptalca orada bırakana dek hiçbir Wug böyle bir şey yapmamıştı. Yavaşça dolabın kapağını açtığımda birden hissettiğim korku beni altüst etti.

O korkuyla fenerimi düşürdüm. Az kalsın çılgın atacaktım. İki büküm bir halde Loon'un Yeri'nde yediğim az miktardaki akşam yemeğini kusmamaya ve içimde tutmaya çalıştım. Yere eğilip feneri ve kitabı aldım. Kitap dolaptan düşmüş ve koluma çarpmıştı. Feneri tekrar yaktım ve sayfaları çevirdim. Her şey oradaydı.

Şansımın yaver gittiğine inanamadım. Bu kadar kolay olabileceği aklıma gelmemiştii.

Bir ses duyunca fikrimi değiştirdim. Şanslı olduğumu düşünürken bir felaketle karşı karşıya kalabilirdim.

Kitabı pelerininin cebine koyup, fenerimin alevini mümkün olduğunca yere yakın olacak ve önümü biraz görebileceğim şekilde alçalttım. Kıpırdamadan durup kulak kesildim.

Tamam, dedim içimin aniden ürperdiğini hissederek. *Büyük ve hızlı bir şeyin sesiydi bu*. O tür sesler çıkaran birkaç hayvan biliyordum. Bunların hiçbirinin Bacalar’da olmaması gerekirdi. Asla.

Bir şerit daha öyle kaldıktan sonra, kendimi dolap odasının koridoruna attım ve içeri girdiğim kapıdan uzaklaştım. Bunun iyi bir fikir olduğunu anlamakta gecikmedim, çünkü bir şerit sonra kapı yere yıkıldı. Ses artık odadan geliyordu. Ne olduğunu anlamıştım. Bu bir toynak sesi veya ahşap zeminde sivri tırnakların çıkardığı bir ses değildi. Dolayısıyla, bir frek, gudubet veya amarok olma ihtimali yoktu. Geriye tek bir yaratık kalıyordu.

Hayretle başımı salladım. Mümkün değildi. Ama bunu düşünürken, yine de yanıldığımı anladım, çünkü o anda bir tıslama sesi duymuştum. Kalbim yeniden atmaya başlamadan önce iki atışı kaçırdı.

Öğrenme’de bizlere tehlikeli hayvanları anlatmışlardı. Bunlardan birini karşımda görmeyi hiç istemiyordum.

Bunlar inanılmaz derecede hızlı hareket edebilirlerdi. Koşma hızımı aşabilirlerdi. Aslında Pelinotu’nun içine girmezler ve avlayacak daha kolay şeyler buldukları için Wugların peşine de düşmezlerdi. Bildiğim kadarıyla, bugüne kadar tam üç Wug Batakılık’a fazla yaklaştıkları için onlar tarafından öldürölmüştü. Dördüncü Wug ben olmak istemiyordum.

Diğer kapıyı tekmeleyerek açtım ve bir mortadan atılmış gibi dışarı fırladım. Ama sesler giderek yaklaşıyordu. Arka koridora vardığımda iki seçeneğim olduğunu fark ettim. Sola saparsam içeri girdiğim yan kapıdan çıkabilirdim.

Tek sorun, o yönde gördüğüm gözlerdi. İri ve bana kilitlenmiş gözler... Sayacak vaktim olsaydı, beş yüz kadar göz olduğunu söylerdim, ama saymadım. En büyük korkum gerçekleşmiş, hatta iki misline çıkmıştı.

Peşimde iki yaratık vardı.

Sağa saptım. Merdivenlere varabilirdim. Yukarı çıkmak yasaktı. Bacalar'da çalışan ve yukarı çıkmaya yeltenen herkesin kafası Ladon-Tosh tarafından uçurulur, bedeninin geri kalanıyla birlikte fırınlara atılırdı. Ama Ladon-Tosh o sırada orada değildi. Olsaydı, onu bana yaklaşan yaratıklara tercih ederdim.

Merdivenlerden uçarcasına çıktım; bacaklarım hiç olmadığı kadar büyük bir hızla hareket ediyordu. Üst kata varıp derhal sağa saptım. Bir kez daha arkama baktığımda sayısız gözün benden sadece otuz adım kadar geride olduğunu gördüm. Kendime bir daha arkaya bakmamayı tembihledim.

O şeyleri buraya kim salmış olabilirdi? Yukarı kattaki koridorda koşarken aklıma bir şey geldi. Bu yaratıklar Bacalar'ı koruyorlardı, ama sadece geceleri. Orada olabilmeleri tek bir şeyle mümkündü. Hiçbir Wug'un gündüz saldırıya uğramamış olmasının sadece bir nedeni olabilirdi. Bu yaratıklar evcil hayvan niyetine beslenmezdi.

Bu da, Pelinotu'ndaki birisinin akla hayale gelmeyen bir şey yaptığına işaret ediyordu. Bizlere onların kontrol edilmelerinin mümkün olmadığı söylendiği halde, onları kontrol edebilen birisi vardı. Duf bile onları eğitmeyi göze alamazdı.

Koridordaki tek kapıya vardım. Kapı koridorun en sonundaydı ve kilitliydi. Tabii ki kilitli olacaktı. Açık olacağını neden düşünmüştüm ki? Pelerininim cebinden aletlerimi çıkarırken parmaklarım o kadar çok titriyordu ki, her şeyi az kalsın yere düşürecektim. Yaratıkların son sürat bana doğru geldiklerini duyabiliyordum; bir şelaleden akan sular gibi ses çıkarıyorlardı. O ağızlardan çıkan çığlıklar öylesine tizdi ki, beynimin korkudan patlayacağını düşündüm. Bu yaratıklar saldırıya geçmeden önce, duyduğunuz son şeyin onların çığlıkları olduğu söylenirdi. .

Aletlerimi kilide sokup çılgınlar gibi açmaya çalışırken, aklımdan bir tek John geçiyordu. Bensiz ne yapacağını düşünüyordum. Yaratıklar bana ulaşmak üzereydi.

Yaratıklar saldırmadan önce duyduğunuz son şey çığlıklarıdır.

Yaratıklar saldırmadan önce duyduğunuz son şey çığlıklarıdır.

Sırtımı bana hızla yaklaşan yaratıklara çevirmem cesaretimden miydi, yoksa Pelinotu'nun en büyük ödleği olmamdan mıydı, bilemiyordum. Aletlerimi çevirirken kapı açıldı ve bunun cesaretimden kaynaklandığına karar verdim.

Kapıyı hızla kapatıp kilitledim. Parmaklarımı ahşap kapıda gezdirip, yeteri kadar kalın olmasını umdum. Yaratıklar kapıya yüklendiğinde arkaya savruldu. Sivri dişlerinden biri kapıyı delmiş, giysilerimi yırtmak şöyle dursun az kalsın omzumu delecekti. Yerde sürünüp karşı duvara doğru ilerlerken bir şeyi yere devirdim. Etrafımdaki metal bir şeylerin tangirtisi odada yankılandı.

Yaratıklar bir kez daha saldırıya geçerken kapıya baktım. Kapıda daha çok sivri diş belirdi.

Bir şeritten daha kısa bir süre sonra, yaratıkların kafalarından biri tahtayı deldi. Bir çift göz, altı metreden daha kısa bir mesafeden bana

bakıyordu. Delik geri kalanının sığabileceği kadar büyük değildi, ama ya delik büyüyecekti ya da kapı olduğu gibi parçalanacaktı.

Karanlıkta etrafımı yokladım. Yere düşen büyük metal şeyin ardındaki ufak kapıyı o zaman fark ettim. Kapı ancak bir metre yüksekliğindeydi ve kolu tuhaftı. Biraz daha yakından baktım. Bir surattı bu, ama sadece bir surattan da ibaret değildi. Piringten yapılmış, çığlık atan bir Wug suratıydı.

Yaratıklar yine kapıya yüklendi. Geriye baktığımda kocaman kapı içeri doğru yıkıldı ve yaratıklar odaya daldı. Artık ikisini de gayet iyi görebiliyordum. İçimden keşke görmeseydim diye geçirdim.

Jabbitler tek bir fark haricinde dev yılanlara benzerdi. Her birinin tek bir beden üzerinde boylu boyunca dizili olan en az iki yüz elli kafası vardı. Hepsinin tek bir ısırıkta yetişkin bir kretayı öldürecek kadar zehirle dolu sivri dişleri olurdu. Hepsi cıyaklardı. O şeritte ikisi de bana doğru geliyordu.

Bin tane kâbus, gök gürültüsünü andıran bir ses çıkaran ve ölümcül bir niyetle üstüme gelen devasa büyüklükteki bir duvara dönüşmüştü. Nefesleri yanık gübre gibi kokuyordu. Artık onlara bakmıyordum. Leş gibi kokuları öğürmememe neden olurken, kaçabilmek için ciğerlerimdeki tüm havayı kullanmam gerekiyordu.

Çığlık atan surat biçimindeki kolu çevirip kendimi içeri attım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım. Ama güvenli bir yerde olduğumu hissetmedim. O incecik ve ufak kapının, av peşinde olan ve dur durak bilmeyen o yıkıcı gücü durdurması mümkün değildi. Bir kere kan kokusu aldıklarında onları durdurmanın imkânsız olduğunu duymuştum. Kalkıp geriye kaçtım. Yanımdaki ufak bıçağı çekip beklemeye başladım. Kalbim gümbür gümbür atıyor, ciğerlerim acıyordu.

Kendime, ağlamamam gerektiğini söyledim. Yaratıklar beni öldürmeden önce onları en az bir kere bıçaklayacağıma yemin ettim. Onların avlarının başında oyalandıkları söylenirdi. Ayrıca, zehrin avı hemen öldürmeyip sadece felç ettiği, yaratıklar onu yarısına kadar yiyene dek canlı kaldığı da anlatılanlar arasındaydı. Kimse kesin olarak bir şey bilmiyordu. Bir jabbit saldırısına uğrayıp da sağ kalan kimse olmamıştı.

Öyle olmaması için aklıma gelen her şey için dua ettim. Beni öldürecek şeyin zehir olmasını diledim. Parça parça o yaratıkların midesine indiğimi izlemek istemiyordum.

“Elveda, John,” dedim güçlükle aldığım nefeslerin arasında. “Lütfen beni unutma.”

Her Wugmort’un öleceği bir zaman vardı. Benim öleceğim zaman da kesinlikle buydu. Göğsüm hızla inip kalkarken, ufacık bıçağımı aptalca kendimi korumak için havaya kaldırdım ve bakışlarımı ayırmadan küçük kapının içeri doğru parçalanmasını ve ölmeyi beklemeye başladım.

Ama ufak kapı parçalanmadı. Diğer taraf sessizleşti. Yine de kıpırdamadım. Aklımdan sadece jabbitlerin kurnaz oldukları, belki de saldırıya geçmeden rahatlamamı bekledikleri geçti. Onlara karşı kendimi savunmam imkânsızdı. Kapıyı kırıp beni yiyeceklerdi.

Aradan şeritler geçti, ama hiçbir şey olmadı. Nefes alıp verişim düzeldi ve göğsüm rahatladı. Yavaşça bıçağı indirdim, ama bakışlarımı kapıdan ayırmadım. Bir ses duyacak mıyım diye kulak kesildim. O korkunç sivri dişli kafaların incecik ahşap kapıyı delmesini bekledim. Cıyıklamaları bana beynimin alev aldığını hissettirmişti. Ama hiç ses gelmiyordu. Sanki dışarıdaki sesler odaya ulaşmıyordu.

Bıçağı bıraktım. Fenerim diğer tarafta kalmıştı. Kapının ardındaydı. Gidip onu almaya çalışmayacaktım. Ama nedense içerisi

tamamıyla karanlık değildi. Bir şeyleri seçebiliyordum. Ağır ağır sağa sola bakmaya başladım. Kapı küçük olduğundan, odanın da öyle olacağını düşünmüştüm. Ama değildi. Bacalar'dan da büyük duvarları olan kocaman bir mağarayı andırıyordu. Tavanı, nerede olduğunu göremeyeceğim kadar yüksekti. Sonra bakışlarımı karşımdaki duvara diktim.

Üstünde bir resim vardı. Bunun ne olduğunu görünce nefesim kesildi. Birbirine geçmiş üç kanca. Büyükbabamın elinde ve Quentin Herms'in kulübesinde bulunan yüzüğün üzerindeki desenin aynısı...

Gözlerimi üç kancadan ayırıp diğer duvarlara baktım. Duvarlar birden farklı ışıklara büründü ve birtakım sesler geldi. Geri sıçradığım anda, bir kayalığın üstünde uçan bir slepin sırtındaki birisinin resmini gördüm. Slepı kullanan kişi bir mızrak fırlattı. Aynı anda o kadar yüksek ve gerçekçi bir patlama sesi geldi ki ellerimle kulaklarımı kapatıp kendimi yere attım. Hayretle resme bakarken ve bana gösterdiklerini izlemekte zorlanırken, taş duvardan milyon tane görüntü geçti. Muazzam bir savaş izliyor gibiydim. Parlak patlamaların arasında çığlıklar, inlemeler ve bağırışlar duyuluyor, yerini bulan isabetli atışların sesleri ve görüntüleri yere yığılan bedenlere karışıyordu. Sonra görüntüler silindi ve bunların yerini başka bir şey aldı. Bu daha da korkutucu bir şeydi.

Kandı. Daha yeni dökülmüş gibiydi ve mağaranın duvarlarından akıyordu.

Ciğerlerimde yeteri kadar hava olsaydı çığlık atardım, ama ağızımdan çıkacak olan şey güçlükle duyulacak, acınası bir inleme olurdu. Derken panik içindeki düşüncelerime yeni bir yön veren bir ses duydum: Kulakları sağır edebilecek kadar feci bir k kre-meydi bu. Sağa döndüm. Az önce sapasağlam bir duvarın olduğu yerde, bu kez uzunca bir tünelin girişı duruyordu. Kocaman bir

şey bana doğru geliyordu, ama henüz bunun ne olduğunu görememiştim. Sadece sesini duyabiliyordum. Olduğum yerde kala-kaldım; jabbitlerle şansımı kapının diğer tarafında mı, yoksa orada mı denesem diye karar vermeye çalıştım, ama hemen sonra herhangi bir karar vermeme gerek kalmadı.

Tünelden dışarı doğru bir kan duvarı patlayarak her yanıma kapladı.

O anda, kanların beni savurduğu bir diğer tünele doğru dönmeyi başardım. Tünel ileride sona eriyordu. Bir başka şeffaf duvara doğru sürükleniyordum ve aklımdan buna güm diye çarpıp anında öleceğim geçiyordu. Ses o kadar yüksek hale gelmişti ki düşünmek bile zorlaşmıştı. Bunun nedenini aniden fark ettim. Kanlar tünelin sonuna doğru akıyor ve bir noktadan sonra aşağı dökülüyordu. Ne kadar yükseklikten aktığını göremiyordum, ama kükremeyi andıran o sese bakılacak olursa epey yüksekti. Üstelik ben de oradan aşağı düşmek üzereydim.

Akıntıya karşı yüzmeye çalıştım, ama bu nafiye bir çabaydı. Akıntı fazla güçlüydü. Kırmızı renkli bir spreyn boşluğun üstünde oluşturduğu buharlara varmama yaklaşık elli metre kadar kalmışken gözüm bir şey çarptı. Tünelin diğer ucunda havada duran bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama tahmin ediyordum. Bu kâbustan onun sayesinde kurtulabilirdim. Hatta tek çıkış yolum oydu.

Onu kaçırsam ölecektim, ama kurtulmayı denemezsem kesinlikle ölecektim. Havadaki o şeyin yanında ve sol taraftaki uçurumun tam kenarında duran bir kaya çıkıntısı vardı. Zamanlamamı elimden geldiğince iyi ayarladım. İkinci bir şansım olmayacaktı. Ayaklarımı kayalığa denk getirip kendimi ittim. Sonra kollarımı ve parmaklarımı açabildiğim kadar açtım, ama bu yeterli olmadı. Kendimi ya yeteri kadar güçlü bir biçimde itmemiştim ya da yeteri

kadar yükseğe sıçrayamamıştım. Yüzüyormuş gibi ayaklarımı çırpıp sol omzumu aşağı indirdim ve sağ omzumu yukarı kaldırdım. Neredeyse yerinden çıkacakmış gibi olana dek kolumu uzattım. Boşluk bana çılgılık atıyor gibiydi. Kanların uçuşunun dibindeki iri kayalıkları andıran şeylere çarptığını duyabiliyordum.

Zincire benzeyen o şeyi sıkıca kavradım. Zincirin halkaları ufak ve parlaktı. İlk önce beni taşıyacak kadar sağlam olmadığından korktum, ama taşıdı. Daha doğrusu, bir şerit süresince taşıyabildi.

Çılgınlık atarak o korkunç boşluğa düşmeye başladım. Başıma bundan daha feci bir şey gelemeyeceğini düşünürken, o anda dehşet verici başka bir şeyin daha farkına vardım.

Zincir halka halka, beni kıpırdayamayacağım bir hale getirene dek etrafıma dolanıyordu. Düşükten sonra sağ kalsam bile, artık yüzmem mümkün olmayacaktı. Gözlerimi yumdum ve her şeyin sona ermesini bekledim.

UNDECIM

Kader Zinciri

Çok uzunca bir süre düşmeye devam ettim. Aşağıya varana kadar gözlerimi açmamama rağmen, ama o kanlı nehirde yanından hızla geçtiğim şeyleri zihnimin içinde görebiliyordum. Karanlığın derinliklerinde, her biri kısa birer an için bana bakan suratlar belirliyordu.

Bunlardan biri büyükbabam Virgil Jane idi. Büyükbabam bir an için göründü ve hüzünlü, boş gözlerle bana baktı. Dudakları kıpırdadı. Elini kaldırıp bana kendi üstündeki, yüzükte de bulunan o izi gösterdi. Bir şey söylüyordu. Ne dediğini anlamak için dikkat kesildim, ama sonra gözden kayboldu.

Ben düşmeye devam ederken yanımdan başka kişilerin görüntüsü de geçiyordu. Thansius, Morigone ve gülerak eliyle beni işaret eden Jurik Krone... İşte cezan bu, Vega Jane. *Sonun bu*, gibi bir şey dediğini duydum. Sonra, iri ve bronz zaman ölçeriyle Roman Picus'u ve ateş suyu içen Domitar'ı gördüm. Daha sonra, kaybolmuş bir ifadeyle bakan John ve ellerini bana uzatmış babam da belirdi. Son olarak da tek kızı ölüme doğru düşerken yalvarır gibi bakan annemi gördüm. Onun ardından herkes kayboldu. Durmadan girdaplar yaparak dönüp duran kanlar beni yakalamak isteyen eller gibi uzandı.

Gözlerimi açtım. Neler olacağını görmek, geriye kalan azıcık cesa-

retimle ölümlle yüzleşmek istiyordum. O anda yavaşça dibe çarptım. Annemin kollarına düşmüşüm gibi rahatladığımı hissettim. Artık korkmuyordum.

Kırkıdayamadığım için öylece kaldım. Zincir hâlâ sıkıca etrafıma dolanmış durumdaydı. Kanları yutmamak için elimden geldiğince nefesimi tuttum. Ama en sonunda içime bir nefes çekmem gerekti. Pis sıvının bir çift kovayı dolduracakmış gibi ağzıma ve ciğerlerime dolmasını bekledim. Kapatmam gerektiğini hissedince de gözlerimi yumdum.

Birkaç kere derin derin nefes alıp verdikten sonra, ağzımda kan kalmadığını fark ettim. Ölüm gerçekten de çok korkunçsa, hiç olmazsa çok az bir kısmını görebileyim diye gözlerimi azıcık araladım. Daha doğrusu, önce öyle yaptım.

Doğrudan karşıya baktım. Noc bana bakıyordu. Gözlerimi kırıştırıp başımı salladım. Soluma bakınca bir ağaç gördüm. Sağımdaysa dikenli bir çalılık duruyordu. Havayı koklayınca, burnuma çim kokusu geldi. Dışarıda değil, içerideydim... Bu nasıl oluyordu?

İşte o anda, az kalsın bir çığlık atacaktım.

Zincir kendi kendine çözölmeye başladı. Gözlerimin önünde çözöldü ve bir yılan gibi düzgünce yanıma kıvrıldı. Bir şerit kadar nefessiz kaldıktan sonra, yavaşça doğruldum ve kollarımla omuzlarım yaralanmış mı diye kontrol ettim. Her yanımda sızladığı halde yaralı değildim. Islak bile değildim. Üstümde zerre kan yoktu. İleriye bakınca hayretten nefesim kesildi.

Bacalar yaklaşık yirmi metre kadar ötede, karşımda duruyordu. Bir uçurumdan aşağı düşüp boğulmayı beklerken, nasıl olmuştu da kendimi dışarıda ve oradan uzakta bir yerde bulmuştum? İlk önce her şeyin bir rüya olduğunu sandım. Ama insan yatağında rüya görürdü. Bense yerde yatıyordum! Belki de Bacalar'a hiç girmedim,

diye düşündüm. Ama girmiştim. Zincir de bunun kanıtıydı.

Pelerinimin cebinde Bacalar'daki dolabımdan aldığım kitap da duruyordu. Oraya *girmiştim*. Jabbitler peşime düşmüştü. Duvarlarında büyük bir savaşı anlatan, birbirine geçmiş üç kancadan oluşan o sembolü gördüğüm kocaman bir mağara keşfetmiştim. Bir kan duvarı üstüme gelmiş ve beni kesinlikle öleceğimi düşündüğüm bir uçurumdan aşağı sürüklemişti. Düşerken hayatta olan, ölmüş ve ölmek üzere olan Wuglar görmüştüm. Ama nasıl olduysa artık dışarıdaydım ve giysilerim ıslak bile değildi.

Kardeşimin müthiş zihninin bile bunları idrak edebileceğinden emin değildim. Ayağa kalkıp iki büklüm halde kusarken, bunları birkaç şerit boyunca düşünmemeye çalıştım. Dizlerim titriyordu. Doğrulup yanıma kıvrılmış olan zincire baktım. Dokunmaya korkuyordum, ama yine de dikkatle parmağımı uzattım.

Parmağım halkalardan birine değene dek uzatmaya devam ettim. Metal zincir soğuk olması gerektiği halde ılıktı. Yukarı çekerken, zincir çözüldü. Uzundu. Noc'un ışığı altında bir kalbi varmış gibi atıyor, hatta parlıyordu, ama bir kalbi olamazdı. Biraz daha dikkatlice bakınca, halkalardan bazılarının üstünde harfler olduğunu gördüm. Bunları birleştirence, ortaya şu çıkıyordu:

K-A-D-E-R.

Kader mi? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Zinciri elimden bırakınca hemen yeniden kendi kendine kıvrıldı. Ama hiç ses çıkarmadı. Metalin metale değdiğinde ses çıkarması gerektiğini biliyordum. Ama gördüğüm kadarıyla Kader ses çıkarmıyordu.

Zincirden biraz uzaklaştığımda ise muhteşem bir şey oldu.

Zincir benimle birlikte hareket etti. Çözülüp ayağımdan biraz öteye gelene dek yerde ilerledi. Bundan ne anlam çıkarmam

gerektiğini bilmiyordum. Öylesine akıl almaz bir şeydi ki, zihnim bunu bir türlü idrak edemiyordu. O anda benim için en acil olan konuya odaklanmaya karar verdim. Elimi cebime sokup kitabı çıkardım. Bu kitap gerçek ve somuttu. Onu okuyup anlayabilirdim. Ama bir kitap gerçek ve somut olduğu için, keşfedilme tehlikesi de vardı. Ne yapacağımı düşündüm.

Kitabı gizlemem gerekiyordu, peki nereye? Düşünmeme bir faydası olacağını sandığım için yürümeye başladım; esas istediğim Bacalar'la ve o lanet olasıca ikiz jabbitlerle arama biraz mesafe koymaktı.

Olsa olsa bir mil kadar yanımda sürünen gizemli zincirle yürüdükten sonra, aklıma bir fikir geldi. Delphia ailesi.

Koşmaya başladım ve aradan bir şerit geçene dek zincirin benim yanımda havada uçtuğunu fark etmedim. Ciddi ciddi uzun bir değnek gibi dümdüz yanımda uçuyordu. O kadar şaşırmıştım ki, nefes nefese durdum. Zincir de durdu, kısa bir süre havada öylece kaldıktan sonra yere düştü ve yine kıvrıldı.

Hâlâ nefes nefese bir halde zincire baktım. Öne doğru bir adım attım. Zincir benimle birlikte ilerleyecekmiş gibi kıpırdadı. Bir adım daha attım, sonra üçüncü adımımı attım. Zincir havaya yükseldi. Koşmaya başladım. Zincir yerden tamamıyla kalktı, yine bir değnek gibi dümdüz olarak yanımda uçmaya başladı.

Ben durunca o da duruyordu. Evcil bir kuşum varmış gibi hissettim. İleriye, sonra tekrar zincire baktım. Havada kalakalmıştı. Ben durduğum halde kararsızlığımı sezmiş gibiydi. Ilık bir kalbin yanı sıra, bir beyni de olabilir miydi?

Neden yaptığımı bilmiyordum; elimi uzatıp zinciri tuttum, belime sardım ve düşmesin diye bir düğüm yapıp koşmaya devam ettim. İşte o anda, bir şey oldu. Zincir yerden altı metre kadar

yükseldi ve dümdüz ileriye uçtu. Bir böcek ağzıma girip de beni öğürtene dek çılgılık attığımı fark etmedim. Aşağıya bakınca elimde olmadan kollarımı ve bacaklarımı oraya buraya savurmaya başladım. Aşağı bakmakla hata etmiştim. Kendimi öne doğru atarak doğrudan toprak zemine yöneldim ve darmadağın bir halde oramı buramı yere çarparak sonunda durabildim.

Kıpırdamadan yerde yattım. Korktuğum için değil, öldüğümü sandığım için kıpırdayamadım. Zincirin etrafımdan çözöldüğünü hissettim. Yine yanımda kıvrıldı. Yana dönüp bir yerim kırıldı mı, bedenimde açılan yaralardan kanlar akıyor mu diye baktım. Birkaç yerim morarmasına rağmen sapasağlamdım.

Zincire baktım. Beni yere fırlattığı halde gayet sakin duruyordu. Titreyen bacaklarla ayağa kalktığımda o da benimle birlikte havalandı. Yürüdüğümde, attığım her adımla birlikte havada yanımda ilerledi. Onu tekrar belime sarmaya korkmuştum, aslında ona dokunmaya bile korkuyordum. O yüzden, ondan uzak durmaya çalışarak yürümeye başladım. Ama bunu yapmak mümkün olmuyordu. Her adım attığımda o da benimle geliyordu. En sonunda yürümeyi sürdürmeye karar verdim. Zincir de yanımda süzölerek bana eşlik etti.

Bir kilometreden biraz daha uzun bir mesafe kat ettikten sonra son köşeyi de döndüm ve Delph'in kulübesini gördüm. Bölme li ağıla ve asma kilitlere baktım. Kretanın iri silueti bana daracık bölmesinin en uç köşesinden bakıyordu. Yavru slep başını yuvasının yıpranmış panellerine yaslamış, ayakta uyuyor gibiydi.

Adar bir ayağı yerdeki kazığa zincirlenmiş bir halde bir köşeye çömelmişti. Kocaman kanatları aşağıya sarkmıştı ve kendi bedeninden oluşan bir kozanın içinde uyuyor gibiydi. Whist köpeği

ortada değildi. Delphialarla birlikte evde olmasını umdum. Whist köpekleri rahatsız edildiklerinde çok ses çıkarırlardı.

Kitabı cebimden çıkarıp etrafıma bakındım. Bunu gizleyecek bir yer bulmam gerekiyordu. Ufak tepedeki kapıya bakınca ne yapacağımı buldum. Girişinde asılı olan eski bir feneri yanındaki kutudan aldığım bir kibritle yaktım.

İçeride, yaratıklara yem olarak verildiğini tahmin ettiğim tuzlanıp derisi yüzülmüş öbek öbek kuş ve ufak yaratık gibi, çok tuhaf şeylerden oluşan bir koleksiyon vardı. Bir gudubetin devasa boyutlardaki derisi bir duvarda asılıydı. Bundan elimden geldiğince uzak durdum.

Büyük bir sandığın üstüne dizilmiş hayvan kafatasları vardı; bunlar kretaların ve amarokların kafataslarına benziyordu. Üstçenelerindeki sivri dişleri kolum kadar uzundu. Bir rafa eski metal kutular sıralanmıştı. Tek tek hepsinin içine baktım. Boş bulduğum bir tanesinin içine kitabı gizledim ve kutuyu sıkıca kapattım. Duvara yaslanmış bir küreği alıp dışarı çıktım.

Bir çam ağacının altına çukur kazıp kutuyu içine koydum. Çukuru kapatıp toprakların üstüne çam dalları attım. Kreta ağılada kıpırdanmaya başlamıştı. Adarın da kanatları açılmıştı ve bana bakıyordu. Biraz huzursuz oldum. İstedğim son şey onun benimle konuşmasıydı.

Toprak patikada ilerledim ve köşeyi döndüm. Yolda birisiyle karşılaşırsam diye, zinciri bir kez daha belime sardım. Yanımda uçan bir zincirin olmasını kimseye açıklayamazdım. Kitap artık üstümde olmadığı için hem rahatlamıştım, hem de biraz endişeliydim. En azından, artık onu kimse benden alamazdı, ama okumak için de can atıyordum. Quentin Herms'in Batakılık'ta neler gördüğünü en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istiyordum. Oraya

en kısa zamanda geri gelip kitabı, gizlediğim yerden çıkarmaya ve baştan sona okumaya karar verdim.

Daha sonra ağacıma varıp tepeye tırmandım. Kalasların üstüne oturup olanları düşünmeye koyuldum. Gömleğimin kollarını sıvadım, iş pantolonumun paçalarını kıvırdım ve yine haritaya baktım. İzler hâlâ belirgin ve okunaklıydı. Haritadan görebildiğim kadarıyla, Bataklik'ta yapılacak bir yolculuk uzun ve zorlu olacaktı. Orası uçsuz bucaksız bir yerdı ve engebeli bir araziden oluşuyordu. Neyse ki bu yolculuğa asla kalkışacak değildim. Bunu düşününce, bir avcının ağını üstünde hissedip öleceğini anlayan bir yaratık gibi ani bir çöküntü yaşadım.

Ağır ağır gömleğimin kollarını ve pantolonumun paçalarını indirdim. Tam o sırada belimde bir kıpırtı hissettim. Zincir hareket etmişti. Ayağa fırlayıp onu çıkarmak istedim. Açılmıyordu. Parmaklarımı canım acıyana dek derime bastırdım, ama olmadı. Zincir belime daha da sıkı bir şekilde sarıldı. Duf bana bunu yapan yılanlar olduğundan söz etmişti. İnsanı öyle boğarak öldürdüklerini söylemişti.

Birden paniğe kapılmayı kestim. Kalp atışlarım yavaşladı. Nefesim normale döndü. Zincir de beni sıkmayı kesip gevşedi. Buna inanamıyordum, ama galiba bana... Sarılmıştı. Beni teselli etmek için sarılmıştı! Zinciri çözüp elime aldım. ılıktı ve onu tutmak iyi hissettiriyordu.

Ağacımın kalaslarının ucuna kadar gidip aşağıya baktım. Yerle kalaslar arasında oldukça büyük bir mesafe vardı. Yaklaşık olarak on sekiz metre kadar yüksekteydim... Tekrar zincire baktım ve etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ettim. Bir şerit daha düşünmemeye gerek kalmamıştı. Geçen sefer olanlara rağmen cesaretimi toplamıştım. Zincirin beni yarı yolda bırakmayacağını biliyordum.

Ağaçtan atladım.

Aşağı düşmeye başladım; zemin büyük bir hızla üstüme üstüme geliyordu, ama yarı yolda zincir sıkıca belime dolandı. Ben de postallarımın tabanları toprak zeminde belli belirsiz bir oyuk açacak kadar yavaş bir şekilde yere kondum. Zincir hâlâ ılıktı ve halkalar belimde hafif hafif kıpırdanıyordu.

Gömleğimle zincirimi örttüm, içime derin bir nefes çektim ve aklıma inanılmaz bir şey geldi. Zinciri bir daha asla üstümden çıkarmayabilirdim. Etrafıma bakındım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. On dördümü geride bırakıp on beşinci seansa yaklaşmıştım. Dişiydim. Bağımsız, inatçı, kendi bildiğini okuyan ve muhtemelen henüz fark etmediğim veya sözcüklerle iyi bir biçimde anlatamayacağım bazı özelliklere sahiptim. Ayrıca, o güne dek hayatımda fazladan hiçbir şeye sahip olmamıştım. Ama artık bir zincirim vardı. O yüzden de aklımdan geçeni yapmam gerekiyordu.

Elimden geldiğince hızlı bir biçimde koştum; ayaklarımda ağır iş postalları olmasına rağmen çevik ve hızlıydım. Yirmi metre sonra havaya sıçradım. Zincir beni sıkıca sardı ve dümdüz yukarı fırladım. Başımı ve omuzlarımı öne çıkarıp zemine paralel bir pozisyon aldım. Başımı kaldırıp kollarımı iki yanıma dayadığımda ve bacaklarımı birleştirdiğimde, bir mortadan fırlatılmış metal bir mermi gibiydim.

Ağaçların ve açıklık alanın üstünde uçmaya başladım. Kesik kesik nefes alıyordum ve saçlarım rüzgârla geriye savruluyordu. Yanından geçtiğim bir kuşu o kadar ürküttüm ki, korkusundan birkaç adım kadar aşağı düşüp kontrolünü yitirdi, sonra toparlandı. Hayatımda kendimi hiç o kadar özgür hissetmemiştim. O güne dek, tüm dünyam Pelinotu olmuştu. Oraya kök salmış ve oradan hiç kurtulamamıştım. O ana dek.

Köy, altımda sererespe uzanıyordu. Daha önceden hayatımda

büyük bir yer kaplamış olan bu köy, artık ufak ve önemsiz görünüyordu.

Pelinotu'nun etrafını kocaman bir dış duvar gibi saran yer Bataklık'tı. Sola doğru uçup havada ağır ağır bir daire çizdim. Böylece, Bataklık'ı olduğu gibi görebildim. Pelinotu onun yanında minnacık kalıyordu. Ama o noktadan bile Bataklık'ın diğer tarafında ne olduğunu göremiyordum.

Uzunca bir süre uçup tekrar yere indim. Gök aydınlanmaya başlamıştı ve ışığın ilk kısmının yaklaştığını tahmin ediyordum. John'u Öğrenme'ye götürüp, Bacalar'a gitmeliydim. Pelinotu'na doğru uçtum, ağacımdan beş yüz metre kadar uzağa inip yolun geri kalanını hızlı hızlı yürüdüm. Pelinotu'nun içine girdiğimde ise, büyük bir şok beni bekliyordu.

İlk ışıktaki genellikle bomboş olan kaldırım taşlı yollar, büyük gruplar halinde toplanmış, kendi aralarında konuşan Wuglarla doluydu.

Çok hoş bir şekerleme dükkânı olan ve paramın almaya yetmeyeceği şeyler satan Herman Helvet da onların arasındaydı. Uzun boylu ve zayıftı ve heybetli bedenine uyan kalın bir sesi vardı.

"Herkes nereye gidiyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bacalar'da toplantı varmış. Özel bir toplantı olduğunu söylemişler," dedi heyecanla. "On beş şerit önce duydum. Wugların yataklarından fırladıklarını söyleyebilirim. Kapımı yumrukladıklarında korkudan neredeyse Kutsal Alan'ı boylayacaktım."

"Özel toplantıyı kim düzenliyormuş?"

"Konsey. Thansius. Morigone. Hepsi sanırım."

"Neyle ilgiliymiş?"

"Oraya gidene dek bunu bilemeyiz, Vega, değil mi? Şimdi, gitmem gerek."

Böyle dedikten sonra Pelinotu köyü halkının tamamına yetiş-

mek istercesine hızla yürümeye başladı. O anda aklıma bir şey geldi. *John!*

Hemen Loon'un Yeri'ne gittim ve zavallı kardeşimi korkmuş ve ne yapacağını bilemez bir halde binanın önünde otururken buldum. Beni görünce öne fırlayıp elimi sıkıca tuttu.

"Nerede kaldın?" dedi. Bunu öylesine gücenmiş bir sesle söyledi ki yüreğim parçalandı.

"Ben... erkenden kalkıp yürüyüşe çıktım. Demek özel bir toplantı varmış ha?" diye sordum hemen konuyu değiştirip. Böylece, John'un suratındaki o gücenik ifadenin de kaybolmasını diledim.

"Çan Kulesi'ndeymiş," dedi endişeyle.

"Gitsek iyi olacak o zaman," dedim.

Yolda ilerlerken, ne tür nedenlerle özel bir toplantı düzenlenebileceğini düşünmeye koyuldum. Ama aklıma gelen hiçbir neden bana makul görünmüyordu.

DUODECIM

İmkânsız Olasılık

Oraya Çan Kulesi dememizin nedeni bir çan kulesine sahip olmasıydı.

John ve ben artık oraya neredeyse hiç gitmiyorduk. Büyükbabam Olay'ını yaşamadan ve annemizle babamız Bakım'a gitmeden önce, ailemiz yedi ışıktaki bir oraya gider, beyaz tuniğiyle her zaman göz kamaştırıcı olan Vaiz Ezekeil'i dinlerdi. Wugmortların Çan Kulesi'ne gitmesi zorunlu değildi, ama çoğu giderdi. Belki de gitmelerinin tek nedeni Çan Kulesi'nin güzelliğini görmek ve Ezekeil'in kâh bir sıra ağacın arasında esen rüzgârı, kâh zaman zaman bir şeyi çivinin üstüne inen bir çekiç gibi vurgulamak istediğinde gök gürültüsünü andıran sesini dinlemektir.

Oraya vardığımızda Thansius'un arabasını gördüm. Arabanın yanından hızla geçip içeri girdik. Çan Kulesi'nin hiç o kadar ılık bedenle dolu olduğunu görmemiştim. Arkalarda bir yerde otururken etrafıma bakındım. Tavan yüksekti ve kararmış eğri kirişlerle kaplıydı. Binanın iki yan duvarındaki pencereler dokuz metre yüksekliğindeydi. Sayabildiğim kadarıyla, her birinde en az yirmi renk vardı. Buradaki renkler Bacalar'daki renk seçeneklerimden çok daha fazlaydı. Pencerelere gayet saygılı gözükten Wugmort resimleri çizilmişti. Ayrıca hayvan resimleri de vardı. Sanırım bunun nedeni etrafımızdaki kötülükleri bize göstermekti. Tek bir

pencereyi tamamıyla kaplayan bir jabbit resmi görünce tüylerim ürperdi. Bunlara bakarken düşünebildiğim tek şey, bu yaratıkların gerçek halinin, camlarla ve renklerle oluşturulmuş halinden çok daha korkunç olduğuydu.

Çan Kulesi'nin ön tarafında ortası oyulmuş ahşap bir kürsü olan yüksekçe bir mihrap vardı. Kürsünün arkasındaki duvara da bir surat oyulmuştu. Pelinotu'nu kurduğu söylenen Alvis Alcunun'un suratydı. Ama orayı o kurmuşsa, başka bir yerden gelmiş demektir. Bunu bir kere Öğrenme'de söylediğimde, Öğretmen'in beni Bakım'a yollayacağını sanmıştım.

Thansius'la Morigone'un kürsünün yanında oturduklarını gördüm. Etrafıma bakındıkça, sanki tüm köy oradaymış gibi geldi. Delph ve Duf bile arkalara yakın bir yerde sağ tarafta oturuyorlardı. Valhall'a mahkûm olanlar bile elleri arkalarından kalın deri iplerle bağlanmış bir halde oradaydılar. Kısa boylu Nida da oradaydı; bu kez o iri shuck yanında değildi.

Vaiz, Bacalar'da yapımına benim de yardım ettiğim desenli bir kumaştan dikilmiş bir perdenin ardından çıktı.

Ezekiel ne kısaydı, ne de uzun. Thansius gibi geniş omuzlu değildi. Daktiler gibi iri kolları ve göğsü de yoktu. Öyle olması için bir neden de yoktu zaten. Beyninin son derece kaslı, ruhunun da güçlü olduğundan emindim. Ezekiel yere kadar eğilip Thansius ve Morigone'a selam verip kürsünün arkasına geçti. Hayatımda gördüğüm en beyaz tuniği giymişti. Bir buluta bakıyor gibiydim. Bu tunik, Morigone'un cüppesinden bile beyazdı.

John bana sokulunca, onu rahatlatmak için kolumu onun omzuna attım. Teni sıcaktı ve ufacak göğsünün korkuyla dolduğunu hissedebiliyordum ve kalbinin gümbürgümbür attığını duyabiliyordum.

Ezekiel yüksek sesle öksürdü. "Bu ışıktaki buraya gelen tüm

Wugmortlara teşekkür ederim. Şimdi, büyülü sözleri söyleyelim.”

Bu, *onun* o sözleri söylerken bizim sessizce oturmamız ve onun ustalıkla konuşmasını dinlememiz anlamına geliyordu. Kendi vaazını dinlemeyi seven bir vaizi dinlemek, ayak parmaklarınızın bir amarok tarafından koparılması kadar eğlenceliydi. Benim dışımda herkes başını önüne eğdi. Yere bakmayı sevmezdim. Ama başımı eğmediğimi fark eden biri vardı. Cletus Loon tehlikeli sayılacak kadar yakında oturuyordu ve o ana dek pis pis sırtarak bana iki kere bakmıştı bile.

Ezekiel tavana baktı, fakat bunun çok ötesine, belki de sadece kendisinin görebildiği bir yere baktığını tahmin ettim. Gözlerini yumdu ve kulağa hoş gelen bir sürü bilge sözcük söyledi. Onun bir aynanın karşısına geçip prova yaptığını hayal ederek gülümsedim. Ezekiel’a umursamadığı veya değerli bulmadığı zayıf bir özellik katıyordu. Sözlerini bitirdiğinde, herkes başını kaldırıp gözlerini açtı. Bana mı öyle gelmişti bilemiyordum; Thansius sanki Ezekiel’ın konuşmasını uzattığına biraz sinir olmuş gibiydi.

Ezekiel bizlere bakıp, “Bu ışıktaki önemli bir Konsey anonsu için bir araya geldik,” dedi.

Başını biraz çevirince diğer Konsey üyelerinin de siyah tunikleri içinde muhteşem bir görünüm sergileyerek mihrabın önündeki sırada karşımızda oturduklarını gördüm. Jurik Krone aralarında hemen göze çarpıyordu. Ona baktığımda, aniden göz göze geldik. Hemen başka bir yöne başımı çevirdim.

Ezekiel devam etti. “Wugmort Quentin Herms kayboldu. Bu konuyla ilgili olarak yanlış şeyler söylendi ve bir sonuca varmayan tahminlerde bulunuldu.

Thansius, ta arkadan duyabildiğim kadar yüksek bir sesle öksürdü.

“Şimdi, Konsey Başkanı Thansius sizlere bir konuşma yap-

cak,” dedi Ezekiel telaşla.

Ezekiel, Thansius kürsüye giderken Morigone’un yanına oturdu. Birbirlerine bakmadılar. İçgüdülerim bana birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını söylüyordu. Thansius’un sesi Ezekiel’in sesine kıyasla daha rahatlatıcı ve daha cansızdı. Herkes bir anda dikkat kesildi.

“Bu ışıktaki sizlere vermek istediğim birkaç bilgi var,” diye konuşmaya girdi hemen.

Kolumu John’un omuzlarına daha da sıkıca doladım ve dinlemeye başladım.

“Quentin Herms’in kaçırıldığına inanıyoruz,” diye devam etti. Thansius.

Herkes mırıldanmaya başladı. Herman Helvet ayağa kalkıp, “Affedersiniz, efendim, Sayın Thansius, ama Quentin bir Olay yaşamış olabilir mi acaba?” dedi.

“Hayır, Bay Helvet. Bir Olay gerçekleştiğinde, geride o kişiden hiçbir şey kalmadığını biliyoruz.” Gözleri kalabalığın arasında beni buldu ve doğrudan bana söylüyormuş gibi devam etti. “Herms’ten geriye kalan şeyler *var*. Ortadan kaybolmadan önce giydiği giysiler, bir tutam saç ve bir de bu bulundu.” İyi göremediğim bir şey gösterdi. Ama ön sıradaki Wuglar hayret dolu sesler çıkarıp başlarını çevirdiler. Bir dişi yanındaki gencin gözlerini kapattı.

Daha iyi görebilmek için ayağa kalktım. Bu bir göz küresiydi.

Midem bulandı, ama bunun hemen ardından o hisse baskın çıkan başka bir şey hissettim. Şüphe. Quentin’i Bataklık’a kaçarken gördüğümde, gözlerinin ikisi de yerindeydi. Bir Wug’un Bataklık’a girip de bunları bulmuş olduğuna hiç inanmadım. Neler oluyordu?

“Bir hayvan da değildi,” dedi Thansius hemen. Birkaç Wug’un

ayağa kakıp bu mantıklı soruyu soracaklarını anlamıştı.

“Bataklık’ta cirir atan başka bir şey tarafından alındı.”

“Vay canına! O şey ne olabilir?” dedi ikinci sıradaki bir Wug. Büyük bir ailesi vardı; yanında en azından beş minik Wug ve dişisi oturuyordu.

Thansius ona hem sert, hem de tatlı bir ifadeyle baktı. “Tıpkı bizler gibi iki bacağı üstünde yürüdüğünü söyleyebilirim.”

Kalabalıktan yine şaşkın sesler yükseldi.

“Bunu nereden biliyoruz?” diye sordu bir başka Wug. Dişlerinin arasına uzun bir pipo yerleştirmişti. Suratı kırmızıydı ve endişeden kırıışmıştı. Birisine yumruk atmak istiyormuş gibiydi.

“Kanıtlar var,” dedi Thansius sakın sakın. “Herms ortadan kaybolduğunda yapılan inceleme sırasında keşfettiğimiz kanıtlar.”

Bir diğer Wug elinde şapkasıyla ayağa kalktı. “Affedersiniz, fakat bir şey onu kaçırdıysa neden bir ödöl var?” dedi. “Bizlere onun yasaları çiğnediği söylendi. Anlatabiliyor muyum?” Diğer Wuglara bakınca, onlar da evet der gibi başlarını salladılar. Birkaçı gönölünden “Evet!” diye bağırdı.

İtiraf etmem gerekirdi ki durum gittikçe ilginçleşiyordu. Yeri me iyice yerleştim ve pelerininin altındaki Kader’i okşadım. O sırada buz gibiydi.

Thansius onları sakinleştirmek için yine ellerini kaldırdı. “Yeni bilgiler yüzünden,” dedi doğrudan ayaktaki Wug’a bakarak. Thansius’un sert bakışları Wug’u dizlerinin üstüne çökertecek gibiydi. Aniden yerine oturdu, ama bir ara ayağa kalkmış olduğı için yine de kendinden memnun gibiydi.

Thansius bizi söyleyeceklerine hazırlamak istemiş gibi hepimizi süzdü. “Bataklık’ta yaşayan Aykırıları olduğunu düşünöyoruz.

Quentin Herms'i de onların kaçırdığını sanıyoruz.”

Aykırılar mı? Aykırılar? Onlar da kimdi? Yanıma bakınca, John'un iri, korku dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Dudaklarını oynatıp *Aykırılar?* dedi.

Başımı sallayıp Thansius'a odaklandım. “Bu yaratıklar iki bacaklarının üstünde yürüyor. Wugmortların zihinlerini kontrol edebildiklerini ve onlara istediklerini yaptırdıklarını düşünüyoruz.”

Çan Kulesi'ndeki bütün Wuglar dönüp yanlarında oturan kişiye baktılar. Ben bile buz kestiğimi hissettim. Birden, Quentin'in Bataklik'a girdiğini gerçekten de gördüğümü anladım. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyordum.

Thansius devam etti. “Bu Aykırıların Pelinotu'nu istila etmeyi planladığını da düşünüyoruz.”

Şayet Thansius bir panik havası yaratmak istediye gayet başarılı oluyordu. Wuglar ayağa fırladı. Gençler ve çok genç olanlar bağırıp ağlamaya başladı. Dişiler en minik Wugları kucaklarına alıp göğüslerine dayadı. Bağırışlar ve el kol hareketleri arasında ayaklarını yere vurdular. Çan Kulesi'ni hiç o kadar karışık görmemiştim. Ezekeil'a bakınca, kutsal alanında bu tür tepkiler verilmesinden hoşnut olmadığını gördüm.

Tam o anda Thansius'un sesi öyle bir gürledi ki, renkli camların, sesinin şiddetiyle kırılacağını sandım.

“Yeter!”

Herkes, en minikler bile sus pus kesildi. Thansius'un bakışları artık gayet sertti. Onu hiç öyle görmemiştim. Quentin Herms'i unutuverdim. Zihnim sadece –her kim iseler– Aykırılar tarafından istila edilmenin dehşetiyle meşguldü.

“Bildiğiniz gibi,” diye devam etti, “çok ama çok uzun zaman

önce, Canavarlar Savaşı gerçekleşmişti.” Hepimiz evet der gibi başımızı salladık. Devam etti, “Atalarımız büyük bir bedel ödeyerek Bataklik’ı yuvaları yapan o yaratıkların saldırısına karşılık verdiler. Wugmortlar topraklarını korumak için cesurca savaşarak öldüler. O zamandan beri, yaratıklar Bataklik’ın sınırları içinde sıkışıp kaldılar.”

Thansius biraz bekleyip devam etti. “Zaman zaman denge bozulsa bile yine de bir denge vardı. Ne yazık ki o hassas denge Aykırıların ortaya çıkışıyla bozuldu. Kendimizi onlardan korumak için bazı önlemler almamız gerekiyor.”

Bir Wug seslendi. “O lanet Aykırıları ne zaman buraya geldiler, Thansius?”

“Onların ağza alınmayacak bir biçimde Bataklik’taki korkunç canavarlarla ve diğer meşum yaratıklarla fiziksel olarak kaynaşmasıyla çoğaldıklarını düşünmek için birtakım ciddi nedenlerimiz var. Ortaya çok korkunç ve günahkâr bir tür çıktığını düşünüyoruz.” Thansius bizi sakinleştirebileceğini düşündüyse bile, dehşete kapılma kapasitemizi kesinlikle hafife almış olmalıydı. Birileri yine bağırdı. Ayaklarını yere vurdular. Genç Wuglar cıyıkladı. Aneler çok minikleri kucaklarına alıp çığlıklar attılar. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki gömleğimin inip kalktığını görebiliyordum.

Thansius yine “Yeter!” diye bağırdı ve bu sefer sakinleşmemiz için aradan neredeyse bir şerit geçti. “Kendimizi korumak için bir plan yaptık. Buna her biriniz yardım edeceksiniz.” Sözlerini vurgulamak için eliyle bizleri işaret etti. “Bataklik’la aramıza bir duvar inşa edeceğiz ve sınırimızın her karışını kapatacağız. Sadece bu önlem bizi güvende tutabilir. Değirmen işçileri, Çiftçiler ve özellikle de Bacalar’da çalışanlar...” dedi ve bana baktı. “Tüm işçiler duvarın inşasına yardım edecek. Ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyoruz. Duvar

inşa edilirken, silahlı devriyelerin de aralarında bulunduğu başka önlemler de alacağız.” Durdu ve bir sonraki büyük morta atışını doğrudan başımıza yaptı. “Ancak Herms’in Aykırılarla çalışmak için zorlanan tek Wugmort olmaması da büyük bir olasılık.”

Bir kez daha Wuglar dönüp yanlarındakilere baktılar. Şüpheli bakışları gayet barizdi.

“Bu Aykırıların aramızda olmadıklarını nereden biliyoruz?” diye bağırdı Tigris Tellus adındaki yaşlı bir Wug.

“Değiller,” dedi Thansius kendinden emin bir sesle. “En azından, henüz.”

“Peki *nereden* bilebiliriz?” diye bağırdı suratı kireç gibi kesilmiş olan Tellus. Göğsünü tuttu ve korkuyla hızlı hızlı nefes alıp verdi.

Birden, sesini kime yükselttiğini fark ederek şapkasını tuttu ve hırıltılı bir sesle “Affedersiniz, Thansius,” dedi.

Ancak başkaları da onun gibi tepki verdi. Kalabalık tamamıyla kontrolden çıkmak üzereydi. Bir isyan başlaması için sadece bir yumruk ya da suçlayıcı bir söz kalmış gibiydi.

Thansius ellerini kaldırdı. “Lütfen, Wugmort halkı. Bırakın da açıklayayım. Lütfen. Sakin olun.” Ama sesler kesilmedi. Ta ki bir şey olana dek.

“Biliyoruz,” dedi birisi, diğer sesleri bastırarak.

Bütün Wuglar ona döndü.

Morrigone ayağa kalkmıştı. Tek tek hepimize baktı. “Hepinizin bildiği gibi, bana bir yetenek bahşedildi. Bu yetenek Quentin Herms’in kaderini görmemi sağladı. Kendisi yasaları çiğnedi ve Bataklık’a girdi. Aykırıları da onu orada ele geçirdiler. Gözünü çıkardılar ve ona zorla Pelinotu’yla ve Wugmortlarla ilgili şeyler anlattırıldılar. Ondan sonrasını göremedim. Ama ondan geriye kalanlardan anladığım kadarıyla, Herms’in öldüğü belli. Yeteneğim sayesinde,

kendimizi onlardan korumamız için ne yapmamız gerektiğini de gördüm. Ve bunu *mutlaka* yapacağız. Pelinotu’nu bizden almalarına asla izin vermeyeceğiz. Elimizdeki tek şey bu.”

Nefesimi tutuyordum. Diğer Wugların da hepsi aynı durumdaydı. Hepimiz nefesimizi aynı anda dışarı verdik ve sevinçle bağırdık.

Morrigone yumruğunu güzel Çan Kulesi’nin tavanına doğru kaldırdı. “Pelinotu için!”

“Pelinotu için!” diye bağırdık.

Tüm şüphelerime rağmen, en çok bağıranlardan biri de bendim.

TRESDECIM

Morrigone'u Ziyaret

Çan Kulesi'nden çıktıktan sonra, Cletus Loon'un ve iki erkek Wug arkadaşının Delph'le alay ettiklerini, aptal suratlarını buruşturduklarını ve onun gibi kekeleyerek konuştuklarını gördüm.

"D-D-D-Delph kokuyor," diye bağırdı salaklardan biri.

Cletus, "Bir kretanın poposunda bile onunkinden daha hoş suratlar gördüm," dedi.

Duf, "Gidin buradan, sizi haylazlar," diye bağırdı. "Bunu Çan Kulesi'nin hemen dışında yapıyorsunuz. Lanet Alvis Alcumus mezarında kesin ters dönmüştür. Gidin!"

Delph'i kolundan tutup çekti. Cletus'un yanından geçerken, ayağımı uzatıp ona çelme taktım. Yüzüstü toprak zemine yığıldı. Yuvarlanıp kalkmaya çalıştığında, postallarımdan birini sertçe göğsüne dayadım ve onu yerde tuttum.

"Bunu bir daha yaparsan, Cletus Loon, postalım gün ışığı görmeyen bir yerinde olacak." Ayağımı çekip yürümeye devam ettim. O ve arkadaşları yanımdan koşarak geçerlerken, bana kötü şeyler söyledikleri için en sonunda John'un kulaklarını kapatmak zorunda kaldım.

Dışarıda serin ve nemli bir hava olmasına karşın Çan Kulesi sıcaktı. Yürürken ürperdiğimi hissettim. John'u Öğrenme'ye götürdüm ve bütün ışık boyunca Bacalar'da çalıştım. O ışık, tüm Ba-

calar işçileri için ilginç bir ışık olmuştu. İşlerimizi yapıyorduk, ama kimsenin aklının işinde olmadığı belliydi. Işık ortası yemeğini yediğimiz ortak odada, konuşmaların hepsi Aykırılarla ilgiliydi. Ben hiç ağzımı açmadım ve bütün konuşmaları dikkatle dinledim. Bir Wug olarak hepsi Morigone'a destek veriyordu ve Duvar'ın yapımı için yardım etmeye hazırdı. Morigone kendimizi korumamız yönünde ikna edici bir konuşma yapmıştı.

John'la birlikte Öğrenme'den sonra pansiyonumuza gittiğimizde, Loon'un Yeri'nin ana odasındaki masanın etrafında bir savaş toplantısı yapılıyor gibiydi. Cacus'un elinin yanında bir bıçak duruyordu. Cletus buna açıklıkla baktı, sonra bana zehir gibi bir bakış fırlattı.

Yanımdan geçerken, cebimden bıçağımı çıkarıp ne kadar keskin olduğunu inceledim. Sonra, bunu ustalıkla çevirdim, zor hareketler yaptım ve bıçağı gözle görülmeyecek kadar hızla döndürüp dümdüz bir şekilde üç metre ötedeki duvara fırlattım. Bıçağı duvardan alırken, onun bana şaşkınlıkla baktığını gördüm. Bıçağı kaldırırken içeride bir tuhaflık olduğunu fark ettim. İçerisi yemek kokmuyordu. Mutfaktan sıcaklık da gelmiyordu.

"Akşam yemeği yemeyecek miyiz?" dedim.

Loon bana delirmişim gibi baktı. "Bu ışıktaki Çan Kulesi'nde duyduklarımızdan sonra mı? Aykırıları bizi öldürmek için buraya gelmek üzereyken mi? Gençlerimizi yiyecekken mi? Böyle bir zamanda kim yemek yemeyi düşünebilir, seni şapşal?"

"Ben," dedim aklımdan midem guruldarken. "Karnımız boşken Aykırıları karşı direnmemiz çok güç olur." Cletus'a bakınca, dudaklarının üstüne bulaşmış ekmek kırıntıları, çenesinde de tavuk eti yağını andıran bir şey gördüm.

"Siz yemişsiniz galiba," dedim sinirlenerek.

Hestia yerinden kalkmaya yeltendi. Mutfağa gidip bize bir şeyler hazırlayacağından emindim. Ama Loon onu kolundan tutup engelledi. “Sen otur, dişi. Hem de hemen.”

Hestia bana bakmadan yerine oturdu.

Yarım şerit daha öfkeyle Loon ve Cletus’a baktım. John’u tekrar dışarı çıkardım ve kapıyı çarparak kapattım. Kaldırım taşlı sokakta, diğer Wuglar ufak gruplar halinde toplanmış konuşuyorlardı. John’la birlikte oturacak sessiz bir köşe bulduk. Dışarısı serin ve nemliydi. Yorgun kemiklerime buz gibi suya girmişim gibi bir ürperti yayıldı.

John, “Aykırılar?” dedi.

Evet der gibi başımı salladım.

Çenesini sıkıca dizlerine dayadı. “Korkuyorum, Vega.”

Kolumu omzuna attım. “Ben de. Ama korkmak ve paralize olmak farklı şeylerdir. Birlikte çalışırsak her şey yolunda gider. Aykırılar bize ulaşamaz.”

Pelerinimden teneke kutumu çıkarıp açtım. İçinde daha önceden değişik tokuş yaparak aldığım bir parça yiyecek vardı. Bunun bir sonraki ışığın yemeği olması gerekiyordu, fakat bunu daha sonra kullanamayabilirdim. “İstediyini ye, John.”

“Ya sen?”

“Bacalar’da öğlen yemek yedim. Çok aç değilim. Haydi, sen ye.”

Yalan söylemiştim, ama ona bile yeterli olmayacak kadar az miktarda yiyecek vardı. Birden bir arabanın geldiğini görerek gerildim. Araba oturduğumuz yerin önünde durdu. Serin havaya rağmen, sleplerin yeleleri ter içinde kalmıştı. Bogle onları zorlamış olmalıydı. Kapı açıldığında Thansius’un ineceğini sandım. Ama inen kişinin Morigone olduğunu gördüm.

John ve ben hemen ayağa fırladık. Onun huzurunda oturmak saygısızlık sayılıyordu. Beyaz cüppesinin üstüne saçlarının rengi-

ne uyan kırmızı bir pelerin giymişti. *Kan üstünde kan*, diye düşündüm. Önce bana, sonra John'a baktı ve bakışlarını teneke kutumdaki az miktardaki yiyeceklere çevirdi. Tekrar bize baktığında yanakları pembeleşmişti.

"Benimle gelip evimde akşam yemeği yemek ister misiniz?"

John hayretle ona bakıyordu. Ben de aynı durumdaydım.

"Gelmenizi çok isterim, hem benim için de büyük bir zevk olur." Arabanın kapısını açıp binmemizi işaret etti. Arabaya binerken, bizleri izleyen Wugların ağızları açık halde kaldıklarını gördüm. Aralarında, dışarı çıkmış olan tüm Loon ailesi de vardı. Özellikle Cletus Loon bana katışıksız bir nefretle baktı.

Thansius'la o arabaya daha önce de binmiştik, ama arabanın zengin döşemelerine bakarken yine de hayretler içindeydik.

Morrigone gülümsedi. "Çok güzel, değil mi?"

Bogle slepleri kırbaçladı ve yola koyulduk. Bir arabayla hiçbir yere gitmemiştik. Sadece içinde oturmuştuk. Ne kadar hızla ve sallanmadan ilerlediğimize şaşırdım. Pelinotu'nun fenerleri yanmış pencerelerine bakarken, slepler birbirleriyle kusursuz bir uyum içinde ilerliyorlardı.

Morrigone özel hayatını asla gözler önünde yaşamazdı ve hiçbir Wug onu çok iyi tanımazdı, ama evinin Pelinotu köyünün kuzeyindeki yolda olduğunu biliyordum.

Araba son bir dönemeçten de döndü; yol ufak ufak çakıl taşlarıyla kaplıydı. Bir şerit sonra, kocaman metal kapılarla karşılaştık. Kapılar nasıl olduysa kendiliğinden açıldı ve araba içeri girdi. Dökme demir kapıların üstünde görebildiğim tek şey bir *M* harfiydi.

Başımı çevirdiğimde Morrigone dikkatle bana bakıyordu.

"Yaşadığınız yeri görmüştüm," dedim tereddütle. "Elbette sadece kapıların önünden geçerken. Çok güzel bir yermiş."

Bana dikkatle bakmaya devam etti. “Gençken mi?” dedi.

Evet anlamında başımı salladım. “Yanımda babam vardı.”

Bunu duyunca nedense rahatladı ve başını salladı. “Teşekkür ederim. Gerçekten de yaşamak için güzel bir yer.” Arabanın köşesine sinmiş, koltuğun döşemesiyle adeta birleşmiş gibi olan John’a baktı. “Vakit geç oluyor,” dedi. “Yemeğimizi yedikten sonra konuşabiliriz.”

Nefesimi tuttum. Bizim gibi Wuglarla neyi konuşmak istiyor olabilirdi?

Araba durdu, Morigone uzanıp kapıyı açtı. Önce kendisi indi, biz de onu takip ettik. Arabadan en son ben indim. John’u resmen yerinden kaldırıp dışarı itmeme gerekti.

Ev kocaman ve muhteşimdi. Pelinotu’ndaki diğer yerlere kıyasla, çöplerin arasına bırakılmış kristal bir vazo gibiydi. Taştan, tuğlalardan ve kerestelerden yapılmıştı, ama karmakarışık bir yer değildi; birbirinden farklı malzemeleri bir arada kullanmanın kusursuz bir örneği gibiydi. Ön kapı büyüktü ve elimin genişliği kalınlığında ahşaptan yapılmıştı. Biz eve yaklaşırken kapı kendiliğinden açıldı. Ağır demir kapıların da aynı şekilde açıldığını bilmeme rağmen yine de şaşırdım.

Sonra, kapının ardında bir Wug olduğunu gördüm. Onu köyün çakıl taşlı sokaklarında bir kere görmüştüm, ancak ismini bilmiyordum. Eğilip Morigone’a selam verdi ve bizi duvardaki bronz tutacalara yerleştirilmiş meşalelerle aydınlanan uzunca bir koridora çıkardı. Duvarda büyük tablolar vardı. Bir de ayna asılıydı. Metal çerçevesinde farklı şekillerde birtakım yaratıklar vardı.

Birden gözüme duvardaki bir çift gümüş şamdan çarptı. “Bacalar’da bunların yapımına yardım etmiştim,” dedim heyecanla.

Evet der gibi başını salladı. “Biliyorum. Çok ama çok güzeller. En değerli eşyalarımдан biri.”

Koridorda yürümeye devam ederken bu iltifata çok sevindim. Ayaklarım çok hoş renkleri olan kalın halılara gömülüyordu. Açık kapısından içerisini görebildiğim bir oda da dahil olmak üzere, birkaç odanın yanından geçtik. Odanın içinde zeminden tavana kadar kitap rafları olduğuna göre, burası kütüphane olmalıydı; içeride kocaman bir şömine gürül gürül yanıyordu. Şöminenin mermer olduğunu bildiğim bir maddeden yapılmış büyükçe bir bacası vardı. Benim boyumdan daha büyük, koyu renkli bir zırh, kapının yanında duruyordu. Morigone'un gerçekten de varlıklı olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

Zırha bakarken, "Aykırırlar tarafından istila edilmemek için hazırlık olarak bunlardan yapmamız gerekecek mi?" diye sordum.

Bu sorumla beraber dikkatle bana baktı. Ben de suratıma ne düşündüğümü ele vermeyen bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

"Sanırım, Duvar planlarımız yeterli olacak, Vega, ama hiçbir şeyi atlamak istemiyorum."

Koridorun sonuna vardığımızda, Morigone pek de temiz olmayan üstümüze başımıza şöyle bir baktı. "William size, şey, yemekten önce temizlenebileceğiniz bir yer gösterecek," dedi.

William bize eşlik eden Wug olmalıydı. Kısa boylu, tombul, aşırı temiz giysili ve giysileri kadar pürüzsüz ve tertemiz bir teni olan William, peşinden gitmemizi işaret ederken, Morigone başka bir koridora saptı.

William bizi bir kapıya getirdi. Ne yapacağımı bilemediğim için kapıya bakakalmıştım. Sonra kapıyı açtı ve, "Soldaki sıcak, sağdaki soğuk su musluğu," dedi. "Özel işlerinizi de şurada yapabilirsiniz," dedi duvarların birindeki bir cihazı gösterip. "Yemek hazır, o yüzden oyalanmayın." Bizi teker teker içeri itip kapıyı kapattı.

Oda ufaktı ve iyi aydınlatılmıştı. Bir duvarda borularından su

akan beyaz bir kâse duruyordu. Bir diğer duvarda da William'ın dediği gibi özel işlerimizi üstüne oturarak veya ayakta durarak yapabileceğimiz bir tuvalet vardı. Özel işlerimizi genellikle Loon'un Yeri'nin arkasındaki bir kulübedeki tuvalette yapardık. Orada kullandığımız borular kulübenin yanındaydı. Sıcak su yoktu; çoğu zaman sadece damla damla akan buz gibi bir su olurdu. Bu tuvalet-
teyse, kalın bezler ve kâsenin yanında bembeyaz bir temizlenme kalıbı vardı. Bunlardan hastanede görmüştüm. Çoğu Wug, High Sokağı'ndaki bir dükkândan sabun parçaları alıp kullanırdı.

Yerine mıhlanıp kalmış olan John'a baktım. Kâsenin önüne geçtim ve sol musluğu açtım. Su gayet tazyikli akıyordu. Ellerimi altına koydum. Su ılıktı! Temizlenme kalıbını aldım ve avuçlarıma sür-tüm. Kirler temizlendi. Suratımı da bununla sıvadım ve sonra suyla yıkadım. Tereddütle de olsa bezlerden birini alıp kurulandım.

John'a yanıma gelip aynı şeyi yapmasını işaret ettim. Bezi yerine koyduğumda, suratımdaki kirler yüzünden kapkara olduğunu gördüm. Kirlettiğim beze bakakaldım. Morigone'un tertemiz bir şeyini kirlettim diye utandım. John boruları kullanırken, kâsenin üstüne asılmış olan aynaya baktım. Aksim bana bakıyordu. Uzun süredir kendimi görmemiştim. Hoş bir görüntü değildi. Suratım temizlenme kalıbı ve su sayesinde biraz daha temizdi, fakat saç-larım, dağılmış bir öbek saman gibi darmadağınktı. Yakında saç-larımı kesmem gerekiyordu. Bakışlarım giysilerime kaydı. Leş gi-biydim. Bu inanılmaz yerde o halde olmaktan dolayı gerçekten de utanmıştım. Şık bir arabaya binmeye layık değildim. O görkemli sleplerden birinin bile üstüne binemeyecek kadar kirliydim.

Yanağımdaki bir lekeyi temizlemeye giriştim. Burnumun da garip göründüğünü düşündüm. Gözlerim birbirine eşit değildi; biri diğerinden biraz daha büyüktü ve daha yukarıda duruyordu. Oradaki ışıktaki,

gözlerim maviden ziyade gri gözüküyordu.

Ağzımı açıp dişlerimi saydım. Ben çok gençken annem hep bunu yapardı. Çok gençken düşen dişlerimi atlar ve saymaya devam ederdik. Bunu bir oyun haline getirip bir şarkı uydurmuştu.

Pat, pat, pat, atla boşluğu.

Kocaman gülümse ve gizleyecek

Bir şeyin yokmuş gibi iyice aç ağzını.

John kolumu çekti. Şarkının sözleri ve annemin yüzü zihnimden silinirken, kardeşimin tertemiz olmuş yüzüne baktım.

“İşim bitti, Vega,” dedi. Artık korkmuyordu. Daha güçlü bir şey hissediyordu. “Artık gidip yemek yiyebilir miyiz?”

QUATTUOR DECIM

Sorularla Dolu Bir Gece

William kapının ardında bizi bekliyordu.

Görünümümden hâlâ utandığım için bir diğer koridorda onun peşinden ilerlerken başımı önüme eğdim. Fakat etrafıma kaçamak bakışlar fırlatmadan da edemiyordum. Morrigone'un evinin ne kadar büyük olduğu bir başka merak konusuydu benim için.

William bir kapıyı açıp bizi içeri soktu. "Madam Morrigone, konuklarınız," dedi.

Sırf o oda bile altı metre uzunluğunda ve sekiz metre genişliğindeydi. Loon'un Yeri'nde altı Wug'un bir yulaf ezmesi kâsesi büyüklüğündeki ufak şiltelerde birlikte uyuduğu odamızdan büyüktü. Her sabah her yanım ağrılar ve sızılar içinde uyanmam bu yüzden doğaldı.

Morrigone çoktan yerine oturmuştu. Pelerinini çıkarmıştı. Üstünde Çan Kulesi'nde giydiği inanılmaz derecede beyaz olan o cüppe vardı.

"Lütfen gelip oturun," dedi hoş bir tavırla.

Dediğini yaptık, ama ne kadar kirli ve pespaye olduğumu gördükten sonra gözlerine bakamıyordum. Oturduktan sonra, asla unutmayacağım bir şey oldu. Üzerinde tiril tiril siyah beyaz bir kıyafet olan dişi bir Wug geldi ve üstünden buharlar tüten bir kâseyi önüme koydu. Aynı şeyi John ve Morrigone için de yaptı.

“Güzel bir çorba soğuk bir gecede size iyi gelir,” dedi Morigone. Kaşığı alıp önündeki kâseye batırdı.

Bizler Loon’un Yeri’nde çatal, bıçak veya kaşık kullanmıyorduk, fakat annemizle babamız kullandıkları için, ikimiz de bunlarla nasıl yiyeceğimizi biliyorduk. Ama bunu uzun süredir yapmamıştık. Masaya biraz çorba damlattığım an paslandığımız belli oldu. Dehşet içinde kaldım. Dişi Wug hemen gelip bir bezle masayı sildi.

Çorbalardan sonra peynirler, ardından geldi. Ondan sonra da ekmekler. Ekmeklerden sonra yeşillikler. Yeşilliklerden sonra önce çatalımda, sonra da damağımda eriyen dana eti, yuvarlak patatesler, mısır koçanları ve göründüklerinden daha lezzetli olan ılık, yeşil filizler boy gösterdi. Çiftçilerin ürünleri nadiren Loon’un Yeri’ne girerdi. Birkaç mısır tanesi ve bir lokmalık patates geldiği olurdu. Mısır koçanlarını Çiftçilerin ittiği arabalarda görmüştük. Hiç önümdeki bir tabakta görmemiştim. Morigone’u dikkatle izleyip nasıl yemem gerektiğini anlamaya çalıştım.

John’un suratı tabağına o kadar yakındı ki, ağzına attığı yiyecekleri neredeyse göremiyordum. Morigone’un bir ara ona mısır tanelerinin altındaki kısmın yenmeyeceğini söylemesi gerekti. John hiç mahcup olmadı ve elinden geldiğince hızla yemek yemeye devam etti.

Erkekler her yerde aynıydı.

Ben de yiyebildiğim kadar yedim. Sonra, belki rüya görüyordum ve uyandığımda tokluk hissi kaybolur diye biraz daha yedim. Dana etinden sonra tabaklar dolusu olgun meyveler ve Herman Helvet’in dükkânının vitrininde gördüğüm ama asla alamayacağım türden şekerlemeler geldi. John’un çaktırmadan bunlardan birkaçını ceplerine soktuğunu fark ettim. Sanırım bunu Morigone da gördü, fakat bir şey demedi.

Artık tıkabasa doyduğumuzda, John da ben de geriye yaslandık. Tüm seanslarım boyunca hiç o kadar yemek yememiştim. İçim ısınmıştı, uykum gelmişti ve kendimi iyi hissediyordum.

Morrigone, “Başka bir şey yemek ister misiniz?” diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Bir kez daha göz göze geldiğimiz için utandım.

“Sanırım iyiyiz. Bu harika yemek için teşekkür ederiz,” dedim hemen.

“O halde, kütüphaneye geçelim mi?”

Onun peşinden giderek koridorda ilerledik. Uzun boyu, dimdik tuttuğu sırtı ve kibar tavırları beni hayrete düşürmüştü. Farkında olmadan ben de omuzlarımı dikleştirmiştim. Tam o sırada duvarlardan birinin önündeki sarkaçlı büyük bir saatin yanından geçtik. Yanından geçerken zaman dilimini haber vermek için çaldığında, John da ben de irkilip sıçradık. Çoğu Wug’un bırakın saatleri, kronometreleri bile yoktu.

Şöminenin hâlâ yanmakta olduğu kütüphaneye girdik. Morrigone’un karşısına oturdum. Odanın sıcaklığı ve tıka basa yediğimiz yemekler yüzünden gözlerim kapanmak üzereydi. John ise oturmayarak odada dolandı ve kitaplara baktı.

Morrigone merakla onu izledi.

“John okumayı çok sever, ama Öğrenme’de çok kitap yok,” diye açıklama yaptım.

“İstediğin kitabı alabilirsin, John,” dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. “Ciddi söylüyorum. İstediğini alabilirsin. Bunların hepsini okudum ben.”

“Hepsini mi?” dedim.

Evet anlamında başını salladı. “Ailem küçük yaşlardan beri ki-

tap okumam için beni teşvik etti,” dedi. Etrafına bakındı. “Burası büyüdüğüm ev. Bunu bilmiyor muydun?”

Başımı salladım. “Pelinotu’nda hakkınızda çok şey bilen kimse yok,” dedim içtenlikle. “Sadece Konsey’in tek dişi üyesi olduğunu biliyorlar. Wuglar sizi zaman zaman görüyorlar, hepsi o kadar.”

“Aileniz hiç benim ailemden söz etmedi mi size?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır,” dedim. Kaşlarımı çattım, çünkü o anda onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünerek kendime kızmıştım.

“Büyükbabam, Thansius’tan önceki Konsey Başkanı’ydı. Tabii, bu seanslar önceydi. Senin büyükbabanla birlikte Konsey’de birlikte çalışmışlardı, Vega.”

Birden mahmurluğum geçiverdi ve oturduğum yerde doğruldum. “Benim büyükbabam Konsey’de miydi?”

“Şeyden önce... Yani, şeyinden önce ayrıldı...”

“Olay’ından önce,” dedim suratımı ekşitip. Aklıma yine Krone’un Quentin’in kulübesinde söyledikleri gelmişti. Konsey bir olayı sadece bir Wug’un ortadan kayboluşunu açıklamak için mi kullanıyordu?

“Virgil’in Konsey’de olduğunu gerçekten de bilmiyor muydun?”

Kaşlarımı daha da çatarak arkama yaslandım. Doğduğum yer ve aile geçmişim hakkında çok az şey biliyordum. John’a baktım. Raftan bir düzine kadar kitap almıştı ve hepsini aynı anda okumaya çalışıyormuş gibiydi.

“Pelinotu hakkında bana asla çok şey anlatılmadı,” dedim kendimi savunmak için. “Ama merak ediyorum. Çok merak ediyorum,” dedim sözcükleri vurgulayarak.

“Öğrenme artık eskisi gibi değil,” dedi bundan hoşnut değilmiş gibi. “Ben John’un yaşındayken bizlere öğretilen şeyler artık öğretilmiyor. Bu da beni üzüyor.”

“Beni *de*,” dedim. “Belki de siz bana bir şeyler anlatabilirsiniz.”

“Alvis Alcumus uzun süre önce Pelinotu’nu kurdu. Beş yüz seans, ya da daha önce. Tam tarihini kimse bilmiyor.”

“Bunu biliyorum. Peki o nereden gelmiş? Çünkü Pelinotu’nu o kurduysa, burası ondan önce yoktu demektir. Ayrıca, bu onun başka bir yerden gelmiş olduğunu da gösteriyor.”

Bu tür soruları Öğrenme’de çok sormuştum, ancak yanıt alamamıştım. On ikinci seansıma girdiğimde ve Öğrenme deneyimim resmi olarak sona erince çok rahatlamış olmalıydılar.

Morrigone tereddütle bana baktı. “Çok iyi bilinmiyor. Bazıları durup dururken bir ışık belirdiğini anlatırlar.”

“Ters bir olay gibi mi?” dedi John.

İkimiz de ona baktık. Yere oturmuştu ve elinde *Jabbitler ve Şahdamarı* isimli bir kitap vardı. O yaratıkların beni ısırmasından kıl payı kurtulduğumdan, kitabın ismini görünce midem bulandı.

Morrigone kalktı, şömineye gitti ve uzun ince ellerini alevlere tuttu. Bu arada John, *Pelinotu’nun Meşum Wugları: Bir Özet* isimli bir başka kitaba bakmaya başlamıştı.

Bir şeyler daha anlatmasını umarak Morrigone’a baktım.

“Babam ben sadece altı seans yaşındayken Olay’ını yaşadı,” dedi.

“Nerede?” dedim kendime hâkim olamadan.

Buna alınmamıştı. “En son Bataklık’ın yakınlarında görülmüş. Oraya sadece o civarda yetişen *Amanita Fulva* isimli değişik bir mantar türünden toplamaya gitmiş. Olay’ının tam olarak nerede gerçekleştiğini bilemiyoruz. Tabii, geride tam yerini söyleyecek bir şey kalmıyor. Asla kalmaz.”

Yanına gittim ve sonraki sorumu sormak için cesaretimi toplamaya çalıştım.

“Morrigone,” dedim. Dilim ismini söylemekten büyük bir heyecan duyuyor gibiydi. Sanki uzun süredir arkadaşmışız gibi hissediyordum. “Geriyeye hiçbir şey kalmıyorsa, Wuglar bunun bir Olay olduğunu nasıl anlıyorlar? Babanız Batakılık’a gittiye, bir canavar ona saldırıp Batakılık’a çekmiş olamaz mı? Öyle olduysa, hiçbir Wug gidip onu bulamazdı.”

Sustum, çünkü ağzımdan çıkanlara kendim bile inanamıyordum. Morrigone’un babasından saygısızlık olarak kabul edilebilecek bir şekilde söz etmiştim.

“Sorduğun soru son derece doğal, Vega. Ben de gençken aynı soruyu sormuştum.”

“Peki, tatmin edici bir yanıt aldınız mı?” diye sordu John.

Morrigone başını şömineden ona çevirdi. “Bazen aldığımı düşünüyorum. Diğer zamanlardaysa bunun, yani bazı Wugların bizi neden terk ettiğı sorusuna yanıt vermenin pek kolay olmadığını...” dedi özlemle.

“Evet, sanırım zor,” dedim tereddütle.

“Şimdi, seninle bazı şeyler konuşmak istiyorum.”

Kalbim o anda hızla atmaya başladı, çünkü Quentin Herms’ten söz edeceğini düşündüm. Ama beni bir kez daha şaşırttı.

“Duvar hakkında ne düşünüyorsunuz?” İkimize de baktı. John elindeki kitabı bırakıp bana baktı. “İşe yarayacak bir fikir mi sizce?”

“Aykırıların bizi rahat bırakmasını sağlayacaksa evet,” dedi John.

“Yeteneğiniz sayesinde Herms’e saldırıldığını gördüğünüzü söylemişsiniz,” dedim. “Pelinotu’nu bizlerden almak isteyen Aykırıları da ...”

“Doğru.”

“Peki, Herms’e ne oldu? Daha sonrasını görmediğinizi söylediniz.

Ama ondan geriye kalan bir şeyler bulunduğu için mi öldüğünü düşündünüz?”

“Gördüğüm şeyler onlarla sınırlı değildi. Ben sadece Wugları korkutmamak için anlatmadım,” dedi ve sonra ağzı bir karış açık kalan John’a baktı. “Ona ne olduğundan söz etmek istemiyorum. Ama Herms artık yok.”

Bakışlarımı John’dan Morigone’a çevirince onun dikkatle beni süzdüğünü gördüm.

“O ışıktaki, sen oradaydın, Vega,” dedi. “Krone’a hiçbir şey görmediğini söyledin, peki bundan emin misin? Belki hayal meyal bir şeyler görmüşsündür?”

Birden, Morigone’un bazı şeyleri görme yeteneği sayesinde Bataklık’ın sınırında bir şey gördüğümü biliyor olabileceğini fark ettim. Krone’a yalan söylediğimi biliyor olabilirdi. Bir şerit kadar düşündüm ve konuşurken sözcüklerimi dikkatle seçtim.

“Her şey çok hızlı oldu,” dedim. “Saldırı köpekleri çok ses çıkarıyordu ve etrafta koşuşturan Konsey üyeleri vardı. Bazıları Bataklık’a çok yaklaşmışlardı. Oraya girip girmediklerinden emin değilim. Belki de içlerinden birinin oraya girdiğini görmüş olabilirim. Ama bir Wug orada nasıl olsa uzun süre kalamaz, öyle değil mi?”

Evet anlamında başını salladı. “Doğru. *Aklı başında* hiçbir Wug Bataklık’ta kalmaz.” Gözlerimin içine baktı. “Bunun ölüm anlamına geleceğinden emin olabilirsiniz.” John’a döndü. “İkiniz de emin olabilirsiniz.”

Bu tür bir uyarıya ihtiyacı olmayan John’a baktım. Kardeşim o kadar korkmuştu ki, şömineye balıklama dalacakmış gibi duruyordu.

Ama tam o anda aklıma bir şey geldi. “Thansius, Aykırıların Wugların zihinlerini kontrol edebildiğini söyledi. Bunu nasıl yapıyorlar?”

“Tam olarak bilmiyoruz. Onlar kesinlikle çok pis yaratıklar, fakat zihinleri gelişmiş. Belki de bizlerden çok daha gelişmiş ve kurnaz...”

“O halde, Wuglara istediklerini yaptırabiliyorlar mı?”

Morrigone bu soruyu duyunca huzursuz oldu. “Umalım da bu sorunun yanıtını asla öğrenme, Vega,” dedi kasvetli bir sesle.

Bunu duyunca yanaklarımın alev alev yandığını hissettim ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“İkinizin de Duvar’ın inşasına yardım edeceğine inanıyorum,” dedi...”

John hevesle başını salladı. Ben de aynı şekilde yanıt verdim, ancak o kadar da hevesli değildim. John, “Duvar nasıl bir şey olacak?” diye sordu.

“Yüksek olacak, ahşaptan yapılacak ve belirli aralıklarla nöbet kuleleri olacak.”

“O kadar mı?” dedi John hayal kırıklığıyla.

Morrigone ona daha da dikkatle baktı. “Neden? Sen ne önerirdin?”

John kendinden son derece emin bir tavırla, “İki katmanlı bir savunma,” dedi. “Yükseklik çeşitli şekillerde aşılabılır. Aşılması daha zor olan şey, Duvar’ın bize karşı yapılabilecek herhangi bir saldırının etkili olmasını önleyebileceği bir başka engel.”

Kardeşimin bu yanıtı beni etkiledi. Morrigone’un da etkilendiğini görebiliyordum.

“Peki, bu diğer engel nasıl bir şey olabilir?” diye sordu.

“Su,” dedi John hemen. “Aykırıları yavaşlatacak kadar derin su. Yaratıkların soyundan geliyorsa, onların iri ve ağır olduklarını düşünüyorum. İki bacakları üstünde yürümeleri de önemli değil. Bu yüzden, Duvar’ın iki tarafına da hendekler kazardım. Bize bü-

yük bir taktiksel avantaj verirdi, çünkü durumu kontrol etmemizi ve düşmanları ayırıp yenmemizi sağlardı.”

“Bu harika bir fikir, John,” dedim. Bu yanıtı bir anda nasıl verdiğine şaşırmışım. Aykırıların bir tehdit olduğunu ve onlara karşı bir Duvar planı olduğunu daha o ışıpta öğrenmiştik ve John derhal bir savunma planı düşünmüştü.

Morrigone başını sallayıp gülümsedi. “Gerçekten de harika. Bunları ne zaman düşündün?”

“Yüzümü yıkamak için odanızdaki boruları kullanırken. Suyun o ufak kâsede nasıl biriktiğini gördüm. Hendek fikri aklıma orada geldi.”

Zaten çok zeki olan John’un dehasına olan saygım o anda yüz misli artmıştı. Ona hayranlıkla bakakaldım.

Morrigone kalkıp raftan bir kitap alıp ona verdi. “Bu eser rakamlarla ilgili,” dedi. “Öğrenme’deki Öğretmen’den senin rakamlardan hoşlandığını duymuştum.”

John kitabı açtı ve derhal dikkatini sayfalara verdi.

Ama ben Morrigone’un neden Öğretmen’den onun hakkında bilgi aldığını merak ettim.

Morrigone bana döndü. “Hepimiz güçlü yönlerimizi zorlu zamanlarda kullanmalıyız. Konsey her Wug’un güçlü yönlerini belirlemeli.”

Huzursuz bir biçimde ona baktım. Zihnimi mi okumuştur?

Daha sonradan veda ederken, “İkiniz de bu ziyaretten kimseye söz etmezseniz sevinirim,” dedi. “Çoğu Wugmort’un benimle aynı rahatlık seviyesinde yaşamadığını fark ettim. Pelinotu’nun geri kalanının yaşadığı zorlukları gördükçe, burada yaşamak benim için giderek zorlaşıyor. Ne var ki burası benim evim.”

“Hiçbir şey söylemem,” dedi John. Sesinden bir muhteşem ye-

mek daveti daha almayı umduğunu anladım. John zekiydi ve aynı zamanda da midesi genellikle boş olan genç bir erkekti. Bazen mesele bu kadar basit olabiliyordu.

Bogle'ın kullandığı araba bizi geri götürdü. Slepler hızla, kursuz bir uyum içinde ilerlediler. Çok geçmeden Loon'un Yeri'ne vardık, ama Morrigone'un evi de, yediğimiz harika yemek de uzun süre belleklerimizde canlı kalacaktı.

Şiltelerimize giderken, yanına aldığı onca kitabın ağırlığı altında güçlükle yürüyen John, "Bu geceyi asla unutmayacağım," dedi.

Ben de unutmayacağımı biliyordum. Fakat muhtemelen aynı nedenler yüzünden değil.

QUINECİM

Sonun Başlangıcı

Ertesi ışıktâ, John'ı Öğrenme'ye götürdüm. Morigone'dan aldığı kitaplardan mümkün olduğunca çantasına tıktırmıştı. Öğrenme'de bunları okuyarak vakit geçireceğini biliyordum. Ben de onun yaşında kitaplara bayılırdım. Hâlâ da bayılıyordum, fakat Morigone bana kitap almamı söylememişti. O ışığın ilk yemeğini yemek için ağacıma yöneldim. Morigone'un evinde keyifle yediğimiz yemeğin yanında yanımdaki şeyler komik kalacaktı. Nasıl yaşadığını gizli tutmasına şaşmamak gerekirdi. Kıskançlık Pelinotu'na yabancı bir his değildi.

Yürürken belime sarılı olan ve gömleğimin altında kalan zincire dokundum. Bir şerit sonra da onlarla karşılaştım.

İlk olarak, yağlı ceketile ve göçük şapkasıyla Roman Picus'ı gördüm. Omzunda uzun namlulu, belindeki gudubet derisi kemerde de kısa namlulu birer morta vardı. Yanında her ikisi de mortalar ve uzun kılıçlar taşıyan iki Wug vardı. İkisini de tanıyordum, ama keşke tanımıyor olsaydım, diye düşündüm.

Wuglardan biri Ted Racksport'un silah dükkânında çalışan Ran Digby'ydi. En pespaye ve en leş gibi olan Wuglardandı. Tüm seansları boyunca eline bir sabun kırıntısı bile aldığını düşünmüyordum. Racksport onu arka tarafta mortalar yaptığı yerde tutardı, çünkü kimse onun kokusuna tahammül edemezdi.

Bana uzun süre önce yediği yemeklerin artıklarıyla dolu, uzun ve gür sakalının ardından baktı. Pek sık gülümsemezdi, fakat bana gülümseyince, sadece üç tane kapkara dişi kaldığını gördüm.

Diğer Wug ise beni kendini beğenmiş bir edayla, sessiz bir biçimde izliyordu. Cletus Loon'un elinde neredeyse boyu kadar uzun namlulu bir morta vardı. Babasının eskilerini giymişti. Bunu kendisini yetişkin bir erkek gibi hissetmek için mi yaptığını bilmiyordum. Komik görünüyordu. Yüzümden bunu komik bulduğumu anlamış olmalıydı, çünkü o bilmiş ifadesi bir anda zehir gibi bir ifadeye dönüştü.

Roman, "Nereye gidiyorsun, Vega?" dedi.

Boş boş suratına baktım. "Bacalar'a. *Sen* nereye gidiyorsun, Roman?"

Abartılı bir hareketle kronometresine baktı ve tavrını bozmadan bakışlarını göğse kaldırdı. "Vakit Bacalar için epey erken."

"İlk yemeğimi ağacımda yiyeceğim, sonra Bacalar'a gideceğim. Rutinim böyle."

"Artık rutini falan diil," dedi Ran Digby. Garip telaffuzunun ardından da postallarımın bir santim ötesine ağzındaki tütünü tükürdü.

"Aykırılar," dedi Cletus Loon kibirli bir tavırla.

"Ev-vet," dedim sözcüğü vurgulayarak. "Fakat yine de yemek yemem gerek. En azından, Domitar bana aksini söyleyene dek Bacalar'a gidip çalışmam da gerekiyor."

Roman yanağını kaşıyıp, "Hiçbir şey Domitar'a bağlı değil. Artık öyle değil bu işler," dedi.

"Tamam, kime bağlı o zaman?" dedim hepsiyle teker teker göz göze gelerek. Cletus meydan okur gibi onlara baktığımı görünce ürktü. Digby sorumu anlamamış gibiydi. Yine yere tükürmekle yetindi. İyi tükürmeyi beceremeyişini ve pis tütünlerin sakalına

akışını içimden gülererek izledim. Ama bunu silmeyince, komik bulduğum şey midemi bulandırdı.

Roman, “Konsey,” dedi.

“Pekâlâ, Konsey bir şey dedi mi? Bacalar kapandı mı?”

Roman kozlarını fazla erken oynamış bir Wug gibiydi. Bir şey demediğini görünce saldırıya geçmeye karar verdim. “Mortalarla burada ne işiniz var?”

“Devriyeyiz. Dün gece Çan Kulesi’nde dediler ya?” dedi Roman.

“Ben bu görevin sizden daha düşük seviyeli Wuglara verileceğini sanıyordum, Roman.”

“Bilmen gerekiyorsa, dişi, şana sunu söyleyeyim: Yeni kurulmuş olan Pelinotu Polis Teşkilatı’nın başı artık benim. Benim gibi bir Wug’a yaraşır güçlü ve yüksek bir pozisyon. Thansius bu teşkilatı dün gece kurdu ve beni de özellikle başı olarak atadı.” Diğerlerini işaret etti. “Bunlar da görev başına getirdiğim Silahlı Askerler.”

“Eh, Thansius seni herkesten fazla mortaya sahip olduğun için de seçmiş olabilir,” dedim. Sonra Cletus’a baktım. “Bunu kullanmasını biliyor muydun?”

Cletus’un yanıt vermesine fırsat kalmadan, Roman, “Bacalar’a gideceksen, acele et,” dedi. “Ayrıca bu ışıktan ve geceden sonra, bütün Wugların devriyelere bir belge göstermesi gerekecek.”

“Ne tür bir belgeymiş bu?”

“Gittikleri yerlere gidebileceklerini gösteren bir izin kâğıdı,” dedi Cletus hışımla.

“Neden?”

“Konsey böyle emretti, dişi. O yüzden,” dedi Roman.

Digby de bunu doğrulamak için yine yere tükürdü.

“Bu gerekli belgeyi nereden alacağız?”

“Ne kadar da zor bi soru d il mi?” dedi Digby yere bir daha tütün tükürüp.

  ime derin bir nefes çektim ve mortallardan birinin dosdoğru başıma bir metal fırlatmasına neden olacak bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. “Bu belge bir grup Aykırı için ne fark yaratır ki?” dedim.

“ ok soru soruyorsun,” dedi Cletus.

Bakı larımı Roman’dan ayırmadım. “   nk  çok az yanıt alıyorum.”

Arkama dönüp yoluma devam ettim. Arkamda kalan mortallar yüzünden, ateş etmelerine ve sonradan da bunun trajik bir kaza olduğunu söylemelerine fırsat vermeden kaçmak istiyordum.

Roman’ın söyleyeceği bahaneyi duyabiliyordum: “*Ani bir hareket yaptı. Neden bilmiyorum. Morta bir anda ate lendi. Dişi olduğu için korkup mortayı tutmuş olabilir.*”

Kıt akıllı Digby de muhtemelen, “*Bu gece ne yiyecez? Gidelim,*” der, sonra *T  !* diye yere yine tütün t k r rd .

Daha sonradan, nihayet Bacalar’a doğru yola koyuldu umda, birisinin yolda beni beklediğini gördüm. Delph uzun ı ıklar ve geceler boyunca uyumamı  gibiydi.  ri omuzlarını sarkıtmı tı, bakışları kaba ayakkabılarındaydı ve uzun saçları cansızdı.

“Delph?” dedim temkinli bir biçimde.

“Na-naber, Vega Jane?”

Beni her zamanki gibi selamladı ı için rahatlayarak, “ yi misin?” diye sordum.

 nce evet der gibi, sonra da hayır der gibi ba ını salladı.

Ona biraz daha yakla tım. Benden birkaç seans büyük olsa da, Delph pek çok açıdan benim küçük erkek kardeşim gibiydi. Masumiyet ve saflık kronolojik sırayı bozuyordu. Ne yapacağını bilemez ve korkmu  gibiydi. O hali karşısında y re im sızladı.

“Ne oldu?”

“Çan Kulesi,” dedi.

“Toplantı mı?” Evet anlamında başını salladı. “Bir plan yapılmış, Delph. Thansius’un ne dediğini duydun.”

“Tha-tha-than... Lanet olsun,” diye kekeleyip vazgeçip. “Onu d-duydum.”

İri omzuna hafifçe vurdum. “Duvar’ın inşasına çok faydan dokunacak, Delph. Onu tek başına bile inşa edebilirsin.”

Delph başını salladı, “Virgil’in Olayı.”

“Ne olmuş?”

“De-dediğim gibi, ben onu gö-gördüm, Vega Jane.”

“Tam olarak ne gördün?”

Başına vurdu. “Bi-bi-bilemiyorum, ço-çok karışık,” dedi büyük bir güçlkle. Neredeyse boğulacaktı.

“Bir şey hatırlıyor musun? Herhangi bir şey? Bir şey dedi mi?”

Delph yanaklarını içine çekip biraz düşündü.

“Kı-kırmızı ı-ışık,” dedi.

“Ne ışığı? Nereden geliyordu? Ne anlama geliyor?” Ağzımdan birbiri ardına sorular çıkıyordu. Sözcüklerle dolu mortaları ateşliyor gibiydim.

Delph bu sözlü saldırıyı duyunca arkasını dönerek hızla uzaklaşmaya başladı.

“Delph,” diye bağırdım. “Dur, lütfen.”

Derken bir şey oldu. Aslında, niyetim bir şey yapmak değildi, fakat öyle oldu. Yirmi metre kadar yukarı uçup Delph’in üstünden geçtim ve ellerim belimde, gözlerimi yüzüne dikmiş bir şekilde beş metre kadar ilerisine kondum. Ancak bakışlarındaki o dehşet hissini görünce, ne yaptığımı fark ettim. Ben bir şey diyemeden

arkasını döndü ve kaçmaya başladı.

“Hey! Delph, dur!”

Peşinden gitmedim. Korkmuştu, haklıydı da. Genel ve kesin bir kural olarak, Wugmortlar uçmazdı. Ağaçların gölgelerinin altında nefes nefese durdum; soluklanmaya çalışırken kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

Delph gördüğü şeyi birine anlatır mıydı? Anlatırsa ona inanan olur muydu? Tabii ki inanmazlardı. Söz konusu olan Delph’ti. Onu kimse ciddiye almazdı. İçimden kendime kızdım. *Ben* onu ciddiye alıyor ve doğruyu söylediği için kimsenin onunla alay etmesini istemiyordum.

Delph oraya Olay’dan söz etmeye gelmişti. Bunu yapabilmek için cesaretini nasıl topladığını hayal bile edemiyordum. Gereksiz sorularıyla ve zamansız sıçramamla onu korkutmuştum.

“Seni salak, Vega,” dedim pişmanlıkla. “Her şeyi mahvettin.”

İki gece sonra, John’la birlikte Loon’un Yeri’nde yemeğimizi yiyorduk. Masadakilere bakıp genel havayı anlamaya çalıştım. Bu o kadar da zor olmuyordu. Dehşet hissi ile sonlarının geldiğini sesizce kabullenme hali arasında bir şeydi. Selene Jones, aramızdaki en neşeli kişiydi. Noc Dükkânı’nda son zamanlarda iyi satış yaptığından öyle olduğunu duymuştum. Belli ki, her yaştan Wug artık Noc falına baktırarak geleceğini öğrenmek istiyordu. Aykırıların gelip onları yemeyeceğini duymak istediklerini tahmin ettim.

Ted Racksport da mutlu gibiydi ve bunun belirli bir nedeni vardı. Morta satışları tavan yapmıştı. Adamları ışık gece demeden çığ gibi yükselen siparişleri tamamlamaya çalışıyorlardı. Silahlardan

birçoğunun devriyelere gideceğini sanıyordum.

Bana gizleyemediği bir hoşnutsuzlukla bakan Cletus Loon'u fark ettim. Üstünü başını biraz temizlemiş gibiydi ve üstünde kaba saba bir üniforma ve mavi renkli bir kasket vardı. Söyleyecek zekice bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. Ama bunu başaramayacağından emindim.

"O ışıkta seni korkuttuk, değil mi? En gençlerden biri gibi ağlamaya başlayacağını sandım bir ara." Cletus pis pis güldü ve babasının tepkisini görmek için ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Ama Cacus Loon ağzına kocaman bir bıldırcın atmakla meşguldü ve onu duymamış gibiydi.

Racksport, içinde ateş suyu olduğundan şüphelendiğim fincanını masaya koydu, ağzını sildi ve, "Mortanı kullandın mı, Cletus?" dedi.

"Sadece akşam yemeği için bıldırcın avlamakta kullandım," dedi Cletus.

Buna hem şaşırdım, hem de biraz endişelendim. Demek düşündüğümde de iyi bir nişancıydı.

Racksport alaycı bir tavırla güldü. "Mortanı onlara harcama. O şeylerin üstüne tükürsen de onları avlayabilirsin." Önündeki bıldırcını gösterdi. "Bak, morta kalbini deşmiş. Çatalımda minik bir parçası duruyor."

Kendi tabağımdaki az miktardaki bıldırcına baktım ve kısa süre önce gökyüzünde özgürce ve mutlu mutlu uçan o minnacık kalbi düşündüm. Birden iştahım kaçtı. Yanıma bakınca John'un da aynı tepkiyi verdiğini gördüm.

Racksport bize bakıp ne hissettiğimizi anlayınca, katıla katıla gülmeye başladı ki az kalsın boğulacaktı. Tekrar nefes alabilmesi için ona yardım etmeye yeltenmedim. Dışarı çıkıp bir süre öğürdü. Ben de bu arada John'u odamıza götürdüm. Şiltesine oturup

Morrigone'dan aldığı kitaplardan birini açarken onu izledim.

"Güzel bir kitap mı, John?"

Dalgın dalgın başını sallayıp kitaba biraz daha eğildi.

O kadar şiddetli bir yağmur yağmaya başlamıştı ki, içeride olduğum halde kendimi ıslanmış gibi hissediyordum. Ben de kendi şilteme oturup yana döndüm ve elindeki kitaba kendisini tamamiyle kaptırmış olan John'a baktım. Gözleri sayfada dolanıyordu. Sonra sayfayı çevirdi ve kitabın basılı harflerini açıklıkla okumaya devam etti. Pelinotu'ndaki o çılgın, fırtınalı gecede uykuya dalmadan önce, hatırladığım son şey buydu. John ilk ışıpta omzuma hafifçe dokunana dek uyanmadım.

Daha sonraki ışıklar, hiç beklemediğim değişikliklere şahit olacaktı.

SEDECİM

John'un Alınışı

John kısa sürede Morigone'un ona ödünç verdiği kitapların hepsini bitirdi. Bunları şiltesinin altına dizdi ve inanılmaz bir şey oldu. Daha fazla kitap geldi. John'un onları şiltesinin yanında duvarın karşısına dizmesi gerekti. Kitapların yüksekliği benim boyumu bile geçmişti.

"Morigone," dedi ona diğer kitapların nereden geldiğini sorduğumda. Son yemekten sonra odamıza çıkmıştık.

"Morigone mu?" dedim.

"Bogle'la yolladı."

"Hangilerini yollayacağını nereden bildi?"

"Ona fark etmez demiştim. Sadece kitap okumak istediğimi söylemiştim."

"Sen mi söyledin?"

Evet der gibi başını salladı. "İki ışık önce, gençlere Aykırıları ve Duvar'ı anlatmak için Öğrenme'ye geldi."

"Neden bana söylemedin?"

"Morigone dedikodu yapmamızı istemedi. Bize sadece tehlikelerden söz etti ve Pelinotu'nu Aykırılardan korumak için nasıl yardım edebileceğimizi anlattı."

"Gençler buna ne tepki verdi?"

"Korktular, fakat kendi üstlerine düşeni anladılar."

“Neymiş o?” Aradan geçen her şeritle birlikte kendimi bütün bunların daha da dışında hissetmeye başlamıştım.

“Konsey’in bizden istediğini yapmak.”

“Biliyorum, ama Morigone size *ne* yapmanızı söyledi? Duvar’ın inşasıyla ilgili daha güzel fikirler üretmenizi mi?”

“Benden şimdilik sadece okumamı istedi. Bir de evine gitmemi,” dedi John alçak sesle.

Hayretle ona baktım. “Evine gitmeni mi? Ne zaman?”

“Sonraki ışıktta.”

“Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

“Yakında on iki seans olacağım ve zaten Öğrenme’den ayrılacağım. Morigone bu konuda seninle konuşacağını söyledi.”

“Ama konuşmadı.”

Tam o sırada tekerlek sesleri duydum. Hızla pencereye gidip çakıl taşlı sokağa bir göz attım. Güzel slepler durmuş asil başlarını sallarken, Morigone çoktan arabadan iniyordu bile. Sandalyelerin çekildiğini, birilerinin koşturduğunu ve ön kapının açıldığını duydum. Neler olacağını anlayınca bunun benim kurallarımına göre olması gerektiğine karar verdim.

Cletus Loon ben aşağı inerken dar ve eğreti basamaklardan yukarı koşturuyordu.

Nefes nefese “Morigone...” dedi.

“Biliyorum,” dedim yanından geçerken.

Morigone ön odada beklerken, Ted Racksport ve Selene Jones bir duvarın önünde duruyordu. Selene muhteşem birisinin huzurundaymış gibi başını önüne eğmişti. Racksport da aynı haldeydi. Morigone’un kraliçeleri andıran bedenini tepeden tırnağa süzerken, gözlerinin parıldadığını da fark ettim.

Morrigone ona baktı. “Bay Racksport, Konsey’in verdiği morta siparişlerini yetiştirmek için adamlarınızın canla başla çalıştığını duydum,” dedi.

Racksport gülümsedi, ona biraz yaklaşıp yemeklerde çıkarmaya tenezzül etmediği eski püskü melon şapkasını çıkardı. “Doğru. Elimden geleni yapıyorum, Madam Morrigone. Konsey bana biraz daha yüksek bir ücret öderse, adamlarımın daha da çok çalışmasını isteyebilirim. Birkaç para daha yeter. Konsey için zor olmaz. Herms’i yakalayan kişiye iki bin para vereceklerdi nasıl olsa.”

Morrigone’un hoş gülümsemesi bir anda silinir gibi oldu. Omuzlarını dikleştirdi. “Bence Bay Racksport, Konsey size ödediği miktarı *düşürecek* ve buna rağmen üretiminizi *artırmanızı* isteyeceğiz. Sonradan ödenmesi gereken bonuslar kalırsa, Konsey’e bunların doğrudan adamlarınıza ödenmesini önereceğim.”

Racksport’un gülümsemesi tamamıyla silindi. “Affedersiniz... Pa-pardon,” dedi kekeleyerek. “Bilmediğim bir şey mi var?”

“*Olabilir*, ama ben sizin hakkınızda her şeyi bildiğimi söyleyebilirim. Hepimizin karşı karşıya olduğu tehlikeden kâr etmeye kalkışmak iğrenç bir şey. Thansius’a bu mide bulandırıcı ve hatta haince teklifinizi söylediğimde, onun da aynı şeyi düşüneceğinden eminim.”

Racksport’un dokuz iri parmağı pis melon şapkasını daha da sıkı kavradı ve sızlanır gibi, “Haddim olmayarak konuştum, Madam Morrigone,” dedi. “Tabii ki daha fazla işe karşılık olarak daha düşük ücret alabiliriz. Thansius’un çok meşgul olduğundan eminim. Onu bu meseleyle rahatsız etmemiz gerekmez, öyle değil mi?”

“Thansius’u neyle rahatsız edeceğim sizi ilgilendirmez. Teşekkürler, Bay Racksport. Şimdi daha önemli konularla ilgilenmem gerek.”

Morrigone bana dönerken, şaşkınlıkla *daha önemli konunun* ben olduğunu anladım. Gözlerindeki ifade gayet ciddi idi.

“Vega,” dedi hemen. “John’la ilgili olarak seninle konuşmam gerek.” Dışarıya çıkınca ben de derhal peşinden gittim. Bogle arabanın sürücü koltuğundaydı, Morigone onun yanından geçerken peşinden gitmemi işaret etti. Genel olarak ıssızlaşmış olan High Sokağı’nda ilerlemeye başladık. “Pelinotu’nda bir yerden diğerine gitmek için gerekli olan belgen vardır herhalde, değil mi?” dedi.

Evet anlamında başımı sallayıp pelerininim cebinden kâğıdı çıkardım. Üstünde o kadar çok resmi imza ve mühür vardı ki, bu izin kâğıdı önemli olmasa bile öyleymiş gibi gözüküyordu. “Domitar bunu diğer ışıktaki Bacalar’da çalışan herkese verdi. Roman Picus ve Silahlı Askerleri devriye gezip, gayet iyi tanıdıkları Wuglara bile aptalca sorular sorarken, bir belgem olduğu için memnunum doğrusu.”

“Onlar sadece işlerini yapıyor, Vega.”

“Olabilir. Ama Ran Digby’nin ve Cletus Loon’un elindeki mortalar büyük çaplı bir karışıklık için bile yeterli.”

Merakla bana baktı. “Bu konuda haklı olabilirsin. Konsey’le uygun kişilerin işe alınıp eğitilmesi ve yetki sahibi Silahlı Asker olabilmesi için konuşacağım.” Durdu ve, “Ama şu anda John’dan söz etmemiz gerekiyor,” dedi.

“Tamam,” dedim göğsümün sıkıştığını hissederek.

“Bu tür kriz zamanlarında, herkesin özel yeteneklerinden faydalanmamız gerekiyor.”

“John’un özel yeteneği nedir?”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Zekâsı, Vega. Bunun bariz olduğunu sanıyordum. Duvar’la ilgili fikirlerini sen de duydun.”

“Peki, konu nedir?”

“Thansius ve ben onun benim evimde yaşamasını istiyoruz.”

Yürümeyi kestim. Kanımın çekildiğini hissettim. “Gelip sizinle

yaşamasını mı?” dedim ağır ağır. Loon’un Yeri’ne bakınca içim rahatladı. O çöplüğü Morigone’un eviyle değiş tokuş etmek hayal bile edemeyeceğim türden bir şeydi.

Bol miktarda yiyecek, okuyacak yığınla kitap ve keyfini çıkarmak için dışarı çıkmanızı gerektirmeyen borular vardı orada. Hem Morigone bize daha temiz olmayı, uygun davranmayı ve akıllı olmayı başka nasıl öğretebilirdi? Kısacası, o anki halimizden nasıl *daha* iyi olacağımızı gösterebilirdi bize.

“Erkek kardeşinin birçok özel yeteneği var, Vega. Bunların tüm Pelinotu’nun iyiliği için geliştirilmesi gerek. Kitapları ona bu yüzden yolladım. İkinizi evime bu yüzden yemeğe davet ettim. John’u kendim gözlemlemek istedim.”

“Ne zaman olacak?” diye sordum ne kadar şanslı olduğumuza inanamayarak.

“*John* ilk ışıktaki gelebilir. Bogle’ı *onu* alması için yollarım.”

O kadar heyecanlanmış ve bu tür bir değişikliğin yol açacağı tüm olasılıklara dalmıştım ki, onun *John* ve *onu* sözcüklerini vurgulayarak söylediğini bir şerit sonra anladım. Gülümsemem ağır ağır silindi. “O halde, bir tek *John* mu sizinle yaşamak için gelecek?” dedim. Neşeli halim Kader’deki ilk uçuşum gibi bir anda yere çakıldı.

“Ona çok iyi bakacağım. Birçok şey öğreteceğim. Özenli öğretmenliğim sayesinde gerçekten de çok gelişecek, Vega. Bundan emin olabilirsiniz. Çok yükselecek.”

İçimden, *Ya ben? Ben de gelişemez miyim? Ben de özenli öğretmenliğiniz sayesinde çok yükselemez miyim?* diye sormak geçti. Ama bakışlarından yanıtın ne olacağını anladım ve birden teklifini yanlış anladığımı görme keyfini ona yaşatmak istemedim.

“Kardeşim benden asla ayrı kalmadı. Onun için iyi olmayabilir.”

“Onun için son derece iyi olacağını temin ederim. Bir kere, Roman

Picus'un pansiyon dediği o pis evden kurtulacak. Loon ailesi Wug-mortlar için pek de uygun rol modelleri sayılmaz, öyle değil mi?"

"Kardeşim için *ben* gayet uygun bir rol modeliyim," diye bağırdım.

"Evet, tabii ki öylesin, Vega. Onu ziyaret edebilirsin."

"John'a benim gitmeyeceğimi söylediniz mi?" dedim aptal aptal. Hayır demesini umdum, çünkü John pansiyondan ayrılmak konusunda hiç de endişeli değil gibiydi. Belki de onunla gideceğimi sanmıştı.

"Henüz söylemedim. Önce seninle konuşmak istedim."

İşte, bu iyiydi, ama yine de John'u almak için benden izin istememişti. En azından yanıtımı almıştım. John bilmiyordu.

Bana tatlı tatlı gülümsedi. "John'a bunu onayladığını söyleyebilir miyim?"

Evet der gibi başımı sallarken zihnim boşalmış, boğazıma bir yumru oturmuş ve göğsümdeki sızı o kadar keskin hale gelmişti ki, bir Olay da olsa olsa böyle bir histir herhalde diye düşündüm.

"Teşekkür ederim, Vega. Pelinotu da sana teşekkür eder."

Arkasını döndü ve John'un yaşayamayacağı kadar korkunç, fakat benim seanslarımı harcayabileceğim kadar iyi olan Loon'un Yeri'ne doğru yürüdü.

Onun görkemli silüetini John'un kitap okuduğu yere kadar izledim. Kardeşimi kaybettiğimi anladığımda içimi öylesine buz gibi bir his kapladı ki, içine girdiğim dondurucu bir suyun iliklerime kadar işlediğini hisseder gibi oldum.

SEPTENDECİM

Harry İki

Duvar'la ilgili çalışmalar hızla başladı. Kocaman ormanları kaplayan ağaçlar kesildi. Bunlar uzun testerelerle, baltalarla, kretalarla, sleplerle ve büyük bir Wug işgücüyü yapıldı. Eli yatkın tüm erkekler bu işler için çağrıldı. Fiziksel olarak daha güçsüz olan Wugmortlar ve bazı dişiler Duvar'ın inşa edileceği temeli ve iki tarafındaki hendekleri kazmaya başladılar. Konsey, kardeşimin çift katmanlı bir savunma fikrini gönülden desteklemişti.

Ben Bacalar'da çalışmaya devam ettim. Güzel şeylerin son işlemlerini artık yapmıyordum. Duvar'ın bir parçası olarak kullanılacak olan kütükleri ve kirişleri tutacak metal kayışların yapılmasına yardım ediyordum.

Delph herkesten fazla çalışıyordu; iri kaslarını bir şeyleri itip çekmek için kullanıyor ve ağır parçaları gitmeleri gereken yerlere sürüklerken veya taşıırken ciğerleri patlayacak gibi oluyordu. Kütüklere yardım ederken, bu haline şahit olmuşum. Konuşmadık. İkimizin de konuşacak hali yoktu.

Babası Duf ormanda kesilen ağaçların Duvar'a getirilmesi için slepleri yönetiyordu. Eğitimli kretalar, kütükleri kaldıran iri makaralara bağlı kalın halatları çekmek için kullanılıyordu; iri göğüsleri ve kaslı derileri o müthiş çabayla birlikte geriliyordu. Karmaşık makara sistemlerine bakarken, bunların John'un icatlarından biri

olabileceğini düşündüm. Ayrıca, yine John'un icat etmiş olabileceğini düşündüğüm karmaşık bir kazı makinesi de gözüme çarptı.

Gençler işçilere yiyecek ve su getiriyor, kaslı kollar yerine ufak ellere uygun bazı işler yapıyorlardı. Dişiler ocaklarını söndürmüyor, aç Wugları besliyorlardı. Hepimiz aklımızın dahi almadığı kadar kötü olan Aykırıların her şerit gelebileceği ve köyün tamamını yutabileceği düşüncesiyle çılgınlar gibi çalışıyorduk. Her yedinci ışıktaki bir, Çan Kulesi'ne gidiyorduk, çünkü artık bu şart olmuştu. Ezeziel kalın, kasvetli sesiyle Duvar'ın inşası en kısa sürede bitmezse, sonumuzun geleceği ve gençlerimizin kötü Aykırıların karnalarında olacağı konusunda bizi uyarıyordu.

Bu uyarılarının birçok Wug'un yıpranmış sinirlerine o çok ihtiyaç duyulan huzuru ve rahatlamayı yarattığından emindim. Hiçbir zaman bir savaşa şahit olmamıştım, ama Pelinotu'nun buna hazırlandığını görebiliyordum; köyümüz düşman saldırısına uğramayı bekleyen bir yere dönüşüyordu. Canavarlar Savaşı'nı yaşamış olan atalarımızı şimdi daha iyi anlıyordum.

İşimi büyük bir hevesle yapmaya başladım. Belki de Morigone'a John'un Jane ailesinin tek yetenekli üyesi olmadığını göstermek istiyordum. Belki de Pelinotu'na bir faydam olacağını sadece kendime göstermek istiyordum.

Çoğu zaman, ilk ışıktan önce uyanıyor ve Loon'un Yeri'nde birkaç lokma bir şey yedikten sonra ağacıma gidip teneke kutumdaki yiyeceklerimi yiyordum. Sanırım John'un gitmesine şükran duyan Loon ailesine Morigone tarafından yemek miktarımı artırmaları için talimat verilmişti. Buna ilk yemek de dahildi.

Bir gece odama çıkarken Cletus Loon bana, "Senin gibilere daha çok yemek mi, neden acaba?" diye bağırdı. "Biz erkekler dışarıda kendimizi ağaç keserek mahvediyoruz. Sen ise Bacalar'da muhte-

melen çoğu zaman dalga geçiyorsun. Büyük haksızlık. Wuglar bu konuda çok huzursuz, bilmiş ol.”

“Bacalar’da dalga falan geçmiyorum. Domitar’ın buna izin vereceğini mi sanıyorsun?” Pis bir gülümsemeyle devam ettim. “Ben de senin mortanla birlikte devriye gezdiğini, minik minik bıldırcınlar üstüne pike yapıp sana saldırmadan önce onlara ateş ettiğini sanıyordum,” dedim.

“Işıktta ağaç kesiyorum, geceleri de devriye gezmemi istiyorlar,” dedi ters bir tavırla.

“Eh, çalışmak iyidir,” deyip yukarı çıktım.

Daha fazla yemek yemek umurumda değildi. Seanslarım boyunca aç kaldığım çok olmuştu. Mideme birkaç lokma daha fazla girdi diye kendimi kötü hissedecek değildim.

Morrigone, John’u yanına aldıktan yirmi ışık sonra, ağacıma çok erken bir vakitte gittim. Ayrılmamız ikimiz için de hüzünlü olmuştu. John’un kafasının karışık olduğu belliydi. Hangi Wug Morrigone’la birlikte yaşamak istemezdi ki? Bol bol yemek, yaşayacak rahat ve temiz bir yer, gözleri ve beyni kaldırmayana dek okuyacağı sürüyle kitap... Üstüne üstlük, bir de Morrigone gibi bir öğretmeni olacaktı...

Ama John’un benden ayrılmak istemediğini de biliyordum. Bunu sadece döktüğü gözyaşlarından ve Morrigone ona arabaya giderken eşlik ettiğinde duyduğum hıçkırıklarından anlamamıştım. Bana en dokunan şey suratındaki ifade olmuştu. Kardeşim beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Mesele bu kadardı. Ama gitmeliydi. Seçeneği yoktu.

Onu ilk ziyaret ettiğimde, çok değişmemişti. Tabii, tertemizdi, giysileri artık yeniydi ve bedeni biraz dolgunlaşmış gibiydi. Ayrıldığımız için hem üzgündü, hem de yeni yaşamının olasılıkları yüzünden heyecanlıydı. John makaralarla kazı makinesinin kendi icatları olduğunu doğruladı. Bu tür bir şeyi ne kadar kısa sürede yapabildiğine şaşırmıştım. Utanarak iltifatımı kabul ettiğinde, onunla daha da gurur duymuştum. Oradan ayrılırken, ona sıkı sıkı sarılmış ve sonunda yavaşça geri çekilmek zorunda kalmıştım.

Yedi ışık sonraki ikinci ziyaretimde, kardeşimin bir değişimden geçtiği daha belli oluyordu. John eskisi kadar üzgün değildi; yeni hayatıyla ve Pelinotu için yaptığı önemli işle birlikte hissettiği heyecan doruk noktasına ulaşmıştı. Yeni giysilerini rahatlıkla giyiyordu ve içinde bulunduğu lüks ortama alışmış gibiydi. Morigone karnımı doyurmuş, ama bu sefer beni kardeşimle yalnız bırakmamıştı. Oradan ayrılırken John bana kısaca sarılmış ve merdivenlerden odasına çıkarken, “Duvar’la ilgili önemli bir işi bitirmem gerek,” demişti.

Morigone bana ön kapıyı açarken, “Çok ilerleme kaydetti,” demişti. “Umarım bunu görebiliyoursundur.”

“Görebiliyorum.”

“Onun için mutlu ol, Vega.”

“Mutluyum,” demiştim içtenlikle.

Bana dikkatle bakmış ve bir avuç dolusu para vermişti. “Lütfen bunları al.”

“Neden? Bunu kazanmak için hiçbir şey yapmadım.”

“John’un benimle birlikte yaşamasına izin verdiğin için bir teşekkür olarak kabul et.”

Ufak para öbeğine bakakalmıştım. Bir yanımda bunları elinden kapmak istiyordu. “Yok, teşekkürler,” demiş ve arkamı dönerek Loon’un Yeri’ne yürümüşüm.

Bütün bunları düşünürken, ağacımın tepesinden zemine bakıyordum. Etraf hâlâ karanlıktı, ama gecenin son kısmına her zaman ışık bulaşırdı. Etrafa bakındım. Oraya giderken, yolda hiç devriye görmemiştim ve birçok Wug'un ışıktaki kesilen ağaçları çekip, geceleri Silahlı Asker olarak görev yapabileceğini sanmıyordum. Bunu yapacak güçleri kalmazdı diye düşündüm.

O yüzden, kendimi her zamanki gibi hissediyordum. Kirişlerimin en ucuna kadar geri geri gittim, koştum ve boşluğa atladım. Yukarı doğru süzülürken, etrafımı saran havayı hissettim. Birkaç metre boyunca dümdüz uçtum, sonra bir takla attım. Daha doğrusu, havada üç kere döndüm. Biraz sersemlemiştim. Yine de çok güzel bir histi. Zamanımın hemen hemen her şeridinin başkalarının emirlerine uyarak geçtiği zeminden çok farklı, beni özgür kılan bir histi.

Pike yapıp hızla yere inmeden aşağıya bakabilecek duruma gelmiştim. Kader ve ben bir anlaşma yapmış gibiydik. Belki de zihin okuyabiliyordu, ya da sadece benimkini okuyabiliyordu.

Yere güzelce indim ve bir iki şerit boyunca öylece durup serin gece havasını içime çektim. John'un yanımda olmaması benim için kolay değildi. Böyle bir şeyi göstermek için onu uyandırmaya can atardım. Onu Öğrenme'ye götürmek ve Bacalar'dan sonra oradan aldığımda ona yiyecek vermek hoşuma giderdi. İkimiz için de tatsız bir deneyim olsa da, ebeveynlerimizle birlikte Bakım'da geçirdiğimiz zaman da hayatımızın önemli bir parçası haline gelmişti. Fakat artık hayatımın o dönemi sona ermişti ve bir daha geriye dönüş olmayacağını hissediyordum.

Henüz bir şey göremeden önce o sesi duydum. Dört bacağın hızla hareket ederken çıkardığı bir sesteki bu, ama bu sefer korkmadım. Kader yanımda olduğu için bir anda havaya yükselebilirdim. Korkmamamın bir başka nedeni daha vardı. Ayak sesleri bir gu-

dubete, bir freke veya bir amaroka ait değildi. Hafifti ve zeminde belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Beklemeye başladım.

O şey, bir ağacın arkasından çıktı, yavaşladı ve durdu. Arka ayaklarının üstüne oturunca, uzun burnunu toprak zemine değdirdi. Tereddütle ona doğru birkaç adım attım ve gözlerime inanmadım. Yaratık ayağa kalktıktan sonra kuyruğunun üstüne oturdu.

“Harry?” dedim.

Tabii ki Harry değildi. Çok seans önce, ilk bakışta sevdiğim bir köpeğim olmuştu. Ona Harry ismini vermiştim, çünkü gür tüyleri bana Harry ismini çağırıyordu. Ne çok büyük, ne de çok küçüktü. Çok güzel, yumuşak ifadeli siyah gözleri, uzun kirpikleri ve kahverengi, beyaz ve pas renklerinden oluşan tüyleri vardı. Bir ışıkta hayatıma girmişti ve beni kalpten sevmişti. Bana güvenmişti. Onu çok özlüyordum.

Harry’nin ölümünden de ben sorumluydum. Onunla birlikte Bataklık’a fazla yaklaşmışım. Peşimize bir gudubet takılmıştı. Harry aramıza girince ve beni koruyup bir kaçma fırsatı yaratınca gudubet onu öldürmüştü. O pis yaratığın, sevgili köpeğimin cansız bedenini ağzına alıp yemek için Bataklık’a götürdüğü anı hiç unutamamıştım. Şimdi bile, o korkunç anı aklıma gelince gözlerim doluyordu. Harry beni o ışıkta terk ettiğinde çılgınlık ata ata, akıtabileceğimi hayal ettiğimden de fazla gözyaşı dökerek ağlamıştım. Ona bakmak benim görevim olduğu halde onu yarı yolda bırakmış ve ölmesine neden olmuştum. Bu yüzden kendimi asla affetmeyecektim. Onu geri getirmek için her şeyi yapabilirdim, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ölüm geri alınamazdı.

O sırada karşımda duran köpeğin Harry’nin ikizi olduğuna ye-

min edebilirdim. Birkaç adım daha atarak öne doğru ilerledim. Köpek ön ayaklarını yere indirdi, kuyruğunu heyecanla salladı ve dilini çıkardı.

Elimde olmadan yine, "Harry?" dedim.

Köpek dikkatle öne doğru bir adım attı, sonra da biraz ötemde durana dek koştu. Güneş doğmaya başladığından, ışık yeni sökü-yordu ve Noc kardeşi uyanırken gökteki gizli yerine gidiyordu. O ilk ışıktaki köpeğe dikkatle baktım.

Sonra başına dokundum. Yumuşacık tüyleri parmaklarımın arasında Morigone'un tuvaletinde kullandığım o muhteşem kâğıt gibi kaydı. Teni ılıktı ve gözlerinin rengi farklıydı; sağ gözü mavi, sol gözü yeşildi. Harry'nin gözleri de öyleydi, ama yerleri farklıydı. Suratında o iki rengi birden görmek çok hoş bir şeydi. Bu köpekte aynı şeyi görmek de çok hoşuma gitmişti.

Köpeğin yanına eğildim ve ön ayaklarından birini tuttum. Suratında belli belirsiz bir merak ifadesiyle bunu yapmama izin verdi. Patileri iriydi. Bu da, yavrunun bir süre sonra epey iri olacağına işaret ediyordu. Harry 35 kiloyu geçmişti, ama yine de hayatını alan o pis gudubetten daha ufaktı. Sonra, köpeğin tüylerinin kirli olduğunu ve postunun altından kaburgalarının görüldüğünü fark ettim. Sol ön ayağında da temizlenmesi gereken bir yara vardı. Kulaklarını kaşırken, ne yapacağımı düşündüm. Loon'un Yeri'nde odalarda hayvan beslemeye sıcak bakılmadığını biliyordum. En azından, bunun için daha fazla para isterlerdi, fakat param yoktu. Harry annemle babam Bakım'a yatırılmadan kısa bir süre önce öldüğünden, onu nerede besleyeceğimle ilgili bir sorun yaşamamıştım. Seçeneğim yok gibiydi. Ona bakamazdım. Dahası, bedeninin bazı yerlerinden bir *erkek* köpek olduğunu da anlamıştım.

Kalkıp oradan uzaklaşmaya başladım, ama köpek peşimden gel-

di. Ben adımlarımı hızlandırınca, o da hızlandırdı. Birden koşmaya başlayıp havaya yükseldim. Böylece peşimi bırakacağını düşündüm. Ama aşağı baktığımda hâlâ oradaydı; hızla koşuyor ve bir şekilde beni izliyordu. Aşağı süzülüp yere konduğumda, nefes nefese geldi ve dilini dışarı sarkıtarak ayaklarımın dibinde durdu. Mavi ve yeşil gözlerini suratıma dikti. Nasıl uçtuğumu merak ediyor gibiydi.

Çantamdaki teneke kutuyu çıkarıp ona bir dilim ekmek uzattım. Çok aç olduğu belli olduğundan, ekmeği hemen elimden kapmasını bekledim. O ise burnunu yavaşça kaldırdı, ekmeği kokladı ve yutmadan önce nazikçe elimden aldı.

Yanına oturup bir parça et, bir dilim sert peynir ve ekmekle birlikte bir yumurta çıkardım. Bunları yere koydum. Köpek bir kez daha bunları yemeden önce kokladı. Sonra, daha derin nefes almaya başladı ve karnını kaşımam için yana yuvarlandı. Ben de istediğini yapıp karnını kaşıdım.

Tekrar doğrulduğunda elimi başına götürdü. Harry de öyle yaptı. Ama belki de bütün köpekler bunu yapıyordu. Sahip olduğum tek köpek Harry olmuştu. Ona da aynı şekilde, ormanda dolaşırken rastlamıştım; ağaçların arasında bir tavşanı kovaladığını görmüştüm. Tavşanı yakalayamamıştı, ama Pelinotu'nda kalbimi kazanacak çok şeyin olmadığı bir zamanda kendisini bana sevdirmeyi başarmıştı. Ne yapacağımı düşündüm.

"Sana Harry İki diyebilirim," dedim. Kulaklarını havaya dikti ve burnunu bana yaklaştırdı. Adarlar Wugmortların ne dediğini anlardı, köpeklerinse bunu yapamadığını biliyordum. Yine de Harry İki ona bir isim taktığımı anlamış gibi bakıyordu.

Göge baktım. İlk ışık gelmişti. Çok yakında, ikinci ışık gelecek ve Bacalar'a gitmem gerekecekti. Harry İki'nin kulaklarını kaşıdım

ve parmaklarımı üstünde gezdirdim. Harry bundan hoşlanırdı. Harry İki'nin de sevip sevmeyeceğini merak ediyordum. Kulaklarını kaşımam hoşuna gitti; teşekkür etmek için elimi yaladı.

O arada bir plan yaptım. Bacalar'a giderken Harry İki'nin yakalaması için değnekler fırlattım. Her seferinde bunları bana geri getirdi. Yine kulaklarını kaşıdım ve Bacalar'a vardığımızda durup yere çömelerek binayı gösterip beklemesini söyledim. Hemen yere oturdu. Çantamdan ufak bir kâse alıp içine yanımda taşıdığım mantar kapaklı mataradan biraz su koydum. İleride gölgelik bir ağaç vardı. İşim bittiğinde beni orada bekliyor olursa, onunla ne yapacağımı sonra düşünmeye karar verdim.

Domitar Bacalar'a girdiğimde beni izledi. Artık her ışıpta ateş suyundan sarhoş oluyordu. Ayakta durabildiğine bile şaşıryordum. Benden bir şey istiyor gibi görünmesine rağmen, bir şey demeden uzaklaşmakla yetindi.

İş giysilerimi giydikten sonra, ana kattan çıkıp iş istasyonuma gittim. Merdivenlere baktım. Ladon-Tosh artık orada nöbet tutmuyordu. Büyük bir ihtimalle, diğer iriyarı Wuglarla birlikte ağaç kesmeye gitmişti. Bacalar'da geriye kalan birkaç Wug'dan biri ydim. Daktilerden üçü haricinde hepsi gitmiş, kaslarını kullanarak iri ağaçları kesmeye ve ağaç kabuklarını soymaya yollanmıştı. Geriye kalanlarsa bütün Daktilerin işini üstlenmişlerdi. Metallere belirli şekiller vermek için dövmeye, şeritleri belirli kalınlıklarda hazırlamaya devam ediyorlardı. Karıştırıcılardan geriye kalan birkaç kişi de tüm enerjilerini metalleri Daktilere hazır etmeye vermişti. Hâlâ sıcak olan metaller Daktilerden, şeritleri gerekli uzunlukta ve genişlikte kesen Kesicilere gidiyordu. Son işlemse bana kalıyordu. Duvar için sonsuz sayıda şerit gerekiyor gibiydi. Bacalar'daki faaliyetler

projenin ne kadar muazzam olduğunun ispatıydı.

Yemek molası sırasında sağ elime baktım. Yara izleriyle birlikte, Das Fidus'un damgasının m¼rekkep izleri de duruyordu. Bu protokol Duvar'ın inşasının yarattığı aciliyete rağmen bile uygulamadan kaldırılmamıştı. Neden diye d¼ř¼nd¼m, ama merak edecek yeteri kadar şey vardı zaten ve k¼ydeki sıralamada bu damga benim d¼ř¼k bir konumda olduğumun bir g¼stergesiydi.

Molamdan geriye iki şerit kalmıştı. Dışarıya çıktım ve Harry İki'nin h¼l¼ onu bıraktığım yerde, şimlerin ¼zerinde yattığını g¼r¼nce sevindim. Yanına gidip başını okşadım.

"Bacalar'da hayvan beslemek yasaktır," diye b¼đ¼rd¼ biri.

Arkama bakınca Domitar'ın peşimden geldiğini g¼rd¼m. Surtı kızarmıştı ve biraz tuhaf konuşuyordu. Jabbitler diledikleri gibi koşturup dururken, Bacalar'a hayvan alınmasının yasak olması bana garip geldi.

"şu anda, içeride değil," dedim.

Bana biraz daha yaklaştı. "Senin k¼peđin mi?"

"Olabilir. G¼receđiz."

Domitar yanımda durdu. Ondan birkaç adım geriye çekildim, ř¼nk¼ ¼st¼nden yayılan ateş suyu kokusu şok keskindi.

"Benim de eskiden bir evcil hayvanım vardı," dedi. Harry İki'nin yanına ř¼melip kulaklarını kaşıdığını g¼r¼nce şok şaşırdım.

"*Senin* mi bir evcil hayvanın vardı, Domitar?" dedim. Acaba bir jabbit miydi diye merak ettim.

Utanmış gibiydi. "şok genşkendi tabii. Bir k¼pekti."

"İsmi neydi?"

Teredd¼t etti, bir k¼peđe isim vermesini komik bulacağımı d¼ř¼nm¼ř olmalıydı.

"Julius," dedi en sonunda.

“Göbek ismin mi?”

“Evet. Sence garip mi?”

“Hayır. Bir köpeğe istediğin ismi verebilirsin.”

“Seninkinin ismi ne?”

“Harry İki.”

“Neden İki?”

“Ebeveynlerimle birlikte yaşarken Harry isimli bir köpeğim vardı, fakat bir kudubet onu öldürdü.”

Başını önüne eğdi. “Üzüldüm,” dedi. Ciddi gibiydi.

“Ya Julius?”

“Ben çok gençken öldü.”

“Nasıl?”

“Önemli değil. Artık pek önemi kalmadı.”

Suratına bakınca, dalgın dalgın Bacalar’ın önündeki alana doğru baktığını fark ettim. O sırada, tüketmiş olduğu ateş suyuna rağmen zerre kadar sarhoş gibi durmuyordu. Domitar’ın geleceğinden diğer Wuglar kadar emin olmasını beklerdim, ama gayet çaresiz gözüktüyordu.

“Zaman değişiyor, Vega. Wugmortların da değişmesi gerek,” dedi. Bana tavsiye veriyormuş gibi değil de, genel olarak konuşuyormuş gibiydi. “Ama işimize devam etmeliyiz. Bacalar’da işler asla aksamaz. Her zaman kaliteli ürünler yapılır. Ben burada olduğum sürece, sloganımız ‘elimizi çabuk tutalım ve işimizi iyi yapalım’ olacak.” Hıçkırınca ağzını kapattı. Yine utanmış gibiydi.

Bacalar’ın arkamdan kalan girişine baktım. Her zamanki merakım beni bir soru sormaya itti. “Domitar, burası eskiden neydi?”

Bana bakmadı; bu soruyu duyunca gerildiğini fark ettim.

“Her zaman Bacalar’dı.”

“Her zaman mı?” dedim şüpheyle.

“Şey, benim zamanımdan beri öyle.”

“Ama sen bu bina kadar eski değilsin, Domitar. Buranın yüzlerce seans, hatta daha da eski olduğundan eminim.”

“O halde, sorunun yanıtı ne olmalı?”

Sözleri biraz sertti, fakat ses tonu öyle değildi.

“Sence bu Duvar bizi Aykırılardan uzak tutabilecek mi?” dedim.

Bunu duyunca bana baktı. “Tutacağından *eminim*.”

Bunu söyleyiş şekli beni çok huzursuz etti. Söylediğine inanmadığını düşündüğümünden değil. Kesinlikle doğru olduğuna inanmışımdan huzursuz oldum.

“Yemek molası bitti,” dedi normal ses tonuna aniden geri dönerek.

Bacalar’a doğru yürümeye başladım. Arkama baktığımda, Domitar’ın Harry İki’nin yanına çömelmiş başını okşadığını gördüm. Cebinden bir parça ekmekle peynir çıkarıp ona verdiğini de gördüm. Hatta biraz gülümser gibi bile olmuştu.

Pelinotu gerçekten de değişiyordu.

DUODE VIGINTI

Eve Dönüş

Harry İki'yle birlikte Loon'un Yeri'ne geri döndüğümde, Cacus Loon beni kapıda karşıladı. Köpeğime şöyle bir baktı ve tahmin ettiğim kaba yanıtı verdi.

"Bu çirkin ve iğrenç yaratık yatak odalarına girmeyecek," diye bağırdı tütün içmekten kalınlaşmış sesiyle.

Harry İki'ye baktım. Üçümüzün arasında en güzel olan yaratık oydu. Suratı Loon'unkinden daha temizdi, tüyleri de benim tenimden daha hoş görünüyordu.

"O, bir köpek ve Wug evlerinde köpek beslenebiliyor. Ona ben bakacağım. Yemeği, suyu ve temizliği benim sorumluluğumda olacak," dedim.

"O yaratığın benim evimde kalması mümkün değil," dedi.

"Burası *senin* evin değil. Roman Picus'a ait." Bunu söylemenin bir faydası olacağını sanmıyordum, ama Loon beni nefes alıp vererek bile çileden çıkarıyordu.

Göğsünü kabarttı. "Roman Picus'un bu pis şeyi evine kabul edeceğini mi sanıyorsun? Eh, o Wug'u benim kadar tanımadığın belli."

"Bu konuyu Morigone'la konuşabilirim," dedim.

"Dilediğin Wug'a yaltaklanabilirsin. Yanıtım değişmeyecek."

Kapıyı suratıma kapattı. Bana büyük bir sevgiyle bakan Harry İki'ye baktım. Loon'un kaba ses tonundan zerre kadar etkilen-

memiş gibiydi. Birkaç şerit durup düşündüm, sonra da karanlığın arasında bir umut ışığı belirmesini arzu ettim.

İçeri girip odama çıktım, birkaç parça eşyayı alıp hızla aşağı indim. Loon afallamış bir ifadeyle bana bakarken, Hestia mutfak kapısının oradan yıpranmış ellerini kirli önlüğüne silerek beni izledi.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Loon eşyalarımın hepsini sırtlandığımı fark edince.

“Köpeğim burada kalamıyorsa, kendime kalacak başka bir yer bulacağım,” dedim.

“Başka bir yer yok,” diye böğürdü. “Diğer yerler dolu. Bunu bütün Wuglar bilir. Salak şey!”

“Ben bir yer biliyorum,” dedim.

“High Sokağı’nda bulabileceğin tek bir yer bile yok.”

“Aşağı Yol’da var.”

Suratını asıp bana baktı. “Düşündüğüm şeyi mi diyorsun?”

Hestia süklüm püklüm öne çıktı. “Vega, oraya geri gidemezsin. Tek başına kalabilecek yaşta değilsin. Henüz on beş seans bile değilsin. Yasalar böyle.”

“Eh, köpeğimden vazgeçmeyeceğim, o yüzden başka seçeneğim yok,” dedim. “Hem on beş seans olmama pek bir şey kalmadı.” Ona tatlı tatlı gülümsedim. Tamamıyla erkeğinin hükmü altında olmasına rağmen John’a ve bana her zaman iyi davranmıştı. “Son seanslarda gösterdiğin misafirperverlik için teşekkür ederim.”

Loon yere tükürdü. Hestia da dönüp mutfığa girdi.

“Bakalım Konsey buna ne diyecek,” dedi.

Bakışlarımı kaçırmadım. “Evet, bakalım ne diyecek.”

Dışarı çıktım. Harry İki itaatkâr bir tavırla beni çakıl taşlı yolda izlemeye koyuldu. Etraftaki Wuglar bize bakıyordu. Sanırım, eşya

çıkınım omzumda ve peşimden zıplayarak gelen yavru bir köpekle tuhaf bir manzara oluştuyordum.

Aşağı Yol'a varınca, oraya saptım. Sağanak yağmurlarda sel bastığından oraya bu ismi vermişlerdi. Eski ve pespaye bir yerdi. Oradaki birkaç dükkân da bakımlı değildi ve ürünleri High Sokağı'nda satılanlardan bile daha düşük kalitedeydi.

Basit bir tahta kapısı olan bu ev ufacıktı, herhangi bir özelliği yoktu ve eskiydi, fakat benim için her zaman güzel, ılık ve davetkâr olacaktı. Orayı çok iyi tanıyordum; eskiden annemle, babamla ve John'la orada yaşamıştım. Onlar Bakım'a götürülünce evimizden ayrılmak zorunda kalmıştık.

Durup evin ön tarafındaki ufak pencereye baktım. John'un bebekken bir fincan fırlatıp kırdığı camda ufak bir delik vardı. Pelinotu'nda cam zor bulunduğundan pencereyi tamir ettirememiştik. Biraz daha yaklaşıp pencereden içeri baktım. Ailemle birlikte yemek yediğim masayı gördüm. Üstü çizik doluydu ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Diğer köşede, eskiden oturduğum bir sandalye duruyordu. Bir diğer köşede ise, yerimiz olmadığı için yanımıza alamadığımız eski eşyalarımız yığılıydı. Diğer duvarın önünde de bir yatak duruyordu. Eskiden benim olan bir yatak...

Kapıyı açmayı denedim, ama kilitliydi. İnce metal aletlerimi çıkarıp kilidi kısa sürede açtım. Kapıyı itip Harry İki'yle birlikte içeri girdik. Bir anda üşüdüğümü hissettim. İçerisi dışarısından da soğuktu. Buna şaşırdım; sonra nedenini anladım.

Kişilerin geride bıraktığı ruhlarının her zaman üşüdüğü, çünkü yalnız oldukları için onları ısıtacak bir şeyin bulunmadığı söylenirdi. Evimizde geride çok şey bırakmıştık. Orada bir aile olarak yaşamıştık. Orada yalnız kaldığımızda asla sahip olamayacağımız bir şeye sahiptik. Buna bir daha da sahip olamayacaktık.

Ürperdiğimi hissedip pelerinimi etrafıma biraz daha sıkıca dolayıp evde dolaşmaya başladım. Yere eğilip eşyaların arasından birkaç şeyi alırken, Harry İki de yeni evini koklamaya koyuldu. Öbeklerin arasında, artık ufalan annemle babama uymayacak birkaç parça giysi buldum. Bunlar bana da olmazdı, çünkü son iki seansta hızla büyümüştüm. Giysileri bırakıp eskiden yaptığım resimleri buldum. Kardeşimi çizdiğim bir resmim de oradaydı. Sonra kendimi çizdiğim başka bir resim daha buldum. Resme bakarken, soğuktan nefesimin buharlaştığını görebiliyordum. Olsa olsa sekiz seans kadardım; yani, büyükbabam o noktada hayatımın yarısı kadar süre önce gitmişti. Mutlu değildim. Hatta kaşlarımı çatmıştım.

Çıkınımı boşaltırken, arka tarafta birkaç odun buldum ve geriye kalan iki kibritimle bizi ısıtacak kadar ateş yakmayı başardım. Teneke kutumu açıp ufak masada yemeğimi yedim. Artık yemeklerimden ben sorumluydum. Bir şeyler toplamak, değiş tokuş ve satış yapmak ve biriktirmek için daha çok çalışmalıyım. Özellikle de Harry İki ve John için...

Birden bu düşünceyi zihnimden çıkardım. Artık sadece köpeğimle ben vardık. Bu denklemde John yoktu.

Harry İki için arka taraftaki borulardan bir kâseye biraz su koydum. Su ilk önce kapkara akıp ardından hızla berraklaştı. Buna sevindim, çünkü bu suyu ben de içecektim. Harry İki, suyun neredeyse tamamını kana kana içtikten sonra, tuvaletini yapması için yeni evimin arkasındaki toprak bahçeye çıkardım.

Sonra ateşe bir sandalye yaklaştırdım ve yanıma oturan Harry İki'yle birlikte alevleri izlemeye koyuldum. Harry İki, burnunu ön ayaklarının üstüne dayamıştı. Bu ev Virgil Jane'e aitti ve o gittikten sonra oğluna, yani babama kalmıştı. Ebeveynlerim Bakım'a

alındıktan sonra evi terk etmiştik, fakat orada bütün Wuglardan daha fazla hak sahibi olduğumu düşünüyordum.

Kapı çalınınca düşüncelerimden sıyrıldım. Korkuyla kapıya baktım. Konsey eski evime el koymuş olabilir miydi? Yoksa tek başıma yaşayamayacak kadar genç olduğum için gitmek zorunda mı kalacaktım?

Kapıyı açınca karşımda Roman Picus'ı buldum.

"Evet?" dedim elimden geldiğince sakın bir tavırla.

"Sana ne oldu böyle, dişi?" dedi. Dişlerinin arasındaki ucu yarmakta olan tütün sarmasını ağzının bir kenarından diğerine geçirdi.

"Nasıl ne oldu?" dedim masumane bir tavırla.

"Loon'dan buraya gelmeni diyorum," dedi.

"Loon köpeğimi kabul etmediği için, başka seçeneğim yoktu."

Roman yanımda duran Harry İki'ye baktı. Harry İki'nin tüyleri kabarmıştı ve dişlerini gösteriyordu. Wuglar konusunda muhteşem bir zevke sahip olduğunu görebiliyordum.

"Bu yaratık için iyi bir pansiyondan vaz mı geçtin? Pisiğin teki o."

"En azından, *benim* pisiğim," dedim.

"Kendi başına yaşayamayacak kadar gençsin."

"Ebeveynlerim Bakım'a gittiğinden beri tek başıma yaşıyorum. Cacus Loon'un bana baktığını mı sanıyorsun? John da artık benimle birlikte yaşamıyor. Kendime bakabilirim. Konsey öyle düşünmüyorsa eğer bunu doğrudan benimle konuşabilirler."

Roman dikkatle beni süzdü. "Hazır konu açılmışken kardeşinden haber aldın mı?"

"Artık Morrigone'la birlikte yaşıyor."

"Bunu biliyoruz. Ben terfisinden söz ediyorum," dedi bilmiş bilmiş.

“Terfi mi?”

“Evet, bilmiyor muydun?” dedi neşeli bir tavırla.

Neden söz ettiğini bilmek istiyordum elbette, ama bunu öğrenmek için ona yalvarmayacak, bu zevki ona tattırmayacaktım. Tütün sarmasını kapımın ardındaki çakıl taşlı zemine atıp postallıyla söndürdü ve abartılı bir hareketle yağ lekeli ceketinden piposunu çıkardı. Biraz daha tütün doldurup yaktı ve gri dumanlar gecenin karanlığına karışana dek içine çekti.

“Terfisini diyordum,” dedi. Beni bekletirken, içine iki nefes daha çekti. Elimde bir morta olsaydı, ona kaç kere ateş ederdim bilmiyordum. “Konsey’e özel asistan olmasıyla ilgili terfiyi diyorum.”

Birisi karnıma bir tekme atmış gibi hissettim. Hemen toparlandım. “O, bir genç. Biraz daha büyüyene dek Konsey’de o tür bir pozisyonu olamaz.”

Roman küçümseyici bir ses tonuyla devam etti. “Eh, zaten bu yüzden *özel* ifadesini kullanıyorlar, Vega. Belgeler hazırlanmış bile. Gayet de resmi. Thansius bunu Morrigone’un da izniyle yaptı. Konsey’in seçeneği yoktu. Bu önerinin arkasında iki Wug varken karşı çıkamazlardı. Herkes onay verdi. Daha doğrusu ben öyle duydum. Krone bile itiraz etmemiş, ki o lanet olasıca Wug her şeye itiraz eder.”

“Peki, Konsey’e ‘özel asistan’ olan biri ne iş yapar?” diye sordum kaşlarını çatarak. Sırf konuşmaya devam edeceğini, ayrıntıları anlatıp beni üzmemek isteyeceğini bildiğim için sormuştum bunu.

“John’un Duvar’la ilgili planlarını ikisine de anlattığını görmüşsündür.”

“Şeritler yapmak haricinde Duvar’la ilgili hiçbir işe katılmadım.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Roman biraz daha yaklaşacak oldu, ama Harry İki hırlayınca geri çekildi. "Peki. Onu tüm bu inşaat sürecinin başına koymuşlar," dedi boş bulunup.

Ona şöyle bir baktım. "Bu işle Thansius'un ilgilendiğini sanıyordum."

Omuzlarını silkti. "Bilmem. İşin zorlu olduğunu, bir sürü engel çıktığını duydum. Aklım bunları pek almıyor, fakat durum böyleymiş."

"John bu konuda ne yapacakmış?" diye sordum.

Piposunu bana doğrulttu. "Eh, mesele de bu ya?" dedi. "Dubar'la ilgili olarak bir şeyler düşündüğünü duydum. Müthiş zeki olduğu söyleniyor. Jane ailesinden birisinin faydalı bir şeyler yapması iyi oldu." Piposuyla alnına vurdu.

"Virgil Jane'in zeki olmadığını mı söylüyorsun?"

"O geçmişte kaldı, Vega. Artık bir tek sen ve John varsınız. Bacalar'da dürüştçe çalışıyorsunuz ve bundan daha fazlasını yapamıyorsunuz. Sınırlarını zorlamaya başladın, değil mi? Ama John daha çok şey yapabilir. Bir geleceği var. Bu özel asistanlık işinden sonra, biraz da kendisini geliştirdi mi, Konsey üyesi bile olabilir."

"Neden Konsey üyesi olmak istesin?"

Roman buna şaşırmış gibiydi. "Konsey'de olmak mı? Neden mi istesin? Aklını mı kaçırdın? Sen ve kardeşin, Jane ailesinin son üyelerisiniz. Acıklı bir öykünüz var... Gerçekten de acıklı."

"Annemle babam hâlâ hayatta," dedim dişlerimi sıkarak.

Piposundaki tütünleri yere attıktan sonra, postalinin topuğuyla ateşi ve dumanları söndürdü. "Ölüden farksızlar. Ben onlara yatak örtüsünün altında yatan ölüler diyorum."

Kader'in o sırada alev alev yandığını hissetmek için ona dokunmam gerekmiyordu. Ama benden daha sıcak olamazdı. Roman'ın, ona yumruk atmamı beklediğini anlamıştım. Başparma-

ğını kemerinin altına sıkıştırdı ve bana kemerine astığı deri kınlı kısa mortayı gösterdi. Yemi yutmamaya karar verdim. Daha doğrusu, ona numara yapmaya karar verdim.

“Biliyor musun, aslında John’un Konsey’de olması çok iyi fikir,” dedim durup dururken.

“Mantıklı düşünmeye başladığına sevindim. Belki de bir parça beynin vardır, ki hiç sanmam.” Nefessiz kalana dek kahkahalarla güldü.

Bunu duymazdan gelip devam ettim. “Bana Konsey’in pansiyon işini devralması gerektiğini, çünkü bazı Wugların bu işten haksız kazanç sağlayıp çok yüksek ücretler istediğini söyledi. Eminim ki bu düşüncesini Morigone ve Thansius’la paylaşacaktır.”

Roman öksürmeyi kesti ve çenesi hayretten neredeyse kısa mortasına kadar düştü.

John bana böyle bir şey söylememiştir. Bu fikir benim birden aklıma gelmişti, ama bir dişi olduğum için asla ciddiye alınmayı beklemiyordum.

“İyi geceler, Roman,” deyip kapıyı suratına kapattım. Uzun süredir ilk kez gülümsedim. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Pelinotu’nda dedikleri gibi, bunu tükürüğümde bile hissedebiliyordum.

Ateşin üstüne ufak bir odun daha koyduktan sonra, benim için hem yeni, hem de eski olan evimin içinde gözlerimi gezdirdim. Gözlerim yine köşedeki öteberiye kaydı. Oraya gittim. Ateş odayı fazla aydınlatmadığından, çantamdan ufak bir fener çıkarıp fitilini yaktım. Sonra onu alıp tekrar köşeye gittim.

Harry İki, yanıma geçip arka ayaklarının üstüne oturdu ve ben düzenli bir biçimde ailemin geçmişini yansıtan eşyaları karıştırırken beni izledi. Büyükbabam Virgil ve eşi Calliope’nin renkli fotoğ-

rafları vardı. Güzel bir çiftmişler, diye düşündüm. Büyükbabamın yüzü fotoğrafta gayet belirgin olarak görünüyordu. O gözlerinin ardında çok şey olup bitiyordu. Calliope iyi yürekli ve zekiydi; ailesini mutlu görmekten büyük keyif alırdı. Ama hayatı uzun sürmemişti. Virgil kendi Olay'ını yaşamadan bir seans önce hastalanmıştı.

En sonunda, tüm bunları kaldırıp cılız ateşimin sönmek üzere olan korlarına baktım. John'u Konsey'in ve Pelinotu hiyerarşisinin sağlam bir üyesi olarak, leziz bir yemek yedikten sonra güzelim kütüphanede kitap okurken hayal ettim.

"Kendine acıma, Vega," dedim yüksek sesle. Harry İki hemen kulak kabarttı. "Güzel yemekler ve görkemli unvanların aslında hiçbir önemi yok."

Ama ilk kez, hayatımda gerçekten de ilk kez ciddi ciddi oradan gitmeyi düşündüm. Hayır, gitmeyi değil, *kaçmayı* düşündüm. Orası yuvam olmuştu, fakat artık bunun bile ne anlama geldiğini bilemiyordum. Beni orada tutan şeyin ne olduğunu da öyle...

Daha sonra, gözüme uyku girmeyince kalkıp pelerinimi giydim. Harry İki de itaatkâr bir tavırla kalkıp yanımda durdu.

Pelinotu'nda benim için hâlâ büyük önem taşıyan bir şey *vardı*.

Annemle babamı ziyaret edecektim.

UNDE VIGINTI

Yapayalnız

Bakım'ın kocaman kapılarına baktım. Ziyaret saati biteli epey olmuştu, ama yalnız kalmak istemiyordum. Ayrıldığım ailemle vakit geçirmek istiyordum.

Non oralarda mı diye etrafa bakınmış, onu hiçbir yerde görememiştim. O kıt akıllı, muhtemelen Silahlı Askerler'in bir üyesi olarak orada burada devriye geziyordu. Pelerininim cebinden aletlerimi çıkarıp büyük kapının kilidine soktum. Az sonra kordorda ilerliyordum.

Geceleyin annemle babamın odasında ışık daha loş gibiydi, ama onları yine de seçebiliyordum. İkisi de her zamanki gibi yataklarında yatıyorlardı. Hareket edemiyorlardı. Konuşamıyorlardı. Bu sorun değildi. Konuşmayı nasıl olsa ben yapacaktım. İkisiyle de aynı anda konuşmak istediğimden, yataklarının arasına geçtim. Söylediğim sözcüklerin nereden geldiğini ben de bilmiyordum, fakat çok geçmeden içimdekileri onlara dökmeye, o berbat adaletsizlikten, zavallı Quentin'den, vahşi jabbitlerden, kan duvarlarından, kaybettığım kardeşimden, Jurik Krone gibi tahammül edilmez Konsey üyelerinden, iğrenç Aykırılardan ve beni zorlayan Pelinotu'ndan şikâyet etmeye başladım. Onları geri istediğimi söyledim. Hayır, bana geri dönmelerine *ihtiyacım* vardı. Yapayalnızdım. Sonra, sözcükler tükendi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken,

beni Pelinotu'nda dünyaya getiren ve iki seanstan uzun süredir tek kelime bile etmemiş ve kıpırdamamış olan o iki Wug'a baktım.

Bir şerit sonra, daha iyi görmek için gözlerimi silmek zorunda kaldım, çünkü gördüğüm şey inanılmazdı. Babamın yatağı titriyordu. Hayır, babamın kendisi titriyordu. O kadar şiddetli titriyordu ki patlayacağından korktum. Anneme bakınca aynı şeyin ona da olduğunu gördüm. Onları durdurmak, her ne oluyorsa engel olmak için öne doğru atıldım.

Ama ölmek için geri sıçramam gerekti.

Her iki yataktan çıkan alevler tavana kadar yükseldi. İki birlikte tavana doğru süzöldüler ve daireler çizerek dönmeye başladılar; onları hapseden her ne idiyse, o şeyin daracık sınırlarının içinden çıkmaya çalışan şiddetli ve azgın bir rüzgârın girdabına kapılmış gibiydiler.

Alevler her yanımı kaplayacak gibi olunca, daha da geriye sıçradım ve sert duvara çarptım. Gözlerim öylesine irileşmişti ki, yüzümde onlara yer kalmamış gibiydi. Çığlık attım. Alevler daha da yükseldi. Onları söndürmek için odada bir şey aradım. Duvardaki bir rafta bir sürahi su duruyordu. Bunu kapıp suyu alevlere fırlattım. Su alevlere çarpıp sekti ve savrulurken suratıma geri döndü, ama bunun nasıl olduğunu anlayamadım.

“Anne! Baba!” diye haykırdım.

Isı öylesine yoğunlu ki onların yanıp kül olduklarını düşündüm. Yine de çaresizlik içinde alevleri söndürmek için bir şey aradım. Bir diğer masada bir öbek kâğıt duruyordu. Bunları kucakladım, yere eğildim ve sürahiden dökülen suya batırdım.

İki ateş kulesine dalıp sudan ağırlaşmış olan kâğıtları salladım. Alevleri yenip onları kurtaracaktım. Ya da onlardan geriye ne kaldıysa.

Ancak bir buçuk adım kadar onlara yaklaşmıştım ki yeniden duvara savruldu. Darbeden korumak için ellerimi öne uzattım ve hızımı biraz kesebildim, ama omzum bunun hemen ardından sert bir biçimde duvara çarptı. Sersemlemiş ve midem bulanır bir halde yere yığıldım. Sendeleyerek kalkmaya çalışırken bir şey oldu.

Elimden gelen tek şey bunu izlemektir.

Annemle babam alevlerin arasından yükseldi. Havaya, ta tavana kadar çıktılar. Yanmamışlardı. Görebildiğim kadarıyla yaralı bile değillerdi. Yüzlerine bakarken hayretle arkaya düştüm. Gözleri açıktı. Alevler onları yutarken uyanmış gibiydiler. Yine onlara seslendim, beni fark etmelerini sağlamaya çalıştım, fakat bana bakmadılar bile. Sanki orada değildim.

Derken bir rüzgâr çıktı ve kulaklarımı kapatmama neden olacak kadar tiz bir ses duyuldu. Gözlerimi açıp kapayınca kadar ikisi de yok olmuştu. Alevler de öyle.

Sırtımı duvara yaslar halde oturdum ve hiçbir şekilde zarar görmemiş olan iki yatağa baktım. Annem babam gitmişti.

Ağırlığımı taşıyamayacağını düşündüğüm güçten düşmüş bacaklarımı doğrultup zar zor kalkmayı başardım. Bir elimi duvara yaslayıp dengemi sağladım. Omzum duvara çarptığı için acıyordu. Ellerim kesilip sıyrılmıştı, yüzüm ve saçlarımsa sürahideki suyla ıslanmıştı. Yerde ıslak kâğıtlar duruyordu. Olanların hepsi gerçektir, ama sanki hiç alev olmamış gibiydi. Odada artık tek başıma kalmamış olsaydım, hayal gördüğümü düşünebilirdim.

Annemle babam tavandaki bir delikten mi gittiler diye düşünüp yukarı baktım. Fakat tavan olduğu gibi duruyordu.

Öne eğilip soluklanmaya çalıştım. Oda duman bile kokmuyordu. Taze hava bir anda ciğerlerime doldu. Sendeleyerek ve duvara

tutunarak kapıya gidip açtım ve içime dolan enerjiyle koridorda koşmaya başladım.

Annemle babamı havada uçarken görebileceğimi, Kader'i kullanarak her nereye gidiyorlarsa onlara yetişebileceğimi düşündüm. Çift kanatlı kapılara gelince birini açıp dışarı fırladım. Göğे bakıp çaresizlik içinde onları görmeye çalıştım, ama o anda beni yine bir şey yakalayıp yere savurdu.

Ne kadar süre annemle babamın odasında kaldığımı bilmiyordum; ilk ışık bulutların ve yağmurun arasından görünmeye başlamıştı. Cılız ışık yağmur damlacıklarına vuruyor, onları pis ve şekilsiz gösteriyordu.

Sonra, o iriyarı sersem Non'u gördüm. Beni yakalayıp yere iten, annemle babamı izlememi engelleyen kişi oydu. İçimi müt-hiş bir öfkenin kapladığını hissediyordum. O ise suratında pis bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Üstündeki metal göğüs zırhı yağmurda parılıyordu. Omzuna uzun bir morta asmıştı. Kemerinde de kısa bir morta ve bir de hançer asılıydı. Devriye geziyor olmalıydı.

"Nasıl yakaladım seni! Demek izinsiz Bakım'a girdin. Valhall'ı boylayacaksın, dişi. Sana kurallara uymayı öğretirler." Kalkmaya çalıştığımda beni yere itti. "Ancak sana söylediğimde kalkabilirsin, daha önce değil." Mortasının namlusuna dokundu. "Resmi Konsey görevindeyim. İyi ki her şey yolunda mı diye buraya bakmışım. Ne yapıyordun, içerideki hasta Wuglardan bir şey mi çalışıyordun?"

"Seni geri zekâlı," diye bağırdım. "Çekil önümden."

Ayağa fırladım, fakat beni yine yere itmeye çalıştı. Bu, bir hataydı. Bir hata yapmıştı. Ona yumruk attığımda, göğüs zırhının elimin altında bükülüp çatladığını hissettim. Elime baktım. Şişmişti ve kanıyordu. Darbenin etkisi kolumdan yukarı ilerleyip omzuma vardı

ve beni büyük bir acı içinde bıraktı. Öfkemi dışa vurmam iyi olmuştu, çünkü onu artık içimde tutamaz hale gelmiştim.

Non yere yığılmıştı. Yaralıydı, hatta belki ölmüştü. Arkamı dönüp koşmaya başladım. Sonra birkaç adım attım, ayaklarım yerden kesildi ve uçmaya başladım. Aslında o anda uçmayı düşünmemiştim, bu kendiliğinden olmuştu. Rüzgâr beni geriye itecek gibi oldu, fakat irade gücümü kullanarak dümdüz uçmayı başardım.

Gökte annemle babamı aradım, orada değillerdi. Bakım'daki odalarındaki o alev girdabının arasından nereye kaybolduklarını bilemiyordum. Sadece onları kaybettiğimi, belki sonsuza dek göremeyeceğimi biliyordum. Gördüğüm şey, bir Wug'un geri dönebileceği bir durum değildi. Uçarken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Şeritler sonra, Pelinotu'nun sınırlarına yaklaştım. Non'a karşı işlediğim suça bir de uçmayı eklemek istemiyordum. Konsey beni kesinlikle uzunca bir süre Valhall'a yollardı.

Ama hâlâ annemle babamı düşünüyordum. Nasıl olur da alevler arasında kalan iki Wug ölmezdi? Alevler nasıl onları oradan alıp başka bir yere götürebilirdi? Hem de taş bir tavandan. Bu sorulara tek bir yanıt bile veremedim. Sadece ebeveynlerimin gittiğini, bu konuda elimden hiçbir şey gelmediğini biliyordum. Pelinotu'nun merkezine yöneldim ve çok geçmeden çakıl taşlı sokaklara vardım. Nereye gittiğime bakmıyordum. İşin aslı, öylesine afallamış haldeydim ki, az önce gördüklerimin bir kâbus olup olmadığından bile emin değildim.

Bir yerden bir kükreme sesi geldiğini duyunca donakaldım. İlk ışık belirmek üzereydi, buna rağmen bulutlar ve yağmur yüzünden Pelinotu hâlâ karanlık ve kasvetliydi. Kükremeyi bir kez daha duydum. Bunun ardından da sert bir ses geldi.

“Kim var orada? Hemen konuş, yoksa sessizliğinin sonuçlarına katlanırsın!”

Öne çıktığımda onu gördüm. Daha doğrusu onları.

Orada duranlar Nida ve kükreyen, siyah renkli shuck idi.

Nida, Pech olarak bilinen ırktan gelen birkaç Wug’dan biriydi. O yüzden de kısa ve tıknazdı, kolları ve bacakları kaslarla kaplıydı. Seanslar boyuna, Duf Delphia’nın da bir Pech olduğunu düşünmüştüm, ama değildi. Nida’nın üstünde kadife bir pantolon, deri bir ceket, güneşi ve yağmuru kesmek için büyükçe bir şapka ve amarok derisinden postallar vardı. Valhall’ı korumaya başlamadan önce, onun ve shuckın Batakılık’ın sınırında bir amaroku öldürdüğü söyleniyordu. Bu doğruysa, ikisine de bulaşmak istemiyordum, çünkü amaroklar bizleri birçok farklı şekilde öldürebilen vahşi yaratıklardı. Bazıları onların gözlerinden zehir bile püskürtebildiklerini söylüyorlardı.

“Benim. Vega Jane,” dedim. Fark etmeden köy merkezindeki hapishaneye yaklaşmıştım. Nida, boyu onunkine ulaşan ve yanında oturan shuckla birlikte bana baktı. İki eliyle tahta bir sopa tutuyordu. “Hemen git buradan, dişi.”

Arkasını döndü. Onu itaatkâr bir tavırla izleyen, buzağı büyüklüğündeki shuck da köpeğiyle onun peşinden gitti.

Karanlık bölgeden çıkınca, ahşap çatılı ve toprak zeminden yükselen demir parmaklıklarla çevrili Valhall’da dört mahkûm olduğunu gördüm. Hapishanenin korunaklı olmaması onu daha da iç karartıcı bir yer haline getiriyordu. Herkes içeridekileri görebildiği için de mahkûmlar halkın gözü önünde utanç içinde durmak zorunda kalıyorlardı.

Parmaklıkların yanından geçerken, bir Wug karnının üstünde sürünüp bana bir şey dedi.

“Bir bardak su ver, dişi. Ağzım o kadar kurudu ki, zımpara kâğıdı gibi oldu. Lütfen, dişi, lütfen. Bir bardak su. Yağmur suyu da olabilir. Sadece bir bardak, canım.”

O anda bir gümbürtü koptu ve hızla geriye sıçradım. Nida sopasını öyle sert bir biçimde parmaklıklara indirmişti ki, sopanın parçaları etrafa sıçradı ve üstüme saplanmalarından kıl payı kurtuldum.

“Yasalara saygıda kusur etmeyen Wuglarla konuşmayacaksın, McCready,” diye bağırdı Nida. “Sessiz ol, yoksa bir sonraki darbeyi kafana yersin.”

McCready yaralanmış bir yaratık gibi kendisini kafesin diğer tarafına attı.

Nida bana baktı. “Haydi git, dişi. Seni tekrar uyarmayacağım.”

Shuck havlayıp çenesini açıp kapattı. Koşmaya başladım. Bir şey peşimden geliyordu. Arkama baktım ve daha hızlı koşmaya, hatta uçmaya hazırlandım. Ama peşimdeki şey shuck değildi. Harry İki’ydi.

Durdum ve nefes nefese iki büküm oldum. Harry İki bana yetti, dili sarkmış bir halde etrafımda zıpladı. Evden çıkıp beni aramaya gelmiş olmalıydı. Eğilip ona sarıldım. Harry İki aynen benim gibi anında sakinleşti. Suratımı yaladı ve arka bacaklarının üstüne oturup bana baktı.

“Acıkmış olmalısın,” dedim.

Evime geri döndüğümüzde, Harry İki’ye geriye kalan son yiyeceklerimi verdim. Alevlerin çoktan söndüğü şöminenin önünde yemeğini yerken, ben de sıırsıklam bir halde yere oturup dizlerimi göğsüme çektim ve odaya baktım. Sahip olduğum tek şey bunlardı. John artık yoktu. Annemle babam da gitmişti. Midemin bulandığını hissederek, John’a onlara ne olduğunu anlatmam gerektiğini fark ettim. Bunu nasıl karşılayacaktı? Pek de iyi bir tepki vermeyeceğini tahmin ediyordum.

Ya Non olanları anlatınca ne olacaktı? McCready gibi ben de Valhall'a mı yollanacaktım? Bir bardak su için yalvaracak mıydım?

"Vega Jane!" diye bağırdı biri dışarıdan.

İsmimi duyunca başımı çevirdim. Ses tanıdıktı. Jurik Krone'du bu.

VIGINTI

Beklenmedik Bir Bost

Kapıyı açınca onu karşımda gördüm. Üstünde uzun namlulu bir morta ve bir kılıç vardı.

“Evet?”

“Bu ışıktaki Bakım’da mıydın?” diye bağırdı gayet öfkeli bir sesle.

“Ben mi?” dedim sakın sakın.

Öne doğru bir adım attı. Kader’in belimi daha sıkı sıkı sarıp ısındığını hissettim.

“Evet,” dedi yine sert bir sesle.

“Bunu kim söyledi?”

“Non ona saldırdığını söyledi.”

“Non’a nasıl saldırıyım ki? Benim üç mislim.”

Krone beni dikkatle süzdü. “O kadar da değil,” dedi.

Ne diyeceğini biliyordum. Söylemesini bekledim.

“Ebeveynlerim Bakım’dan gitmiş.”

Suratını benimkine yaklaştırdı. “Neler gördün, Vega? Bana söylemen gerek. Orada ne gördün?”

Yumruğumu sıktım. Parmaklarımı o kadar sıktım ki, elime kan gitmediğini hissettim. “Sana bir şey söylemek zorunda değilim.”

“Bu yeteri kadar iyi bir yanıt değil,” dedi ters bir ifadeyle.

“Hel’e kadar yolun var!”

“Bu yüzden Valhall’a mı gitmek istiyorsun?” dedi sakinleşerek.
“Yoksa daha da kötüsüne mi hazırsın?”

Elini kılıcına götürdü. Kader’in buz kestiğini hissettim.

“Krone,” dedi birisi.

İkimiz de o yöne baktık.

Morrigone gelmişti.

Arabayı görmek için etrafıma bakındım ama görünürde yoktu.
Morrigone adeta Aşağı Yol’da öylece aniden belirivermişti.

Krone onun orada oluşuna şaşırmış gibiydi.

“Madam Morrigone,” dedi gergin bir tavrıyla. “Ben de tam bu dişiye diğer Wugmortlara karşı işlediği suçlar yüzünden tutuklamak üzereydim.”

Morrigone bakışlarını ondan ayırmadan yaklaştı. “Hangi suçlar?”

“Bakım’ın dışında Non’a saldırdı. Non bunun kanıtlarını gösterdi. Hector ve Helen Jane ortadan kaybolmuşlar. Bunlar Konsey’in bilmesi gereken ciddi meseleler.”

“Thansius’a bunları anlattın mı?”

“Ben sadece...”

Morrigone lafını kesti. “Non onun ne yaptığını iddia ediyor?”

“Onu Bakım’dan çıkarken görmüş. Onu tam tutuklamak üzereyken, dişi ona birden saldırmış.”

“Saldırmış mı? Nasıl?”

“Non dışının ona sert bir yumruk attığını ve onu yere yıktığını söyledi.”

“Non kadar iriyarı bir Wug on dört seanslık bir dişi tarafından yere yıkılıyor,” dedi Morrigone şüpheyle. “Buna inanmak çok güç, Krone. Non’un dediklerine hemen inandın mı?”

“Non yalan mı söylüyor?”

“Sadece Non’un söylediklerine dayanarak Vega’nın bir suçlu olduğunu söylüyorsun.”

“Onun burada, eski evinde yaşamaya başladığını biliyor muydunuz? On beşinci seansın altındaki hiçbir Wug tek başına yaşayamaz, ama sen kuralları hiçe sayıyorsun, Vega.” Sert bir ifadeyle bana baktı.

Krone’a yanıt vermedim, çünkü ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarını ondan hiç ayırmayan Morigone’a baktım.

“Bunun farkındayım, Krone. Thansius da farkında,” dedi Morigone alçak sesle. Ama bunları ondan çok daha sert bir ses tonuyla söylemeyi başarmıştı. Bir süre ona baktı. “Başka bir şey yoksa, artık gidebilirsin, Krone.”

Krone önce bana, sonra ona baktı. Eğilip ona selam verdi. “Nasıl isterseniz, Madam Morigone. Fakat bu işin burada bitmediğini düşünüyorum.” Arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Morigone onun gözden kaybolmasını bekleyip bana döndü. Bir şey söylemek isterken elini kaldırdı. “Hayır, Vega, hiçbir şey duymak zorunda değilim. Non’la konuşacağım. Şikâyetçi olmayacak.” Elime baktı. Elimin şiştiğini ve Non’a isabet eden yerin yarıldığını fark ettim. Elimi hemen cebime soktum.

“Eminim ki bunu yapmanın iyi bir nedeni vardır,” dedi Morigone sakın bir tavırla. Sonra, biraz daha gergin bir sesle, “Non sersemim tekidir,” dedi.

Tam gülümseyecekken delici bakışlarını yüzümde hissettim. İkimiz de en az bir şerit boyunca bir şey demedik.

En sonunda, “Hayatında birçok değişiklik olduğunu ve bunların senin için zor olduğunu biliyorum,” dedi.

“Annemle babama ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum birden.

“Bunu bilmem mümkün değil, Vega. Senin aksine, ben orada değildim.” Bu sözleri, bir kan duvarı gibi aramıza girmişti. “Orada ne gördün, Vega?”

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledim. “Onları ziyarete gitmiştim.”

“Gece mi?” dedi sert bir tavırla.

“Evet, onları görmek istedim. Ben... Üzgündüm.”

“Sonra?” dedi, devam etmemi bekleyerek.

“Oraya vardığımda odaları boştu. Dışarı koştum ve Non beni yakalayıp yere savurdu. Kendimi korumak için ona vurdum.”

Bunları biraz düşündü. “Kardeşine annenle babandan söz etmeni istemiyorum, Vega,” dedi.

“Ne?” dedim hayretle. “Bilmeye hakkı var.”

“Onların ortadan kaybolduğunu bilmesinin hiçbir faydası olmaz. Duvar’la ilgili görevlerini ihmal edebilir.”

“Duvar’la ilgili görevleri mi?” diye bağırdım. “Bu yüzden mi onların ortadan kaybolduğunu söylemeyeceğiz?”

“Sana kardeşinin çok önemli olduğunu bir kez daha söylemek isterim. Krone’a ve Konsey’in diğer üyelerine hiçbir şey söylemelerini tembihledim. Bakım’da çalışan Wugların hepsine de aynı şey söylendi. Sen de olanları kendine sakla. Lütfen.”

O anda aklıma bir şey geldi. “Ama bunları çoktan yaptıysanız, Krone size söylemeden önce onların ortadan kaybolduklarını biliyor olmanız gerekirdi.”

Bunu düşündüğüme pek de memnun olmamış gibiydi. Bunu fark edince keyfim yerine gelir gibi oldu.

“Bu tür şeyleri bilmek benim görevim, Vega. Ona söylemeyeceksin, değil mi?”

Ben bir şerit boyunca bir şey demeyince, kapıda öylece dikilip

birbirimize baktık. En sonunda, tamam der gibi başımı salladım. “Söylemeyeceğim.”

Sonraki sözleri beni hayretler içinde bıraktı. “Sana hayranım, Vega. Hatta gıpta ediyorum.”

“Ne?” dedim. “Gıpta etmek mi? Ama siz her şeye sahipsiniz. Benim ise hiçbir şeyim yok.”

Üzgün üzgün, “Sadece eşyalarım var,” dedi. “Sense güçlüsün, cesursun ve diğer Wugların aksine riskleri göze alıp kabulleniyorsun. Tüm bunlar içinden geliyor, ki en önemli şey budur.”

Boş boş ona baktım. Bana hem bakıyor, hem de bakmıyor gibiydi. Sanki sözcüklerini sadece kendisinin görebildiği uzaklarda bir yere yöneltmişti.

Sonra dosdoğru gözlerimin içine baktı. “Bakım’a vardığında, annenle babanı görmediğinden emin misin?”

Evet der gibi başımı salladım. Dilimin bu yalanı daha inandırıcı bir biçimde söyleyebileceğini sanmıyordum.

Tamam der gibi başını salladı, iç çekti ve başını çevirdi. “Anlıyorum.” Birçok şeyi anladığını görebiliyordum. “Umarım tüm bu karanlıktan sonra şansın yaver gider, Vega. Bunu gönülden diliyorum.”

Arkasını dönüp gitti.

Gözden kaybolana dek orada durdum. Sonra göğe baktım. Nedenini bilemedim. Belki de aşağıda asla bulamayacağımı düşündüğüm yanıtları bulmak için göğe bakmıştım.

VIGINTI UNUS

Eon ve ukur

Bacalar’a doğru uçarak değil, yürüyerek ilerlemeye başladım. Bir veya on şerit geç kalmak umurumda değildi. Morigone doğ-ruyu söylüyorsa, Valhall’a yollanmayacaktım. Ama bu da umurumda değildi. Annemle babam gitmişti. Bir alev topunun içinde ortadan kaybolmuşlardı. Tüm seanslarım boyunca asla böyle bir şey görmemiştim. Yuvam olarak bildiğim bu köyün gerçekte ne olduğunu merak ettim. Birden etrafımdaki hiçbir şeyin gerçek olmadığı hissine kapıldım.

John’a veya başkalarına bir şey söylemeyeceğime dair Morigone’a söz vermiştim. O yüzden de, hissettiğim üzüntü ve şaşkınlıkla ilgili olarak bana kimsenin yardım etmesini bekleyemezdim.

Masama gidince, o ışıkta üstünde çalışacağım ilk şeridi aldım. Çok uzundu, sağlamdı ve kenarları ağaç kabuğunu, deriyi ve özellikle de teni delebilecek kadar keskindi. Görevim onu dzleştirmekti. Sonra metalin uçlarına delikler aacaktım. Böylece zımparalanmış bir öbek kerestenin etrafına sarıldıktan sonra, metalin iki ucu iplerle bağlanabilecekti. Zor ve zen gerektiren bir içti. Kalın eldivenlerle bile, ellerimi sıyrıp kesebiliyordum. Metal şeridin kenarları birçok kere eldivenimi delip derime ulaşmıştı.

Roman Picus’un alaycı sözlerini hatırladım. Benim hiçbir işe yaramadığımı söylemişti. Bacalar’ın yapabileceğim en zor iş oldu-

ğunu söylemişti. John'un benden çok daha büyük bir potansiyele sahip olduğunu da. Önceki gece annemle babamın başına gelenlerden sonra, bunlar bana önemsiz, hatta saçma sapan laflar gibi geliyordu. Ama belli ki aklımı sadece buna veremiyordum. Duygular tıpkı özgür kalmayı arzulayan bir kreta sürüsü gibi dizginlenmesi zor bir şeydi.

Şeridin uçlarını zımparalayıp yüzeyini düzleştirdim. Matkabımı, çekicimi ve diğer aletleri kullanarak iki ucunda delikler açtım. İplerin keresteleri yerinde tutmak için metalin iki ucuna bağlanacağını biliyordum. Fakat bunların Duvar'ı tamamlamak için nasıl kullanılabileceğini bilmiyordum. Thansius ve Morigone gibileri hariç, hiçbir Wug'un da bilmediğinden emindim. Bir de artık John biliyordu.

Yemek molamda dışarıya çıktım ve yakınlardaki bir ırmaktan Harry İki'ye su getirdim. Kana kana içti. Sonra ona verdiğim az miktardaki yiyeceği midesine indirdi. Yanına oturup Bacalar'a baktım. Devasa büyüklükte bir binaydı ve oradaki iki seansım boyunca çok küçük bir kısmını görebilmiştim. Yine de muhtemelen orada çalışmış olan tüm Wuglardan daha fazlasını gördüğünü tahmin ediyordum. Nöbet kulelerini, diğer kuleleri ve katları saydım. O anda, iki kattan çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Bu da beni şaşırttı, çünkü o gece merdivenlerden yukarı çıktığımda, bina ikinci katta sona ermişti. Başka merdiven görmemiştim. Ama bu tam olarak doğru değildi. Belki de benim *görebildiğim* başka bir merdiven yoktu.

Çift kanatlı kapılardan tekrar içeri girdiğimde, Domitar karşıma çıktı. O ışıktaki alev suyu kokmuyordu. Pelerini de nispeten daha temizdi ve gözlerinde o pis içkinin yarattığı kızarıklık yoktu.

"Harry İki'yi doyuruyordum. Merak etme. Bu ışıktaki işimi bitireceğim. Bazı açılardan, şeritleri yapmak güzel şeyler yapmaktan daha kolay."

“Eh, daha çok şerit var,” dedi. “Hatta inanamayacağın kadar çok.”

“Belki bu durumda bir başka Son İşlemci’yi işe alman gerekecek,” dedim. “Herms’in yerini doldurması için.”

“Başka Son İşlemci olmayacak,” dedi öfkeyle.

“O zaman, bana biraz zam yapman hoş olurdu.”

“Bu işi Pelinotu’ndaki herkes için yapıyoruz. Ücretsiz bile yapman gerekir.”

“Verdiğin ücretlerde oynama mı yapıyorsun, Domitar?”

“Günün birinde, haddini bilmeyi öğreneceksin, dişi.”

“Umarım,” dedim. Ona çaktırmadan “Burada *olmadığın* süreç benim için sorun değil,” diye mırıldandım.

“Bu ışıkta az kalsın geç kalacaktın,” dedi sert bir sesle.

“İyi bir nedenim vardı.”

“Özellikle bu gibi bir zamanda, işine geç kalman için yeteri kadar iyi bir nedenin olduğunu düşünemiyorum.”

Tereddüt ettim. Normal şartlar altında Domitar’a kişisel bir şeyler anlatmazdım. “Annemle babamın durumu Bakım’da iyiye gitmiyor,” dedim.

Başını önüne eğip beni şaşırttı. Ama söyledikleri beni resmen afallattı. “Onları sık sık düşünüyorum, Vega. Çan Kulesi’nde iyileşmeleri için dua ediyorum. İyi Wuglardı. Umarım Kaderler onlara iyi davranır.” Başını kaldırdığında beni sözlerinden de fazla afallatan bir şey fark ettim. Gözleri dolmuştu. *Domitar’ın gözleri mi doldu?* Arkasına dönüp uzaklaşmadan önce kısa bir süre göz göze kaldık.

O anda arkamda birinin olduğunu hissettim. Bir an için, Krone’un Morigone’un vaatlerine rağmen beni alıp Valhall’a götürmek için geldiğini sandım, ama gelen Dis Fidus’tu.

“İşe dönme vakti, Vega,” dedi alçak sesle.

Tamam der gibi başımı sallayıp iş istasyonuma geri döndüm. Domitar'ın ofisinin oradan geçerken, onun silüetini gördüm. Masasına eğilmişti ve eğer yanlış duymadıysam, o şişman Wug ağlıyordu.

Bacalar'daki şeritlerimin geri kalanı hayal âlemindeymişim gibi geçti. Çok çalışmış olmalıydım, çünkü işgününün bittiğini haber veren zil çaldığında, bana verilmiş olan şeritlerin hepsi kenarları zımparalanmış, yüzeyleri bebek teni gibi pürüzsüz, uçlarına talimatlarla uygun bir biçimde delikler açılmış bir halde tekerlekli arabada duruyordu. Dolapların bulunduğu odaya gittim, diğer giysilerimi giydim ve dışarı çıktım.

Dis Fidus kapıları ardımdan kapattı. Kapıyı kilitlediğini duydum. İşte o anda kararımı verdim. Bacalar'a geri gidecektim. O korkunç savaşla ilgili görüntüleri ve kan selinin beni nasıl yuttuğunu hatırladım. Kapı kolundaki çığlık atan o Wug'u hatırladım. Tabii ki jabbitleri de hatırlıyordum.

Fakat o kıpkırmızı boşluğa sürüklenirken hatırladığım en net şey annemle babamın görüntüleri idi. Onlara ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Gerçekleri Bakım'dan veya Konsey'den öğrenemezdim. Pelinotu görüldüğü gibi bir yer değildi ve bunu zor yoldan öğreniyordum. Orası, keşfetmeye kararlı olduğum bazı sırlar içeriyordu.

Bir şerit sonra, Dis Fidus bir yan kapıdan dışarı çıktı ve bir patikaya girip benden uzaklaştı. Onun ardından, Domitar'ın aynı kapıdan dışarı çıktığını gördüm. Uzun otların arasına eğilip gizlendim. Harry İki de benimle birlikte aynı şeyi yaptı. Domitar gözden kaybolduktan sonra, Harry İki'ye, "Burada bekle, ben hemen döneceğim," deyip tekrar yürümeye başladım. Ama yine peşimden geldi. "Harry İki, sen burada kal," dedim.

Gülümsedi ve kuyruğunu sallayıp peşimden gelmeye devam

etti. En sonunda onu engellemekten vazgeçtim. Anlaşıldığı kadarıyla bu işi birlikte yapacaktık.

Bacalar'a önceki kapıdan girdim. Harry İki de arkamdan içeri girdi. Derhal merdivenlere yöneldim. Karanlık bastırdıktan sonra orada olmak istemiyordum. Jabbitlerin kırdığı kapıyı buldum. Her yer tamir edilmişti. Kapıyı açıp içeri girdim.

O anda, o gün üstüme düşen şeyin ne olduğunu gördüm. Ufak bir kapının önünde duran şey bir zırttı. Yerden kaldırılmıştı ve cila-lanmıştı. Bunu yana çekip ufak kapının önünü boşaltabildim. Harry İki, kapı kolundaki çığlık atan Wug'u görünce havlamaya başladı; ona sessiz olmasını söylediğimde hemen sustu. Kapıyı arkamızdan kapattım ve üstüme gelebilecek kan duvarına karşı kendimi hazırladım. Annemle babamın o boşluktaki görüntüsüne ulaşmak için Kader'i kullanmaya karar vermiştim. Bu arada köpeğimle birlikte boğulmak da istemiyordum.

Ama ortalıkta hiç kan yoktu.

Orada öylece dururken, mağaramsı yerin duvarları aniden gözden kayboldu ve karşımda devasa büyüklükte bir çukur açıldı.

Bu değişim başımı döndürdü. Az önce gördüğüm bir şey nasıl olur da böyle aniden kaybolmuş olabilirdi? Bir şey nasıl bir başka şeye dönüşebilirdi? Bacalar'ın seanslar önce başka bir amaçla kullanıldığı artık belliydi. Orada bir şey vardı; bana ve diğer Wug-ların hepsine tamamıyla yabancı bir şey... Eh, belki Morrigone'a o kadar yabancı olmayabilirdi.

Harry İki'ye baktığımda artık mutlu görünüp kuyruk sallamadığını fark ettim. Başına dokununca onun soğuk olduğunu hissettim. Kendi kolumu elledim. İçimdeki kanın tamamı çekilmiş gibiydi.

Omuzlarımı dik tutarak çukurun kenarına dek ilerledim. Aşağıya baktım, ama gördüğüm manzarayı idrak edemedim. Öylesine

büyüleyiciydi ki, çukurun kenarında sallandığımı hissettim. Neyse ki Harry İki, tam o sırada pelerinimi ısırıp beni düşmeden önce geriye çekti. Toparlanıp tekrar kenara yaklaşıp aşağıya baktım. Gördüğüm şey beni hem öfkeliendirdi, hem de çaresiz hissettirdi. Çünkü Wugların Bacalar'da yaptığı her şey orada duruyordu. En üstteki-ler, işlemini en son yaptığım şeylerdi; gümüş bir şamdan ve bir çift bronz kupa. Yere oturdum, dönen başımı dizlerimin arasına eğdim; midem birden hareketlenmiş gibiydi. Aklımı yitiriyormuş gibi hissettim.

Tüm bunlar nasıl oraya gelmiş olabilirdi? Bunların hep sipariş veren diğer Wuglar için yapıldığını sanmıştım. Bu tür şeyleri almaya benim gücüm yetmiyordu, fakat diğer Wuglar alabiliyorlar, diye düşünmüştüm. Her biri özel olarak talimatlara göre yapılmış şeylerdi. Bunlar...

Aptalca düşüncelerim orada kesildi. Gerçek ortadaydı. Tüm bu eşyalar o çukura atılınsınlar diye yapılmıştı. Bacalar'dan asla çıkmamışlardı. Yaptığım her şey, bir Wug olarak büyürkenki tüm varoluşum, o çukurun içinde duruyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden yaralı elimi sert zemine vurdum ve acı içinde bir çığlık attım. Diğer elimle acıyan elimi tutup ağrıyı dindirmeye çalışınca daha çok acı hissettim. Ne kadar da salaktım.

Yere eğildim ve yaralı elimi kullanarak çukurun yanında yerde duran beyaz bir taşı aldım. Tutup tutamayacağımı görmek istedim. Güçlkle de olsa tutabiliyordum.

Hissettiğim acıyı derinden hissediyormuş gibi üzgün üzgün beni izleyen Harry İki'ye baktım. Elimi yaladı. Ben de dalgın dalgın başını okşadım. Oraya annemle babamın ortadan kayboluşuyla ilgili yanıtlar bulmaya gitmiş, yanıt almak yerine, tüm çalışma hayatımın bir yalan olduğunu öğrenmişim. Duygularımın izlediği

yön beni altüst etmişti; buna direnmeye çalıştım. Belli ki Bacalar'da sadece bir işle meşgul olmak için çalışmıştım. Peki, meşgul olmak neden o kadar önemliydi?

Orada durdum. Bir noktaya kadar gelmeyi başarmıştım. O çukuru bulmuştum, fakat daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. Çok daha fazlasını.

"Gidelim, Harry İki," dedim kararlı bir sesle. Çukurun etrafından dolandık ve diğer taraftaki bir tünele girdik. Tünel bir süre sonra büyükçe bir mağaraya dönüştü. Etrafıma bakındım. Oradan çıkmamızı sağlayacak başka bir tünel yoktu. Etrafta sadece boş ve kayalarla kaplı duvarlar vardı.

İçimdeki öfke giderek büyürken, birden bağırdım: "Yanıtlara ihtiyacım var. Hem de hemen!"

Derhal sol tarafımda bir kıpırtı oldu. Oraya bakıp, "Kim var orada?" diye seslendim. Ufak bir ışık küresi mağaranın benden en uzak köşesinde belirince gözlerimi kırıştırdım. Işık küresi gözlerimin önünde büyüyerek bir gölge haline geldi. Derken bu gölge de elinde fener tutan ufak tefek birisine dönüştü. Bu kişi bana doğru ilerleyip tam karşımda durdu. Ben ona baktım, o da başını kaldırıp bana baktı.

"Kimsin sen?" dedim titrek bir sesle.

"Eon," dedi.

Üstünde mavi renkli bir cüppe vardı. Diğer elinde de, pirinç uçlu tahta bir asa tutuyordu. Fenerin ışığı kendisini Eon olarak tanıtan varlığı biraz daha aydınlatırken, ufak ve kırış kırış suratının kesinlikle bir erkeğe ait olduğunu gördüm. Gözleri pörtlekti ve suratının görmeye alışık olduğumdan daha büyük bir kısmını kaplıyordu. Kulakları ise minnacıktı ve yuvarlak değil, Harry İki'nin kulakları gibi sivri uçluydu. Elleri kalın ve tombuldu; parmaklarıy-

sa kısa ve kıvrımlıydı. Ayakları çıplaktı. Cüppesinin altından çıkan minik ayak parmaklarını görebiliyordum.

“Nesin sen?” dedim. Nida gibi bir Pech de değildi, Duf Delphia gibi de değildi. Neredeyse şeffaf görünüyordu; ışık, içinden geçiyormuş gibiydi.

“Ben Eon’um.”

“Burada ne yapıyorsun, Eon?”

“Ben burada yaşarım.”

Şaşkınlıkla başımı salladım. “Peki, burası neresi?”

“Olduğum yer,” dedi. Yine afalladığımı hissettim. Bu yaratık mantıktan anlamıyor gibiydi.

“İsmim Vega Jane,” dedim hemen.

Tokalaşmak için elimi uzattım, fakat acı hissedince yüzümü buruşturdum.

Eon şişmiş ve kanlar içindeki elime baktı. Diğer elimdeki beyaz taşı işaret etti. “Bunu yaralı elinin üstünde salla ve aklından güzel şeyler geçir,” dedi.

“Ne?” dedim. Eon’un zır delinin teki olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Bunu yaralı elinin üstünde salla ve aklından güzel şeyler geçir,” dedi tekrar.

“Neden?”

“Buna Engerek Taşı derler. Üstündeki delikten anlayabilirsin.”

Taşın üstüne bakınca gerçekten de diğer tarafına kadar uzanan ufak bir delik gördüm. Bembeyaz olduğunu ilk kez fark ettim.

“Ne işe yarıyor?” diye sordum temkinli davranarak.

“Sadece güzel şeyler düşün.”

İç çektim ve dediğini yaptım. Elimin ağrısı anında dindi. Ne acı hissediyordum, ne de kan görüyordum. Hayretle elime baktım.

O kadar şaşırmıştım ki, Taş'ı az kalsın yere düşürecektim. "Nasıl oldu bu?" dedim heyecanla.

"Engerek Taş'ının içine güçlü bir büyücü kadının ruhu işlemiştir."

Boş boş yaratığa baktım. "Büyücü bir kadın mı?"

"Sihirli bir varlık." Eon iri, pörtlek gözlerini bana dikti. "Gördüğün gibi, şifa yeteneğine sahip."

Bir kez daha elime bakınca haklı olduğunu anladım. Salladığınızı ve bir dilekte bulunduğunuz anda yaraları iyileştiren şeye bakınca ürperdiğimi hissettim. Neden o kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Ne de olsa uçmamı sağlayan bir zincirim vardı. Az kalsın bir kan selinde boğulacakken, gizemli bir biçimde oradan çıkabilmiş ve kendimi dışarıda bulmuştum. Bacalar'ın birçok gizemli şeyle, güçle ve sırlarla dolu olduğunu öğreniyordum. "Böyle bir güce sahip olduğu halde, onu öylece yerde mi bırakıyorsun?" diye sordum.

"Burada, orada. Bazen her yerde," dedi Eon. "Bazen de sadece ihtiyaç duyduğün yerde."

"Her şeyi yapabilir mi?" dedim hevesle. "Her dileği yerine getirebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Onu elinde tutan kişinin iyi düşüncelerini gerçekleştirebilir. Üzgün olduğunda seni daha iyi hissettirir. Şansını artırmak için de kullanabileceğini düşünürsün; işe yarar da. Ama sınırları var."

"Ne gibi?" dedim merakla.

"Engerek elinde olduğunda, kimse için kötü bir şey dilemen gerekir. Sırf bunu gerçekleştirmekle *kalmaz*, bunu denersen başına korkunç şeyler de gelir." Durup bana dikkatle baktı. "Çok mu ciddi yaralandın?" diye sordu.

"Aslında, gereğinden fazla," dedim sadece. "Peki, sen burada ne yapıyorsun?"

“İrkim zamanın muhafızlarıdır.”

“Zamanın korunmaya ihtiyacı yoktur.”

“Geçmişini veya geleceğini farklı bir bakış açısıyla görmeyen birisinden işte tam da bu yanıt beklerdim. Benimle gel, Vega Jane.”

Ben bir şey diyemeden arkasını dönüp ağır ağır tünelde ilerlemeye başladı. Harry İki’nin merakla bana baktığını fark ettim. Geçmişim veya geleceğim mi?

Geçmişimin bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmiştim. Bunu farklı bir açıdan görebilseydim, faydalı bir şey öğrenir miydim acaba? Buna kesin olarak yanıt veremezdim. Fakat bunu denemem gerektiğini biliyordum.

Bir tünelin sonuna varana dek uzunca bir yol kat ettik. Eon durup bana dönerek duvarı işaret etti. Gösterdiği yere baktım. Sadece taş bir duvar göreceğimi umuyordum, fakat onun yerine çift kanatlı kocaman bir demir kapı gördüm. Bacalar’da birkaç Daktil’in henüz erimiş halde olan demirleri çekişleriyle döverek şekillendirdiğini duymuştum. Bu kapı sanki hâlâ kor gibi yanıyordu. Hatta o kadar sıcaktı ki, kıpkırmızıydı.

“Yanıyor mu?” dedim kapılara yaklaşmadan.

“Hayır. Ellediğinde soğuk olduğunu hissedersin. Deneyebilirsin.”

Tereddütle kapıya dokundum. *Gerçekten* de soğuktu.

Eon cüppesinin cebinden iki anahtar çıkarıp bana verdi. “Biri seni geçmişe, diğeryse geleceğe götürür.”

“Bunlar altın!” dedim hayretle.

Evet anlamında başını salladı. “Büyülü bir şeyi açan bütün anahtarlar altındır.”

Bu tuhaf sözler üzerine gülümsedim. “Böyle bir kural mı var?”

“Bir kuraldan daha fazlası, çünkü kurallar değiştirilebilir. Bu, gerçek.”

Eon elimdeki anahtarlara baktı. “Gerçekleşmiş olabilecek bir sürü inanılmaz şey gerçekleşmedi, çünkü birilerinin bir kapıyı açacak cesareti olmadı.”

“Eh, bazen açmamak daha iyi bir karar olabilir,” dedim inatla. “Anahtarları nasıl ayırt ediyorsun? Hangisi geçmiş, hangisi gelecek?”

“Ayırt etmenin bir yolu yok,” dedi. “Şansını denemen gerek. Sadece birini, yani sadece geçmiş veya geleceği seçebilirsin.”

“Ya geçmiş seçersem?”

“O zaman, geçmiş görürsün. *Kendi* geçmişini.”

“Ya geleceği seçersem?”

“Gelecekteki olayları görürsün tabii.”

“Beni bekleyen şeyleri görmek istediğimden emin değilim”.

Eon kararlılıkla, “Bir *seçim* yapman gerek,” dedi.

Anahtarlara baktım. İkisi de aynıydı. Ama hangisini seçtiğime bağlı olarak sonuç bir hayli farklı olacaktı. “Bunları ayırt etmenin gerçekten de hiçbir yolu yok mu?”

Küçük başını hafifçe yana eğdi. “Bir tercihin var mı?”

Kararımı verdim. “Geçmiş,” dedim. “Geçmişimi yaşadığım halde, kısa bir süre önce yaşamamışım gibi bulanık olduğunu fark ettim. Bir geleceğim olacaksa, geçmişimi çok iyi anlamam gerek. En azından, öyle olacağını düşünüyorum.”

Eon biraz düşündü. “O halde, Vega Jane, sana büyük bir çoğunluğun geleceği seçtiğini söyleyebilirim. Çünkü hepsi de geri döndüklerinde bana gördüklerini anlatırlar.”

“Ama anahtarları ayırt edemiyorsak, yarı yarıya şansım var demektir.”

“Sana verebileceğim tek tavsiye anahtarlara bakıp, sana söylediğim *her şeyi* düşünerek hangisinin senin için doğru olacağını anlamaya çalışman.”

Birkaç adım geriye gidip anahtarları yan yana avucuma koydum. Her şeyleri aynıydı. Birden aklıma bir şey geldi. Eon'un dediği bir şeyi tekrar düşündüm. Bu bir ipucuydu ve onu bana kasıtlı olarak söylemiş olabilirdi.

Anahtarlar arasında *ufacık* bir fark vardı. Birinde diğerinden daha fazla siyah çizik vardı. Kalın demir kapılara baktım. Kilitleri düzgün değildi. Bir anahtarı siyahlaşmış demir kilide sokup da çizmemek mümkün değildi. O halde, o anahtar daha çok kullanılmıştı. Üstünde daha çok çizik vardı. Yanıtı bulmuştum.

Sırıtarak üstü daha çizik olan anahtarı ona verdim. Bunu cebine soktu. "Zihnin iyi çalışıyor, Vega," dedi. Kapılara baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Artık gitmen gerek."

İçime derin bir nefes çekip kapıya gittim ve anahtarı kilide soktum. Eon'a baktım. "Şimdi ne olacak?"

"Görülemezsin, sesin duyulamaz ve zarar göremezsin. Ancak her ne olursa olsun, gördüğün olayları değiştiremezsin. Zamanın kuralı budur ve bu kural çiğnenemez."

"Bir sorum daha var. Nasıl geri döneceğim?"

"Bu kapıdan. Boşa vakit harcama, Vega Jane. Delirdiğini de sanma, ama çılgınca şeyler görebilirsin."

Beni huzursuz eden bu sözlerden sonra, içime yine derin bir nefes çekip cesaret bulmaya çalıştım ve anahtarı tuttum. Harry İki'ye umutla gülümseyip kapıyı açtım."

VIGINTI DUO

Geçmiş Asla Geçmiş Değildir

Kapılar ardına kadar açıldı ve Harry iki'yle birlikte diğer tarafa geçtik. Sönen bulutlar zemine çökmüş gibi her yer bulanık görünüyordu. Geçmişimi göreceksam, bu pus tabakasının içinden görecektim.

Çılgılığı duyunca irkildim. Eon bir şeyler duyacağımı özellikle söylememişti, ama duyacağımı düşünmüştüm. Belli ki geçmişte de kişiler hâlâ konuşuyor ve bir şeyler ses çıkarıyordu. Ama bu çılgının bana biraz tanıdık gelen bir yanı vardı. Ellerimle pusları dağıtmaya çalışarak ilerleyince görüntüyü daha da bulanık hale getirdim. Sonra pusların arasındaki açıklık bir alana varıp durdum. Ağzım açık kaldı.

Eski evime gelmiştim. Baktığım görüntüyse inanılmazdı. Burayı çok gençken görmüştüm ve hatırlayamıyordum. Sanırım, Eon bunu demek istemişti. Bir şeyi yaşadınız diye bunun gerçek anlamını anlayacaksınız, ya da ayrıntılarını doğru hatırlayacaksınız diye bir şey söz konusu değildi.

Babam ufak bir yatağın başındaydı. Gidip yanına çömeldim. Yatakta yatan kişi annemdi. Solgun ve bitkin görünüyordu; saçları geriye taranmıştı. Beyaz cüppeli ve üstü şişkince duran bir başlık takmış bir dişi, babamın yanında duruyordu. Onun yeni Wugların hayata gelmelerine yardım eden bir Hemşire olduğunu hatırladım.

Annemin kollarında minnacık bir bebek duruyordu. Kardeşim John'un minik başını ve tüy gibi siyah saçlarını görebiliyordum. Çığlık sesi ondan gelmişti. John ve ben bir doğum ışığını paylaştığımız için, o zamanlar tamı tamına üç seans olduğumu biliyordum. Bakışlarımı o manzaradan ayırınca kapının orada dikilen küçüklük halimi görerek irkildim.

Daha kısaydım; saçlarım da öyleydi. Hâlâ cılızdım ve şimdi sahip olduğum güçlü kaslar henüz belirgin değildi. Yeni minik kardeşime bakarken gülümsüyordum. İfadem öylesine masum ve umut doluydu ki, gözlerim doldu. Ama ailemden iki kişiyi kaybetmiştim. John'un da Morigone'la birlikte yaşadığını sayarsam, kaybettiklerimin sayısı üçtü. Ailemden geriye bir tek ben kalmıştım.

Babam doğruldu, ilk önce John'a, sonra da küçüklük halime bakarak gülümsedi. Ellerini çırpınca derhal koşup kollarına atıldım.

Hayretler içindeydim. Çok gençken bunu hep yaptığımızı unuttum. Babam bana sarıldı ve John'u yakından görebilmem için beni yatağa doğru eğdi. Onun minik eline dokundum. Geçirir gibi bir ses çıkardığını duyunca doğrulup gülmeye başladım.

O anda, ne kadar uzun süredir öyle gülmediğimi fark edince yüreğim sızladı. Seanslar birbiri ardına geçerken, gülmek için nedenler de azalıyordu. Sonra anneme baktım. Pelinotu'nun en zeki Wug'unu dünyaya getiren Helen Jane çok güzeldi. Eon'un dediklerinden, onun beni göremediğini biliyordum, yine de ona yaklaşıp yatağının yanında diz çöktüm. Elimi uzatıp ona dokundum. Aslında dokunamadım. Elim görüntüsünün içinden geçti. John'la babama dokununca da aynı şey oldu. Ne onlar benimleydi, ne de ben onlarla. Fakat son derece gerçeklerdi.

Dudaklarımın titremeye ve kalbimin hızla atmaya başladığını hissettim. Bir aile olarak o kadar uzun bir süre birlikte olmuştuk

ki, bir aileye sahip olmanın verdiği mutluluğu neredeyse unutmuştum. O anda, her zaman var olacağını sandığım önemli ve önemsiz anların yanı sıra, daha birçoklarını yaşayacağımdan nasıl emin olduğumu hatırladım.

Ancak hayatta bu tür sevgi dolu ve hatırda kalan anların hiç kimse için bir garantisi yoktu. Bunlar gelip geçiyordu ve bir daha yaşanacaklarının kesin olmadığını bilmek gerekiyordu. Neleri kaybettiğimi düşününce titredim.

Derken puslar yine toplandı ve yeni bir görüntü belirdi.

Bir dişi ve bir erkek hızla koşuyordu, dişi erkeğin biraz daha önünden gidiyordu. Artık dünyam haline gelen pusa yetişmek için ben de koşmaya başladım. Ağaçlar çok uzundu, ama şimdiki zamanda gördüklerim kadar uzun değildi. Görüntüye yetiştiğimde, onların kim olduğunu daha iyi görebildim. Dişi, dört seans kadar olmalıydı. Erkek iki seans daha büyük gibiydi ve altı seans gösteriyordu. Bunu biliyordum, çünkü onlar Delph ve bendik.

O da benim gibi yaşına göre uzun boyluydu. Saçları henüz uzun değildi. Dar bir dereye gelince, karşıya atladık ve gülerek birbirimizi ittik. Delph heyecanlı gibiydi; gözleri gelecek seansların getireceği olasılıklarla parılıyordu. O anı karşımda görene dek hatırlamamıştım.

Sonra Delph'in o seansında büyükbabamın Olay'ını göreceğini ve bir daha asla aynı olmayacağını hatırladım. Ben de aynı olmayacaktım. Belki de bu anıyı unutmamın nedeni o korkunç zamana denk gelmesiydi. Onlara seslenmek, olacakları söyleyip uyarmak istedim, fakat bunu yapmadım. Bir anlamı olmazdı, çünkü beni duyamazlardı.

Görüntü silindi. Aynı anda kendimi giden Wugların toprağa gömüldüğü Kutsal Alan'da buldum. Büyükannem Calliope'nin tabutu-

nun indirildiği çukura bakıyordum. Etrafımdaki diğer Wuglar üzgün üzgün bunu izliyorlardı. Bunun sıralaması biraz yanlıştı, çünkü büyükannem John doğduktan kısa bir süre sonra, ama ben ve Delph ağaçların arasında koşmadan önce hastalanıp ölmüştü.

Sonra neler olduğunu anladım. Calliope'nin gömülmesi, büyükbabam Virgil'in orada olması demekti. Onu buz gibi bir yağmurun yağdığını ve güneşin bir kere bile ortaya çıkmadığını hatırladığım o günde diğer Wugların arasında gördüm.

Uzun boyluydu, ama omuzları çökmüştü. Henüz çok yaşlı olmadığı halde öyle görünüyordu. Calliope gidene dek ikisi birlikte uzun seanslar geçirmişlerdi. Büyükbabam bu yüzden adeta ufalmıştı. Yanında kolunu onun omzuna atmış olan babam duruyordu. Yeni doğan kardeşimi kucağında tutan annem de onların yanındaydı. Büyükbabamın elini tutan kişiye benim küçüklük halimdi.

Virgil'in yanına gidip suratına baktım. Hissettiği acının, yüzüne o denli derin bir biçimde yerleşmiş olduğunu görmek çok üzücüydü. Kardeşimin doğduğuna şahit olduğumdaki gibi, yine tarifsiz bir kayıp hissi yaşadım. Büyükbabam gittiğinde hâlâ çok gençtim. Onunla daha fazla zaman geçirebilirdim. Geçirmiş *olmalıydım*. Ama bu şans elimden alınmıştı. Kendimi hiç olmadığı kadar moralsiz hissettim.

Bir ömre bedel ışıkların ve gecelerin sonunda, tek önemli şeyin aile olduğunu düşündüm. Peki kaç kişi son nefesleri onları terk etmeden önce bunun ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu? Sürekli olarak ailemizden birilerini kaybediyorduk, yas tutuyorduk, onları toprağa veriyorduk ve hatırlıyorduk. Onları kaybettikten sonra değil de, hayattayken ailemize daha çok değer vermemiz gerekmez miydi?

Ellerimi gözlerime götürdüm ve sessizce ağladım. Bedenim sarsılmaya başlayınca Harry İki'nin bana destek vermek istemiş gibi yanıma geldiğini fark ettim.

Toparlandıktan sonra büyükbabamın parmağındaki yüzüğü gördüm. Quentin Herms'in kulübesinde buldukları yüzüktü. Tekrar bakınca üzerindeki motifi de gördüm; birbirine geçmiş üç kanca. Bunun ne anlama geldiğini, ya da neden o yüzüğü taktığını veya üstünde neden o motifin olduğunu bilemiyordum. Ama giderek ailemle ilgili olarak bilmediğim bir sürü şey olduğunu anlamaya başlamıştım. Gerçekleri bulacaksam, bu gizemli şeyleri çözmem gerektiği apaçık ortadaydı. Ailemle ilgili gerçekleri öğrenmem gerekiyordu.

Pelinotu'yla, hatta kendimle ilgili gerçekleri de...

Cebimdeki mürekkep çubuğunu çıkarıp elimin üstüne birbirine geçmiş o üç kancanın resmini çizdim. Oradaki Wuglar çok kalabalıktı. Buna şaşırmadım. Calliope, Pelinotu'nda çok sevilirdi. Kalabalığın önünde, Ezekeil'i ve yanında dimdik, sapsağlam duran Thansius'u gördüm. Şimdikinden pek farklı değildi.

Kalabalığın arka tarafında Morigone'u görünce şaşırdım. O sırada çok daha gençti, ama neredeyse aynı görünüyordu.

Tam yanına gidecekken, puslar görüntüyü yine örttü. Çok sinir bozucuydu; ilerlemekten başka çarem yoktu.

Tam o sırada çığlığı duydum. Puslar bir kez daha dağılınca, Delph'i gördüm. Seansı az önce gördüğüm kadardı. Yani, büyükbabamın Olay'ının olduğu zaman olmalıydı.

İri çakıl taşlarıyla kaplı ve bana anında tanıdık gelen bir yolda koşuyordu. İleriye bakınca, üstünde *büyük* M harfi bulunan kapıları gördüm. Delph, Morigone'un evinden kaçıyordu. Dehşet içinde geriye baktı ve koşarak yanımdan geçti. Ne olduğunu o anda anladım. Sonra onu gördüm. Daha doğrusu, kendimi gördüm.

Yolda durmuş Delph'in arkasından bakıyordum. Sadece dört seanstım. Elimdeki ufak oyuncak bebeği hatırladım. Dördüncü doğum ışığında annem hediye etmişti ve yepyeni duruyordu.

Küçüklük halimin çakıl taşlı yoldan kapılara doğru gittiğini hayretle gördüm. Kapılar ben yaklaşınca kendiliğinden açıldı. Ben küçüklük halimin Morrigone'un evine doğru gitmesini izlerken, Harry İki, etrafımda zıplayıp hırlamaya başladı. Büyükçe ahşap bir kapıya vardık. Aralık duruyordu. İçeriden sesler geldiğini duyabiliyordum, ama ne olduğunu anlayamıyordum. Küçüklük halimle birlikte oraya yaklaştık.

Aniden kapı ardına kadar açıldı, muhteşem kızıl saçları dağılmış, cüppesi eğri duran Morrigone belirdi. Fakat asıl dikkatimi çeken şey gözleriydi. Mantıklı düşünme becerisini tamamıyla yitirmiş olan bir dişi gibi bakıyordu. Morrigone, elinde bebeğiyle orada duran küçüklük halimi görünce öne doğru bir adım attı. O anda göz kamaştırıcı bir ışık belirdi. Bir çığlık daha duydum. Sonra, küt diye bir ses geldi. Gözlerimi yumdum. Tekrar açtığımda, pus etrafımı sarmıştı.

Yere çöküp başımı tuttum. Harry İki, etrafımda zıplayıp inlemeye başladı. Mavi ışık gözlerimi adeta delip geçmişti. Bunun etkisinden kurtulamıyordum. Morrigone öfkeliydi. Yine çılgılığı ve o sert sesi duydum. Küçüklük halim düşüyor muydu? Morrigone bana ne yapmıştı?

Titreyen bacaklarımın üstünde durmaya çalıştım. Hayatımda kendimi hiç o kadar sersemlemiş hissetmemiştim ve bu çok önemliydi, çünkü son sıralarda beni afallatan pek çok şey olmuştu. Harry İki ve ben kendimizi nerede bulacağız diye düşündüm. Geçmişimde dolanıp durmaktan biraz yorulmaya başlamıştım; itiraf etmem gerekirdi ki zaten biliyor olmam gereken birçok şeyi öğrenmiştim. Üstüme bir darbe inince ve kendimi dirseklerimin üstünde yerde bulunca, bunları düşünmeyi kesmek zorunda kaldım.

VIGINTI TRES

Hayatta Kalması Gereken

Sert bir şekilde yere çarpıp bana vuran şeyin etkisiyle iki kere yuvarlandım. Kalkmaya çalıştım, ancak bir şey beni yere bastırıyordu. Başımı kaldırınca Harry İki'nin patilerini omuzlarıma dayadığını fark ettim. Şaşılacak derecede güçlüydü.

Onu en sonunda üstümden itip kalkmayı başardım. Bulunduğum alan Pelinotu'ndaki Düello sahasından çok daha büyüktü, ama etrafta beni yere yıkabilecek hiçbir şey göremiyordum. Orada burada hızla ilerleyen bulanık ışıklar vardı; kıvılcımlar ve renkler saçıyorlardı. İlk başlarda bunların çok güzel ve nedense melodik olduklarını düşündüm, fakat hiç ses çıkarmıyorlardı. Gümüş renkli bir ışın bulanık ışıklardan birine gökte hızla vurunca, muazzam bir patlama meydana geldi. Bunun hemen ardından, gökten bir beden düştü ve oturduğum yerden iki adım uzağa çakıldı.

Çığlık atıp ayağa fırladım. Harry İki, havlayıp yanıma sıçradı. Yerdeki bedene baktım. Kararmıştı ve bazı parçaları havaya uçmuştu, ancak gür sakalını, erkeklerin taktığı metal başlığını ve göğüs zırhını görebiliyordum. Üstü kana benzer bir şeyle kaplıydı, ama kıpkırmızı değil, hayatımda hiç görmediğim kadar parlak yeşil bir sıvıydı bu. Tekrar çığlık attığımda, beden kıpırdar gibi oldu.

Bana bir an için, geriye kalan sağlam gözüyle baktı. Sonra her yanı sarsıldı, gözü donuklaştı ve gözlerimin önünde öldü.

Harry İki'nin havlamaya başladığını duyana dek dehşet içinde geriye kaçtım. Başımı çevirdiğim anda bir atın dörtnala üstüme geldiğini gördüm. Boyutları Thansius'un sleplerini utandıracak kadar görkemliydi. Atın üstündeyse zincir zırhlı, ince uzun birisi vardı. Üstünde bir yüz zırhı olan ve her yanı metalden yapılmış bir miğfer takmıştı ve dosdoğru bana geliyordu. Yüz zırhını kaldırdığında, hayretler içinde onun bir dişi olduğunu anladım. Zırhı kaldırdığında bile miğferi yüzünün büyük bir kısmını kapladığından onun kim olduğunu tam olarak göremiyordum.

Dişi, kolunu kaldırdı. Eldivenli elinde altından uzun bir mızrak vardı. Atının üstünde hızla ilerlerken mızrağı kaldırıp bana fırlattı, ancak mızrak bana isabet etmedi. Başımın iki metre üstünden geçti. Hızla diğer tarafa bakınca mızrağın bir başka devasa atın üstünde ona doğru son sürat giden iri bir erkeğin göğsüne saplandığını gördüm. Fırtınalı gecelerde gördüğüm gibi gökler adeta yarıldı ve erkek kapkara bir toz bulutu ve kırmızı renkli alevlerin arasında gözden kayboldu.

Mızrak ateş topunun içinden çıktı, havada döndü ve onu fırlatan dişinin eline geri döndü. Dişi o sırada bana ulaşmıştı. Ellerimle başımı korumaya çalıştım; atın ayaklarının altında kalmam an meselesiydi. Başımı kaldırdığımda bir anda sırtından çıkan kanatlarını çırparak göğe yükselen atın tam karnının altında durduğumu fark ettim. At havaya yükseldi ve binicisinin bir adarı andıran ama üç misli büyük kanatlı bir yaratığın üstündeki bir başka kişiyle savaşmasını büyülenmiş gibi izlemeye koyuldum.

Hangi yöne baksam, bir şey başka bir şeye saldırıyordu. Havadan ve yerden inanılmaz derecede hızlı parlak ışıklar vınlayarak yanımdan geçiyordu. Bu ışınların isabet ettiği hedefler anında infilak ediyordu. Iskalayıp yere çarptıklarında meydana gelen patlamalar ise beni havaya sıçratıyordu. Her şeritte ayaklarımın yerden kesil-

diğini hissediyordum. Sonra bunun beni ölümüne götürmesine ramak kalan o kan nehri belirmeden önce Bacalar'daki mağaranın duvarında gördüğüm sahne olduğunu anladım. Müthiş bir savaş devam ediyordu ve ben bu savaşın tam ortasında kalmıştım.

Olanları izlemeye devam ettim. Savaş bir süre sonra biraz yavaşlar gibi oldu. Bu fırsatı kullanıp hızla koşmaya başladım. Harry İki, benden biraz daha önde gidiyordu. Eon bana kimsenin beni göremeyeceğini, duymayacağını veya dokunamayacağını söylemişti. Ama bir şey beni yere yıkıp neredeyse ezmişti. Orada kalırsam öleceğimi biliyordum. Gümüş renkli bir ışın bir kayaya çarpıp sekti ve benden sadece beş metre kadar uzağa isabet etti. Havaya savruldu ve sert bir biçimde bir şeyin üstüne düştüm. Yana yuvarlandığımda, bunun bir beden olduğunu gördüm. Bu beden benim üstüme gelen o zincir zırlı erkeği yok eden dışı biniciye aitti.

Gökteyken isabet aldığı belliydi. Ben ayağa kalkarken elini bana uzatarak kolumu tuttu. Dokunuşunu hissettiğimde her yanıma tuhaf, beni dehşete düşüren bir titreşim yayıldı. Zihnim bulandı. Önce üşüdüm, sonra ısındım ve daha sonra yine buz kestim. Derken zihnim açıldı; kendimi bir kreta kadar ağır hissediyordum. Kıpırdayamıyordum.

“Bekle,” dedi nefes nefese. “Lütfen, bekle.”

Ben ona bakarken, miğferinin yan tarafına dokundu. Ne istediğini bir süre sonra anladım. Miğferini dikkatle çıkardım ve kestane renkli uzun saçları metal zırhının omuzlarına yayıldı. Artık yüzünü olduğu gibi görebiliyordum. Çok güzeldi. Onu daha önce bir yerde gördüğümünden emindim. Bakışlarımı daha aşağıya çevirince, zincir zırhının göğsünün orta yerinde parçalandığını ve orada bir delik açıldığını gördüm. Yarasından benimki gibi kıpkırmızı kanlar akıyordu. Ölüyordu.

O anda aklıma bir şey geldi. Engerek Taşı'nı çıkarıp yarasının önünde salladım ve iyileşmesini diledim. Fakat hiçbir şey olmadı. Sonra nedenini anladım. Geçmişteydim. Bu dişi uzun süre önce zaten ölmüştü. Bunu değiştiremezdim.

Taş'ı yavaşça kaldırıp ona baktım. Uzun boyluydu; benden bile uzun ve nasıl mümkün olabiliyorsa, daha inceydi. Fakat kolumu tuttuğunda çok güçlü olduğunu hissetmiştim. O gök mızrağını o şekilde kullanabilmesi ve bir atın üstündeyken zincir zırhı giyebilmesi için çok güçlü olması gerekiyordu.

Mızrak! Yanında duruyordu. Buna uzandım. Tam o sırada yeniden konuştu:

"Hayır, dur," dedi alçak ama telaşlı bir sesle. Güçlülükle sağ elini uzattı. Parlak gümüş bir materyalden yapılmış bir eldiveni vardı. "Önce... Bunu... Tak," dedi her sözcüğü kesik kesik nefesler arasında söyleyerek.

Tereddüt ettim, ama fazla düşünmeme gerek kalmadı, çünkü etrafımızdaki savaş yine şiddetlenmeye başlamıştı. Eldiveni çıkardım ve kendi elime taktım. Metal gibi gözükmesine rağmen deri gibi yumuşaktı.

Dişi başını yere dayadı. "Tamam," dedi güçlülükle.

Uzanıp mızrağı aldım. Göründüğünden daha hafifti.

O kadar alçak sesle, "Dizginsiz," dedi ki duyabilmek için başımı ona yaklaştırdım.

"Ne?"

"Dizginsiz. Al onu." Boğazından hırıltılı bir ses çıkınca öleceğini anladım. "Hiç arkadaşın... Olmadığında... O... sana bakar."

Bir mızrak nasıl bir arkadaş olabilirdi? "Kimsin sen?" dedim. "Neden savaşıyorsun?"

Tam yanıt vermek üzereyken zemini sarsan bir gümbürtü koptu. Başıımı kaldırıncı deşet içinde kaldım.  kişı savaşı alanında bana doğru geliyordu; her biri en az yirmi metre boyundaydı, iri ve kaslı bedenleri ve ufak kafaları vardı. Havada uçan atları ve binicileri yakalayıp hızla ilerliyorlar ve onları avuğlarında ezerek öldürüyorlardı. lmek üzere olan dişı pelerinimi ęekiştirtince yere baktım.

“Git!”

“Ama...”

“Hemen.” Sonrasında söyledikleri ise, beni hayatımda hiç şaşırmadığım kadar ęok şaşırttı.

İçine titrek bir nefes ęekti, ensemi kavradı ve beni o kadar kendisine ęekti ki, gözlerinin maviliğinin tüm gökyüzünü soluk bıraktığını fark ettim. Beni delip geçer gibi baktı. “Hayatta kalmalısın, Vega Jane,” dedi ve şiddetle sarsıldıktan sonra eli yana düştü. Göğe bakan gözleri donuklaşmıştı.

lmşt.

Ona bakakaldım. Bana Vega Jane demiştı. Kim olduğumı biliyordu. Peki o kimdi? İsmimi nereden biliyordu? Sağ eline bakınca kalbim duracak gibi oldu. Parmaklarından birinde büyükbabamın yüzüğündeki gibi birbirine geçmiş  kancanın olduğu bir yüzük vardı. Elimi uzatıp buna dokundum. Sonra da yüzüğü parmağından ęıkarmak istedim, ama başaramadım. Oradan yzkle birlikte gidebilmek için parmağını kesmem gerekirdi. Bunu hayatımı kurtarmış olan cesur bir dişı savaşııya yapamazdım.

Gözlerini kapattım ve Dizginsiz’i aldım. Diğer elimle Harry İki’yi kaptım ve her bir adımları metreleri kaplayan devlere tekrar bakıp canımı kurtarmak için koşmaya başladım.

Devler savaşı alanının ortasındaiken, savaşı hem yerde, hem de gökte devam ediyordu. Ne kadar yaklaştıklarını görmek için

arkama baktığımda benim boyumda kocaman bir kılıcı olan bir binici atıyla birlikte pike yaptı. Savaşçı devlerden birinin öne uzattığı kolunun altından geçti ve iki elini birden kullanarak inanılmaz bir güçle kılıcını ona fırlattı. Kılıç devin başını gövdesinden ayırırverdi.

“Al sana, lanet ızbandut!” diye bağırdıktan sonra atıyla birlikte kaçmayı başardı.

İzbandut mu? İzbandut da neydi?

Ama ızbandudun düşerken, az sonra üstüme yıkılacağını anladım. Dört tona yakın olmalıydı. Bu gerçekleştiği takdirde benden ve Harry İki’den geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Hayatımda hiç yapmadığım kadar büyük bir hızla koşarken, ızbandudun gölgesinin güneşi kestiğini ve benden birkaç metre öteye kadar ulaştığını görebiliyordum. Hem Dizginsiz’i, hem de Harry İki’yi taşıyarak kaçamayacağımı anladım. Birini feda etmem gerekiyordu.

Sonra aklıma bir şey geldi. “Seni salak,” dedim kendime. Devrilmekte olan ızbandudun gölgesi beni yutarken, bir metre kadar havaya yükselip dosdoğru ilerledim. O sırada yükselmem değil, ileriye doğru gitmem gerekiyordu. Kurtulabileceğimden hâlâ emin olmadığım için gözlerimi biraz yumdum, fakat tam arkamdan gelen feci gümbürtü gözlerimi ardına kadar açmama neden oldu. Arkama baktım. Ölü ızbandut sadece iki adım geriye devrilmişti.

Göğe yükseldim. Bu sefer de daha da açık bir hedef haline gelmiştim. Üstüme dört bir yandan ışıklar geliyordu. Harry İki, havladı ve bunları ısırmaya çalıştı. Dişleri bunların yarattığı tehdidi alt edebilmiş gibi çaba sarf ediyordu. Ben de elimdeki tek silah olan Dizginsiz’i kullandım. Uçarken nasıl yapacağımı bilmediğim için mızrağı fırlatmadım; onu bir kalkan olarak kullandım. Bana gelen ışıkları durdurabileceğinden emin değildim, fakat bunu nasıl yapabileceğimi çok geçmeden öğrendim.

Mızrak gerçekten de onları durdurmayı başardı. Işıklar ona çarpıp sekti. Mızrağın engellediği mavi ışıklardan biri gerideki bir biniciyi atından düşürdü. Mor ışıklardan biri de ızbandutlardan birinin göğsüne isabet etti. ızbandut dizlerinin üstüne düşüp yüzüstü yere devrildi. Ağırlığının gücüyle zeminde üç metre derinliğinde bir çukur açtı ve bir biniciyle atı onun altında kalarak ezildi.

Bildiğim tek şey, oradan bir an önce kurtulmak istediğimdi. Ancak bunu yapabilmek için kapıları bulmalıyım. Ne var ki onların nerede olduğunu bilmiyordum.

Uçarken ileriye baktım ve ölümüne yaklaştığımı fark ettim. Altı taneydiler. Zincir zırhlar giymiş iriyarı erkeklerdi. Boyum genişliğinde atlara binmişlerdi ve kılıçlarını önlerinde tutuyorlardı. Ama bunları fırlatmak için onlara yaklaşmamı beklemediler; beni ikiye ayırmak istermiş gibi aşağı indirdikleri her bir kılıçtan bembeyaz ışık huzmeleri fırladı. Dizginsiz'i ölen dişinin tuttuğu gibi tuttum. Ne yapmasını istediğimi biliyordum, fakat bunu ona nasıl yaptıracağımı bilemiyordum.

Var gücümle Dizginsiz'i fırlattım; bu kez üstüme son sürat gelen ışık huzmelerini hedef almadım. Mızrağı zavallı kolumun dayanabileceği kadar geriye atıp ışık huzmelerinin sağ tarafına doğru fırlattım. Mızrak sola döndü, hız kazandı ve fişek gibi ilerledi. İlk beyaz ışığa çarptı, sonra sırasıyla ikincisine, üçüncüsüne ve geriye kalanlara çarptı. Bu darbe ışıkların mızrağa çarpıp sekmesine ve aksi yönde ilerlemesine neden oldu. Duvara çarpan kürelere benziyorlardı.

Seken ışık huzmeleri binicilerden ve atlarından oluşan duvara çarpınca, savaş alanında duyduğum en muazzam gümbürtü meydana geldi. Bu ses, ilk ızbandudun yere düşerken çıkardığı sestene de yüksekti. Harry İki ve ben üstümüze gelen sert hava dalgalarına kapılıp tepetaklak olduk. Dumanlar ve alevler dağıldıktan sonra, binici-

ler ve devasa atları ortadan kayboldu. Bu imkânsız gözüken zaferimi düşünecek vaktim yoktu. Tam zamanında doğruldum ve eldivenli elimle Dizginsiz'i yakaladım. Mızrak yön değiştirip elime uçmuştu.

Aşağı doğru ilerlemeye başladım; yere bakınca onları millerce uzakta bir vadide ve bir pus denizinin arasında kısmen gizlenmiş bir halde gördüm. Yine de doğru yere gittiğimi biliyordum: Alevler içindemiş gibi görünen kırmızı kapılar oradaydı. Pike yaptım. Yapmak zorunda kaldım. Çünkü gökte yeni bir tehlike belirmişti. Tam arkamda, ancak kanatlı bir jabbit olarak tarif edebileceğim bir yaratık vardı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi bilmiyordum ama bu iğrenç yaratık zeminde gördüklerimden bile daha korkunçtu.

Son sürat uçuyordum, fakat kanatlı yaratık daha hızlıydı.

Dizginsiz'e baktım. Bunu zincir zırlı dişi gibi fırlatamayacağımı biliyordum. Ama başka arkadaşım olmadığında onun benim yanımda olacağını söylemişti. Eh, arkadaşların iyi dinleyiciler olması gerekirdi. Jabbite baktım. Ya şimdi, ya hiç diye düşündüm.

Havada döndüm, bana yaklaşan jabbite Dizginsiz'i fırlattım. Zihnimde dümdüz uçuşunu ve hedefe doğru gittiğini canlandırdım.

Jabbit bir anda infilak etti ve Dizginsiz zarif bir kavis çizerek tekrar eldivenli elime döndü. Yere konup Harry İki'yi yere bıraktım ve var gücümle kapılara doğru koşmaya başladım. Geçmiş yeteri kadar görmüştüm. Kapılardan geçer geçmez her taraf simsiyah oldu.

Nerede olduğumu biliyordum. Etrafımdaki otları hissedebiliyordum. Harry İki'nin inlemelerini ve dört patisinin yakınlarıma bastığını duydum. Bir yanım sadece orada uzanmak ve seanslarımın sonuna dek gözlerimi yumup yatmak istiyordu. Ağır ağır doğrulup gözlerimi açtım. Uzakta Bacalar'ı gördüm. Göğe baktım.

Aradan hiç zaman geçmemiş gibiydi. Tüm bunları hayal etmediğimi gösteren tek şey de elimdeki eldiven ve tuttuğum Dizginsiz'di.

Pelerinimin cebindeki şişkinlik de Engerek Taşı'ydı. Kalkıp Dizginsiz'i daha sıkıca kavradım. Onu ne yapacaktım? Boyu benim kadardı. Pelinotu'nda elimde taşıyamazdım. Gizleyecek bir yer de yoktu.

Mızrak aklımı okumuş gibi bir mürekkep çubuğu kadar kalana dek ufaldı. Şaşkınlıkla bakakaldım, fakat etrafımda giderek daha çok gizemli şey olmaya başladığından bunlara alışıyor gibiydim. Eon bana zaman gezginlerinin ona geri döndüğünü söylediği halde ben onun yanına gitmemiştim. Ama geçmişe gittiğimde sesimin duyulmaması, görülmemem ve zarar görmemem de gerekiyordu. Kolumdaki yanık izine baktım. Görüldüğüm, duyulduğum, yaralandığım ve az kalsın öldüğüm gayet açıktı.

Yanık izine dokununca kolumun tamamına bir ağrı yayıldı.

"Ah, Eon," dedim öfkeyle havaya. "Zamanla ilgili kurallarını yeniden gözden geçirmen gerek. Biraz muğlak değil mi onlar?"

Taş'ı çıkardım, yaramın üstünde salladım ve güzel şeyler düşündüm. Acı biraz diner gibi oldu, ancak yanık tamamıyla geçmedi. Pes eder gibi iç çekip Taş'ı kaldırdım.

"Belliydi," dedim kendi kendime. "Sanırım bu geçmişte meydana gelen bir yanık olduğundan, Taş bunu tamamıyla iyileştiremez. Çok teşekkürler, Eon."

Yolda yürürken o kadar çok şey düşündüm ki, artık zihnim bunları almaz hale geldi. Başım her an patlayacakmış gibi ağrıyordu.

Lanet olsun, Vega. Lanet olsun.

VIGINTI QUATTUOR

Sırlar

Sonraki birkaç geceyi Kader’le uçarak ve Dizginsiz’i fırlatmayı prova ederek geçirdim. Işıklar boyunca, Engerek Taşı’nı ve Dizginsiz’i evimdeki birkaç döşeme taşının altına gizledim. Kader her zaman belimdeydi. O aşamada onu çıkarmayı asla düşünemezdim, çünkü canımı kurtarmak için ne zaman ona ihtiyacım olabileceğini bilmiyordum.

Bir sonraki ışıktaki Bacalar’a gitmeden önce ağacıma uğramak için ormandaki patikada ilerliyordum ki, metal göğüs zırhını giymiş olan Non ansızın karşıma çıktı. Arkasında Valhall’ın başında olmayan Nida da vardı. Mahkûmlar serbest bırakılmış, Duvar’ın yapımına yardım etmek üzere görevlendirilmişlerdi. Ama Nida’nın shuck köpeği yanındaydı ve iri yaratık hırlıyor, kocaman çenesini açıp kapatıyordu.

Harry İki de onu ısıracakmış gibi yapıp hırladı. Köpeğim onunla ilk karşılaştığımdan beri şaşılacak derecede büyümüştü. Göğsü, boynu ve bacakları kalınlaşıp güçlenmişti. Elimle ağzını kapattım. Harry İki derhal susup arka bacaklarının üstüne oturdu.

Non ve Nida’nın birlikte olması yeteri kadar kötüydü. Nida’nın yanında bir de mortasıyla ve suratında pis bir gülümsemeyle Cle-tus Loon da vardı.

Non elini kaldırdı. “Belgeni göster.”

Belgemi ona verdim. Şöyle bir bakıp bana geri fırlattı. Biraz eğildi ve, “Ne yapıyorsun, dişi?” dedi.

“İlk yemeğimi yemek için ağacıma gidiyorum,” dedim yıpranmış teneke kutumu gösterip. “Gelip görmek ister miydin?”

Bu teklifi yapmamalıyım, çünkü Cletus teneke kutumu kapıp kapağını açtı.

“Güzel şeyler varmış,” dedi. Haşlanmış bir yumurtayı alıp ağzına attı ve tek lokmada yuttu. Sonra ona tekme attığım için karnını tutarak yere yığıldı.

Non bana engel olmak için kolumu kavradı. “Böyle yapamazsın.”

“Az önce yemeğimi çaldı!” diye bağırdım.

Cletus ayağa kalkmıştı ve mortasını bana doğrultmak üzereydi. Ama Nida kafasına vurup onu yere yıktı. Nida fazla konuşmazdı, fakat size vurduğunda bunu hissederdiniz.

Cletus yere yayılmış bir halde, acı içinde başını ovuşturdu. “Ne diye vurdun?”

“Sakin ol, Loon,” dedi Non onu uyarak. “Shuck köpeğini üstüne salarsa, başına bir yumruk yemeyi tercih edersin. Shucklar vurmazlar ama iyi ısırırlar.”

Cletus ayağa kalktı. Yanakları kızarmıştı ve utanmış gibiydi. Ona hiç üzülmedim. Cletus umurumda değildi. “Loon’un yerine gelip, o yumurtayı onun yemek hakkından alacağım,” dedim hışımla.

“Rüyada görürsün,” dedi. “İçinde olmaması gereken bir şey var mı diye kontrol ediyordum.”

Ufak bıçağımı çıkarıp pis pis sıırttım. “Emin olmak için karnını deşmemi ister misin?” dedim.

Cletus geriye sıçradı; ayakları birbirine dolanıp tökezledi ve kafa üstü yere düştü. Non kahkahalarla gülerken, shuck köpeği bu

ani karmaşa karşısında hırladı, ama Nida onu zincirinden tutarak engelledi. Cletus'un yere düşürdüğü teneke kutumu aldım.

Non kolumu tutup beni kendisine çekti. "Bir şanslı ışıık bir şey demek değil, dişi," diye fısıldadı kulağıma. Göğüs zırhında açtığım deliğe baktım, bir şey demedim. Devam etti. "Krone bana neler olduğunu anlattı. Seni ve Morigone'u; ama o seni korumak için her zaman yanında olmayacak."

Kolumu geri çektim. Belimdeki Kader alev alev yanıyordu. "Beni korumasına gerek yoktu, tamam mı?" dedim zırhındaki deliğı işaret edip.

Bir şey demesine fırsat vermeden hızla yoluma devam ettim. Mortalı Wuglar tarafından yolumun kesilmesi hoşuma gitmiyordu. Eşyalarımın erkeklerin dokunması ve yiyeceklerimin yenmesi de öyle. Gerzek Non'un beni tehdit etmesine de sinir olmuşum. Ama Pelinotu bundan böyle öyle bir yer olacak gibiydi.

Ağacıma vardığımda etrafıma dikkatle bakıp kimsenin izlemediğinden emin oldum. Harry İki'yi kucağıma alıp sıçradım ve güzelce tahta panellerimin üstüne düştüm.

Oturup yiyecekleri paylaştık. Ağacımanın yanında özenle baktığım ufak bahçeden elde ettiğim az miktardaki ürünlerdi bunlar. Her türlü yiyeceğı lezzet katacak birkaç sebze ve lahana yaprağı, bir parça fesleğen, maydanoz ve cadıkulağı gibi ufak tefek şeylerdi, ama tek başıma olmama rağmen kendi başımın çaresine bakıyordum ya...

Yine de Krone'un bariz bir biçimde Valhall'da olmamı istemesi beni endişelendiriyordu. Kendimi ifşa etmemem gerekiyordu, çünkü Kader ve Dizginsiz'le birlikte keşfe devam etmeye niyetliydim. Bataklık'ın tenime çizdiğim haritasını her gece inceliyordum. Artık her ayrıntısını ezberlemiştim. Engerek Taşı'nı ve Dizginsiz'i herkesten gizlemem gerektiğini de biliyordum. Taş'ın sıradan bir

şeye benzemesi çok işime yarayacaktı. Dizginsiz de küçüldüğü vakit bir mürekkep çubuğundan farksızdı. Kader ise görünüşte bir zincirden ibaretti. Beni bununla birlikte uçarken kimse görmediği takdirde, beni hapse atacak bir neden bulamazlardı.

Bunu düşünür düşünmez dimdik oturdum.

Aklıma kitap geldi. Quentin'in Bataklık'la ilgili kitabı. Bunu harita gibi dikkatle incelemeliydim. Bana oradaki yaratıklar ve hayatta kalabilmek için yeterli bilgiyi o kitap verecekti. Onu bu kadar süredir ihmal ettiğime inanamadım. Bunu derhal telafi etmem gerekiyordu. Kitap olmadan oradan kaçamayacaktım. O anda, oradan *kaçacağıma* dair kendime söz verdim.

İşten sonra, geceleyin evimden gizlice çıktım; Harry İki uyuyordu. Ormana girip etrafta hiçbir Wug'un olmadığından emin olduktan sonra, hızla koşup havaya sıçradım. Bir rüzgâr yakaladım ve yükseklerle çıktım. Rüzgâr saçlarımin arasından ve bedenimin üstünden geçti. Sanki boruların altında uzun bir banyo yapıyor muşum gibi temizlendiğimi hissettim.

Rekor sayılabilecek bir süre içinde Delphiaların evine vardım ve neredeyse hiç ses çıkarmadan yere kondum. Duf'ın eğittiği kreta gideli çok olmuştu. Artık onun kas gücünden Duvar'ın inşasında faydalanılıyordu. Whist köpeği ortalıkta yoktu. Yavru slep ise Thansius'un arabası için eğitilene dek hâlâ ağilda tutulmaktaydı. Adar da oradaydı ve uyuyordu; bacağı yerdeki kazığa zincirliydi. Ama ses tellerinin ve konuşma becerisinin son ziyaretimden beri bir hayli geliştiğinden emindim.

Karanlıkta ve Noc'un cılız ışığında, birden bir sorunla karşı karşıya olduğumu fark ettim. Kitabı nereye gizlediğimi unutmuştum.

Bütün çam ağaçlarının yanından geçip kazdığım çukuru örten çam dallarının nerede olduğunu bulabilmek için yeri inceledim. Tabii, onca süre sonra dalları rüzgârla dağılmış ya da yuva yapan yaratıklar tarafından alınmış olabilir. Tam ne kadar aptal olduğuma lanet edecekken sesi duydum. Daha doğrusu *onun* sesini duydum.

“Na-naber, Vega Jane?”

Yavaşça arkama dönünce Delph’i gördüm.

“Selam, Delph,” dedim. Bana biraz daha yaklaştı. Yorgun görünüyordu ve saçları artık Değirmen’de çalışmadığı için beyaz değildi. Uzundu, dağınıktı ve kirden kapkaraydı.

Kitabımı bana uzattı.

Önce kitaba, sonra da ona baktım. Kitabı kabul etmem gerektiğinden emin değildim.

“Be-ben de seninle ge-gelebilir miyim, Vega Jane?” dedi.

VIGINTI QUINQUE

Yanar Döner Duvar

Bana doğru yürüyüp kitabı daha da kaldırdı. “Bataklık’a demek istemiştım,” dedi yüksek sesle.

“Lanet Bataklık’ı dediğini biliyorum,” dedim sert bir sesle en sonunda konuşmayı başarak. “Bunu Pelinotu’nda bütün Wugların duyabileceği bir sesle söylemene gerek yok. Onu nerede buldun?”

Daha alçak bir sesle “Ka-kazdığın çu-çukurda,” dedi.

“Çukuru nasıl öğrendin?”

“Se-seni izledim.”

“Onu okudun mu?” diye sordum fısıldayarak.

“Hepsini de-değil. Ama bir Wu-Wug’un oraya na-nasıl gi-gideceğini söylemi-miyor,” dedi. Belime baktı. Daha doğrusu, belimdeki zincire baktı. “U-uçabiliyorsun,” dedi. “O şey sayesinde mi?”

Öfkelendiğimi hissettim. “Çok mantklı konuşuyorsun doğrusu, Delph. Daha önceleri rol mü yapıyordun? Rol yaptıysan, hayatımda tanıdığım en kıt akıllı kişinin.”

Bir adım geriledi. Yüzünün ifadesinden ne kadar gücendiğini anladım. “İ-istediğim zaman konuşabiliyorum, Vega Jane. A-Ama burası ka-karışıyor.” Başını göstererek bir kütüğün üstüne oturdu ve elindeki kitapla çaresizlik içinde bana baktı. Ne kadar üzgün olduğunu görünce öfkem dindi. “B-bunu nerede buldun?”

“Quentin Herms’in kulübesinde. Bunu o yazmış.”

“Ya-yani, Ba-Bataklık’a gitmiş mi?”

“Sanırım.”

“O-o zaman... Ba-Bataklık...”

Bir şerit kadar birbirimize baktık, ama bir şey demedik.

Kitabı kaldırdı. “Al bunu,” dedi. Ben de aldım. “Ba-Bataklık’ın haritası yok,” dedi.

“Bende var.”

“Nerede?”

“Güvenli bir yerde.” Yanına oturdum. Cevabını en çok öğrenmek istediğim soruyu sormak için kusursuz bir andı ve bunu sormaya niyetliydim. “Bir içgörü yaşadım. Anlatmamı ister misin, Delph?”

“İ-içgörü mü? Mo-Morrigone gibi mi?”

“Ondan daha kesin bir şey görmüş olabilirim. Zamanda geriye gittim. Anlıyor musun?”

Dudaklarını sessizce oynatarak *zamanda geriye gittim* dediğini gördüm. Ama bunu idrak etmişe benzemiyordu. “Na-nasıl yani? Ufacık olduğun za-za-mana mı?”

“Ondan da öncesine. Çok genç olduğum zamana gittiğimde, orada birisini gördüm, Delph. Seni gördüm.”

Bu sözlerim onu cidden şaşırtmış ve korkutmuştu. “Öyle mi?”

“Seni Morrigone’un evinde gördüm.”

Hızla başını salladı. “O-oraya hiç gi-gitmedim.”

“Seni onun evinden kaçarken gördüm. Çok korkmuşsun, Delph.”

Elleriyle kulaklarını kapattı. “Ha-hayır, öyle bi-bir şey olmadı.”

“Morrigone’u da gördüm. O da korkmuştu.”

“Do-Doğru değil,” dedi Delph.

“Sanırım, ne gördüğünü biliyorum.”

“Ha-hayır... Hayır,” diye ağlamaya başladı.

Elimi sarsılan omzuna koydum. “Kırmızı ışık mıydı? Bana kırmızı ışıktan söz ettiğini hatırlıyor musun? Morigone’un saçlarından mı söz ediyordun? Kırmızı ışık onun saçları mıydı?”

Delph başını şiddetle hayır der gibi sallıyordu. Kaçacağından korktum. Ama bunu yaparsa peşinden uçacağıma yemin ettim. Onu yakalayıp gerçekleri anlattıracaktım. Bunları bilmem gerekiyordu.

“Oradaydı, değil mi? Büyükbabam? Onun evinde miydi? Olay’ını mı yaşıyordu? Orada oldu, değil mi?” Omuzlarını sarstım. “Öyle değil mi, Delph? Söyle!”

“Oradaydım, Vega Jane!” diye bağırdı.

“Morigone’la mı? Büyükbabam da orada mıydı?”

Evet der gibi başını salladı.

“Neden oradaydın? Neden? Bunu bana söylemen gerek.” Onu tekrar sarstım. “Söyle!”

Acı çekiyormuş gibi suratını ekşitti. İki büklüm oldu, ama onu kaldırdım. Aklımı yitirmek üzereydim. Bilmem gerekiyordu. Canını acıtsam da umurumda değildi. Tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu biliyordum. Gerçeğin tamamı olmasa da, hiç olmazsa bir kısmını öğrenmem gerekiyordu. Hemen, o şeritte bilmeliydim.

Suratına bir tokat attım. “Söyle!”

“Ba-bam ona ye-yeni bir whist kö-köpeğini eğitip ve-vermişti. O-onu görmeye gitmiştim. Ha-Harpie. Onu ço-çok severdim.”

“Sonra ne oldu?”

“Ha-Harpie’nin se-sesini duyar gi-gibi oldum. İ-İçeri baktım.”

“İçeri girdin mi?”

Evet der gibi başını salladı. Suratını acı içinde buruşturmuş ve gözlerini yummuştu. Kolunu sıkıca tuttum. Devam etmesini istiyordum. “O-orada bir Wug yoktu. Ha-Harpie de yoktu.”

“Devam et, Delph. Devam et.”

“Bi-bir ses duydum. Hâlâ hiçbir Wug yo-yoktu. Yu-yukarı çıktım. Ko-korkmuştum.”

“Sadece altı seanstın, Delph. Ben de olsam korkardım.” Sesimi alçaltıp onu korkutmamaya çalışıyordum.

“O-oraya yaklaştım ve o-onları du-duydum. Ta-tartışıyorlardı.” En sonunda onu zorlayan şeyi söylemeyi başarmıştı.

“Büyükbabam ve Morrigone mu?”

Bir şey demedi. Omuzlarını tekrar sarstım. “Onlar mıydı?”

“Bu-bunu yapamam. Ve...”

“Onlar mıydı?” diye bağırdım. Suratını tutup kendiminkine yaklaştırdım. “Bana bak, Delph. Bana bak!” diye bağırdım.

Gözlerini açtı. “Büyükbabam ve Morrigone muydu?”

“Evet,” dedi güçlkle. Gözlerinden yaşlar aktı.

“Başka bir Wug da var mıydı?” Başını salladı. “Harika. Devam et, Delph.”

“O-onların ta-tartışması beni ko-korkuttu. Ama... Ama be-belki onlara yardım edebilirim di-diye düşündüm. Be-belki sakinleşirlerdi. Ba-bamın hayvanları sa-sakinleştirdiği gibi.”

“Ben de aynı şeyi düşünürdüm, Delph,” dedim. “Onları sakinleştirmeye çalışırdım. Yardım etmeyi denerdim.”

Hiçkırığında ona bunları zorla hatırlattığım için kendimi kötü hissettim, fakat bu işi yapmanın başka bir yolu yoktu. Başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Gözlerime baksın diye onu sarstım.

“Şimdi susamazsın. Anlatman gerek. Buna mecbursun.”

“O-orada iki ka-kapı vardı. İlki bo-boştu.”

“Ya ikincisi?” dedim. Sesim boğazımdan güçlkle çıkıyordu.

“Onu gö-gördüğümde...” Sustu ve inler gibi sesler çıkarmaya başladı. Onu tekrar kaybedeceğimi sandım. Ama bu sefer bağırmadım ve vurmadım.

“Seni çok korkutan bir şey gördün. Öyle değil mi?”

Korkuyla başını salladı. “Bi-birlerine ba-bakıyorlardı.”

“Morrigone kızgın gibi miydi? Öfkeli miydi? Büyükbabam onu sakinleştirmeye mi çalışıyordu?”

Verdiği yanıt beni afallattı. “Hayır, ta-tam aksine, Ve-vega Jane. Ko-korkmuş olan Mo-Morrigone’du. Büyükbabanı o sa-sakinleştirmeye çalışıyordu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ona ne diyordu?”

Delph içine titrek birkaç nefes çekti, bedeni her seferinde sarsıldı. Onu iyi tanımıyor olsam, hastalandığını düşünebilirdim. En sonunda, titremesi kesildi, gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Gözlerinin içine baktı. Surat ifadesi gayet netti. Acı hissetmiyordu.

“Gitme diyordu. Lütfen, gitme diyordu.”

“Büyükbabam ne dedi?”

“Gitmesi gerektiğini söyledi. Denemesi gerektiğini anlattı. Bunu yapmalıydı. Tekrar tekrar aynı şeyi söyledi. Çok korkunçtu. Rüyalarımda bunu duyuyorum...” Yine sustu.

“Gitmek mi? Nereye?” dedim istemeden sert bir sesle.

Delph bana baktı. Suratı kireç gibiydi, Noc gibi görünüyordu.

“Söylemedi. Sonra, bir şey oldu.”

“Kırmızı ışık mı?”

Suratında o kadar büyük bir korku ifadesi belirdi ki, haline acıdım. “Ateşti. Hiç görmediğim gibi bir ateş. Canlı gibiydi... Virgil’in etrafını bir yılan gibi sarıp onu yuttu. Sonra... Havaya yükseldi. Ardından da... Şey... Gitti. Ses bile çıkarmadı.” Durup ileriye baktı. “Hiç ses çıkarmadı,” dedi fısıldayarak.

İçime güçlükle bir nefes çektim. Delph’in anlattığı şey annemle babamın da yaşadığı bir şeydi. Ebeveynlerim gözlerimin önün-

de Olaylarını yaşamışlardı. Görmüştüm! Keşke bunun ne olduğunu biliyor olsaydım.

Çok şaşkın bir halde duruyor olmalıydım ki Delph ancak omzumu tutup beni sarsınca kendime geldim.

“Vega Jane, iyi misin?”

Konuşamadım.

“Vega Jane?” dedi panik içinde.

Aklım o anıya gitti. Annemle babamı yutan alevleri görebiliyordum. Bir Olay. *Lanet olsun, onların Olay’ına şahit olmuştum.*

“Vega Jane?” Beni o kadar sert bir biçimde sarstı ki az kalsın yere düşecektim.

Nihayet ona bakmayı başardım. “Özür dilerim, Delph. Sonra ne oldu?” dedim boğuk bir sesle. Annemle babamı alevlerin yutduğu o dehşet verici an hâlâ gözlerimin önündeydi.

Durup dudaklarını yaladı. “Sonra kaçmaya başladım. Çünkü Morigone beni gördü.”

“Nasıldı?”

“Beni yakalasa öldürecek gibiydi. Hiç o kadar hızlı koştuğumu hatırlamıyorum. Ama benden daha hızlı koşuyordu. Ben daha kapıya varmadan oradaydı. Sonra, o şey oldu.”

“Ne oldu?”

“Kırmızı ışık.”

“Kırmızı ışığı büyükbabamla gördüğünü sanıyordum. Alevlerden söz ettiğini sanmıştım.”

“Hayır. Kırmızı ışık... Kırmızı ışık benimle ilgiliydi, Vega Jane.”

Morigone’un evine gittiğim zamanları düşündüm. Beni görüp elini salladığında mavi renkli bir ışık görmüştüm.

Delph’e baktım. “Delph, gördüğün ışığın *mavi* olmadığına emin misin?”

Başını salladı. “Kırmızıydı, Vega Jane. Kırmızıydı. Ateş gibiydi.”

“Sonra ne oldu?”

“Zihnim bulanır gibi oldu. Ama hâlâ koşuyordum. Koşmaya devam ettim ve... O kadar. Sadece koştum.” Bana baktı; suratı anlattıkları yüzünden iyice solmuştu. “Neden ışığın mavi olup olmadığı sordun?”

“Çünkü Morigone bana elini salladığında, ışık o renkti.”

Bunu duyunca korkudan ne yapacağını şaşırdı. “Sen orada mıydın?”

“Bunu hatırlamıyordum, Delph. Bunu gördüğüm ana dek hatırlamadım.”

“Peki neden sadece bir kısmını hatırlıyorum?”

“Mavi ve kırmızı ışık arasındaki fark yüzünden olabilir,” dedim. Ben de en az onun kadar tükenmiş durumdaydım. İkimiz de mil-ler boyunca koşmuş gibiydik.

Aklımdan başka bir şey daha geçiyordu. Morigone’a evine daha önce gittiğimi söylediğimde, bir anda gerilip şüpheyile bana bakmıştı. Artık nedenini biliyordum. Onca seans önce, çıldırmış gibi dışarı koşup bana mavi ışık fırlattığını ve gördüklerimi unutmamı sağladığını hatırladığımı sanmıştı. Aklıma bir şey daha gelince dikkatle Delph’e baktım.

En sonunda “Ne oldu, Vega Jane?” dedi.

“Delph, artık kekelemiyorsun.”

Bu sözlerim onu sarstı; ağzı açık kaldı ve suratına ağır ağır bir gülümseme yayıldı. “Haklısın.” Daha da çok gülümsedi.

“Peki neden?”

“Artık sözcükler karmaşık değil, Vega Jane.” Başına dokundu. “Yani, burada.”

Kolunu tuttum. "Üstündeki ağırlık kalktı artık, Delph. Bir daha kekeleyeceğini sanmıyorum. Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm. Çok özür dilerim, Delph, çünkü sen benim arkadaşısısın. Tek arkadaşısısın."

Önce bana, sonra göğ'e baktı. Noc ışığının altında, küçüklüğüne dönmüş gibiydi. Hiçbir tasası olmadan ormanda yanımda koştuğu hali gibi görünüyordu. Ben de öyleydim.

Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Yaşlı olmadığımız halde, *içimizde* taşıdığımız şeyler yüzünden yaşlı sayılırdık. Bana baktığında, ifadesini görüp ağlamak istedim.

Elime dokundu. "Sen de benim arkadaşısısın. Seni bütün Wuglara yeğlerim."

"Bunları birlikte atlattığımıza memnunum, Delph." Duraksadım, ama sonra söylemeye karar verdim. "Annemle babam Olaylarını yaşadı. Onları gördüm. Artık Bakım'da değiller. Gittiler."

Dehşet içinde bana baktı. "Ne?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Anlatmaya devam ettim. "Alevler onları yuttu. Tıpkı senin anlattığın gibiydi, Delph. Onlara ne olduğunu bilememiştim, ama artık anlıyorum."

"Bunu görmene üzüldüm, Vega Jane."

"Ben de senin gördüklerine üzüldüm." Hâlâ elimde olan kitaba baktım. "Ya Aykırılar? Kitapta onlar da var mı?" diye sordum.

Bana bakıp başını salladı. "Aykırılar mı? Saçmalıktan başka bir şey değ'il."

Kaşlarımı kaldırdım. Onunla aynı fikirdeydim, fakat onun görmediği çok şey görmüştüm. "Neden?"

"Aykırılar orada olsalardı, hiç beklerler miydi? Biz Wugların Duvar'ı inşa etmesini beklerler miydi? Hiç sanmam."

"Ama Duvar'ın inşasına sen de yardım ediyorsun," dedim.

“Başka ne yapabilirim ki?” dedi çaresizlik içinde. “Yardım etmezsem beni Valhall’a yollayabilirler.”

“Quentin’in yakalanması için ödülü bu yüzden koydular,” dedim. Bunu o anda fark etmiştim.

“Neden? Nasıl yani?” dedi.

“Sadece Olay’ını yaşadığını veya bir gudubetin onu yediğini söyleyemezlerdi. Çünkü o zaman Aykırılardan söz etmek için nedenleri olmazdı.”

Delph neden söz ettiğimi hemen anladı. “Duvar’dan da öyle. Bunlar birbirini zincirleme takip eden şeyler.”

“Evet,” dedim. Yürüttüğü mantık beni etkilemişti. Koca yürekli, kıt akıllı Delph gitmiş, yerine güçlü bedenli ve akıllı Delph gelmişti. Her ikisine de ihtiyacı olacağından emindim. Hayatta kalmak için bunlar işine yarayacaktı. Delph’e söyleyeceğim şey, onun kulağına düşünülmeden söylenmiş bir şey gibi gelebilirdi, ama John gittiğinden beri zihnimin bir parçasının bununla meşgul olduğunu biliyordum.

“Delph?” dedim yavaşça.

“Ne?”

“Benimle Batakılık’a gelip gelemeyeceğini sormuştun ya?”

Bakışlarını benden ayırmadı. “Doğru. Sordum.”

“Neden Pelinotu’ndan ayrılmak istiyorsun? Bildiğin tek yer burası.”

Ofladı. “Vega Jane, burada ne var ki? Hem Batakılık’ın ardında bir yer olmadığını kim söyleyebilir? Oraya hiçbir Wug gitmemişse, başka bir şey olmadığını nereden biliyorlar? Bana bunu söyle. Şimdi de o lanet Duvar’ı mı inşa ediyorlar? Daha neler!”

O şeritte onunla o kadar gurur duydum ki, onu öpmek istedim. “Bence Duvar’ı Aykırılar’ı buradan uzak tutmak için inşa etmiyorlar, Delph. Bence...”

“Bizleri burada tutmak için inşa ediyorlar,” diye lafımı tamamladı.

“Konsey bize yalan söyledi. Krone, Morrigone, hatta Thansius bile,” dedim alçak bir sesle.

Dalgın dalgın başını salladı. “Seninle birlikte Bataklık’a gideceğim, Vega Jane. Annemin mezarı üstüne yemin ederim ki gideceğim.”

“Tamam,” dedim. “Bunu ciddi ciddi yapacaksak, bir planımız olmalı.”

Bana baktı. “Ne gibi?”

Belimdeki Kader’i elledim. “Bir kere, senin de uçmayı öğrenmen gerek.”

Dehşete kapıldı. “Uçmak mı? Yukarıda mı?” dedi göğü işaret ederek.

“Eh, uçmanın anlamı gökte olmak, öyle değil mi, Delph?”

İri ellerini itiraz eder gibi kaldırdı. “Asla. Yapamam, Vega Jane. Ben... Uçmak için *fazla* iriyim.”

Ayağa kalkıp onun da kalkmasını işaret ettim ve sırtımı ona döndüm. “Belime sarıl.”

“Ne?” Suratı kızardı.

“Bana sarıl, Delph. Sonra da sıkı tutun.”

“Lanet olsun,” dedi ama belime sarıldı. Onu hayatım boyunca tanıdığım halde, bana sarıldığında ne kadar iyi olduğuna yine de şaşırdım.

“Daha sıkı sarıl, Delph. Düşmeni istemiyorum.”

Belime o kadar sıkı sarıldı ki, nefes alamadım. “O kadar da sıkı değil!” diye bağırdım. Ellerini biraz gevşetti. “Şimdi, ben üç deyince birlikte sıçrayacağız. Bir... İki... Üç.”

Aynı anda yukarı sıçradık. Bir anda göğe yükseldik. Delph’in bana yine sıkıca sarıldığını hissettim. Kendimi biraz öne verip

onun sırtımda kalmasını sağladım. Yerden sadece otuz metre kadar yükseldik. Rüzgâr üstümüzden sert bir biçimde esiyordu.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Delph tekrar.

Arkama bakınca gözlerini yumduğunu gördüm. “Delph, gözlerini aç. Manzara buradan harika görünüyor.”

Gözlerini açıp ileriye baktı. Elleri yine bir parça gevşedi. Az önce taş gibi kesilen bedeninin de rahatlamaya başladığını hissettim.

“Çok güzel,” dedi hayranlıkla.

“Evet, öyle. Aşağıya bakma. Biraz alışmak gerekiyor ve...”

Bunu söylemem bir hata oldu. “Aşağıya bakma” dediğim anda, Delph doğal olarak aşağı baktı. Elleri belimi demir pençeler gibi sardı, bedeni gerildi ve çığlık atıp yana savruldu. O böyle yapınca hızla aşağıya inmeye başladık. Büyük bir hızla yere gidiyorduk. Bir anda, daha önceden sırtımda bir Wug’la hiç uçmadığımı düşündüm.

Kontrolü tamamıyla kaybetmiştik. Delph bir çığlık attı. Ben de bağırdım. Yere birkaç metre kala elimi geriye uzattım ve suratına bir tokat attım. Derhal debelenmeyi kesti. Kontrolü tekrar kazandım, yukarı fırladım ve bu sefer daha kontrollü bir biçimde aşağı gittim. Yere çok düzgünce inemedik, ama en azından yerdeydik. Boylu boyunca yatarken ona baktım.

“Bizi az kalsın öldürecektin,” diye onu azarladım. Sonra ilk uçuşumda nasıl olduğumu hatırlayınca öfkem dindi. En azından yere çakılmamayı başarmıştım. Ona sadece uçmanın nasıl bir şey olacağını göstermek istemiştım. Ayağa kalkıp onun da kalkmasına yardım ettim. “Benim hatamdı, Delph. Bir dahaki sefere daha iyi olacak.”

Ondan Cletus Loon’la yakın arkadaş olmasını istemişim gibi baktı. “Bir dahaki sefere mi?” dedi hayretle. “Bir dahaki sefer olmayacak, Vega Jane.”

“Bataklık’ı aşmak istiyor musun?” dedim. Bir şeyler mırıldandı, ama yanıt vermedi. Devam ettim. “Bataklık’ın bir kısmının veya tamamının üstünde uçarsak, orada ne olduğu konusunda endişelenmene gerek kalmaz.”

Beklentiyle ona baktım ve postalımın ucuyla yeri eşeledim. Delph gözlerini kırptırdı, bunun ne demek olduğunu bir süre sonra anladı, “Bir daha deneyelim o zaman, Vega Jane!” dedi. “Haydi!”

VIGINTI SEX

Eğitim Zamanı

Sonraki iki gece boyunca uçma alıştırması yaptık. Daha doğrusu Delph bana sıkı sıkı tutunurken uçtuk. En sonunda Kader'i çıkarıp ona verdim. Bir amarokla karşılaşmış ürkek bir Wug gibi kaçmak için arkasını dönmeye yeltendi.

"Denemen gerek, Delph," dedim.

Bana döndü. "Neden? Bunu sen uçurabiliyorsun. Yapmam gereken tek şey sana tutunmak."

"Nelerle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Bunu nasıl yapacağını bilmenin faydası olabilir." Yine de tereddüt ediyordu. Ben, "Buna mecbursun, Delph. Benimle gelmek istiyorsan denemelisin," diyene dek bu hali devam etti.

Temkinli bir şekilde Kader'i benden aldı. Zinciri daha uzun olsun diye açmıştım. Delph'in beli benimkinden kalındı. Beline sarmasına yardım ettim ve kendi yaptığım metal bir kancayla tutturdum.

Orada öylece durdu. "Şimdi ne yapacağım?" dedi.

"Ne mi yapacaksın?" dedim şaşkınlıkla. "Delph, ne kadar süredir benimle uçuyorsun? Ben ne yapıyorum?"

"Ya koşup havalanıyorsun ya da sığıyorsun," dedi hemen.

"O halde senin de öyle yapman gerekmez mi?"

"Koşayım mı, sığrayayım mı?" dedi tereddütle.

Erkekler. Onları suyun yanına götürüp nasıl içeceklerini göstermeniz gerekiyordu.

“Fark etmez. Birini seç işte.”

“Havalanınca ne olacak?”

“Bunu sana göstermiştim, Delph. Nasıl hangi yöne gitmen gerektiğini biliyorsun. Nasıl yere konacağını da. Benim yaptığım gibi yap.”

Geri geri gitti, koşmaya başlayıp sıçradı. Dümdüz ve hızlı bir biçimde uçtu. Dosdoğru kocaman bir çalılığa yöneldi. Yandan koşup çalılıktan onu çıkardım. Öksürdü. Sert yapraklar suratını çizmişti.

“Yapamıyorum, Vega Jane. Boyum çok uzun. Ayaklarım yere ait.”

“Hayır, yapabilirsin,” dedim kararlılıkla. “Şimdi, koştuktan sonra sıçra, başını ileriye, omuzlarını öne uzat. Böylece bir çalılığa çarpmazsın. Dönmek için omzunu istediğin yöne çevir. Daha yükseğe çıkmak için, başını yukarı kaldır. Aşağı inmek için başını ve omuzlarını aşağıya çevir. Tam yere konmadan önce de bacaklarını yere uzat ki ayaklarının üstüne basabilesin.”

“Kafamı yaracağım.”

“Olabilir. Ama yararsan, ben seni iyileştiririm. Sonra yeniden deneyebilirsin.”

Şüpheyle bana baktı. “Yarılan başları iyileştiremezsin.”

Pelerinimin cebinden Engerek Taşı’nı çıkarıp suratının önünde salladım ve güzel şeyler düşündüm. Sıyrıklar derhal kayboldu. Korkuyla geriledi.

“O da ne?” dedi heyecanla.

“Şifa veren bir şey, Delph. Sıyrıkları ve yarılan başları iyileştiriyor. Hemen hemen bütün yaralanmaları iyileştirebiliyor.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim, ama yarılan başları daha önceden iyileştirmiştim.

Delph dördüncü denemesinde havalandı, çeyrek mil kadar uçtu. Biraz dengesini kaybeder gibi oldu ama sonra yanıma doğru uçup yere kondu. Hem de ayaklarının üstüne basmayı başardı. Başarısı onu çok heyecanlandırmıştı; beni kucakladığı gibi o kadar hızlı kendi etrafında çevirdi ki kusacağımı sandım.

“Başardım, Vega Jane. Artık bir kuş gibiyim.”

“Çok iyi bir kuşsun,” dedim, “ama üstüne kusmadan önce beni yere bırak.”

Ona Dizginsiz’i göstermeye karar verdim. Eldivenimi takıp pelerininimden cebinden kısa mızrağı ilk çıkardığımda bundan pek etkilenmedi. Sadece on santim uzunluğunda olduğundan ona hak verdim. Ama düşüncelerimi odaklayınca ve Dizginsiz’den gerçek uzunluğuna geri dönmesini isteyince, elimde normal haline geldi ve büyüleyici altın rengine büründü.

Delph, “Bunu nasıl yaptı, Vega Jane?” diye bağırdı.

“*Nasıl* yaptığı önemli değil, Delph,” dedim. “Sadece ihtiyacım olduğunda bunu *yapabiliyor* olması önemli.”

Mızrağı almak için elini uzattığında onu engelledim. “Sadece bununla tutabilirsin, Delph,” dedim eldiveni gösterip.

“Eldivensiz dokunursan ne olur?”

“İkimizin de bunu öğrenmek istediğini sanmıyorum.”

Eldiveni takıp Dizginsiz’i aldı. Dokuz metre uzaklıktaki bir ağacı işaret ettim. “İçinden Dizginsiz’in şu ağaca saplanmasını dile. Sonra onu normal bir mızrak gibi fırlat,” dedim.

Delph tereddüt edip suratını buruşturdu. Güldüğümü belli etmemeye çalıştım; o haliyle komik görünüyordu. Nişan aldı ve mızrağı fırlattı.

Dizginsiz birkaç metre uçup toprağa saplandı. Delph gülümseyerek bana baktı. Vay canına. Yaptığı tek şey bu mu? Komik.”

Eldiveni alıp taktım, Dizginsiz'i elime aldım ve ne yapmasını istediğimi düşünüp fırlattım. Mızrak hedefi bulunca ağaç bir anda parıldayıp yok oldu. Elimi öne uzatınca, Dizginsiz Duf'ın eğittiği avcı şahinler gibi elime geri geldi.

Mızrak ağaca isabet ettiğinde Delph korkup kendisini yere fırlatmıştı. Başını kaldırdığında ona yeteri kadar buyurgan bir ifadeyle bakmaya çalıştım. "Hayır, işte *bunu* yapıyor, Delph! Gördün mü!"

Delph kısa sürede Dizginsiz'le her şeyi vurmaya öğrendi. Batakılık'tan geçmeye kalkıştığımızda bunun gerekli olacağından emin değildim, fakat olmayacağından da değildim.

O gece geç saatte, ikimiz birlikte evimde ufak bir ateş yakttık. Harry iki de ayaklarımızın dibinde uyuklamaya başladı. Kararımı verip ayağa kalktım ve, "Bir şey görmem gerekiyor," dedim.

"Neyi?"

Pantolonumu indirdim.

Suratı pancar gibi olurken, hemen başını çevirip, "Vega Jane!" diye bağırdı.

Buna aldırış etmeden eski püskü gömleğimi kaldırıp kollarımı sıvadım, karnımı ve kollarımı da açıkta bıraktım. "Bak, Delph. Bu-
raya bak."

"Lanet olsun, Vega Jane," dedi titrek bir sesle. "Delirdin mi?"

"Düşündüğün gibi değil, Delph. İç çamaşırlarım üstümde. Bana bak!"

Ağır ağır başını bana doğru çevirdi. Bakışları bacaklarımda, karnımda ve kollarımda dolandı. Hayretten ağzı açık kaldı. "Noc aşkına! Bu da ne böyle?"

"Batakılık'ın haritası. Quentin Herms bunu benim için kulübesine bıraktı. Bir parşömene çiziliydi. Ama onu yanımda gezdirmeye korktuğum için mürekkeple tenime çizdim."

Bana yaklaştı. “İzleyeceğimiz yol bu mu?”

“Evet. Hepsini ezberledim, Delph. Senin de bunu yapman gerek.”

“A-ama senin şeyine... Wu-Wugluğuna bakmam gerekecek,” diye kekeledi yine başını çevirip.

Kaşlarımı çattım. “Evet, bakman gerekecek, Delph. Gitmek istiyorsan tabii. Böylece, her ihtimale karşı ikimiz de yolu bilebiliriz.” Batakılık kitabını gösterdim. “Bizi orada neyin beklediğini çok iyi biliyorsun.”

Sonraki otuz şerit boyunca Delph tenimdeki işaretleri incelerken, ben de ona Batakılık haritasını anlattım. Yönler beynine kazınana dek, kaç gece sürerse sürsün bunu yapacaktım. Aradan şeritler geçerken Delph’in gözleri ağır ağır kapandı. Çok geçmeden, oturduğu yerde horlamaya başladı. Gömleğimi indirip pantolonumu çektim ve evdeki diğer tek sandalyeye oturup Batakılık’la ilgili kitabı karıştırmaya başladım.

Harry İki, ayaklarımın dibinde biraz mızıldandı. Ona baktığımda kötü bir rüya görüyor olabilir, diye düşündüm. Köpeklerin rüya görebildiklerinden emin değildim, ama neden olmasın diye aklımdan geçirdim. Hem zaten Harry İki, çok özel bir köpekti.

Kitaptaki sayfaları ağır ağır çevirirken elimden geldiğince bilgi edinmeye çalıştım. Quentin Herms, aynen Bacalar’da yaptığı güzel işler gibi, Batakılık’ı da özenle anlatmıştı ve o sayfalarda anlattıkları ve yeniden yarattığı şeyler hiç de hafife alınacak gibi değildi. Neredeyse her parşömen parçasının üstünde sizi öldürebilecek bir şeyden söz ediyordu. Üç iri beden birleşiminden oluşan bir yaratık gibi... Bu bedenleri birbirinden ayırabiliyordunuz, ama kitap şu uyarıyı da yapıyordu: “*Bu yaratığın bir kısmını yok etmesine rağmen, bunun bir zafer kazanmak olmadığını unutan Wug’a yazıklar olsun.*”

Ama bazı faydalı yaratıklar da vardı; bunlardan biri Hob denen bir yaratıktı ve her ışıktaki ona bir hediye verdiğiniz müddetçe size yardım ediyordu. İşini biliyormuş, diye düşündüm içimden. Bu yaratık para karşılığında iyilik yapıyordu!

En sonunda kitabı kapatıp ateşe baktım. Yanan odunlardan biri dikkatimi çekti. Gövdesi kırmızılaşmıştı ve alevler yüzünden neredeyse şeffaf görünüyordu. Büyükbabam ve annemle babam da alevler tarafından yutulmuştu.

Ama alevleri yaratan kişi büyükbabamdı. Oradan gitmek isteyen oydu. Morrigone ise ondan kalmasını istemiş, büyükbabam yine de gitmişti. Annemle babam da öyle. Belki onlar da artık gitmek istedikleri için gitmişlerdi. Bu da bizi terk etmeyi tercih ettiklerini gösteriyordu. Hayır, bizi değil. *Beni*.

Eh, Pelinotu'ndan kaçabilmek için alevlerin içine atlayamazdım, fakat Bataklık'ı aşmayı deneyebilirdim. O an için kafayı buna takmıştım. Pelinotu'ndan gitmek, büyükbabamı ve annemle babamı bulmak.. Çünkü onlar ölmemişlerdi. Sadece, artık Pelinotu'nda değillerdi. Başka bir yerde olmalıydılar.

O sırada içimi başka bir duygu kapladı. Taş zemine oturdum ve hemen hemen hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Ağlamaya başladım. İleri geri sallandım. Her yanıma acıyordu. Sanki alevler benim de etrafımı sarmış ve beni de yutmuşlardı. Tenim yanıp kavrulmuş gibi acı çekiyordum. O kadar şiddetle ağlıyordum ki, nefes almaya çalışıyordum. Onca seans beklemiş, içimdeki her şeyi o anda serbest bırakmaya karar vermiş gibiydim.

Onu hissedince irkildim.

İri kollarını etrafıma dolamıştı. Gözlerimi açtım ve Delph'in yanıma oturduğunu, bana sarılarak benimle birlikte ağlamaya başladığını gördüm.

Harry İki de uyanmıştı. Sessizce yanımıza gelmişti ve burnuyla elimi yokluyordu. Ona bakmamı istiyordu. Muhtemelen beni teselli ediyordu.

Ama insanın tüm ailesi onu terk ettiğinde teselli bulmak güçtü.

Hem de kendi seçimleriyle terk etmişlerse...

“Her şey yolunda,” dedi Delph kulağıma. ılık nefesi tenimi gıcıkladı. “Her şey yolunda,” diye mırıldandı yine.

Onu duyduğumu belli etmek için eline dokundum. Ama her şey yolunda olmayacaktı.

Hiçbir şey bir daha yolunda olmayacaktı.

Ne olursa olsun oradan gidecektim, çünkü Pelinotu’nda birçok şey olduğu halde, gerçeklerin bunlara dahil olmadığını anlamıştım.

Benim ihtiyacım olan şey ise gerçeklerdi.

Elimde başka hiçbir şey kalmamıştı.

VIGINTI SEPTUM

Son Düello

Bir ışıktta, Pelinotu'nun çakıl taşlı High Sokağı'ndan geçerek Bacalar'a giderken onu gördüm. Sokaktaki iki binanın birbirine bakan ön cephelerindeki metal kancalara kalın bir halat takılmış, bu halata da kumaştan yapılmış bir pankart asılmıştı. Pankartta şöyle diyordu: *Selamlar, Wugmortlar. Bir sonraki Düello iki hafta sonra sahada düzenlenecektir. Birincilik ödülü beş yüz paradır. On beş ile yirmi dört seans arasındaki tüm sağlam erkek Wugmortların katılması gerekmektedir.* Bunun altında da o gece köy meydanında bir toplantı düzenlenip daha ayrıntılı bilgiler verileceği ve tüm Wugmortların katılması gerektiği söyleniyordu.

Düellolar seansta iki kere düzenlenirdi ve güçlü erkekler Pelinotu'nun merkezine yakın geniş bir sahada birbirlerine karşı yarışarlardı. Delph sadece on altı seans olduğu halde, sonuncusu da dahil olmak üzere üç düelloyu da kazanmıştı. Bu kez vaat edilen para ödülü inanılmazdı. Halbuki ben kendimi bildim bileli bir Düelio'da kazanılan ödüller sadece erkek bir Wugmort'u başının üstüne kaldırmış bir diğer erkeğin metal bir biblosu ve bir avuç parayla sınırlı olmuştu. Delph yine kazanır mı, diye düşündüm. Onun ve Duf'ın beş yüz paraya kesinlikle ihtiyacı vardı.

Bir süre pankarta baktım. Duvar'ın inşası için hazırlıklar devam ettiğinden, düellonun ertelenebileceğini düşünmüştüm. Er-

kek Wuglar dur durak bilmeden çalışıyor ve birbirleriyle yarışıyorlardı, ancak bunların benimle pek ilgisi yoktu.

Bacalar'a bir şerit geç kaldım, fakat kimse bir şey demedi. Üstümü değiştirerek iş istasyonuma gidip işlerimi yapmaya koyuldum. Etrafımda benim gibi Bacalar'da kalan birkaç Wug daha vardı. Mırıldanmalarından, kaçamak bakışlarından ve Daktililerden birinin görkemli kaslarını esnetmesinden Düello'dan haberleri olduğunu ve rakiplerini belirlemeye çalıştıklarını anladım. Oradaki tek dişi ben olduğumdan hiçbiri bana bakmıyordu.

Daha sonra işlerimi tamamladım ve diğerleri gittikten sonra dolapların bulunduğu odada üstümü değiştirdim. Gömleğimin ucunu kaldırıp dümdüz karnıma baktım. Haritanın bazı kısımları o kadar silikleşmişti ki, o ana dek birkaç kere tekrar mürekkeple üstünden geçmek zorunda kalmıştım. Haritayı Delph'in de ezberlemesi gerektiğinden tekrar parşömene çizmeye karar vermiştim. Zaten çıplak karnıma ve bacaklarıma bakması beni biraz utandırmıştı. Bazen bakışlarının haritadan çok tenime kaydığını görebiliyordum.

Ofisinin önünden geçerken kapı açıldı ve Domitar dışarı çıktı. Bu da iyi oldu, çünkü aklımda bir şey vardı ve yanıtını onun bilebileceğini düşünüyordum.

"Morrigone bana büyükbabasının benim büyükbabamla birlikte Konsey'de görev yaptığını söyledi," dedim. "Büyükbabamın Konsey'de olduğunu bilmiyordum."

"Tarihimizin çok dengesiz bir dönemiydi."

"*Dengesiz*. Öğrenme'de bize anlattıkları Canavarlar Savaşı'nı mı kastediyorsun? O savaş büyükbabam bile doğmadan önce gerçekleşmiş."

Domitar bir şey diyemediği için öfkelenir gibi oldu. "Uyuyan köpekleri uyandırma. Böylesi daha iyi."

“Uyuyan köpeklerin Hel’e kadar yolu var, Domitar. Gerçekleri duymak istiyorum.”

Dönüp deliğine kaçan bir tavşan gibi ofisine girdi. Ya da atık su borusuna kaçan bir sıçan gibi...

O gece daha sonra, yanımda Harry İki’yle birlikte köy meydanına gidip büyük kalabalığa karıştım. Merdivenleri kaba saba kerestelerden oluşan ahşap bir platform inşa edilmişti. Bogle’ın ve arabanın çoktan orada olduğuna hiç şaşırmadım. Thansius’la Morigone’u platformda otururken görünce de öyle. Ama John’un onların yanında olduğunu görünce tepem attı. Hem de üstünde Konsey’in siyah tuniği vardı!

Birisi kulağıma “John,” diye fısıldadı.

Yanıma bakınca, Delph’i gördüm.

Evet, o John, dedim içimden. Bir yandan da sanki John değil gibi.

Neredeyse bütün Wuglar oradaydı. Roman Picus ve Silahlı Asker arkadaşları Cletus, Non ve Ran Digby komik bir şekilde bıçaklarıyla, uzun ve kısa namlulu mortallarıyla hazırola geçmişlerdi. Digby’den uzak olduğuma sevindim. O Wug’un etrafa yaydığı koku midemi bulandırıyordu. Bir dişi olarak, o toplantıya gitmemeyi düşünmüştüm, ancak merakıma yenilmiştim.

Orada olmayan tek Wug, Jurik Krone’du. Platformun önünde oturan Konsey üyelerine baktım, fakat onu göremedim. Herkesin onu görebileceği halka açık bir toplantıya gelmemesi mümkün değildi. Konsey liderliği pozisyonu için Thansius’a ne zaman meydan okuyacak acaba, diye düşündüm. Acaba daha kıdemli Konsey üyeleri bizler gibi sıradan Wuglarla birlikte aşağıda dururken, John’un platformda olması hakkında ne düşünüyorlar, diye de merak ettim. Julius Domitar da minik Dis Fidus’la birlikte oradaydı. Ezeziel muhteşem beyaz tuniğiyle meydanın en ıssız köşesinde duruyordu. Loon’un Yeri’nde

kalanlarsa kümese tıklmış tavuklar gibi meydanın diğer tarafına do-
luşmuşlardı.

Tepeden tırnağa silahlı olan Ladon-Tosh'u görünce şaşırdım. Platformun merdivenlerinde nöbet tutuyordu. Her zamanki gibi suratında çılgınca bir ifade vardı. Onunla göz göze gelmemeye gayret ettim. Nedense öyle yaptığım takdirde yok olacaktım gibi salakça bir hisse kapıldım.

Erkeklerin hepsi yorgundu ve leş gibi kokuyorlardı. Dişilerin hepsi nispeten biraz daha temizdi ve daha da yorgun görünüyordular. Onlar da Duvar'ın inşasında çalışıyorlardı; bir yandan da aileleriyle, yemek pişirmekle, temizlikle ve anne Wug olmakla ilgileniyorlardı. Tüm bunlara rağmen kalabalığın ne kadar heyecanlı olduğu fark edilmeyecek gibi değildi. Neden barizdi. Beş yüz para. Herkes buna sahip olmayı o kadar çok istiyordu ki, bu istek neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Quentin Herms'in başına koyulan ödülü kimse alamamıştı. Ama bir Wug'un *Düello'yu* kazanıp, beş yüz parayı alması bal gibi mümkündü.

Thansius hafifçe öksürüp ayağa kalktı. Ellerini havaya kaldırdı. "Hoş geldiniz, sevgili Wugmortlar. Bu gece, son Düello anonsunu yapabilmek için hepinizin buraya gelmenizi istedik. Düello iki hafta sonra ışığın ikinci yarısında başlayacak. Eminim ki duymuşsunuzdur, şampiyonun ödülü beş yüz para olacak."

Kalabalıktan mırıltılar ve fısıltılar yükseldi. Ben ise bakışlarımı kardeşimden ayırmadım. Morigone'un yanında oturuyor, ikisi bir şey konuşuyor gibiydi. John mutlu ve rahat görünüyordu. Morigone'sa ödül olarak bir dâhi kazanmış gururlu bir Öğretmen gibiydi. Derken Thansius dikkatimi derhal yine ona vermeme neden olan bir şey söyledi.

“Bu Düello diğerlerinden farklı olacak.” Duraksadı ve konuşmak için güç kazanmaya çalışır gibi bekledi. “Bu Düello’ya yirmi ve yirmi dört seans arasındaki tüm dişiler de katılacak.” Sonra bombayı patlattı. “Dişilerin katılımı da zorunludur.”

Fısıltılar aniden arttı. Erkeklerin çoğu afallayıp kalmıştı. Dişilerin ise kafaları karışmış gibiydi ve hepsi korkuyla platforma bakıyorlardı. Henüz katılımcı olacak yaşta olmamama rağmen ben de korkmuştum. Katılacak yaş grubuna giren dişiler için korkuyordum. Delph’e kaçamak bir bakış fırlattım. Dişilerin Düelio’da yarışacak olması fikrine gülmüyordu. Sonra, Cletus Loon’a baktım; iki gerzek arkadaşıyla birlikte kıs kıs gülüyordu.

Thansius tekrar hafifçe öksürdü ve sessiz olunmasını istedi. Biz Wuglar sustuk. Bir erkek bir de dişi iki şampiyon olması gerekiyordu tabii, çünkü dişilerin erkeklerle dövüşmesini bekleyemezlerdi. Thansius bu konuyu da açıklığa kavuşturdu. “Tek bir şampiyon olacak.” Şok içinde ona baktım. Devam etti. “Biz Wugmortlar erkeklerle dişiler arasında daha fazla eşitlik olması gerektiğini kabullenmeliyiz.”

Tamam, dedim içimden. Daha fazla eşitlik istiyorlarsa, Bacalar’da birden fazla dişi çalışması nasıl olurdu? Ya da erkeklere yemek pişirmelerini, temizlik yapmalarını ve dişiler gibi gençlere bakmalarını söyleseler? Fakat çok uğraşmama rağmen birisinin beyninin daha güçlü bir erkek tarafından ezilmesinin, nasıl daha ilerici bir toplumun kanıtı olacağını bir türlü gözlerimin önüne getiremedim.

Thansius devam etti. “Morrigone şimdi sizlere bu kararın ardındaki mantığı ayrıntılarıyla açıklayacak.”

Sanırım bunun ardındaki ‘mantık’ bir dişinin diğer dişilere neden beyinlerinin ezileceğini *anlatmasıydı*. Morrigone’un yerinden kalkıp süzülür gibi platformun ön tarafına gidişini ben de

bütün Wuglar gibi izledim. Gayet sakindi. Bir şerit kadar kalabalığa baktı ve onu dikkatle izlemelerini bekledi. Eh, ben de onun yerinde olsaydım sakin olurdum. Kesinlikle yirmi dört seanstan daha büyüktü ve bu yüzden, erkeklere karşı dövüşmesine gerek yoktu. Ama yarışacak olsa Düello'yu kazanabilirdi.

“Hiç şüphesiz birçoğunuz, özellikle de aramızdaki dişiler neden bu kararın alındığını merak ediyor olmalı. Öncelikle, yaşları belirtilmiş olan yaş grubuna uymakla birlikte, erkeklere eş veya anne olan, çocuk taşıyan ya da son bir seansta bir çocuğu olmuş olan dişilerin yarışmak zorunda olmadığını sizlere söylemek isterim.”

Kalabalık derin bir oh çekti. Bu tanıma uyan epey dişi olduğunu biliyordum.

Morrigone devam etti. “Ayrıca, fiziksel engelleri, diğer zayıflıkları ve hastalıkları olan dişiler de katılmak zorunda değil. Bu son söylediğim tabii ki erkekler için de geçerli.”

Etrafımdaki Wug kalabalığına baktım ve bu tanıma da uyan bir sürü dişi ve bir düzine kadar erkek gördüm. Hepsisi çok rahatlamış gibiydi.

“Ama geriye kalan herkesin katılması gerekiyor. Dişiler erkeklerle yarışacak. Bazıları bunun adil olmadığını söyleyebilir. Fakat Pelinotu artık değişiyor. Aykırılar etrafımızı sarmış durumda. Kimin erkek, kimin dişi olduğunu umursamıyorlar. Hepimize saldıracaklar. Dolayısıyla sağlıklı ve daha genç dişilerin de savaşılmaya hazırlıklı olması gerek. Kendilerini nasıl savunacaklarını onlar da öğrenmeliler. O yüzden, bu dişilerin bu becerileri öğrenebilmesi için iki haftalık bir süre belirlendi. Tüm profesyonel dövüş Öğretmenleri eğitim almak isteyen erkeklere ve dişilere yardımcı olacak. Düello'da yarışacak olan tüm dişilerin bu fırsatı değerlendir-

melerini öneririm.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu becerileri öğrenmek için süre mi? İki hafta mı? Dalga mı geçiyordu? Dişiler o sırada Duvar’ın inşasında çılgınlar gibi çalışırken mi? Erkeklerin eğitim olarak vakit harcamasına gerek yoktu. Buna sadece zavallı dişiler ihtiyaç duyacaktı. Her yanları bir anda kaslarla kaplanabilir miydi? Bir erkeğe de dönüşemezlerdi. Hoş, bunu zaten istemezlerdi ya!

Thansius aşağıdaki Konsey üyelerinden birine başıyla bir işaret verdi. Wug ayağa kalkıp kumaş bir çantayı gösterdi. Thansius, “Beş yüz paralık ödül,” dedi. Wuglar bu servet dolu çantayı görünce heyecanlandılar. “Düello’yu biraz daha heyecanlı hale getirmek için...” dedi Thansius. Duraksayıp heyecanın artmasını bekledi. “Bir dişi Düello’yu kazanacak olursa, ödül bin paraya yükselecek.”

Dişilerin hiçbiri tezahürat etmedi. Ödülü dişilerden birinin kazanamayacağını bildiklerinden, ne diye heyecanlanacaklardı ki?

Thansius bize yarışma rauntlarının yakında belirlenip asılacağını ve ilk rauntta kimin kime karşı yarışacağını belli olacağını söyledi. Yarışmacı sayısını çoktan belirlediklerini ve bir şampiyon ilan etmek için beş raundun yeterli olacağını da açıkladı. Hepimize bol şans diledi, sonra da “toplantı”nın sona erdiğini söyledi.

Wuglar yavaş yavaş giderken, ben de platforma doğru ilerlemeye başladım. John’u görmek istiyordum. Fakat daha oraya varmadan biri önümü kesti.

Cletus Loon beni, öldürecekmiş gibi tepeden tırnağa süzdü. “Dövüşemeyecek kadar genç olduğun için şanslısın,” dedi. “İlk rauntta benimle karşılaşabilirdin.”

“Dövüşmek için çok genç olmam iyi bir şey. *Senin* için,” dedim. “Şimdi çekil önümden, geri zekâlı.”

Yanından geçmeye çalıştım ama elini omzuma koydu. Ben

daha bir şey yapamadan veya hırlayan Harry İki onu ısırarak arkaya doğru savruldu ve sert bir biçimde çakıl taşlarıyla kaplı yola yığıldı. Mortası ve bıçağı da başka yerlere uçtu. Cletus kalkmaya bile yeltenemeden, Delph iri postalını onun göğsüne dayayıp onu yere mıhladı.

Cletus, “Çek şu pis ayağını üstümden,” diye bağırdı.

Arkadaşlarından biri yanına gelip “De-De-De-Delph’e bakın,” dedi.

Delph onu gömleğinden tutup sert bir şekilde kaldırdı ve ayaklarını yerden kesip suratını suratına yaklaştırdı. “İsmim Daniel Delphia, seni piç kurusu. Bir dahaki sefere bunu bu kadar nazik bir biçimde hatırlatmam. Defol.”

Yere bıraktığı anda Wug arkasına bile bakmadan kaçtı.

Sonra postalını Cletus’un üstünden çekti. Cletus hayretle ona bakıyordu.

“Se-sen artık ke-ke-lemiyorsun,” dedi titrek bir sesle.

“Ama sen kekeleyorsun.” Delph eğilince ikisi göz göze geldiler. “İlk kurada umarım bana düşmezsin, Loon. Vega Jane’e bir daha elini süreceksin olursan seni yakaladığımda bir gudubetin eline düşmüş olmayı dilersin. Şimdi toz ol!”

Cletus apar topar ayağa kalkıp kaçtı.

“Teşekkürler, Delph,” dedim suratımda olduğunu hissettiğim derin bir minnet ifadesiyle.

“O salakla sen de başa çıkabilirsin, Vega Jane.”

“Olabilir, ama yardım almak yine de güzeldi.” Sonra nereye gitmek üzere olduğumu hatırladım. John neredeyse arabaya binmek üzereydi. “Düello’da iyi şanslar, Delph,” dedim. “Umarım beş yüz parayı sen kazanırsın.”

Arkamı döndüm ve çakıl taşlı yolda koşarak, Morigone’un ar-

kasından arabaya binmek üzere olan John'a yetiştim.

"John?"

Dönüp gülümsedi, fakat gülümsemesi... zorakiydi. Bunu anında fark etmiştim.

"Merhaba, Vega," dedi gergin bir tavrıyla. O hâlâ benim küçük kardeşimdi; belki de ben öyle olmasını istiyordum.

Morigone kapıdan dışarı baktı. Beni görünce, "John, gitmemiz gerek," dedi. "Son yemek var, sonra da derslerine çalışmamız gerek."

"Sadece bir şerit, Morigone," dedim telaşla.

Tamam der gibi hızla başını sallayıp yerine döndü. Bizi dikkatle dinlediğinden emindim.

"Ne oldu, Vega?" dedi John. Harry İki'ye baktı, ama ne başını okşamak için elini uzattı, ne de onun hakkında bir şey sordu. Saçları eskisine göre daha da kısaydı; hemen hemen kafa derisine kadar kesilmişti. Onu neredeyse tanıyamayacaktım.

"Nasılsın?" dedim. "Seni en son bir seans önce ziyaret etmiş gibiyim."

"Duvar'la ve derslerimle çok meşguldüm," dedi.

"Evet. Duvar *bütün* Wugları meşgul ediyor," dedim bunu vurguladığımı duyduğunu umarak.

"Yine de hâlâ programın gerisindeyiz," dedi. "Resmi zaman çizelgesinin gerisinde gidiyoruz. Daha çok çalışmamız gerek. Aykırılar her an saldırabilir. Elimizi *çabuk* tutmalıyız."

Sert ses tonu beni gafil avladı.

"Şey, iyi görünüyorsun," dedim konuyu değiştirip.

Sakin gibiydi, fakat bu basit gözlemime odaklanırken suratındaki tüm coşku ifadesi silinir gibi oldu. "Gayet iyiyim. Ya sen?"

"İyiyim." İki yabancı gibiydik.

"Bakım'a gittin mi?"

İrkildim. Bakışlarım arabaya kaydı. “Yakın tarihte gitmedim.”

“Annemle babamı ziyaret etmek istedim, ama Morigone işlere odaklanmam gerektiğini söyledi.”

Tereddüt ettim. Arabaya atlayıp Morigone’la teke tek bir Düello yapmamak için kendimi zor tuttum. Fakat ona söz vermiştim. “Eminim,” dedim. Bunu Morigone’un duyması için yüksek sesle söylemiştim.

Morigone başını dışarı uzattı. “Gitmemiz gerek, John.”

“Bir şerit daha,” diye bağırdım gözlerine bakıp. “Merak etme, Morigone. *Söylenmemesi* gerekenlere değil, söylenmesi gerekenlere odaklanacağım.”

Beni delip geçen bir bakış fırlatıp tekrar arabaya girdi.

“Seni özlüyorum, John.” Öne doğru bir adım atıp ona sarıldım. Kollarımın arasında gerildiğini fark ettim.

Kayıtsız bir tavırla hafifçe koluma vurdu. “Her şey yoluna girecek, Vega. Bundan eminim. Bakıyorum da artık bir köpeğin var.”

Geri çekilip ona baktım. “Eski evimizde yaşıyorum.”

Buna çok şaşırdı.

“İkimizin eski evinde mi?”

Evet anlamında başını salladı. “Loon köpeğimi kabul etmedi. Ama eve gitmek güzeldi. Çok güzeldi. İnsana ailenin ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor.”

Morigone pencereden bana ölümcül bir bakış fırlattı.

“Umarım *zamanın* iyi geçiyordur, Vega.”

Zaman sözcüğünü vurguladığını duyunca ne demek istediğini anlayamadım.

“Ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“Anlayacaksın,” dedi gizemli bir tavırla.

Bir an için, Morigone’un yüzüne muazzam bir hüznün çöktüğünü

görür gibi oldum, ama o kadar kısa sürdü ki bundan emin olamadım.

Arkama baktı ve, “Gel, John,” dedi. “Bu gece tamamlamamız gereken şeyler var.”

John arabaya bindi.

Morrigone ve ben yarım şerit daha birbirimize baktık. Sonra Bogle slepleri kamçılıdı ve uzaklaşmaya başladılar. Arkamı döndüğüm gibi, Düello’dan söz etmek için orada kalan Wugların arasında ilerledim. Karnımın yan tarafında keskin bir acı hissettim. Başımı çevirince, Cletus Loon’un elinde taşa benzer bir şeyle kaçtığını fark ettim. Harry İki’yi yanıma çağırdım, çünkü onun arkasından koşmaya başlamıştı. İçime derin bir nefes çektim, acıyı düşünmemeye çalışarak hızla ilerledim. Harry İki, iki kere havlayıp Cletus’a baktı. Onu geri çağırmama sinir olmuştu.

Evime vardım, Engerek Taşı’nı çıkarıp acıyan yerimin üstünde sallayıp güzel şeyler düşündüm. Acı ve şişlik derhal dindi.

Hayatımda son kez acıdan kurtulmuş olacaktım.

VIGINTI OCTO

Valhall

O gece daha geç saatlerde Harry İki'nin havladığını duydum. Aslında havlaması duyduğum ikinci sestti. İlki kapımın parçalanarak içeri doğru devrilirken çıkardığı sestti.

Yatağımdan apar topar kalktığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Harry İki'nin geriye doğru uçup yatağımanın yanındaki duvara çarptığını gördüm. Ben etrafıma bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırken köpeğim afallamış bir halde yerde kaldı.

Jurik Krone karşıma dikildi. Arkasında Non, Ran Digby, Cletus Loon ve Konsey'in en genç üyesi, yirmi dört seansında olan Duk Dodgson duruyordu. Hepsi ellerindeki uzun ya da kısa namlulu mortaları bana doğrultmuşlardı.

"Neler oluyor?" diye bağırdım. Harry İki'nin yanına koşup durumuna baktım. Dili dışarı sarkmış, kesik kesik nefes alır halde yerde yatıyordu, fakat bir yeri kırık gibi değildi. Elimi yaladı.

"Seni Valhall'a götürmeye geldik, dışı," dedi Krone.

"Beni hiçbir yere götüremezsin, geri zekâlı. Artık..."

Krone, Quentin Herms'in Batakılık kitabını gösterdi. Gülümseyişi hem gaddarca, hem de zafer kazanmış gibiydi.

"Bu kitap bu gece köy meydanındaki toplantı sırasında senin evin-

de bulundu,” dedi. Sesindeki neşeli ifadeyi görünce suratımı ekşittim. Demek o yüzden bugün orada değildi. Evime gelip etrafı araştırmıştı.

Krone devam etti. “Bataklık’la ilgili bir kitaba benziyor. Bu tür şeylere sahip olmak yasaktır. Bunu sana Aykırılar mı verdi, Vega? Bize nereden saldıracaklarını mı gösteriyor? Sana ihanetinin karşılığında ne ödüyorlar? Yoksa o bir damlacık beynini mi aldılar?”

Her birine teker teker bakarken kalbim öylesine hızlı atıyordu ki, ancak duvara tutunarak ayakta kalabiliyordum. “Neden söz ettiğini bilmiyorum. Ben bir hain değilim. Aykırılarla birlikte de çalışmıyorum.”

Krone bana biraz yaklaşıp kısa namlulu mortasını başıma dayadı. Diğer eliyle de kitabı suratıma yaklaştırdı. “O halde bunu açıkla. Neden buradaydı?”

“Bir yerde buldum.”

“Bir yerde buldun!” diye bağırdı Krone. “Neden Konsey’e haber vermedin?”

“Ve-verecektim,” dedim cılız bir sesle.

“Yalan söylüyorsun,” dedi. Öfkeli suratında pis bir ifade belirdi. Digby’yle Non’a baktı. “Alın onu.”

İkisi öne çıkıp beni kollarımdan tuttu. Harry İki onlara saldıracak oldu ama ona çekilmesini emrettim. Dodgson mortasını köpeğimin göğsüne çevirmişti çünkü. Onu vurmasından korktum.

“Yapma!” diye bağırdım. “Sana zarar vermez. Sizinle geleceğim. Direnmeyeceğim. Harry İki, sen burada kal. Burada kal!”

Beni apar topar alıp Low Yolu’na çıkardılar. Tüm o gürültü partırtı köyü uyandırmış olmalıydı, çünkü biz High Sokağı’na vardığımızda üstünde yatak kıyafetleri olan bir sürü Wug dışarıdaydı,

arkalarındaki binalar mum ve fener ışıklarıyla parılıyordu.

Valhall'a vardık. Nida'ya önceden haber verilip oraya çağırılmış olmalıydı, çünkü kafesin kapısı açıktı. Yanında durmakta olan shuck köpeği, vahşi gözlerini bana dikmişti; eğer kaçmaya çalışırsam beni avlayıp öldürmek için titreyen burun delikleriyle beni kokluyordu sanki. Beni kafesin içine attılar ve kocaman kapıyı ardımdan kapattılar. Nida daha sonra bunu sıkıca kilitledi.

Krone parmaklıkların arasından bana baktı. "Bu ışıktaki, resmi suçlamalar yapılacak. Bunların hepsi kanıtlanacak. İhanetin bedeli kelle kesilmesidir."

Şok içinde ona baktım. *Kelle kesilmesi mi?*

Krone, Nida'ya bir şey söylemek için döndüğünde zihnim bulandı. Kitabı evimde tutmuş olmam aptalca bir şeydi, fakat içinde Pelinotu'na karşı herhangi bir saldırı planı filan yoktu. Sadece Batakılık'ta yaşayan yaratıklarla ilgiliydi. Bunu düşününce korktum. Quentin'in kulübesinden aldığımı söylemeden, kitabın bende olmasını nasıl açıklayabilirdim? Koluma baktım. O gece yorgunluktan uyuya kalıp, giysilerimi çıkarmamış olduğum için Çan Kulesi'ne şükrettim. Üstüme Batakılık haritasını çizdiğimi görselerdi muhtemelen beni hemen oracıkta paramparça ederlerdi. Gömleğimin kolunu biraz daha aşağı çektim. Pantolonumun belinin gevşek olmadığından ve gömleğimi içine soktuğumdan emin olmak için üstüme baktım.

Krone bana döndü. "Bu gecenin geri kalanını günahlarını düşünerek geçirebilirsin. Alacağın cezayı da." Dudakları neredeyse parmaklıklara değecek kadar öne doğru geldi. "Artık seni Madam Morigone bile kurtaramaz, Vega." Pis pis gülüp gitti.

Arkasından bağırarak nafilere ona vurabilmek için parmak-

lıkların arasından ellerimi uzattım, ama shuck köpeği beni ısırarak için öne atılınca elimi hemen geri çektim.

Nida sopasını sert bir biçimde parmaklıklara indirdi. “Asla elini parmaklıklardan dışarı çıkarma, dişi,” diye kükredi. “Bunu sana tekrar hatırlatmayacağım.”

Kafesin ortasına sürünüp olan bitenler yüzünden sersemlemiş bir halde kalakaldım. Bunun sadece bir kâbus olduğunu, yakında uyanacağımı umdum. Ama karanlık giderek koyulaşınca yaşadıklarımın gerçek olduğunu kabullenip buz gibi havada titreyerek yattım.

Bir süre Nida’nın ve shuck köpeğinin çakıl taşlı sokakta devriye gezişini izledim. Sonra Nida ufak kulübesine gitti ve geride bir tek shuck kaldı. Ufacık bir hareket bile yapsam, volta atmaya kesiyor, o kadar ürkütücü bir biçimde kükrüyordu ki kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oluyordu.

Kendimi tutamayıp biraz ağladım. Sonra öfkelen dim ve Krone’u nasıl farklı yollarla paramparça ederim diye düşünmeye başladım. Kendimi nasıl savunacağımı düşünmeye başladım. İşte o zaman moraiim iyice düştü, çünkü mantıklı bir açıklama, söyleyebileceğim tek bir yalan bile gelmiyordu aklıma. Çantam yanımda olmadığı için kilidi açmaya çalışmam da imkânsızdı. Kilidi açsam bile, shuck beni o anda ısırıp ikiye bölerdi. Yere uzandım ve parmaklarımı toprağın üzerinde gezdirdim. Benden önceki mahkûmlar zeminde delikler ve göçükler açmışlardı. Bunu anlayabiliyordum; insan sırf orada olmanın utancından gizlenmek için yerde bir çukur açmak isteyebilirdi.

Üç kere uyuyakaldım; her seferinde ya belirli aralıklarla devriye gezmeye devam eden ve sopasını parmaklıklara vuran Nida ya da bir şeye uluyan shuck yüzünden irkilerek uyandım. Acaba bu hep böyle mi, diye düşündüm. Gardiyanlara bir mahkûmu gece

boyunca uyutmamaları mı emrediliyordu?

Kapkara gecenin griye, sonra koyu kırmızıya ve güneş göğse yükselmeye başladığında muhteşem bir altın rengine dönüşmesini izledim. Bariz nedenler yüzünden, ışığı büyük bir heyecanla beklemiyordum.

Neyse ki tekrar uyuyakaldım, yıpranmış zihnim ve bedenim bir parça olsun dinlenebildi. Uyandığımda güneş Pelinotu'nu aydınlatmıştı. Mavi göğse baktım ve ışığın ikinci kısmına yaklaştığımızı anladım. Midem guruldayınca oradakilere yiyecek verip vermediklerini merak ettim. O ışıktaki Bacalar'a gitmeyecektim. Bunu birisinin Domitar'a söylediğini umdum. Bu durumda tabii, işimden de olacaktım.

Sonra aklıma Krone'un sözleri geldi. Ölüm cezası alabilirdim. Ben de orada durmuş, karnımı doyuran işimi kaybedecek miyim ya da mideme bir şey girecek mi diye endişeleniyordum. Gözlerimi hızlı hızlı kırptırırken kafese yakın bir yerde onu gördüm.

Gelen Delph idi ve Harry İki de yanındaydı. Shuck derhal hırlamaya başladı. Nida kafese yaklaşıp Delph'e baktı.

"İşine bak, erkek," dedi. "Köpeği de al."

"Vega Jane'le konuşmak istiyordum," dedi Delph kararlılıkla.

"Bir mahkûmla konuşamazsın. Git buradan," dedi Nida sopasını pat pat avucuna vurarak.

"Bir keresinde, hayatını kurtarmıştım, Nida. Bunu yapmam için bana izin vermeyecek misin?" dedi Delph sert bir sesle.

Nida dikkatle ona baktı. Ufak ve gaddar suratından ne yapacağına karar veremediği belliydi. "Beş şeridin var, o kadar. Böylece ödeşmiş olacağız."

Nida yana çekilip köpeğine ısıklık çaldı. Shuck derhal hırlamayı

kesip onun yanına giderken, Delph ve Harry iki, kafesin kapısına geldiler.

Kendimi parmaklıklara attım. "Delph, bana yardım etmen gerek."

"Kesin saçma sapan bir şeydir; seni neyle suçluyorlar, Vega Jane?

Ona bakamayacağımı hissedip fısıldadım. "Bataklik kitabını bulmuşlar." Hayretle nefesini içine çekip endişeyle Nida'ya baktı. "Krone bir hain olduğumu söylüyor. O kitabın Aykırıların bize saldırmasına yardım edeceğini iddia etti."

"Saçmalık."

"Biliyorum, Delph. Ama ölüm cezası alabileceğimi söyledi."

Delph'in suratı kireç gibi oldu, yine de o anda benden daha solgun görünmediğine emindim. Nasıl mümkün olabiliyordu bilmiyordum ama o anda jabbitlerin beni kovaladığından bile daha çok korkuyordum. Krone'un boynuma baltayı indirmekten büyük keyif alacağını da biliyordum.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Haber hızla yayıldı."

"Ni-Nida'nın hayatını nasıl kurtarmıştın?"

"Bir gece, Silahlı Askerlerle devriye geziyordu. Salak Cletus onu başka bir şey sanıp mortastıyla nişan aldı. Ben de oradan geçerken neler olduğunu gördüm. Nida'yı tutup Loon ateş etmeden önce yere fırlattım. Nida'nın başı yerine, bir ağacın kenarında bir delik açtı."

Başımı salladım, ama aklım çoktan kendi sorunuma geri gitmişti.

"Sen hiçbir suç işlemedin, Vega Jane. Bir şerit içinde buradan çıkacaksın."

"Çok korkuyorum," dedim.

Parmağını uzatıp elime dokundu. Bunun hemen ardından, Ni-

da'nın sopası parmaklıklara indi, neredeyse parmaklarımızı ezecekti. "Yalnızca konuş, dokunmak yok. Haydi! Şeritlerin neredeyse sona erdi, Delphia."

Harry İki'ye baktım. Yalnız ve korkmuş görünüyordu. "Delph, ona bakabilir misin?" dedim. Boğazıma oturan kocaman yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. "Sadece ben buradayken."

Başını salladı. "Tabii ki. Delphialar için fazladan bir hayvanın ne zararı olabilir?" Esprisine gülümsemeye çalıştı fakat beceremedi.

Köpeğime baktım. "Delph'le gideceksin, tamam mı?"

Harry İki bana başını hayır dercesine sallamış gibi geldi, parmağımı ona doğrultup tekrar aynı şeyi söyledim. En sonunda başını önüne eğip kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Duvar'daki işe gitmem gerek," dedi Delph. "Geç kaldım."

Tamam der gibi başımı salladım.

Nida'ya baktı. Shuck köpeğinin çivili tasmaını düzeltiyordu. Delph cebinden bayat bir ekmek dilimi, bir parça et ve bir elma çıkardı. "En kısa zamanda tekrar geleceğim."

Yine başımı salladım. Delph bana bir kere daha baktıktan sonra köpeğimle birlikte sokakta ilerlemeye başladı. Kafesin en uç köşesine gidip yere çöktüm, sırtımı Nida'ya çevirip yiyecekleri yedim. Aç olmama karşın zihnim elimdeki yiyeceklere odaklanamıyordu. Konsey'in tamamı kaderime karar vermek için toplanacaktı. Sırf evimde bir kitap buldular diye bana ölüm cezası verebileceklerine inanamıyordum. Bunu düşündükçe aklıma daha kötü şeyler gelmeye başlamıştı. Sıradan bir kitap değildi bu. Bataklık'taki yaratıkları anlatıyordu. Bunu nereden bulduğumu öğrenmek isteyeceklerdi. Bunu almak için beni Bataklık'a gitmekle suçlayabilirler miydi? Onlara kitabı Quentin Herms'in evinden aşırıldığımı söylemeli miydim? Bunu söylersem neden oraya gittiğimi soracaklardı.

Kendimi nasıl savunacaktım? Aykırıların bir yalan olduğuna inandığımı mı söyleyecektim? Duvar'ın Aykırıları dışarıda tutmak için değil de, biz Wugları içeride tutmak için inşa edildiğini düşündüğümü mü söyleyecektim? Konsey bunu kesinlikle çok iyi karşıladı! Bana lanet olasıca bir madalya bile verebilirlerdi belki tabii...

Tam elmadan bir ısırık alacakken, bunu arka cebime koymaya karar verdim. Midem fena halde bulanıyor, bu his her yanıma dalga dalga yayılıyordu. O ışıktaki Valhall'dan çıkamayacaktım, onlar başımı gövdemden ayırana dek de ayrılamayabilirdim.

Işık üçüncü kısmına geçti ve güneş kafesin metal çatısına vurup iç tarafını boğucu bir sıcakla kapladı. Oradan geçtiğimde, benden bir bardak su isteyen Wug McCready'yi hatırladım. Kuruyan boğazım kapanmak üzere olduğundan onu çok iyi anlıyordum. Hiçbir Wug'un bana bakmak için oraya gelmemiş olmasının büyük bir şans olduğunu biliyordum. Ya da bana tükürmemesinin. Ya da bana bir hain olduğumu söylememesinin. Bu daha ne kadar böyle devam edebilirdi?

Nida'ya baktım. Beni dikkatle izliyor, belki de kafese ne kadar dayanabileceğimi düşünüyordu. Aklıma onu sinir edecek birkaç laf geldi, fakat bunları söyleyecek ne cesaretim, ne de enerjim vardı.

Işık ilerlerken, arabayı daha görmeden tekerlek seslerini duydum. Fakat duyduğum ses bir arabaya ait değildi. Köşeyi dönüp Valhall'a doğru gelen şey arkasına bir kafes takılmış basit bir vagondu. Konsey için çalıştığını bildiğim iki Wug, arabanın sürücü koltuğunda oturuyorlardı. Arabayı başı ve kuyruğu sıcaktan ter içinde kalmış tek bir slep çekiyordu.

Kafesin kapısının önünde durdular ve içlerinden biri aşağı atladı. Tuniği siyah değil, yeşil renkliydi. Nida'ya bir parşömen uzattı.

“Konsey, mahkûmu görmek istiyor,” dedi.

Nida tamam anlamında başını salladı, parşömene baktı ve iri kemerindeki büyük anahtarı çıkardı. Kafesin kapısını açıp, “Hemen, çık!” dedi.

Apar topar öne çıktığımda bacaklarımı ve ellerimi zincirledi. Beni kucağına alarak vagonun arka tarafına götürdü, zorla kafese sokup kapısını kilitledi. Tekrar vagona bindi, diğer Wug da slepi kamçıladi.

Böylece, Konsey’e doğru yola çıktım.

Geri dönmek üzere gidiyor olabilirdim.

VIGINTI NOVEM

Konsey

Konsey binası High Sokağı'nın en sonundaydı. Bina o kadar görkemliydi ki, Bacalar ve Çan Kulesi haricinde, Pelinotu'ndaki tüm binalar onun yanında eski karton kutular ve kırık camlar gibi görünüyordu. Ne zaman ve kimin tarafından inşa edildiğini bilmiyordum. Uzaktan hep beğenerek bakmıştım.

Taştan ve mermerden inşa edilmişti; ön tarafında yüksek sütunları ve kapısına kadar uzanan geniş basamakları vardı. Kapılar demirdi ve bir Son İşlemci olarak bakmaya doyamadığım ince süsleri bulunuyordu. Konsey binasının ışıklarının asla sönmediği, dışarısı ne kadar sıcak veya soğuk olursa olsun içerisinin her zaman aynı ısıda kaldığı söylenirdi.

Thansius Konsey'in başı olarak ikinci katta yaşıyordu. Binaya hiç girmemiştım. Girmem gerekmemiştı... O ana dek. Tüm kalbimle keşke şimdi de orada olmasaydım diye düşünüyordum.

Beni ön taraftan içeri sokmadılar. Sanırım, mahkûmlara bu ayrıcalık verilmiyordu. Arka girişten girmem yeterliydi. Zincirlenmiş bir halde süklüm püklüm Konsey'de çalışan diğer Wugların yanından geçtim. Birçoğu bana bakmadı. Bakanlar ise düşmanca bir ifade takınmıştı. Onların oylamanın bir parçası olmadığını umdum, yoksa o gece beni infaz ederlerdi.

Bacalar'daki ana oda kadar geniş bir odaya götürüldüm, ama bu oda daha güzeldi. Yerler mermer, duvarlar taştı ve tavan ikinin karışımıydı; tahtakurularının yediği devasa kirişler yüksek tavanı çaprazlamasına kaplamıştı.

Belime kadar yükselen ince süslü ahşap bir duvarın ardındaki platformda bir kürsü vardı ve Konsey'in tamamı orada oturuyordu. Thansius ortadaydı. Kan kırmızısı cüppesi hiç de iyiye işaret değildi. Solunda her zamanki gibi tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olan Krone vardı. Sağındaysa Morigone. O da kırmızı bir cüppe giymişti.

Siyah ve kırmızı, bundan böyle asla en sevdiğim renkler olmayacaktı.

Beni tek bir sandalyesi olan ufak bir masaya götürdüler. Yanında Öğretmenlerin gençlere ders anlatırken Öğrenme'de kullandığına benzer bir konuşmacı kürsüsü duruyordu.

"Zincirlerini çözün," dedi Thansius.

Beni vagonlarla oraya getiren iki Wug hemen harekete geçti. Sonra geri çekildiler ve odadan çıkıp kapıyı kapattıklarını duydum.

Konsey'le baş başa kalmıştım. Onlara baktım. Onlar da tepemden bana baktılar. Kendimi bir gudubetin karşısında titreyen bir fare gibi hissettim.

"Yerine otur, mahkûm," dedi Krone. "Suçlamalar okunacak."

Yerime oturdum, çaktırmadan gömleğimin kollarını aşağı çektim ve kalbimin yerinden fırlamaması için sakinleşmeye çalıştım. Gözümün ucuyla baktığımda, Ladon-Tosh'un kenarda bir yerde oturduğunu fark ettim. Birisine ya da bir şeye bakmıyordu. Neden orada olduğunu anlayamadım; sonra bakışlarım beline kaydı.

Beline asılmış özel bir kının içinde bir balta duruyordu.

Her yanımda buz keserken, tekrar Konsey'e baktım.

Jurik Krone elinde bir parşömenle ayağa kalktı. Halinden memnun bir ifadeyle Konsey üyelerine baktı. Bakışları bana en çok Morigone'a takılmış gibi geldi.

"Vega Jane denen bu dişi uzun süredir Pelinotu yasalarını çiğniyor. Cacus Loon ve oğlu Cletus, Non ve Roman Picus'tan, onun bir süredir sonuçlarını düşünmeden yasaları çiğnediğini öğrendim."

"Bu ışıktaki başka bir mesele için burada bulunuyoruz," dedi Thansius. "Bunlara odaklanalım."

Krone tamam der gibi başını sallayıp parşömene baktı. "Vega Jane'de bir kitap bulduk." Uzanıp kitabı aldı ve herkesin görmesi için kaldırdı. "Bu kitapta Bataklik'ta yaşayan yaratıkların ayrıntılı tarifleri ve belirli yerlerde de bunlara rastlamadan nasıl oradan geçilebileceği anlatılıyor. Ayrıca Bataklik'ı aşmaya çalışan kişiler için orada yaşan türlerden de bahsediliyor. Mesela..." Duraksadı. Ne diyeceğini biliyordum. O bir şey demeden dudaklarımı sessizce oynatarak o ismi söyledim. "Aykırılar," dedi Krone.

Bunu söyleyince mırıltılar yükseldi. Sadece Thansius ve Morigone kimseyle konuşmuyor, hiçbir yere bakmıyordu. Thansius başımın hemen üstündeki bir noktaya bakıyordu; arada sırada bakışlarının bana kaydığını görebiliyordum.

Morigone bir kere bile bana bakmadı. Bu da iyiye işaret değildi.

Krone devam etti. "Bu dişi ancak Pelinotu'nun düşmanlarına yardım etmek için bu kitabı almış olabilir. Bu tür ihanet içeren suçlar için..." İmalı imalı Ladon-Tosh'a baktı, "en uygun ceza idamdır." Krone teker teker Konsey üyelerine baktı. En delici bakışını da bana sakladı.

Thansius ayağa kalktı. "Gerçekleri her zamanki gibi... Ayrıntılarıyla anlattığın için teşekkürler, Jurik." Sonra kitabı alıp bana döndü. "Bu kitabı nereden buldun, Vega?"

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım. En sonunda, ayağa kalktım. “Quentin Herms’in kulübesinde buldum,” dedim.

“Oraya hiç gitmedin,” dedi Krone.

“Gittim. Seni de orada gördüm.”

“Saçmalık. Hep yalan söylüyorsun.”

“‘Aradaki bağ nedir? Asla o kadar yakına gelmediler,’ dediğini hatırlıyorum, Krone. Ön odadaki dolabın arkasına gizlenmiştim. Yalnız da değildin.” Tereddüt ettim, ama içimden bir ses devam etmemi söyledi. “Yanında kim olduğunu söylememi ister misin?” Kim olduğunu bilmiyordum. Daha doğrusu, emin değildim, fakat Krone bunu bilmiyordu.

“Yeter,” diye bağırdı. “Demek kulübedeydin ha? Oraya gitmiş olman kitaptan haberdar olduğunu ve aldığını ispatlamaz.”

“Ama ben...”

“Hain Herms’in bunu yazmasına yardım ettin mi?”

“Ben sadece...”

“Bu acınası yalanlarına inanmamızı mı bekliyorsun?”

“Jurik,” diye bağırdı Thansius. Konsey’in tamamı korkudan titrer gibi oldu. “Bize kendi bildiklerini anlatıyor. O bunları anlatmadan önce senin araya girmen bir fayda sağlamıyor, Konsey’in vaktinin boşa harcanmasını da engellemiyor.”

Üyeler ona hak vermiş gibi mırıldandı. Krone yerine oturup söyleyeceklerimi dinlemeye bile tenezzül etmeyecekmiş gibi bir ifadeye büründü. Yanında oturan çaylak Duk Dodgson’ın da aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Thansius bana bakıp, “Devam et, Vega,” dedi.

“Kitaptan haberim yoktu. Ödül yüzünden kulübeye gitmiştim.” Bir yalan ve bir gerçek en azından bana göre her zaman iki yalandan daha iyiydi. Hatta gerçeğe gayet yakın sayılırdı.

Etrafıma bakındım. “O para ödülü benim gibi bir Wug için müthiş bir şey. Domitar bize bu ödülünden Bacalar’da söz etti. Eminim ki orada çalışan herkes bunun peşine düştü. Neden ben de denemeyecektim ki? Böylece, Herms’in nereye gittiğine dair ipucu bulabilecek miyim diye kulübesine gittim.”

“Herms hiçbir yere *gitmedi*,” dedi Krone bakışlarını yine bana dikerek. “Aykırıları onu kaçırdı.”

“Bunu o sırada bilmiyordum. Öyle olduğu daha sonradan tüm Wuglara Çan Kulesi’nde söylenip açıklandı.”

“Öyleyse kitabı neden aldın?” diye sordu Krone zafer kazanmış gibi. “Neden hemen Konsey’e getirmedin?”

“Korkmuştum.”

“Neden?” dedi hışımla.

“Wugların şu anda senin verdiğin tepkiyi vermelerinden!” dedim. “Bunu Konsey’e getirseydim bile, senin bunu çarpıtıp bir suça dönüştüreceğini biliyordum. Dün gece evime geldiğinde infaz edileceğimi söyledin. Belli ki daha Konsey beni dinlemeden kararını vermişti. Bunun neresi adil?”

Söylediklerim tam da istediğim etkiyi yarattı. Konsey üyeleri hemen kendi aralarında konuşmaya başladılar. Üyelerden ikisinin Krone’a dik dik baktığını fark ettim.

Morigone’un gözleri karşıdaki duvardaydı. Thansius ise bakışlarını benden ayırmadı.

Krone, “Asla öyle bir şey yapmadım,” dedi hemen.

Kalbim hâlâ yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve hâlâ çok korkuyordum, fakat öfkem korkumu gölgede bırakmaya başlamıştı.

“O zaman, beni neden evimden alıp zincire vurdurdun?”

“Öyle mi yaptı?”

Krone’a bakmakta olan Morigone’a döndük.

“Evet,” dedim.

“Dün gece evinden alındığını söyledin, Vega,” dedi Thansius.
“Nereye götürüldün?”

Krone’a baktım ve, “Valhall’a,” dedim. “Buraya getirilene dek beni orada tuttular. Ne bir şey yedim, ne de bir yudum su içtim.” Gerçi Delph’in getirdiği şeylerin birazını yemiştim, ama hâlâ açlıktan ölüyormuş gibiydim.

“Çok aç ve susamış olmalısın,” dedi Morigone.

Ellerini çırpınca hizmetlilerden biri hemen dışarı çıktı. Üstünde bir tabak dolusu ekmek, peynir ve bir sürahi dolusu su olan gümüş bir tepsiyle geri geldi. Tepsiyi önüme koydu.

Morigone, “Vega, Konsey adına senden özür dilerim,” dedi. “Hiçbir Wug tutuklanana dek Valhall’a götürülmez.” Tüyler ürperen bir ses tonuyla ve buz gibi bir ifadeyle Krone’a bakıp “Bunu meslektaşım Krone da çok iyi biliyor,” dedi.

Krone bu arada hiçbir şey söylememişti. Ben ekmekle peynire saldırıp suyu içerken arada Konsey’e bakıyordum. Krone’un ellerine baktığını fark ettim. Avantajını nasıl yitirdiğini düşünüyor olmalıydı. Bir iki şerit geçmeden beni serbest bırakabileceklerini düşünürken, bardakta ufak bir çatlak olduğunu fark ettim. Üstüme ve gömleğimin koluna sular damlıyordu. Masada koyu renkli bir sıvı birikmeye başlamıştı. Uzunca bir süre bunun nereden geldiğini anlamaya çalıştım. O kadar da kirli değildim. Başımı kaldırana dek yanıma geldiğini fark etmedim. Krone masada biriken koyu renkli suya, ardından da koluma ve suratıma baktı. Ben daha onu durduramadan gömleğimin kolunu yırttı ve Quentin Herms’in bana bıraktığı haritaya bakarak üstüme çizdiğim işaretleri ortaya çıkardı.

“Çan Kulesi aşkına, bu da ne?” diye kükredi. Kolumu bükünce acı içinde bağırdım.

Thansius ayağa kalktı. “Krone, derhal yerine geç.”

Morrigone da ayağa kalmıştı ve hızla yanımıza geliyordu. Yanımda durup koluma baktı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama adeta dili tutulmuştu.

Thansius ona emir verince Krone kolumu bıraktı, ama hâlâ gömleğimin kolunu tutuyordu.

“Konsey üyeleri, yanılmıyorsam bu dışının kolunda gördüğüm şey Bataklık’ın bir haritası,” dedi Krone.

Ona bağışlamak ve Bataklık olduğunu nasıl anladığını sormak istedim, ancak Konsey üyelerinin surat ifadeleri beni engelledi. Sırf Thansius tek başına beni susturmuştu. Ağır ağır yanıma geldi ve koluma baktı. Diğer kolumu da sıyırıp onu da inceledi. “Üstünde başka çizimler de var mı, Vega?” dedi. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Daha da kötüsü, ihanete uğramış gibi çıkmıştı.

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Yalan söyleyemedim. “Karnımda ve bacaklarımda da var.”

“Bunları nerede gördün?”

Morrigone’a baktım. Gözleri kollarımda takılı kalmıştı. Suratındaki büyük şaşkınlık ifadesinden başka bir şey göremiyordum.

“Quentin Herms bunu benim için bir parşömene çizip bırakmıştı. Ortadan kaybolmadan önce yani.”

“Sana bunun Bataklık’ı aşmanın bir yolu olduğunu söyledi mi?”

“Bir bakıma, evet.”

“Bu parşömen nerede?”

“Onu yaktım.”

Krone araya girdi. “Ama önce üstüne çizmiş. Bunu bir şekilde Wugmortlara karşı kullanacak olmasa, neden böyle bir şey yapsın?”

“Kimseye karşı kullanmayacaktım,” diye bağıştım. “Asla kullanmayı düşünmedim.”

“Neden üstüne çizdin?”

Bunu Morigone sormuştu. Bana bakıyordu.

Göz göze gelmiştik. O anda doğruyu söylemeye karar verdim. “Çünkü buradan başka bir yere giden bir yolu gösteriyor.”

“Bir itiraf,” diye bağırdı Krone. “Bu dişi resmen bize Aykırılarla birlik olduğunu söyledi.”

Morigone hâlâ bana bakıyordu. Çok üzgün gibiydi. Thansius’a dönüp, “Sanırım duymamız gereken her şeyi duyduk,” dedi. “Bunu tartışıp kararımızı vereceğiz.”

Ona bunu yapmamasını söylemek istedim. Masum olduğumu, beni biraz daha dinlemeleri gerektiğini haykırmak istedim. Fakat o anda dikkate alacakları başka hiçbir şey söyleyemezdim.

Krone’a baktı. “Valhall’a geri yollanmayacak. Evine gidecek ve kapısında bir muhafız olacak.”

Krone buna inanamıyormuş gibiydi. “O bir hain. Kaçmaya çalışacak ve bu son derece ciddi meselede adaletten kaçınmayı deneyecek. Üstünde Batakılık’ın haritası var. Bunu...”

“Ne için kullanacak, Krone?” dedi Morigone lafını kesip. “Batakılık’ı aşmaya mı çalışacak? On dört seanslık bir Wug mu? İki şerit içinde paramparça olur. Orada ne olduğunu hepimiz biliyoruz, Vega.” Bunu söylerken bana bakmıştı. “Hem Pelinotu’ndan gitmemesi için başka nedenleri de var. Kendisi bunların ne olduğunu biliyor.”

Krone tam bir şey söylemek üzereyken Thansius onu yine engelledi. “Madam Morigone’la hemfikirim. Vega evine götürülecek ve kapısında bir muhafız olacak. Ancak bunlar yapılmadan önce, Konsey’in dişi bir yardımcısı... İzlerin silinmesi için... Onu yıkayacak.”

Krone, “Başında her an birisinin olmasını istiyorum,” dedi.

Thansius onu boğmak istermiş gibi baktı. “Vega’nın Konsey bi-

nasından kaçabileceğini sanmıyorum, Krone. Ama istersen, şey, banyo işi bitene dek kapının önünde bekleyebilirsin.”

Krone bundan hoşlanmamış gibiydi. Bunu kabul edeceğine dair hiçbir şey söylemedi.

Thansius kürsüye geri gidip sapı değerli taşlarla süslü kocaman bir kılıcın kabzasını kürsüye indirdi. “Konsey derhal Vega Jane meselesini görüşecek.”

Beni dışarı çıkarırlarken önce ona, sonra da Morigone’a baktım. İkisinin de gözleri başka yerlerdeydi. Yıkılmış bir halde odadan çıkarıldım ve benim kızarıp acıyana dek sert bir biçimde üstümdeki izlerin yıkandığı bir tuvalete götürüldüm. Tenimde onca süredir gizlediğim izler silinene dek sesimi çıkarmadım. Sonradan evime götürüldüm. Son derece mutlu olan Non kapımın önüne dikildi.

Delph, Harry İki’yi eve getirdi. Köpeğim yanı başımdan ayrılmadı. Etraf bayağı kararmıştı. Yatağıma yatmış, kaderimin ne yön alacağını düşünüyordum.

Beni infaz mı edeceklerdi?

Valhall’a geri mi yollayacaklardı? Belki orada epey uzun seanslar kalacaktım.

Beni serbest mi bırakacaklardı?

Hep aynı soruya geri dönüyordum: Beni infaz mı edeceklerdi?

O güne dek tek bir idamı izlemiştim. On seans kadardım ve bir erkek sırf kötü yürekli bir Wug olduğu için dişisini öldürmüştü. Kasıtlı olarak öldürdüğü anlaşılmıştı. Daha doğrusu, Konsey öyle olduğuna karar vermişti. Bu Wug çocuklarını öldüresiye dövmüştü ve diğer Wuglar araya girmeseydi çocuklar da ölebilirdi. Pelinotu’nun tamamının köy merkezinde gerçekleşen infaza katılması gerekmişti. Erkeği birkaç basamaktan bir platforma çıkarıp diz çöktürmüşler ve bir çuval geçirdikleri başını kalın bir tahta blo-

ğun üstüne dayamışlardı. Onun gibi başında bir çuval olan ve artık Ladon-Tosh olduğundan şüphelendiğim infazcısı baltasını havaya kaldırmış, tek bir hamlede Wug'un başını gövdesinden ayırmıştı. Kafası tahta blokun önündeki bir saman yığınının üstüne düşmüştü. Basamaklardan kanlar akarken zavallı John'un bayılacağını sanmıştım. Annemin elini sıkı sıkı tutmuştu ve kusacak gibiydi. Sallanıyordum; kalabalık tezahüratlar ederek bağırıyordu. Çünkü adalet yerini bulmuştu ve kötü bir Wug daha aramızdan ayrılmıştı.

Hayatım böyle mi sona erecekti? Ladon-Tosh'un başımı gövdemden ayırmasıyla mı? Wuglar infaz edilmeme tezahürat yaparken mi?

Gözlerimi kapatıp uyumaya gayret ettim, ama mümkün değildi. Kaderimin ne olacağını duyana dek, asla huzur bulamayacaktım.

TRIGINTA

Yap ya da Öl

Işığın ilk kısmında kapımın çalındığını duydum. Kaderimin ne olacağına dair hissettiğim endişeye rağmen geceleyin bir ara uyu-yakalmıştım. Harry İki, hırlamaya ve kapıyı koklamaya başladı.

Apar topar, mahmur bir halde kalktım; hissettiğim dehşet dengemi bozmuştu ve midem bulanıyordu. İnfazı Konsey karar verdikten hemen sonra mı gerçekleştiriyorlardı? Kapıyı açınca karşımda Ladon-Tosh'u mu bulacaktım? Beni köy merkezindeki yeni inşa edilmiş olan platforma mı götürecekti?

Kapıyı açtım.

Ladon-Tosh değil, Morigone gelmişti. Son derece solgun ve yorgun gözüküyordu; en az benim kadar bitkin bir haldeydi. Pelerininin etek kısmında birkaç leke gördüm. Arkasına baktığımda arabanın orada olmadığını fark ettim. Bana haberi vermek için Konsey binasından evime kadar yürümüş olmalıydı.

"İçeri girebilir miyim, Vega?"

Evet anlamında başımı sallayıp geçebilmesi için kenara çekildim. Sandalyelerden birine resmen çöker gibi oturdu. Esnediğini gizlemeye çalışıp gözlerinden birini ovuşturdu.

"Daha uyumadınız mı?" diye sordum.

Başını yavaşça salladı, fakat sorumu duymamış gibiydi. Harry

İki'ye bakıp elini uzattı. Köpeğim ona dikkatle yaklaşıp kulaklarını kaşımasına izin verdi.

“Güzel bir köpek,” dedi Morrigone.

“Benim için her şeyi yapar,” dedim karşısına oturup. “Ona bu şansı vermeyecek misiniz?” diye sordum temkinle.

Bana baktı. “Eğer infaz edilmeyeceğini soruyorsan, edilmeyeceksin,” dedi hemen. “Krone infaz edilmen için gece boyunca çok uğraştı, fakat Thansius ve ben Konsey’i aksine ikna etmeyi başardık.”

“Krone neden benden bu kadar nefret ediyor? Ona ne yapmış olabilirim?”

“Mesele sen değilsin,” dedi alçak sesle. “Aslında büyükbabandan nefret ederdi.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Ben Konsey’e girmeden önceydi tabii, ama sana daha önce de anlattığım gibi, büyükbaban o zamanlar Konsey Başkanı’ydi. İstifa ettiğinde yerini Thansius aldı. Bu arada, babam Olay’ını yaşadı...” Bir süre susup öylece oturdu, sonra konuya geri döndü. “Krone o zamanlar sadece yardımcılardan biriydi ve amacı tam yetki sahibi bir Konsey üyesi olmaktı. Thansius görevini bıraktığında başkan olmak isteyeceğinden eminim.”

“Bunun olmaması için Çan Kulesi yardımcımız olsun,” dedim hararetle.

“Eh, güçlü yönleri var ve Pelinotu’nun korunmasına kendisini adanmış durumda. Fakat çok iyi bir Konsey Başkanı olacağını düşünmüyorum.”

“Neden büyükbabamdan nefret ettiğini anlamadım,” dedim.

“Virgil Konsey’den ayrılırken Krone’un yerini alacağı konuşuluyordu. Virgil onun hakkında pek iyi şeyler düşünmezdi. İkisi tüm Konsey’in önünde korkunç bir kavgaya tutuştular. Eminim ki

büyükbabanın kararlı tavrına kimsenin müdahale etmemesi onu çok utandırmıştır. Büyükbabanın dili ve zihni onunkinden çok daha gelişmişti. Sanırım sırf o kavga yüzünden Virgil'in yerine bir başka Wug atandı. Krone sonradan gerçekten de bir Konsey üyesi olmasına rağmen, o olaya dek aradan birkaç seans geçmişti. Kariyerindeki bu gecikmeden büyükbabanı sorumlu tuttuğundan eminim. Ona hissettiği nefreti artık sana yöneltmiş...”

“Ya kardeşim?” dedim endişeyle.

“Hayır. Sadece senden nefret ediyor gibi. Annenle babana karşı da hiçbir kötü davranışı olmadı.”

“Neden sadece ben?” dedim hayretle.

Başını hafifçe yana eğip bunu komik bulmuşçasına bana baktı. “Bunu gerçekten de sorman mı gerekiyor?”

“Evet, neden?”

Gülümsedi. “Çünkü büyükbabana çok benziyorsun, Vega. İnanılmaz derecede benziyorsun.”

“Onu sever miydiniz?” dedim. Aklıma Delph'in ikisinin büyükbabam köyden ayrılmadan önce nasıl kavga ettiklerini anlattığı gelmişti.

“Ona saygı duyardım, ki bu sevgiden daha güçlü bir histir, Vega. Virgil muhteşem bir Wugmort'tu. Şeyden beri... O zamandan beri onu herkes çok özlüyor.”

O sözcüğü söyleyememişti.

“Ben de özlüyorum,” dedim. “Keşke şu anda yanımda olsaydı.”

Morrigone uzanıp elimi tuttu. “Büyükbabanın yüzüğündeki sembolü eline çizdiğini fark ettim. Tuhaf bir sembol, değil mi?”

Konsej'deki dişi yardımcının bunu silmesine izin vermemiştim. Ona bunun haritanın bir parçası olmadığını söylediğimde razı gelmişti. Ben de uzun süredir sembolü düşünüyordum.

“Üç kanca,” dedim. “Bir, ya da dört değil, üç.”

Gözlerini iri iri açıp bana baktı. “Evet, üç,” dedi hüzünle. “Üç çok güçlü bir rakam olabilir. Bir tür teslis. Sen bunun anlamını bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum.” Duraksadım. “Peki, neye karar verdiniz? İnfaz edilmeyeceksem, Valhall’a yollanacağım herhalde.”

“Hayır, oraya gitmeyeceksin,” dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Bu ikisi de değilse nedir?”

“Lafı uzatmayacağım, Vega. Üstündeki çizimlerin keşfedilmesi çok kötü oldu. Diğer Konsey üyelerini infaz edilmemen veya seanslarının sonuna dek Valhall’a tıklılmaman yönünde ikna edebilmek uğruna tüm kaynaklarımı ve desteklerimi kullandım.”

İçime derin bir nefes çekip bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Ölmekten kıl payı kurtulmuştum. Ona baktım. “Peki, karar nedir? Cezam ne olacak?”

İçine bir nefes çekti. Onu hiç o kadar yorgun görmemiştim. “Düello’da dövüşmen gerekiyor, Vega. Var gücünle dövüşmen gerekiyor. Teslim olamazsın, kolay yenilmeyi de deneyemezsin. Öyle bir şey yaparsan seanslarının sonuna dek Valhall’a gideceksin. Konsey’in nihai kararı bu.”

“Ama ben daha ön dört seansım!” dedim. “Yetişkin erkeklere karşı dövüşüyor olacağım.”

Kalkıp tekrar gözlerini ovuşturdu. “İşin aslı, Vega, öyle olması umurlarında bile değil. Bunu düşünmüyorlar bile. Kahramanca dövüşürsen seni affedecekler, hayatın normale dönecek ve başka bir ceza almayacaksın. Eğer dövüşmezsen derhal Valhall’a götürüleceksin. Doğruyu söylemek gerekirse, infaz edilmen için Krone’un tekrar ısrarcı olmayacağını söyleyemem. Bu sefer başarılı olabilir.”

“O halde dövüşeceğim,” dedim. “Var gücümle dövüşeceğime söz veriyorum.” Biraz durduktan sonra “Düello’ya kadar ne yapacağım?” dedim.

“Bacalar’daki tek dişi sensin. Bir sonraki ışıktaki şerit işine devam etmek için geri dönebilirsin.”

“Ya Düello’da ölesiye dayak yediğimde ne olacak?”

“Üzgünüm, Vega. Elimden gelenin en iyisi bu. En azından bu şekilde bir şansın var.”

“Bir şans,” dedim sıkın bir tavırla. Gerçekten de bu şans ne kadar büyüktü?

Morrigone beni uyarır gibi elini kaldırdı. “Krone ve dostları Pelinotu’ndan kaçmaya çalışacağını ve haritanın sana yol göstereceğini düşünüyorlar.”

“İzler silindi,” dedim.

“Ezberlemiş olabilirsin. Sakın böyle bir şey yapmaya kalkışma. Bunu denersen Konsey bu sefer Delph’i izlemeye başlayacak. Hem onu sırf Valhall’a yollamazlar.” Duraksadı. “Hayatını alırlar.” Tekrar susup dikkatle bana baktı. “Ben de bunu durduramam.”

“Neden, Morrigone? Bir Wug’un Batakılık’a girmesi neden Konsey’i bu denli huzursuz ediyor? Bir Wug buna karar verip de ölürse, söz konusu olan onun hayatı olur.”

“Bu kadar basit değil, Vega. Konseyin görevi tüm Wugmortları korumak ve Pelinotu’nun ayakta kalmasını garanti altına almak. Wuglar oraya gitmeye ve ölmeye başlarsa, oradaki canavarlar bizimle savaşmak için cesaretlenebilirler. Onlarla ikinci bir savaştan sağ çıkamayabiliriz.”

“Bir de Aykırılar var tabii.” Onlardan söz etmemiş olması dikkatimi çekmişti, çünkü onları engellemek için devasa bir duvar inşa ediyorduk. Bana ters bir yanıt vereceğini düşünüyordum, ama öyle olmadı.

Bana eskiden annemin yaptığı gibi yarı tatlı, yarı hüznle baktı, fakat yüzünde derhal sert bir ifade belirdi. “Sana hayran olduğumu söylediğimde gayet ciddiye aldın, Vega. Bu denli umut vaat eden bir hayatın yok olduğunu görmek istemiyorum. Elbette sana karşı hislerimin bir sınırı var. Lütfen, bunu unutma. Bir görevim var ve bunu yapmaya kararlıyım. Tüm Wugmortların iyiliği ve Pelineotu’nun ayakta kalabilmesi için sana ayrıcalıklı davranmam ve bunu yapmayacağım.”

İçimi karartan bu sözlerden sonra kalkıp gitti.

TRIGINTA UNUS

Pratik Mükemmelleştirir

Delph, Duvar'daki işinden sonra evime geldi.

"Naber, Vega Jane?" diye seslendi kapıdan.

Kapıyı açıp ona baktığımda Harry iki, ayaklarımızın dibinde sıçramaya başladı.

"Ne oldu, Delph?" dedim.

"Bir şeyler duydum," dedi.

"Tam olarak ne duydun?" Birazcık bile tereddütlü mü diye dikkatle ona baktım.

"Düello'da dövüşmen gerekiyormuş."

"Evet." Gömleğimin kollarını sıyrıp temiz tenimi gösterdim.

"Haritayı fark ettiler."

"Pratik yapman gerek."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne pratiği?"

"Kazanmak için."

"Delph, Düello'yu kazanamam."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bir dişiyim. Ayrıca sadece on dört seansım."

"Neredeyse on beş sayılırsın. Bunu başarmayı denemeyecek misin bile? Bana hiç de Vega Jane'in söyleyeceği bir şey gibi gelmedi. Üstelik uçuyorsun ve mızrağını çok iyi kullanıyorsun."

"Bunlar farklı."

“Öyle mi?” dedi bana bakarak.

Bir adım geriye gidip biraz düşündüm. “Nasıl pratik yapayım?”

“Bana uçmayı ve mızrak atmayı öğrettin. Ben de sana nasıl dövüşmen gerektiğini öğreteceğim. Morigone dişilerin eğitimden geçmesi gerektiğini söylemişti. Dövüşmek zorundaysan, diğer Wuglar gibi eğitim almaya da hakkın var demektir. Öğretmenler buna hazır. Şey, ben de herhangi bir Düello Öğretmeni kadar iyi sayılırım.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Peki bunu nerede yapacağız?”

“Benim evimde. Orası daha ücra bir yerde.”

“Ne zaman?”

“Şimdi.”

Delphiaların kulübesine yaklaştığımızda hava çoktan kararmıştı. Bir hayvan eğitmeninin evinden her zaman gelen sesler o sırada duyulmuyordu. Duf’ın hiç boş vakti olmadığı için yeni hayvanların gelmediğinden emindim. Tüm zamanını Duvar’ın inşasına ayırıyordu. Fakat sonra bir ses duydum. Adar bizi görmüştü.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” dedim.

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Ben Vega Jane’im,” dedim.

Adar dimdik durup göğsünü şişirdi. “Aaaa, Ve-Vega Jane. Çok güzel!!!, Ve-Ve-Vega Jane. Çoooooook gü-güzel, Ve-Ve-Vega Jane.” Tıpkı Delph gibi konuşuyordu.

Delph hemen bağırdı. “Kes sesini, tüy torbası. Yoksa seni haşlayıp çorba yaparım!”

“Ço-çok güzel, Ve-Ve-Vega Jane,” dedi adar bir kere daha. Sonra, başını bir kanadının altına sokup uykuya dalmadan önce, Delph’e sert bir ifadeyle baktı.

Adarın söyledikleri beni çok şaşırtmıştı; ensemde tuhaf bir karıncalanma da hissetmiştim. Adarlar sadece *duyduklarını* tekrarlarlardı. Fakat bunu düşünmemeye fırsat kalmadı, çünkü başımı yana çevirince Delph'in son sürat koşarak üstüme doğru geldiğini fark ettim. Bağırıp ellerimi havaya kaldırdım, bana sert bir biçimde çarptı. Beni kavradığı gibi başının üstüne kaldırıp tam bir ağaca fırlatacakken durdu. Yukarı baktı. Bense yere baktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Delph?" dedim hayretle.

Beni yavaşça yere bıraktı. "Düello'da durmak yoktur. Aslında adil ya da adil olmayan hiçbir kural da yok. Her an dövüşmeye hazır olman gerek. Erkekler sana zil ilk çaldığı andan itibaren saldırarak, Vega Jane. Saldıracaklar, kollarını iki yanına mıhlıyacaklar, havaya kaldıracaklar ve gördükleri en sert şeye fırlatacaklar. Sonra ayağa kalkamayacaksın. İnan bana. Son Düello'da aynı şeyi Non'a yaptılar. O koca salak bir an için boş bulunmuştu."

Önce ağaca, sonra ona baktım ve ürperdiğimi hissettim.

"Tamam, anladım," dedim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi, dövüşeceğiz," dedi. Birkaç adım geriye gidip yere çömeldi. "Şimdi, karşında Ladon-Tosh olursa..."

"Ladon-Tosh mu!" diye bağırđım. "Adam yirmi dört seanstan büyük. Düello'da yarışamaz."

Delph omuzlarını silkti. "Eh, ama kendisi yirmi üç seans olduğunu söylüyor."

"Saçmalık."

"O da yarışacak, Vega. Durum böyle."

"Hakemler yok mu?"

"Tabii ki var, ama bence hepsi ondan çok korkuyor. Yaşının uygun olduğunu söylüyorsa kimse ona karşı çıkmayacaktır, öyle değil mi?"

Öfkeyle bağırmaya devam ettim. “Hayatımda duyduğum en saçma şey. Tamam, başka kim var?”

“Non. Ran Digby. Cletus Loon. Bir sürü erkek.”

“Hiçbiri senin kadar iri değil.”

“Birçoğu değil. Sadece iri olanlar konusunda endişelenemezsin, Vega Jane. Daha genç olanlar atik, çevik ve çok hızlı koşabiliyorlar. Son Düello’da neredeyse yarım kadar birisi beni yıkacaktı.”

“Nasıl?”

“Gözüme toprak fırlattı ve sahaya gizlediği bir sopayla bana vurdu.”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Bunu yapabiliyorlar mı?”

Bıkkınlıkla bana baktı. “Hiç izlemedin mi, Vega Jane?”

“Sadece şampiyonluk karşılaşmalarını izledim. Onu da bazen.” İşin aslı, birbirini öldürmeye çalışan Wugları izlemeye tahammül edemiyordum. Son izlediğimde Delph şampiyon olmuştu, onun ve diğer Wug’un kanlar içinde kaldığını gördüğümde midem bulanmıştı.

Tamam der gibi başını salladı. “Evet, son rauntta hile yapmana izin vermiyorlar tabii, çünkü Konsey’in tamamı izliyor. Tabii oraya varana kadar her şey yapılıyor.”

Tekrar yere çömeldi, ellerini havaya kaldırıp kollarını sıkıca iki yanına koydu. “Bedenini koru, Vega Jane. Karnına veya böğrüne isabet edecek bir darbe canını çok yakabilir.” Yumruklarını daha da yukarı kaldırdı. “Başına da dikkat et. Kafatasın çatlırsa dövüşmen zorlaşır.”

Yine midemin bulandığını hissettim. “Çatlak bir kafatası mı?”

“İki Düello önce benim başıma gelmişti. Yarım seans boyunca başım ağrıdı.”

Ağzım kupkuruydu. “Aynı anda hem başımı, hem de bedenimi nasıl koruyacağım?” diye bağırdım çatlak bir sesle.

“Sürekli hareket halinde olarak.” Ustalıkla etrafta koşturdu ve iri bedeninden beklenmeyecek kadar çevik davrandı. “Bir erkeğe herhangi bir şeyle vurabilirsin. Yumruklarınla, başınla, bacaklarınla, dizlerinle.”

“Sopalarla da,” dedim.

“Ama bir darbe alırsan...”

“Demek bir darbe alacağımdan eminsin?” dedim.

Dürüstlükle, “Herkes Düello’da bir darbe alır,” dedi. “Hatta karşılaşma başına bir düzine kadar darbe alabilirsin. Sert darbeler bu kadar olabilir. Toplam elli darbe alacağını düşün. Seni kısa bir süreliğine sersemleten hafif darbeleri saymıyorum.”

Arkamı dönüp bağırarak kaçmak istedim.

“Darbe aldığımda, ne kadar hafif veya sert olursa olsun, kendini yere atmanı öneririm.”

İlk önce bunu söylediğine sevindim, ancak sonra Morrigo-ne’un dediklerini hatırladım. Var gücümle dövüşmezsem seanslarımın sonuna dek Valhall’a gidecektim. Fakat Delph’in sonradan söylediklerinden, pes etmemi kast etmediğini anladım.

“Kendini yere atman karşılaşmayı kaybettiğin anlamına gelir, Vega Jane. Rakibin üstüne atlar ve görüp duymayacağın bir hale gelene dek sana yumruk atar. Canın çok yanar,” dedi gereksiz yere. “Ellerini pes etmiş gibi havaya kaldırırsan, karşılaşma sona erer ve hiçbir Wug faul yapmadan sana vuramaz.”

“Teslim olamam, Delph,” dedim. *Ne kadar istesem de bunu yapamam*, diye düşündüm.

“Teslim olmayacaksın, Vega Jane. Belirli bir şekilde kendini yere atacaksın. Beni izle.”

Sırtüstü kendisini yere attı ve dizlerini karnına çekti. “Sen yere düşer düşmez, hemen hemen herkes üstüne gelir. Rakibin düşünmeden saldırıya geçecek. Onun biraz yaklaşmasını bekledikten sonra şunu yapacaksın.”

İki ayağını öylesine kuvvetle öne attı ki, bana isabet etmeyeceği halde geriye sıçramadan edemedim. Sonra bir anda ayağa fırladı. Yüksekçe sıçrayıp iki ayağını hayali rakibinin üstüne atarak yere indi. Bunun ardından, tekrar sıçrayıp sağ kolunu bir V harfi gibi bükerek dirseğini dışa çıkardı. Dirseği yere çok yakın bir mesafe havada kalacak biçimde yere atladı.

“Burası rakibimin boğazı,” dedi. “Dirseğimle darbe indirince nefes almasını engellemiş oluyorum. Bayılıyor. Ben de kazanıyorum. Sonra diğer raunda geçiyorum. Temiz ve sorunsuz bir biçimde. Bu kadar.”

Boğazımın sıkıştığını hissettim. “Peki, nefes alamazsa ölmüyor mu?” dedim çatlak bir sesle.

Delph ayağa kalkıp pantolonu silkeledi. “Birçok kişi derhal nefes almaya başlayabiliyor. Yardıma ihtiyacı olanlara ise, kenarda bekleyen Şifacılar gelip yardım ediyorlar ve onların göğüslerine vuruyorlar. Genellikle işe yarıyor. Bazen tekrar nefes alabilmeleri için boğazlarını delmek gerekiyor; yara izi çok ufak oluyor ve çok kanamıyor.”

Arkamı döndüğüm gibi midemdeki azıcık yemek kalıntılarını çalılıklara kustum. Çok geçmeden Delph’in iri ellerini omuzlarımda hissettim. Kusmaya devam ederken beni tuttu. Ağzımı silip yanaklarım utançtan yanarken ona döndüm.

“Delph, Düelloların böyle olduğunu hiç bilmiyordum. Sen bunların üçünü kazandın! Dünyanın en muhteşem olayı.”

İltifatımı duyunca yanakları kızardı. “O kadar da özel bir şey değil,” dedi mütevazı bir tavırla.

“Bana öğrettiklerinin kesinlikle faydası olacak.” Tabii, buna inanmıyordum, çünkü Pelinotu’ndaki en yüksek ağacın tepesine çıkıp Non’un boğazına atlasam bile bunun yeterli olabileceğini düşünmüyordum.

“Bu, sadece başlangıç, Vega Jane. Daha öğrenmen gereken çok şey var. Biraz güçlenmen de gerekiyor.”

“Epey güçlü sayılırım.”

“Yeteri kadar değil.”

“Nasıl daha da güçleneceğim? Bütün ışık boyunca Bacalar’da Duvar’da kullanılacak şeritleri yapıyorum. Ne zaman vakit bulacağım? Uyumam da gerek.”

“Bir şeyler düşünüyoruz.”

“Kiminle dövüşeceğimizi ne zaman öğreneceğiz?”

“Düello başlamadan yedi gece önce ilk karşılaşmaların listesini asacaklar.”

Birkaç hareket ve strateji daha çalıştıktan sonra bitkin düştüm. Oradan gitmeden önce adara baktım. “Delph, bu adar...”

“Babam bunu eğitmekte çok zorlanıyor,” diye homurdandı.

“Neden?”

Gözlerime bakmadı. “Nereden duyduğunu bilmediğimiz şeyler söyleyip duruyor. Babam bazılarının başlarına buyruk davrandığını söylüyor. Doğru.”

“Fakat adarlar genellikle kekeleyemez...”

“Gitmem gerek, Vega Jane.”

Kulübesine girip, kapıyı sıkı sıkı kapattı.

TRIGINTA DUO

Hiç Umurumda Değil

Bir sonraki ışıktaki erkenden kalktım. Diğer Wuglar uyanmadan önce köy merkezine gitmek istiyordum.

Harry İki'yle birlikte çakıl taşlı yollarda yürürken, tanımadığım ama daha önce gördüğüm yaşlı bir Wug'un yanından geçtik. Bana dik dik baktı ve postalıma tükürdü. Yana sıçrayıp başımı önüme eğerek yürümeye devam ettim. Demek tutuklandığımı ve Düello'da dövüşme cezası aldığımı duymuşlardı. Artık köyün tamamı benden nefret ediyor olabilirdi. Wugların bu kadar kısa sürede bana karşı olabileceklerini aklım almıyordu.

Gözümün ucuyla Roman Picus'un sokakta yürüdüğünü gördüm. Bana hakaret etmesini ve peltek peltek konuşmasını bekledim. O ise beni daha da üzen bir şey yaptı. Şapkasını biraz daha suratına çekti, benimle konuşmamak veya birlikte görünmemek için iki binanın arasına saptı.

Enerjim tükenmiş bir halde bezgin bezgin yürümeye devam ettim. Bütün ışık boyunca çalışacaktım. Loon'un Yeri'nin önünden geçerken, Hestia Loon çöp bidonuna bir şeyler atmak için dışarı çıktı. Onunla göz göze gelmemeye çalıştım, ama bana seslendi.

"Vega?"

Durup kendimi olabilecek en kötü şeye hazırladım. Hestia bana

hep nazik davranmıştı, ama kendisi de Loon'un avucunun içindeydi. Elindeki süpürgeye bakıp bana vuracak mı acaba diye düşündüm.

"Evet?" dedim alçak sesle.

Yanıma gelip Harry İki'nin başını okşadı. "Çok güzel bir köpek."

Güzel sözlerini duyunca biraz keyiflendim. "Teşekkürler. İsmi Harry İki."

Bana bakınca surat ifadesi ciddileşti. "Hakkında söylenenler çok saçma. Tüm bunların uydurma olduğundan eminim."

Yüzümün kızardığını hissettim. Gözlerim doldu. Onları telaşla sildim.

Arkasındaki binaya baktı ve bana yaklaşip cebinden bir şey çıkardı. Ne olduğunu gösterdi. Ucunda metal bir halka olan kısa bir zincirdi.

"Annem bunu bana küçüklüğümde vermişti. Şans getirdiğini söylerler." Şaşırmıştım. "Düello'da yani. Dövüşeceğini duydum. Bana sorarsan, lanet Konsey çıldırmış olmalı, ama kimse böyle düşünmüyor." Elimi tutup şans kolyesini avucuma koydu ve elimi kapattı. "Bunu al, Vega. Bunu al ve bütün erkekleri yen. Bunu yapabileceğini biliyorum. Lanet Aykırılar mı? Sanki Virgil Alfadir Jane gibi bir büyükbaban varken böyle bir şey yaparmışsın gibi... Bunların hepsi delirmiş. Hepsi kafayı sıyırmış."

Cılız bedenime ve leş gibi üstüme başıma baktı. Tombul yanaklarının titrediğini gördüm. "Biraz bekle," dedi. Tekrar binaya girdi ve yarım şerit sonra ufak bir çıkınla geri geldi. Bunu bana verdi. "Aramızda kalsın," deyip yanağını sıktı. Sonra da gitti.

Çıkının içine bakınca fırından çıkmış bir somun ekmek, iki elma, bir kavanoz turşu, bir parça peynir ve iki sosis gördüm. Midem heyecanla guruldadı.

Bana verdiği şans kolyesine baktım. Ucundaki metal halka ba-

kırdandı ve üstünde yedi köşeli bir yıldız vardı. Kafamı kaldırıncı binanın pencerelerinin birinden beni izlediğini gördüm. Ama baktığımı görünce hemen geri çekildi.

Onun bu güzel davranışıyla kendime gelip yoluma devam ettim. Ağacıma varınca durdum, teneke kutumu ve çıkınımı yere fırlatıp bağırarak koşmaya başladım.

“Hayır! Hayır! O benim ağacım.”

Hepsi erkek ve iki mislim olan dört Wug vardı. Non da aralarındaydı. Elindeki baltayla ağacıma sert bir darbe indirmek üzereydi. Diğer iki Wug’un ellerinde uzunca bir testere duruyordu, dördüncüdeyse bir morta vardı. Bunu bana doğrulttuğunda, köpeğim hırlayıp onu ısıracaktı gibi ağzını açıp kapattı.

Ağacımı keseceklerdi.

Non durdu, baltayı yere indirmeden gaddarca bir ifadeyle, “Hainlerin ağacı olmaz, dişi,” dedi. Kocaman baltayı ağaca savurdu.

“Hayır!” diye bağırardım. “Bunu yapamazsınız. Bunu yapamazsınız.” Durdum. “Yapmayacaksınız!” dedim.

Non baltayı sert bir biçimde ağaca savurduğunda akıl almaz bir şey oldu. Ağacımın gövdesine ne bir oyuk, ne de bir kesik açıldı. Balta ikiye ayrıldı ve yere düştü. Non hayretle baltayı ağacıma vurduğu noktaya ve parçalanan baltaya baktı.

“Neler oluyor?” diye kükredi. Elleri uzun testere olan diğer iki Wug’a bir işaret yaparak öne çıkmalarını istedi. Diğer Wug ise mortasının horozunu çekip başıma doğrulttu.

Orada öylece durup ağacıma bakarken, bu haksız saldırıdan kurtulması için tüm kalbimle yalvarıyordum. Değildim, ama bir hain olsaydım bile zavallı ağacımın acı çekmemesi gerekirdi.

İki Wug testerenin dişlerini ağacıma dayayıp kesmeye başladı.

Daha doğrusu denediler. Testerenin dişleri ağaca değince eriyiverdi. Wuglar doğrulup mahvolan testerelerine baktılar.

Non öfkeyle, “Ne biçim bir ağaç bu?”

“Benim ağacım,” dedim mortayı tutan Wug’un yanından geçip. “Şimdi, defolun.”

“Büyülü,” dedi Non. “Aykırılarla birlik olmuşsun. Seni pislik. Bu ağaca sihir yaptılar, öyle değil mi?”

“Saçmalayıp durma.”

Arkamıza bakınca Thansius’un biraz ileride durduğunu gördük. Üstünde gri renkli uzun bir cüppe vardı. İri elinde uzunca bir değnek tutuyordu. Erkenden yürüyüşe çıkmış olduğunu düşündüm.

“Büyülü bir ağaç mı?” dedi yanıma gelip güzelim söğüt ağacıma bakarken. “Ne demek bu?”

Non gerilmiş bir halde toprağı eşeledi, başını kaldırmadı. Diğer Wuglar da geriye çekilmiş yere bakıyorlardı. Hiçbirinin daha önceden Thansius’la konuştuğunu sanmıyordum.

Non tereddütle, “Şey, Thansius... Efendim... Balta... Ve testere ağaca zarar vermedi efendim.”

“Basit bir açıklaması var,” dedi Thansius bana bakarak. Elinin tersiyle ağacıma vurdu. “Zamanla eski ağaçlardan bazıları katlaşıp. Kabukları o kadar serleşir ki demirden daha dayanıklı olur. Aletlerinizin bu zırh gibi kabuk yüzünden zarar görmüş olmasına şaşmamak gerek.” Kırık baltanın ve dişsiz testerenin parçalarını aldı ve Non’la diğer iki Wug’a uzattı. “Bence bu ağaç hepimiz toprağa karışana dek burada olacak,” dedi. Non’a dönüp, “Artık gidebilirsin, Non. Eminim ki senin ve iş arkadaşlarının Duvar’da yapacak işleri vardır.”

Non ve gerzek arkadaşları telaşla patıkaya gidip gözden kayboldular.

Ağacımın gövdesini elleyip yukarıdaki alanıma çıkabilmek için çıktığım tahtalara baktım. Ağacın kabuğu katılaşmışsa, bunları nasıl çıkabilmişim? Thansius'a dönüp tam bunu soracakken, "Muhteşem bir ağaç, Vega," dedi. "Yok olduğunu görmek üzücü olurdu."

İfadesinden sadece ağaçtan söz etmediğini anladım. Benden de söz ediyordu.

Ona bir hain olmadığını ve haritayı kullanarak asla Pelinotu'na zarar vermeyeceğimi söylemek istedim. Ama çoktan dönüp yürümeye başlamıştı. Gözden kaybolana dek arkasından baktım. Sonra ağacıma dönüp ona sıkı sıkı sarıldım.

Bütün ışık boyunca Bacalar'da çalıştım. İşimi bitirdikten sonra bir kasa şeridin iki kreta tarafından çekilen bir vagona yüklenmesine yardım ettim. Bunları Duvar'ın tamamlanmış olan bölümüne götürüyorlardı. Ağır şeritleri kaldırmalarına yardım etmenin güçlenmeme faydası olacağını düşündüm... Tabii önce yorgunluktan ölmezsem.

Benim bile Duvar'ın muhteşem bir Wug işçiliğini ve mühendisliğini yansıttığını kabul etmem gerekti. Şöyle bir sayınca, sırf o bölümde çalışmakta olan iki yüz Wug olduğunu gördüm. İnşaat vardiyaları gece ve ışık devam ediyordu. Geceleyin etraf fenerlerle ve meşalelerle aydınlatılıyordu. Böylece Wuglar ne yaptıklarını görebiliyorlardı. Ama yaralananlar olmuştu. Bazıları hafif, bazıları ağır yaralıydı. Hatta bir Wug Duvar'dan başının üstüne düşmüş ve boynu kırıldığı için ölmüştü. Onu Kutsal Alan'ın, hayatını Duvar'ın yapımında kaybetmiş kişilere ayrılan bölümüne gömmüşlerdi. Bütün Wuglar bu tür ölümler gerçekleşmemesi ve Duvar'ın o kısmının başka kimse ölmeden tamamlanması için dua ediyorlardı.

Şeritleri yüklemeyi bitirdiğimde etrafa bakınmak için orada kaldım. Duvar dokuz metreyi aşan bir yüksekliğe ulaşmıştı. Keresteler kalındı, kabukları sıyrılmış, zımparalanmıştı ve uçları sivrileştirilmişti. Son işlemini yaptığım şeritler kerestelerin etrafına sarılmış ve deliklerden geçirilen halatlar sıkıca bağlanmıştı. Duvar böylece, başka türlü sahip olmayacağı bir sağlamlığa erişmişti.

O bölümdeki nöbet kuleleri henüz bitmemişti, fakat mortali Wugların yine de Aykırılara karşı nöbet tuttuklarını görebiliyordum. Bir yandan da bu Wugların Duvar'ı aşmak isteyecek diğer Wugları iyice burduklarını da gözlerimin önüne getirebiliyordum. Hendekler kazılmıştı, ama henüz suyla doldurulmamıştı. Bunların işçiler çamura saplanmasınlar diye bekletildiğini ve kısa sürede doldurulacağını tahmin ettim.

Etrafta işler son hızla devam ediyordu; iyi koordine edilmiş bir çalışma olduğu belliydi. İşine odaklanmış Wuglar aletlerle ve malzemelerle oradan oraya gidiyorlardı. Bakınmaya devam ederken, John'un, etrafı meşalelerle çevrili yüksek bir platformda bunları izlediğini gördüm. Yanında üç Konsey üyesi ve inşaat işinde becerikli olduğunu bildiğim iki Wug daha vardı. Yanına gidip konuşmayı düşündüm, ancak sonra vazgeçtim. O zamana dek söylemediğim ne söyleyebilirdim ki? John'la geçirdiğim seansların Morigone'un kanatlarının altında yaşamaya başlamasından sonra ne kadar büyük bir hızla önemini yitirdiğine şaşırdım. Belki de kanatları değil *pençeleri* demeliydim. Yine de hayatımı kurtarmıştı. Kafam Morigone konusunda çok karışık. Dostum muydu, değil miydi?

Hendekler için kazılmış büyük çukurların yanına gidip içlerine baktım. Elleri kolları aletlerle dolu bir Wug yanıma geldi.

“Buraya ne zaman su doldurulacak?” dedim.

Çukura baktı. “Altı ışık ve gece sonra dediler. Bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Programdan geri kaldık.”

John’un da aynı şeyi söylediğini hatırladım. “Wuglar ellerinden geleni yapıyor gibi,” dedim.

“Bunu bir de onlara söyle,” dedi John’un bulunduğu platformu gösterip. Sonra bana baktı. “Kardeşin, değil mi?”

“Evet.”

Dikkatle bana baktı. “Senin için üzülüyorum.”

Wug uzaklaşmak için yürüdüğünde kolunu tuttum. “Ne demek istedin?”

“Her ışıkta ve gecede bizi daha da çok çalıştırıyor. Yorgun veya hasta olmamız, ailelerimizin bize ihtiyacı olması umurunda değil. Hiçbir şeyi umursamıyor sanki.”

“Ben onun sadece planları yaptığını sanıyordum.”

Wug başını salladı. “Genç olduğu halde yaşından çok büyük davranıyor. Ayrıca zalim. Kardeş olduğunuzu biliyorum, fakat aynen böyle düşünüyorum. Kimin duyduğu da umurunda değil.”

Wug kaşlarını çatıp giderken yere baktım. Aklımdan hiçbiri iyi olmayan bir sürü şey geçti. Moralim olabileceği kadar bozulmuş bir halde ona baktım. Ben onu izlerken bile, ağır bir keresteyi taşımakta zorlanan bir grup Wug’a parmağını doğrulttu ve onlara bağırmaya başladı. Sonra yanlarına koştu ve ellerini kollarını sallayarak bir şeyler söyledi. Wugların yüzlerinde buz gibi bir ifade belirdi. Bir şey söyleyecek olsalar, John’un arkasında duran iri ve mortali Wuglar bir şey yapabilirlerdi.

Yorgun omuzlarında hâlâ kocaman kerestenin durduğu Wuglar’a öfkeyle bağırarak John’un yanına gittim. “John, onlara ne istediğini anlatırken, neden keresteyi yere koymalarına izin vermiyorsun?” dedim.

Bana sinir olmuş gibi baktı. Başta beni tanıdığından bile emin olamadım. “Bunlar için vaktimiz yok!” diye bağırdı. “Bu ışık yine geri kaldık ve şeritler içinde gece vardiyasındakiler gelecek.”

“Bu Wuglar bütün ışıklar boyunca çok çalıştı. Hastalanırlarsa veya aşırı çalışmaktan yaralanırlarsa, programının daha da gerisinde kalacaksın,” dedim.

Buz gibi bir ifadeyle, “Emir vermek haddin değil,” dedi.

“Olabilir. Fakat hayatta kalan tek akraban benim.”

Şüpheyle bana baktı. “Bakım’ı unuttun herhalde.”

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, ama artık John’un duyguları beni ilgilendirmiyordu. Hem içinde herhangi bir duygu kaldığından da emin değildim. Benim kaderimdeyse, ya Düello’da dövüşürken beynimin ezilmesi ya da Valhall’da ölmek vardı.

“Dediğim gibi, geriye kalan tek akraban benim. Bakım’da artık tanıdığın kimse yok. Morrigone sana çoktan söylemiştir diye düşünüyordum. Annemle babam Olaylarını yaşadı. Tabii onlardan geriye hiçbir şey kalmadı.”

Arkamı döndüğüm gibi uzaklaştım. Umurumda değildi. Gerçekten de değildi. Ama umurumda olması gerektiğini öğrenecektim.

Hem de birçok şey yüzünden.

TRIGINTA TRES

Düşmanlar İttifakı

Sonraki altı gece ve ışık aynı şekilde geçti. Tüm ışık boyunca Baca-lar'da, sonra da Duvar'da çalıştım. Ondan sonra Delph'le birlikte gece geç saatlere kadar talim yaptık. Delph, uçlarına iri taşlar bağ-ladığı uzunca bir değnek getirmişti. Bunu başımın üstünde kaldırıp omuzlarıma koyuyor ve bedenimin üst ve alt kısımlarını geliştirmek için çömelip kalkıyordum. Her yanım o kadar tutuk vaziyet-teydi ki, yatağıma yatarken acı içinde bağıriyordum. Ama bunları yapmaya devam ettim. Yaşama isteği insanı motive ediyordu.

İlk başlarda onun evinde çalışıyorduk, sonraları ormana geç-tik. Bazen benim evimde de çalışıyorduk ve arada sırada birkaç parça eşyayı yere devirip Harry İki'nin ödünü koparıyorduk.

Thansius Düello'yla ilgili anonsunu yaptıktan sonraki yedinci ışıktaki, işten evime dönerken Cletus Loon ve salak arkadaşlarının yanından geçtim. Loon önümü kesip arkadaşlarıyla etrafımı sarın-ca durmak zorunda kaldım. Harry İki hırlamaya başladı ve onlar bize biraz daha yaklaşırken tüylerini kabarttı. Başını okşayıp bir sorun olmadığını söyledim.

Cletus, "Demek ya Düelio'da yarışacaksın, ya da bir hain oldu-ğun için Valhall'da çürüyüp öleceksin," dedi.

Elimden geldiğince sıkılmış bir surat ifadesi takınarak öylece

durdum. Cletus bile o kalın kafasıyla en sonunda ya bir şey söylemesi ya da çekip gitmesi gerektiğini anlamıştı.

Nihayet, “Ne diliyorum biliyor musun, Vega?” dedi.

“Zihnini görmek istemiyorum, Loon; kör olabilirim.”

“Umarım Düello’nun ilk raundunda bana denk düşersin.”

Arkadaşları gülerken orada durup Cletus’a zamanımın bir şeridine bile layık değilmiş gibi baktım. Sonra, “Ne dilediğine dikkat et, Loon,” dedim. “Bir bakarsın gerçekleşiverir.”

Suratımın dibine girecek kadar yaklaştı. “Bir güzel dayak yediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım bunu yapan ben olurum.”

“Denemek için sabırsızlandığın birtakım hareketlerin var herhalde.”

“Tabii ki var,” diye pis pis sırttı.

Düşündüğüm şeyi yapmasını sabırla bekledim. Bunu yapmak için can atıyordu. Sağ eliyle yumruk atacakmış gibi yaparak sol yumruğunu yanağıma doğru savurup yanağımdan biraz uzakta elini durdurdu. Sonra karnıma diz atacakmış gibi yaptı.

Bir heykel gibi orada durup gözü mü bile kırpmadım.

En sonunda, sırtımayı kesti. “Kendini kollasan iyi olur.”

“Tamam,” dedim. Kenara çekilip geçmeme izin verdi. Yanıma gelip beni koruyan Harry İki’yle birlikte yoluma devam ettim. “Teşekkürler, seni salak,” diye homurdandım.

Low Yolu’nun çakıl taşlı High Sokağı’na kıvrıldığı ve Pelinotu köyünün merkezine ilerlediği yerin ötesinden Wugların seslerini duydum. Diğer Wuglar da oraya doğru koşuyordu. Adımlarımı hızlandırıp neler olduğunu anlamaya karar verdim. High Sokağı’na döndüğüm anda Wugların resmi anonslar için kullanılan ahşap bir panonun etrafına toplandıklarını gördüm.

O anda aklıma geldi. İlk Düello karşılaşmaları o gece anons edilecekti! Çakıl taşlı sokakta koşarak kalabalık Wugların arasından geçtiğimde tahtaya asılmış uzun parşömen şeritlerini gördüm. İsim listelerini taradım; listenin altlarında benim de adım vardı. İlk karşılaşmadaki rakibimin ismine bakınca gülmek için kendimi zor tuttum.

Cletus Loon'un dileği gerçekten de kabul olmuştu. İlk rauntta onunla karşılaşacaktım. Şampiyonluk maçına ulaşabilmek için dövüşüp tam dört kere rakiplerimi yenmem gerekecekti. Delph'in tüm teşviklerine rağmen bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Fakat tek bir şeyden emindim. Cletus Loon'u alt edecektim. Bu kadarı bana yeterdi. Yarışmadaki diğer dişilerin ilk raunttan yeteri kadar sağlam çıkmalarını umdum. Delph'in ismini bir şeritten kısa bir sürede listede buldum. İlk karşılaşmada iriyarı, pis Ran Digby'ye karşı dövülecekti. Digby tütün çiğnemeyi seven, leş gibi gür sakalına tükürükleri akan ve devriye gezen bir Wug'du.

Birisi kolumu tuttu. Arkama bakınca bunun Jurik Krone olduğunu gördüm. Kolumu çekip suratına baktım. Diğer Wugların kenara çekildiğini hissettim, ama yine de ona bakıyorlardı.

"Madam Morigone adaletten kaçarak ne kadar şanslı olduğunu sana mutlaka söylemiştir," dedi hırlar gibi.

"Şanslı mı?" dedim onunkini andıran bir ses tonuyla. "Üç mislim erkeklerin beni ölesiye dövecek olması bir şans, öyle mi?"

Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Seni Valhall'da görmeyi yeğlerdim, hain," dedi. "Kafanın uçurulmasını da öyle. Gerçek adalet öyle yerine gelirdi."

Tamam, bu kadarı yeter. Sıra bende. "Ben de Konsey'de senin gibi bir salak yerine büyükbabamın olmasını isterdim."

Etrafımızdaki Wuglar hayret dolu sesle çıkardılar ve aynı anda geriye doğru bir adım attılar.

Öne çıktım. Uzun bir gece olmuştu; yorgundum ve çok öfkeliydim. O sırada içimden geçenleri söylemezsem patlayacakmışım gibi hissediyordum. Parmağımı göğsüne dayadım. “Büyükbabam senin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. O yüzden Konsey’e girmeni istemişti. Sen bir gudubeti bile şerefli gösterecek kadar alçak ve süm-sük bir yaratksın. Umurunda olan tek şey kendin ve kariyerin; diğer Wugların ne hali varsa görsün diye düşünüyorsun. Bugüne dek bir sürü sersemle karşılaştım. En pis ve aptal olanlarıyla karşılaştım, ama sen? Hepsinin önde gidenisin, seni yalancı, işe yaramaz *pislik*.” Arkamı döndüm, ama sadece bir an için. “Ha, şunu da unutmayayım...” Ciyak ciyak bağırmaya başlamıştım. “Şu anda, üzülüğüm tek şey Düello’da yarışamayacak olman. Yoksa kışına öyle bir tekme atardım ki ta Bataklık’a kadar giderdin. Hel’e kadar yolun var!”

Bu sefer arkamı döndüğüm gibi oradan uzaklaştım. Krone’un bana saldırması için Çan Kulesi’ne dua ettim, çünkü o kadar çıldırmış durumdaydım ki, onu sırf Bataklık’a yollamakla kalmaz, bir de *bir uçtan bir uca* oradan geçirirdim.

Delph’in bana sokağın karşısından baktığını görünce durdum. Suratındaki hayret dolu ifadeden her şeyi görüp duyduğu belli oluyordu. Yanına gittim.

“Lanet olsun, Vega Jane,” dedi. “Karşındaki Jurik Krone’du.”

“Krone hakkında konuşmak istemiyorum, Delph. İşe yaramaz yaratığın teki.”

Tam o sırada Krone’un ve aralarında Duk Dodgson’ın da olduğu Konsey’den birkaç arkadaşının Wug kalabalığını yara yara Konsey binasına doğru gittiğini gördüm. Krone beni öldürecekmiş gibi bir bakış fırlattıktan sonra içeri girdi.

Tekrar Delph'e döndüm. "Ran Digby'nin ilk rakibin olduğunu biliyor muydun?"

Gülümsedi. "Ben onun yerinde olsam tütünümü çiğneyecek dişim kalsın diye dua ederdim."

"Eh, zaten görebildiğim kadarıyla üç dişi var. Bana da Cletus Loon düştü."

"Onu yeneceksin, Vega Jane. Bunun için elimden geleni yapacağım."

İşin aslı, Cletus Loon konusunda o kadar da endişelenmiyordum. Aklımda asıl John'u gördüğüm an vardı. Ona annemizle babamızın gittiğini söylemiştim. Tepkisini görmek için bile beklememiştim. Çok gaddarca bir davranıştı ve kendimi bu yüzden çok suçlu hissediyordum. Düello ikilemim bunun yanında daha önemsiz kalıyordu. John daha on iki seans bile değildi. Kitaplar konusunda bilgili olabilirdi, ama hayati henüz tanımıyordu.

Delph omzuma dokununca bu tatsız düşünceler zihnimden uzaklaştı.

"Vega Jane? İyi misin?"

"İyiyim, Delph."

Bana biraz yaklaştı. "Bu gece talim yapmak ister misin?"

İstiyordum, fakat başımı salladım. "Bu gece olmaz, Delph. Bu gece dinlenmem gerek."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi; tamam der gibi başını sallayıp arkasını dönüp gitti.

Biraz arkasından bakıp yoluma devam ettim, ama evime o ışığın son yemeğini yemek için gitmiyordum. Harry İki'yle birlikte Bakım'a gidiyordum. Neden gittiğimden tam olarak emin değildim, çünkü annemle babam artık orada değildi. Fakat içimden bir ses oraya gitmem gerektiğini söylüyordu.

Oraya varmamıza yakın yağmur yağmaya başladı. Harry İki, yağmurun altında yürümemize bir anlam verememiş gibi birkaç kez bana baktı. Hava soğuktu ve titremeye başlamıştım. En sonunda toparlanıp kapıya doğru ilerledim. Kapıların açılıp açılmayacağını bile bilmiyordum. Hiç o kadar geç bir saatte oraya gitmemiştim. Tahta kapıyı ittim ve açıldığını görüp şaşırdım. Başımı karanlık koridora uzattım.

Köpeğim ayaklarımın dibinden ayrılmadı. Hırlamıyordu, hatta hiç ses çıkarmıyordu. O da en az benim kadar ürkek davranıyordu. Üstünde pirinç levhalar olan diğer ahşap kapıların önünden geçtim. Bunlar tanıdık isimlerdi, ama oradan Kutsal Alan'a son yolculuklarına uğurlanmış olanların yerini almış birkaç yeni hasta Wug'un ismini de gördüm.

Annemle babamın eski odasına varınca pirinç levhaya baktım, daha doğrusu eskiden olduğu yere. O sırada orada gördüğüm tek şey bir zamanlar üstünde *Hector Jane* ve *Helen Jane* yazan dik dörtgen biçimli pirinç levhanın iziydi.

İki seanstır her seferinde yaptığım gibi isimlerini yine yüksek sesle söyledim. Bunu yapmaktan usanmıştım, ama artık orada olmadıkları için kendimi sıkın hissetmiyordum. Bunu son kez ya pacağımı biliyordum. Bomboş bir odaya geldiğimi de biliyordum.

Kilitli olmayan kapıyı itip açtığımda, köşeye birisinin gizlendiğini derhal fark ettim. Oda artık aydınlık değildi. Sanki annemle babam giderken, o gizemli ışığı da yanlarında götürmüşlerdi. Ama kimin orada olduğunu yine de görebiliyordum.

Bu John'du.

TRIGINTA QUATTUOR

Sihirli Ben

Ben içeri girerken John başını kaldırmadı. Sadece hıçkırarak ağladığını duydum. Öne adım atıp boş yataklara ve tekrar ona baktım. Duvar'ı inşa eden zavallı Wuglara bağırıp çağıran Konsey'in özel yardımcısı gibi durmuyordu. Neredeyse dazlak olan kafası ve sık giysileriyle bile, ne yapacağını kesinlikle bilemeyen bir küçük Wug gibiydi.

Yanına gidip uzun kollarımı boynuna doladım ve ona sıkı sıkı sarıldım. Harry İki bu arada arka ayaklarının üstüne oturmuş ve bizi sessizce, saygıyla izlemeye koyulmuştu. Büyürken hemen hemen her ışıpta söylediğim şeyleri John'a tekrarladım. Her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Hep yanında olacağımı. Üzülmemesini, çünkü bir sonraki ışıpta daha iyi olacağını...

On beş şerit sonra kapının aralandığını duyunca görmeden bile gelenin kim olduğunu biliyordum. Morrigone odaya girip dosdoğru John'un yanına gitti.

"Gitme vakti geldi, John," dedi bana bakmadan.

John burnunu çekip tamam dercesine başını salladı ve tertemiz siyah tünığının koluyla gözlerini sildi. Morrigone onu kolundan tutup kendisine çekti, ama ben John'un diğer kolunu bırakmadım.

“Bırak ağlasın,” dedim. “Onlar gittiler. Bırak da ağlasın.”

Morrigone ancak ölümcül diye tarif edebileceğim bir ifadeyle bana baktı. Ben de ona aynen öyle bakmaya karar verdim. Bana yaklaşıp, “Bu yüzden *sana* bir teşekkür borçluyuz, Vega,” dedi.

John’dan uzaklaşıp köşeye çekilerek Morrigone’un yanıma gelmesini bekledim. Hesaplaşma vakti gelmişti. O ışıktaki Krone’a içimden geçenleri söylemiştim, şimdi sıra Morrigone’daydı. Hızla yanıma geldi. Biraz uzamış olmalıydım, çünkü ayağında topuklu ayakkabıları olmasaydı, kesinlikle ondan daha uzundum. Yine de rengi solmuş ve lime lime olmuş iş postallarım ile bile ondan çok kısa durmuyordum. Elimden geldiğince omuzlarımı dikleştirdim, onun o görkemli görüntüsünden aşağı kalmamaya gayret ettim.

“Dediğim gibi, Konsey’de benim için yaptıklarından dolayı çok teşekkür ederim.”

“Minnettarlığını garip bir biçimde gösterdin. John ona söylemeye söz verdiğin şeyi söylediğinden beri her gece buraya geldi.”

John’u işaret ettim. “Bu gerçeği ondan gizlemek bir hataydı.”

“Bu kararı vermek sana düşmez.”

“*Sana* mı düşer?” dedim sesimin mümkün olduğunca alaycı çıkmasına gayret ederek.

“Buradaki konumunu unutmuş gibisin, Vega.”

“Bir konumum olduğumu bilmiyordum. Bana bir konum belirlediğin için teşekkür ederim.”

“Bu tür lafların sana hiçbir faydası yok. Özellikle de kardeşin bir köşeye sinmiş, her gece üzüntüden ağlarken... Yaptığın şeyden utanmalısın.”

“Üzüntüden *ağlaması* normal bir şey... Ben de öyle yaptım.”

“Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Senin daha sağlam oldu-

ğunu sanıyordum.”

“Büyükbabam gibi mi?”

“Virgil müthiş bir iradeye sahipti.”

“Sanırım buradaki son gecesinde onu yutan ateşlere dayanabilmek için öyle olması gerekirdi.” Sözlerim Morigone’un adeta taş kesilmesine neden oldu. Hâlâ nefes alıp almadığından bile emin değildim.

Konuştığında sözcükler ağzından birer morta metali gibi çıktı. “Bu da ne demek şimdi?”

Zihnimde uyarı sinyalleri parlıyor ve bana susmamı söylüyordu. Fakat bunu yapamazdım, yapmayacaktım da. Kafamın uçurulmasından veya Valhall’a yollanmaktan beni kurtarmış olması da umurumda değildi; benden gizlememi asla istememiş olması gereken bir şeyi kardeşimden gizlememe neden olması umurumdaydı ama. Sevecen, tatlı ve başkalarına güvenen bir Wug’u, artık tanıyamadığım bir şeye dönüştürmüştü.

“Söylesene, Morigone, büyükbabamın alevlerin arasından ortadan kaybolduğunu görmek nasıl bir şeydi? Üstelik gitmesini istemediğin halde.”

Dikkatle ona baktım. Beni resmen öldürecekmiş gibi bakıyordu. Buz gibi bir sesle, “Dikkatli olmalısın, Vega Jane,” dedi. “Bu şeritte çok ama çok dikkatli olmalısın.”

İtiraf etmem gerekirdi ki bunu duyunca her yanımda buz kesti. Bakışlarımı diğer yöne çevirince John’un ağlamayı keserek dikkatle bizi izlediğini o anda fark ettim.

“Morigone?” dedi.

Morigone hemen elini kaldırdı ve kardeşim geriye doğru düştü. Bir şey söylemek istedi fakat bunu başaramadı. Bu basit şey

bile beni bir anda daha da öfkelenirdi.

Artık kendimi tutmayacaktım. “Bir keresinde, *zaman* sözcüğünü söyleyerek beni ürkütmüştün. Peki, acaba tüm bildiklerimi biliyor musun? Bütün bu *zaman* boyunca neler gördüğümü biliyor musun?”

Bir kez daha çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum, fakat onu şoke etmek istiyordum. Hissettiğim acıyı onun da hissetmesini istiyordum. Bir şey daha vardı. Her şey, eski savaş alanı ve ölmek üzere olan dişi savaşçı, zihnimde o anda bir araya gelmişti. Artık onu daha önceden nerede gördüğümü biliyordum. Bundan emindim.

“Sana inanılmaz derecede benzeyen bir dişiyle tanıştım, Morigone. Kocaman bir savaş alanında ölümcül bir yara almış yatıyordu. Bana ne dedi biliyor musun? Bana ne verdiğini biliyor musun?”

“Yalan söylüyorsun!” dedi tıslar gibi.

“O dişi senin Wug atandı ve gözlerimin önünde can verdi. Benimle konuştu. Beni tanıyordu!”

“Bunlar doğru olamaz,” dedi Morigone şaşkınlıkla. O soğukkanlı görünümü silinip gitmişti.

“Hiç uçan bir jabbit veya güneşi bile örtebilecek kadar büyük olan bir yaratık tarafından kovalandın mı, Morigone? Onlara ızbandut diyorlar. Çok heyecan verici bir şey... Hayatta kalabilirsen tabii. Ben bunu başardım. Ben de John kadar özel miyimdir acaba? Bunu başardığım için büyükbabamla aynı kulvarda mıyım acaba?”

“Çıldırılmışsın.”

“Dişinin bir yüzüğü vardı. Aynı büyükbabamın yüzüğüydü.”

Morigone’un nefesi kesildi. “Sana ne dedi?”

“İsmi ne?” dedim.

“Sana ne dedi?” diye bağırdı.

Biraz tereddüt ettikten sonra söyledim. “Hayatta kalmam gerek-

tiğini. Benim, yani Vega Jane'in, hayata kalması *gerektiğini* söyledi."

Morrigone büyük bir güçlkle toparlandı ve buz gibi bir sesle, "John senden daha iyi bir kardeşi hak ediyor, Vega. Gerçekten de öyle. Kendini bu gece çok şanslı say," dedi.

Arkasını döndüğü gibi hışımla odadan çıktı.

John, "Onları özleyeceğim," dedi. "Onları çok özleyeceğim."

Yanıt vermemi beklemeden, Morrigone'un peşinden gitti.

Bir süre yere bakarak bekledim. Sonra Harry İki'yle birlikte dışarı çıktım. Araba çoktan gitmiş, John'u yeni hayatına geri götürmüştü. Her gece yas tutmak için oraya geldiğine sevinmişim. Ona her şeyi anlattığıma da. Doğru olanı yapmışım. Duvar olsa da, olmasa da.

Evime vardığımda içimden sadece kendimi yatağa atmak geçiyordu. Ama odama girince az kalsın çığlığı basacaktım.

Morrigone, elini kendi evindekinden çok daha sade olan şöminenin pervazına koymuş, orada duruyordu. John da orada mı diye etrafıma bakındım, ama orada değildi.

İçeride bir tek Morrigone vardı. Bir de ben. Bana yaklaştı.

"Bogle ve araba nerede?" dedim.

Duymazdan geldi. "Bakım'da söylediğin şeyler..."

"N'olmuş?"

Harry İki, Morrigone'un bana doğru attığı her adımla birlikte daha çok hırlamaya başladı. Onu sakinleştirebilmek için elimi başına koydum, fakat bakışlarını ondan ayırmadı.

"Bu tür şeyleri *bilemezsin*."

"Ama bu tür şeyleri *biliyorum*."

"Farklı şeylerden söz ediyoruz," dedi.

Bir anda ne demek istediğini anladım. Bunları hatırlamamam gerekiyordu. Bu yüzden ne yapacağını anladım. Delph'e ve bana onca seans önce aynı şeyi yapmıştı. Elini havaya kaldırdı. Elimi he-

men cebime soktum. Elini indirdi. Bense elimi kaldırdım. Eldivenli elimde, normal boyutlarında Dizginsiz duruyordu. Kırmızı ışık altın mızrağa çarpıp sekti, pencereme gitti ve camı paramparça etti.

İkimiz de nefesimiz kesilmiş halde kaldık. Morigone'un bakışları son derece korkunçtu. Artık güzel değildi. Hayatımda gördüğüm en çirkin Wug'du. Gözlerini elimdeki kocaman mızrağa çevirdi.

"Bunu nereden buldun?" dedi hırlar gibi.

"Senin atan olan o Wug verdi," dedim. "Bana verdi. Ölmeden hemen önce."

Bu sefer ben öne doğru bir adım attım ve Morigone geri çekildi.

"İsmi neydi?" dedim, Dizginsiz'i hazır tutarak.

"Ne yaptığını bilmiyorsun, Vega," dedi hışımla. "Kesinlikle bilmiyorsun!"

"Bu sefer neden mavi ışığı denemiyorsun, Morigone? Neden kırmızı ışık? Zavallı Delph için kullandığın ışık kırmızıydı."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Vega."

"Epey fikrim var," diye bağırdım.

"Bizi yok etmene izin vermeyeceğim!"

"Wuglar Olaylarını yaşadıklarında nereye gidiyorlar, Morigone? Bir yere gitmeleri gerekiyor. Bence sen oranın neresi olduğunu biliyorsun. Ve orası kesinlikle Pelinotu'nda değil."

Başını sallayıp gerilemeye başladı. "Hayır, Vega. Hayır."

Dizginsiz'i kaldırıp fırlatacakmış gibi tuttum. "Bunun ne yapabildiğini biliyorsun. Sana zarar vermek istemiyorum." Aslında istiyordum, ama bunu ona söylemem bir işe yaramazdı.

"Hayır, Vega, sakın," dedi tekrar.

Ben bir adım daha atmadan yok olmuştu. Gözlerimi kırıştıırıp şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Buhar olup uçmuştu. Harry İki'ye baktım. Kuyruğunu bacaklarının arasına almış, hafif hafif inliyordu.

Başımı kaldırıncı karanlıktaki o belli belirsiz ışığı ben de gördüm. Pencereden dışarı doğru ilerleyen mavi renkli bir ışık vardı. Işık gözlerimin önünde göğ'e yükseldi ve tıpkı Morrignore gibi gözden kayboldu.

Mızrağımı öfkeyle bir pusu andıran o ışığın ardından salladım. Derken inanılmaz bir şey oldu. Kırık camlar bir araya toplanıp birleşti. Tam o anda ben de şiddetli bir biçimde arkamdaki duvara savruldum ve enerjim tamamıyla tükenmiş bir halde yere yığıldım. Ellerime, düzelen camlara ve tahta pervaza baktım. Nasıl olmuştu bu? Bu yaptığım şeyi nasıl başarmıştım? Cebimden Engerek Taşı'nı çıkardım. Bunu tüm bedenime sürüp güzel şeyler düşündüm. Duvara çarptıktan sonra hissettiğim acı hemen dindi ve enerjim yerine geldi.

Eon bana Taş'a bir büyücü kadının ruhunun işlendiğini ve bu ruhun taş'a güç verdiğini söylemişti. Acaba cebimde olduğu için bana da mı güç vermişti? Öyle olduysa, onu kontrol etmem mümkün değildi. Oraya oturdum ve hem dehşet verici, hem de beni son derece heyecanlandıran şeyler düşündüm.

TRIGINTA QUINQUE

Savaş Başlıyor

Bütün Wugların Düello'nun açılışına katılması zorunluydu. Kana susamış Aykırılar iç organlarımızla kendilerine ziyafet çekmek için etrafımızı kuşatmışken, bunun biraz ilginç bir durum olduğunu düşündüm. Sahanın etrafı, Duvar için en azından o an için kessilmekten kurtulmuş ağaçlarla çevriliydi. Bir şeyler atıştırdıktan sonra ışığın ilk kısmında oraya gittim. Gece uyumaya çalışmış ama başaramamıştım. O yüzden de oraya erkenden gidip, etrafı kolaçan etmek istemiştim. Yarışma alanına Pelinotu'nun en eski kahraman şampiyonlarından Ronald Peckwater'ın anısına Peckwater Dörtgeni ismi verilmişti. Sahanın zemini düz değildi ve iri erkek bedenlerinin daha önceki birçok Düello'da sert bir biçimde düşüp yerde açtığı göçüklerle kaplıydı.

Sahanın ortasına ahşap bir platform yapılmıştı. Orada ÇÖW'ler, yani Çok Önemli Wuglar oturacaktı. Platformun arkasında, üstün de yarışmacıların isimlerinin yazılı olduğu, Düello'daki puanların da ekleneceği kocaman bir tahta duruyordu. Ayrıca sahanın etrafında bahisçiler için bahis daireleri de vardı. Her daim girişimci olan Roman Picus seanslar boyunca birçok Wug'un parasını kaybettığı başarılı bir bahis işi yürütüyordu.

Kader'i evimin parkelerinin altına gizlemiştim. Dövüşürken fark etmeden havalanırim ve sırrım ifşa olur diye korkmuştum.

Hava tertemiz ve ılık, gökyüzü berraktı. Düello vakti yaklaştıkça, midemdeki periler adeta cirit atmaya başladı. Zihnimde Delph'in bana öğrettiklerini tekrarlayıp duruyordum. Kendimi bu eğitim yüzünden daha güçlü, çevik ve sağlam hissediyordum. Cletus'u daha önceden bir kere yenmiştim, ama o zaferi bir Düelio'da kazanmamıştım. Dahası, son bir seanstır benden daha iri hale gelmişti. Yine de kıt akıllının tekiydi ve bir kıt akıllıya yenilmemeye kararlıydım.

Kalabalık, ışığın ilk kısmının sonuna doğru sahanın etrafına toplanmaya başladı. Bazı Wuglar gülümseyip bana cesaret veren sözler söyledi. Fakat diğerleri beni görmezden geldi. Bir anket yapacak olsaydım, Pelinotu suçlu veya masum olduğum konusunda tam ortasından ikiye ayrılabilirdi. Gerçi bana karşı olanlar da benim kötü birisi olduğumu düşünmüyorlardı. Sadece birçok Wug, Konsey'in söylediklerini sorgusuz sualsiz kabulleniyordu. Açıkçası, daha Valhall'ı boylamadan oracıkta bir sürü düşman edinmiştim.

Birçok Wug ufak bahis alanına doğru yöneldi; muhtemelen, Cletus Loon'un beynimi ezeceği üzerine para yatıracaklardı. Delph babasıyla birlikte, Tam Bogle ve araba oraya vardığında geldi. Morrigo-ne, Thansius ve John arabadan inip Konsey'in diğer üyeleriyle birlikte platformdaki yerlerini aldılar. Julius Domitar o grubun arkasında beni yeteri kadar iyi görmeyen diğer Wuglarla birlikte oturuyordu.

Delph omzuma hafifçe vurdu ve, "Nasılsın, Vega Jane?" dedi.

"Harika," diye yalan söyledim. "Başlaması için can atıyorum." İşte, bu yalan değildi. Kafam patlamadan önce Düello'nun başlamasını istiyordum. Kendime sürekli olarak daha dövüş zili bile çalmadan Cletus Loon'un üstüne kusmanın hiç de iyi olmayacağını söylüyordum. Yine de gömleğinde kusmuğumu görmek büyük bir keyif olurdu.

Her şey gereğine uygun gitsin diye, sahanın içindeki dikdörtgen bölmelerde aynı anda birden fazla dövüş yapılacaktı. Wuglar bir diğeri dayanamayana dek devam edeceklerdi. Bu, katı bir kuraldı ve akli başında hiçbir Wug bunu sorgulayamazdı. Ama Pelinotu'nda akli başında olmak o ışıklarda ve gecelerde artık zorlaşmıştı.

Dövüşecek olan diğer dişilere baktım. Hepsi de benden daha solgun ve mideleri bulanıyormuş gibi duruyorlardı. İlk dövüşlerde olmadığım için, sahaya bakan ufak bir tepeye oturup Delph'in gelmesini bekledim. Delph, Digby'yle ilk dövüşlerden birinde karşılaşacaktı. Birçok bahisçinin Delph'in üzerine para yatırdığından emindim. Bahis tahtasına bakınca onun çoğunluğun favorisi olduğunu gördüm.

Digby kocaman lekeli gömleğini çıkarıyordu. Çıplakken onun hep göbekli ve leş gibi olduğunu hayal etmiştim. O yüzden, son derece kaslı olduğunu görünce şaşırdım. Leş gibi oluşu konusundaysa haklıydım.

Digby birkaç esneme hareketinden sonra durduğu yerde koşmaya başladı. Bunu yaparken kasları dalgalandı. Sonra boks hareketleri yapmaya koyuldu; yana kaçtı, olduğu yerde sıçradı ve yumruklar attı. Bu hareketleri iyi yapıyordu. Çok hızlıydı ve iyi bir nişancıya benziyordu. Endişeyle Delph'e baktım. Gömleğini çıkarmamıştı. Ne esneme hareketleri, ne de boks numaraları yapıyordu. Bakışlarını Ran Digby'ye dikmiş duruyordu. O anda, karşımda kimsenin bulaşmak istemediği Delph vardı. İri ellerini yumruk yaptı ve öylesine dikkatle rakibine baktı ki, bana Bacalar'da beni kovalayan jabbitleri hatırlattı. Delph'e iyi şanslar dilemek istedim, ama girdiği transtan onu çıkaracağımdan korktum.

Thansius kalkıp kalabalığa, "Düello'ya hoş geldiniz," dedi kükrer gibi. "Ne kadar güzel bir ışık... Tüm dövüşçülere iyi şanslar di-

lemek isterim. Temiz karşılaşmalar olsun. Hakemlerimizin bunu sağlayacaklarına dair güvenim sonsuz.”

Onu hayal meyal duyuyordum. Bakışlarım bir an John’a kaydı, sonra birkaç kere başka yere baktım. En sonunda göz göze geldik. Morigone onun dikkatini çekmeden önce bana cesaret verir gibi gülümsedi.

Morigone’un bir kez bana baktığını gördüm. Surat ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım; gözümün önüne bir tek onun mavi pusun arasında gözden kayboluşu geliyordu. Wugların hafızalarını silebiliyor ve Delph’e yaptığı gibi zihinlerine zarar verebiliyordu ama hakkını vermem gerekirdi; gerçekten de sıra dışı bir Wug’du. Diğer yandan tehlikeliydi de... Aslında o tür güçlere sahip olan herkes öyleydi. Birden gruba benim de dahil olduğumu fark ettim.

Başlamak üzere olan dövüşlerden sadece bir tanesini önemsiyordum. Delph ve Ran Digby alana girdi. Delph bu arada gömleğini çıkarmıştı. İnce ve yontulmuş gibi düzgün olan bedenine hayranlıkla baktım. Bedeninde zerre kadar yağ yoktu. Digby’ye bakmaya devam ediyordu. Digby ise iri kollarını esnetirken ve bir kretaninki kadar kalın olan ensesini sağa sola çevirirken onu izliyordu.

Işığın tam ikinci kısmı başladığında yarışma zili çaldı. Gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım, çünkü o kadar iri iki erkeğin öylesine hızla birbirlerine koşacaklarını hayal bile edemezdim. Alanın tam ortasında çarpıştıklarında, ezilen kemik ve kas sesleri başımı döndürdü. Birbirine toslamış iki kretadan farkları yoktu.

Digby, Delph’in boynunu kavradı. Kafasını bedeninden ayıracakmış gibiydi. Delph elleriyle iterek ondan kurtulmaya çalışınca bedeni savunmasız kaldı. Digby bunu fırsat bilerek Delph’in karnına ve böğrüne feci diz darbeleri indirmeye koyuldu.

Her darbeye birlikte suratımı buruştıruyor, Delph'in hâlâ ayakta olmasına şaşıyordum. Sonra inanılmaz bir güçle Digby'nin kollarından kurtuldu. İki iri Wug karşı karşıya durdular. Digby nefes nefeseydi. Delph ise sakin ve kontrollü gözükiyordu. Kafası neredeyse koptuktan ve Digby'nin kemikli dizlerinin feci darbelerine maruz kaldıktan sonra öyle sakin kalabilmesi beni hayretlere düşürmüştü.

Karşılaşma düşündüğümünden çok daha kısa sürede sona erdi. İkisi de birbirlerinin sert bedenlerine çarpıp seken birkaç yumruk attıktan sonra, Digby bir tekmeyle iskalayınca Delph onu belinden kavradı. Onu havaya kaldırıp kendi etrafında döndürdü ve rakibini yüzüstü sert toprak zemine savurdu. Bir çatırtı sesi geldi ve Digby hareketsiz kaldı.

Delph onun boynunu bırakıp doğruldu. Hakem, Digby'yi kontrol etti ve iri çantalarıyla bekleyen Şifacıları yanına çağırdı. Şifacılar Digby'ye suni teneffüs uygularken, hakem Delph'in elini havaya kaldırıp onu galip ilan etti. Herkesten daha yüksek sesle tezahürat yaptım. Delph yanıma geri geldiğinde, donuk bakışlı o ürkütücü halinden eser kalmamıştı. Yampiri bir gülümsemeyle bana bakan eski Delph'ti yine. Ona sıkı sıkı sarıldım. Elimi geri çektiğimde kanla kaplı olduğunu gördüm. Dehşet içinde ona baktım.

"Bu Digby'nin kanı, benim değil, Vega Jane," dedi.

Yavaşça doğrulan Digby'nin yüzü hâlâ kanla kaplıydı ve burunun kırıldığı belliydi. İlk yemeğim olması gereken yerde kalsın diye elimi mideme bastırdım.

On şerit sonra ilk karşılaşmalar sona erdi. Dişi, erkek rakibinden bir güzel dayak yemişti, ama erkek "kahramanlık" ederek onun beynini dağıtmamıştı. Yine de Şifacılar çağrıldı ve dişi yanında ağlayan annesiyle birlikte bir sedyeyle alandan dışarı taşındı. Bir sonraki karşılaşmalar için dövüşçüler yerlerini alır almaz ikinci zil çaldı.

Kıyasıya geçen yirmi şerit sonra, daha da çok kişi Düello'dan çıktı. Bunlara tek diğer dişi de dahildi. Bacalar'da çalışan on yedi seanslık rakibinin saldırısından sonra sırtüstü yere düşmüştü. Oğlanın dişiye dokunduğunu bile sanmıyordum. Bence dişi onu gördüğü anda bayılmıştı.

Bir yanım keşke benim de böyle bir seçeneğim olsaydı diyordu. Fakat Morrigone'la aramda geçenlerden sonra, bu tür bir şeyi deneyecek olursam kafamın ciddi ciddi bedenimden ayrılacağını düşünüyordum. En sonunda, son karşılaşmaların zili çaldı. İçime derin bir nefes çekerken Delph omzumu sıkıca tuttu ve bana cesaret vermek için bir şeyler söyledi.

"O, yumuşak bir Wug," dedi. "Loon neye uğradığını şaşıracak."

Hafifçe gülümseyip başımı salladım. "Bu gece kutlama yapabiliriz," dedim.

Ama korkuyordum. Hissettiğimi tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Bir planım vardı. Gerçekten de vardı. Cletus gömleğini çıkarmıştı. Eskisi kadar tombul değildi, bedeni gelişmişti. Ben gömleğimi çıkarmadım tabii. O benden iki seans daha büyüktü; hatta yetişkin sayılabilecek bir Wug'du. Geçmişte onu yenmiş olsam da, o günler çok geride kalmıştı... Silahlı Askerler'in karşıma çıktığı ve onun yumurtamı yediği vakit karnına tekme attığım ışık hariç. Cletus'un bu karşılaşma için sıkı hazırlanmadığını, Ran Digby ve Non gibilerden pis numaralar öğrendiğinden emindim. Dahası, bir erkek oluşu yüzünden benden daha güçlü olduğunu da kabul lenmeliydim. Fakat benden daha *dayanıklı* değildi.

Loon pis pis sırttı, göğsünü kabarttı ve ben bir heykel gibi dururken kollarını esnetti. Hakemimiz gelip bize sayıca pek de fazla olmayan kuralları anlattı. Bunlardan biri beni şaşırttı: Rakibiniz sizi alandan dışarı atarsa, bedeninizin istediği yerine bir yumruk

atabiliyordu. Delph'in bunu bana söylemeyi neden unuttuğunu bilmiyordum. Demek ki zil çalar çalmaz Wuglar birbirlerine bu yüzden hemen saldırıyorlardı.

Hakem geri çekildi. Tam zil çalmadan önce, Cletus, "Bayılmış numarası yaparsan seni fazla hırpalamam. Gözlerin hâlâ görüyor olur ve bu geceki yemeğini çiğneyebilirsin."

"Komik, ben de şimdi sana aynı teklifi yapacaktım," dedim.

Sırıtmayı kesti ve suratına nadiren gördüğüm kararlı bir ifade yerleşti. Ona yanıt vermemin bedeli buydu.

Arkasına bir göz atınca Delph'in endişeyle bana baktığını fark ettim. Buna şaşırmadım, ama kardeşimin de aynı şekilde platformdan bana baktığını görmek oldukça şaşırtıcıydı. Solumda Cletus'un annesiyle babası duruyordu. Cacus Loon kendinden çok emin görünüyordu. Hestia ise kusacakmış gibiydi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarımın birini kıracağından korkuyordum. Ağzımda tükürük namına bir şey kalmamıştı. Nefes alıp vermeyi de unutmuş gibiydim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan zil çaldı ve Cletus hemen saldırıya geçti. İlk darbesini genel olarak savuşturdum, ancak kolum anında şişmeye başladı. Sırtüstü yere düştüm ve Cletus'a çok değerli bir avantaj sunmuş oldum.

Karnıma kıl payı kurtulduğum bir tekme attı. Alanın kenarına yaklaşırsam ve bana dilediği gibi vuracak olursa, buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Son anda kolunun altına eğildim, hızla arkasına geçtim ve diğer tarafında geride durdum. Hızla dönüp yine saldırdı.

"Ne oldu, Vega? Dövüşmeye korkuyor musun?"

Ona zekice bir yanıt verebilirdim, ama ağzım o kadar kurumuştur ki, "Ahhhjjjjk salak," dedim. Bir süre birbirimize vur-

madan hareket ederek kendimizi nasıl savunacağımızı düşündük. Cletus, beceriksizce attığım birkaç yumruğu kolaylıkla savuşturdu. Vakit geçtikçe daha da cesaret kazanıyordu. Attığım bir tekme yi küstah bir tavırla engelleyince güldü. Benim bir planım vardı ve onu oyalıyordum. Sonra o an geldi. Sağ eliyle yumruk atacakmış gibi yaptı. Bu darbeyi savuştururken gülmemeye çalıştım. Sol yumruğunu savurmuş gibi yaptığında ise, ben çoktan harekete geçmiştim. Başımın tepesiyle suratına vurdum. Wuglar buna nedense Pelinotu öpücüğü derlerdi. Onu dövüş hareketlerini göstermesi için kandırdığımda yaptığı gibi, dizini kaldırıp karnıma vuracakmış gibi yaptı. Ama kafamın darbesinden sersemlemiş olduğu için sola doğru sendeledi. O anda kolumu bacağına geçirecek fırsatım oldu. Var gücümle bacağını yukarı ittim. Geri geri sendeledi ve yere düşerken başını çarptı.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Valhall'dan kaçmış bir mahkûmun üstüne atılan shuck köpeği gibi üstüne atladım. Uzun bacaklarımı gövdesine sarıp kollarını yana mıhladım ve yumruklarımı peş peşe suratına indirmeye başladım. Aç bir bebek gibi ağlama ya başlayan Cletus bağırarak pes ettiğini söyledi.

Hakem derhal yanımıza geldi. Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışırken, Cletus onu öyle bir itti ki neredeyse yere düşürecekti. Hakem tam galibiyetimi göstermek için elimi havaya kaldırdığında ise son sürat üstüme gelip suratımın ortasına esaslı bir yumruk indirdi. Sırtüstü yere devrilirken, hakemi de yere düşürdüm.

“Faul!” ve “Onu Valhall’a yollayın!” diye bağırды Wuglar.

Cacus Loon öfkeden deliye dönen oğlunu kolundan tutup alandan çıkarırken, Delph yanıma koşup beni ayağa kaldırdı.

“İyi misin, Vega Jane?” diye sordu endişeyle. Cletus’a pis bir bakış fırlatıp, “Seni utanmaz sersem!” diye bağırды.

Ağızımdan, burnumdan akan kanları silip dişlerimi kontrol ettim. Hepsi yerindeydi, fakat gözümün şişmeye başladığını hissedebiliyordum. Buna rağmen suratıma kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Kazandım, Delph,” dedim heyecanla.

“Biliyorum,” dedi o da bana sırıtırıp.

Onun da yardımıyla sendeleyerek alandan çıktım. İlk karşılaşmam sona ermişti. Geriye sadece dört karşılaşma kalmıştı. Bunu düşününce gülümsemem silindi; ancak sadece bir şerit için. Ne de olsa kazanmıştım. Bugüne kadarki Düellolarda bunu başarabilen tek kişi bendim.

Platforma bakınca John’un beni ayakta alkışladığını, Morrigone’un ise ellerini birleştirip öylece kaldığını gördüm. Bahis alanından geçerken, Roman Picus’un Cacus Loon’a “neden?” der gibi baktığını ve Cletus’un da yüzünde ölümcül bir ifadeyle orada dikildiğini fark ettim. Ama suratındaki gözyaşı lekeleri hâlâ belirgindi. Belli ki galibiyetim Roman’a pahalıya mal olmuştu.

Delph, Roman’ın yanına gidip ufak bir parşömen uzatınca çok şaşırdım. Roman düşmanca bir ifadeyle baktı ve on parayı sayıp ona uzattı. “İlk seferinde şansını yaver gitti,” dedi keyifsizce.

“Gayet adilce kazandı,” dedi Delph. “Şansla ilgisi yok. O kadar!” Oradan uzaklaşırken, “Üstüme bahis mi oynadın?” dedim.

“Elbette.”

“Bahis oynadığını bilmiyordum.”

“Her Wug arada sırada oynar. Ben de farklı değilim sonuçta,” dedi kayıtsızca.

“Ya kaybetseydim? Para kaybetmez miydin?”

“Borç aldım. Hem kazanacağını biliyordum.”

“Peki ya kazanamaysaydım?”

“Eh, o zaman Roman’la biraz sorun yaşardım sanırım.”

“Delph, gerçekten de çılgının tekisin.”

“Evet, ama ikimiz de bu ışıkta galip geldik, Vega Jane.”

İkimiz de galip gelmiştik. Uzun süredir kendimi o kadar iyi hissetmemiştim.

Suratım dağılmış olsa bile.

Delph kazandığı paralarla daha sonra High Sokağı’nda Aç Tove isimli bir yerde bana yemek ısmarladı. Daha önce hiş bir dükkân-da yemek yememiştim. Benim gibi işçi bir Wug’un maddi durumunun elvereceği bir şey değildi bu. Bir başka Wug’un bir masada rahat rahat oturup güzel bir yemek yemesini sağlamak çılgınca bir düşünceydi.

Buna bayılmıştım!

Oraya gitmeden önce Delph ve ben temizlendik. Sahip olduğum diğer tek kıyafeti aldım ve neredeyse yere kadar uzanan yünlü bir eteği ve annemden kalma amarak derisinden uzun kollu bir gömleği üzerime geçirdim. Hatta evde kalan eşyaların arasındak eski bir şapka bile buldum. Geniş kenarlıydı, rengi solmuştu ve eskiydi. Son derecede demode olduğundan da emindim. Yine de o gece sahip olduğum her şeyden çok, o şapkayı takmak istedim.

Gözümü boruların altında soğuk suyla yıkamıştım, hâlâ o kadar şişti ki zor görüyordum. Bu şişi Engerek Taşı’nı kullanarak geçirmemeye karar vermiştim. Wuglar gözümün o kadar çabuk iyileştiğini görürlerse şüphelenebilirlerdi.

Aç Tove’un arka tarafında bir masaya geçtik. Diğer Wuglar daha önlerdeki birkaç masayı tercih etmişlerdi. Daha iyi giyindiklerinden miydi biliyordum; muhtemelen bu yüzdendi... İki tanesi Konsey üyesi olan diğer Wuglar arada sırada bize bakıyor ve fısıl-

dayarak konuşuyorlardı. Bunu görmezden gelmeye çalıştım, fakat kolay olmadı.

Bunu fark eden Delph, "Artık herkes seni tanıyor, Vega Jane," dedi. "Öyle mi?" dedim.

"Bir erkeği yendin ya? Bunu bir Düelio'da yapabilmiş olan tek dışisin. Artık meşhursun."

Bir iki şerit kadar bunu düşündüm ve bana gözlerini dikmiş olan Wuglara baktım. Bir çift bana gülümseyip cesaret vermek için başlarını salladı. Delph haklı olabilirdi.

Yemeklerimiz geldiğinde miktarına inanmadım. Çatalımı bile elime alamadan önümdeki tıka basa dolu tabağa baktım. Fısılda-yarak, "Biraz alıp gerisini diğer masalara mı geçireceğiz?" dedim.

"Hepsi senin, Vega Jane."

"Emin misin?" dedim hayretle.

"Evet."

"Buraya daha önce gelmemiştin, değil mi?"

"Sadece bir kere."

"Ne zaman?"

"Bir Düello'yu kazandıktan sonra. Beni buraya Roman Picus getirmişti."

"O salak seni neden yemeğe götürsün ki?"

"İlk Düellomdu. Çok acemiydim. Picus bana çok para yatırdı ve kazandı. O yüzden de bana yemek ısmarlamak istedi. Tabii, o sersemden bugüne kadar aldığım tek şey de bu oldu."

Tabağımdaki etlere, sebzelere, peynirlere ve ekmeklere bakıp dudaklarımı aç bir köpek gibi yaladım. Bu da bana, sabırla dışarı-da bekleyen Harry İki'ye de yiyecek ayırmam gerektiğini hatırlattı.

Otuz şerit sonra çatalımla bıçağımı masaya koydum. Yemeğimle birlikte gelen böğürtlen suyumunu kana kana içip şişen karnımı ova-

ladım. Sonra, derin derin iç çektim ve şekerleme yaptıktan sonra gerinen bir kedi gibi bedenimi esnettim. Delph bana bakıp sırıttı.

“Güzel yemekti,” dedi.

“Bunu yapmamalıydın, Delph. Yemek adam başına birer paraya patladı. Dışarıdaki mönüyü gördüm.”

“Parayı ben kazandım, boş ver.”

İşte buna bir şey diyemezdım. Hiç halimin kalmadığı çürüklerimden ve sıyrıklarımından belliydi. Yemekleri getiren kişiden ufak bir torba alıp Harry İki için yiyeceklerin geri kalanını içine doldurdum. Tam dışarı çıkarken güzel giyimli bir dişi Wug yerinden kalkıp elimi sıktı. “Seninle çok gurur duyuyorum, sevgili Vega Jane,” dedi.

Onu daha önce de görmüştüm. Eşi Konsey’dendi. Adam, şık siyah tuniğiyle oturduğu masadan hoşnutsuz bir ifadeyle sürekli bana bakıyordu. Krone’un dostlarından biri olabileceğini düşündüm. Benimle tokalaşmak için elini bile uzatmadı. Hem bunu neden yapacaktı ki? Eli kirlenebilirdi.

Eşini sandalyesine çekip azarlar gibi suratına baktı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp yoluma devam ettim. Karpıya vardığımızda tartışmaya başladıklarını duydum.

Dışarıya çıkınca Harry İki’ye yemeğini hemen oracıkta verdim. O yemeğini yerken, ben de Delph’e döndüm.

“Yemek için teşekkürler.”

Gülümsedi. “Güzel bir ışıktı.

“*Harika* bir ışıktı. Bir sonraki Düello ne zaman?”

“İki ışık sonra.”

Ofladım. Daha uzun bir ara vereceklerini sanıyordum. “Ne zaman yarışacağımızı ne zaman öğreneceğiz?”

“Ertesi ışık.”

Evime yürüyerek gidip, boş şöminenin karşısına oturduk. Hava kararmıştı ve gözlerim kapanmak üzereydi.

Delph bunu fark edince birbirimize veda ettik. Onu Low Yolu'ndan aşağı gidene ve gözden kaybolana kadar izledim. Kapıyı kapatıp yatağıma uzandım. Harry İki de yanıma yattı. Sonra da yapabileceğim tek şeyi yaptım. Gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

TRIGINTA SEX

Gerçekler Salonu

Bacalar'daki bir sonraki ışık, uzun boylu, kaslı ve on sekiz seanslık Kesici Newton Tilt'in galibiyetimi kutlamak için yanıma gelmesiyle başladı. İyi ve çok yakışıklı birisiydi. Her zaman onun nazik biri olduğunu düşünmüştüm. Hatta bazen, çalışırken onu gizlice izlerdim.

"O salak Loon'u yendiğine sevindim," dedi beni kocaman bir gülümsemeyle büyüleyerek. Sesini alçalttı. "Tilt ailesinde bir dostun var, Vega. Sakın korkma. Krone'a o şekilde meydan okuman çok hoşuma gitti."

Gülümseyip teşekkür ettim ve içimi kaplayan tatlı bir hisle gidişini izledim.

Sonraki yarışmacılar gecenin ilk kısmında ilan edilecekti. Hem endişeliydim, hem de heyecanlı... Delph'e denk gelirsem ne yapacağımı bilemiyordum. Derhal Batakılık'a kaçabileceğimizi düşünmüştüm. Böylece cezamı Delph'e veremezlerdi. Ama bir şey beni engelliyordu. Eh, bunun ne olduğu belliydi. Düelio'da var gücümle dövüşeceğime söz vermiştim. Morigone'la bu anlaşmayı yapmıştık. O, kesinlikle en sevdiğim Wug değildi, fakat ben verdiği sözü tutan biriydim. Arada sırada olmak kaydıyla, özellikle de hayatta kalmamı sağlayacaksa, yalan söylemekten kaçınmazdım.

Ama verilen bir sözü tutmamak gibi bir şeyi büyükbabam yapmazdı. Ben de öyle... Jane ailesinin ismine leke sürmüş olurdum.

Diğer Wugların ne düşündüğünü genellikle umursamazdım. Bu kez durum farklıydı. Üstüme çizdiğim harita açığa çıktığında, Thansius'un suratında beliren ifadeyi asla unutmayacaktım. Ter temiz bir Wug olmayabilirdim, ama ona şerefli biri olduğunu göstermek istiyordum.

İş istasyonumun üstüne bir gölge düştüğünü görünce başımı kaldırıp baktım. Domitar bana bakıyordu. Ne diyecek diye merakla bekledim.

"Önceki ışıktaki çok iyiydin, Vega. Gerçekten de çok iyiydin."

"Teşekkür ederim, Domitar."

"Sana oynadığım bahisten yirmi para kazandım," dedi şaşşal bir gülümsemeyle. Tombul ellerini ovuşturdu. Buna şaşırdım. Surat ifademden bunu fark etmiş olmalıydı. Buna aldırış etmedi. "Kazanacağını biliyordum. Cletus Loon babasından da gerzek." Sonra da kıs kıs gülere gülere yanımdan uzaklaştı.

Yemek molasında dışarı çıkıp Harry İki'ye su ve yiyecek götürdüm. Uzun otların arasında otururken Bacalar'a baktım. O ana dek, iki kere üst katına çıkmıştım. Birincisinde Kader'i, ikincisinde de geçmişimi bulmuştum.

Ama acaba orası gerçekten de en üst kat mıydı?

Bacalar'ın tepesinden dumanlar tüterken, yukarı bakmaya devam ettim. İki kattan daha yüksek olması gerekiyordu. Yani daha keşfetmem gereken yerler vardı. Bunun aptallık derecesinde tehlikeli olduğunu biliyordum. Seanslarımın sonuna dek Valhall'a gitmem için Düello'da tek bir hata yapmam yeterliydi. Fakat ölüm cezasına çarptırılma ihtimalim zihnimi gerçekten de açmıştı. Belki de hayatımda ilk kez bu kadar düzgün düşünebiliyordum.

Aklımdaki onca soruya yanıt alamamış olmak beni usandırmıştı. Pelinotu'nda her yerden fazla sır barındırdığı izlenimine kapıldığım Bacalar, belki de aradığım yanıtları bana verebilirdi. Oraya her girdiğimde değerli bir şeyle çıkmıştım. Bir kez daha şansımı deneyebilir miydim?

Paydos zili çalınca üstümü değiştirip dışarıya çıktım ve diğer Wugların gitmesini bekledim. Delph'in Duvar'daki işinden çıkıp ter içinde geldiğini görünce şaşırdım.

"Burada ne işin var?"

"Düello idmanı."

"Sonra yapsak?"

"Neden?"

"Çünkü herkes gidince, tekrar gizlice Bacalar'a girmeyi planlıyorum. İkinci kata çıkmıştım. Şimdi daha üst katlara gitmek istiyorum."

"Delirdin mi, Vega Jane?" dedi endişeyle.

"Muhtemelen," diye mırıldandım.

"Krone seni yeniden Valhall'a tıkmak için bir bahane arıyor. Ya adamları şu anda bizi izliyorsa?"

"Bunu da düşündüm," dedim. "Buraya kısa bir süre sonra dönüp, yan tarafa gizleneceğim. Orada birisinin beni görmesi imkânsız olur."

"Neden içeri girmek istiyorsun?"

"Buraya iki kere girdim ve ikisinde de başıma bir şey gelmeden çıktım. Ayrıca önemli şeyler öğrendim. Kader'i de orada buldum," dedim belimdeki zinciri gösterip. "Dizginsiz'i ve Engerek Taşı'nı da."

"Ama ikinci katta başka bir şey olmadığını söylemiştin. Şimdiyse daha yukarıya çıkmak istediğini söylüyorsun."

"Evet."

"Fikrini değiştiremez miyim?"

“Hayır.”

Bacalar’a baktı. “Tamam, ne yapacağız?”

“Biz bir şey yapmayacağız. İçeri ben gireceğim. Sen Harry iki’yi evine götürüp beni orada bekleyebilirsin. İşim bitince ben de oraya gelirim.”

“Ya seninle gelirim ya da gidip lanet Domitar’a ne yapmayı planladığını söylerim. Onun da bunu vakit geçirmeden Krone’a söyleyeceğinden eminim.”

“Delph, bunu yapmazsın,” dedim şok içinde.

“Yaparım tabii.” Bir şerit kadar birbirimize baktık. “Oraya yalnız girmene izin veremem.”

“Delph, orada şu ana kadar nelerle karşılaştığımı bilmiyorsun. Çok tehlikeli bir yer ve...”

“Domitar gidiyor. Onunla konuşayım mı?”

Başımı çevirince Domitar’ın ve Dis Fidus’un gittiklerini gördüm. Dönüp öfkeyle saçlarımı savurarak Delph’e baktım.

“Tamam gel, ama ölürsen gelip bana sızlanma.”

“Tamam,” dedi.

Derken aklıma bir şey geldi. Daha doğrusu bir gerçek. Düello’da var gücümle dövüşeceğime dair söz vermiştim. Bunu yaparsam, Morigone her şeyin normale döneceğini söylemişti. Konsey’e hiçbir borcum kalmayacaktı. Sonrasında da Pelinotu’nda kalmaya hiç niyetim yoktu. Annemle babam gitmişti. Kardeşim bir yabancı gibiydi. Morigone kaçmaya çalıştığı takdirde Delph’i cezalandıracaklarını söylemişti. Eh, zaten baştan beri birlikte kaçmayı planladığımız için bu sorunu çözmüş olacaktık. Hem Delph benimle Bataklik’a geleceksen, ilk elden bir Wug’un karşılaşmaya alışık olmadığı şeylerle başa çıkmasını da öğrenmesi gerekiyordu. Belki de o gece Delph’in Bacalar’daki şeylerle tanışması için iyi bir fırsat olabilirdi.

Ona baktım. “Delph?”

“Ne?” dedi bağırarak. Ona yine itiraz edeceğimi sanmıştı.

“Düello sona erdikten sonra ve sen şampiyon olunca, ben Pelerinotu’ndan ayrılacağım. Bataklık’tan geçeceğim. Kararımı kesin olarak verdim.”

“Tamam,” dedi ve surat ifadesi biraz gevşedi, ama gözlerinden endişelendiğini görünce buna memnun olmadım.

“Yine de benimle geliyor musun?”

Uzunca bir süre bir şey demedi. “Deli misin? Tabii ki geliyorum.”

Bir anda parmak uçlarıma basarak uzandım ve onu öptüm.

“Vega Jane,” dedi. Bu beklenmedik öpücük karşısında yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. İşin aslı, ben de şaşırmıştım.

Hemen savunmaya geçtim. “Anlaşma yaptığımız içindi bu, Delph,” dedim. Sonra da, “O kadar,” diye ekledim daha sert bir sesle.

Sonradan Harry İki’yi evime bırakıp Bacalar’ın yan tarafına gizlendik. Oraya başka bir yoldan gelmiştik ve Düello için biraz talim bile yapmıştık. Birileri bizi izlediyse, hiçbir şeyden şüphelenemezdi. Delph’i Bacalar’a ormanın içinden geçen kestirme bir yoldan götürmüştüm. Delph beni hayranlıkla izlerken, aynı kapının kilidini aletlerimle açtım.

“Çok beceriklisin, Vega Jane,” dedi.

Kapıyı açtıktan sonra sessizce Bacalar’a girdik. Hangi yöne gideceğimizi biliyor olmam iyiydi. Dışarısı hâlâ aydınlık olduğu halde, içerisi karanlıktı ve gölgelerle kaplanmıştı.

Elini tutup ona yol gösterirken, arkamdan gelen Delph’in kalbinin gümbür gümbür attığını duyuyor gibiydim. Hiçbir sorunla karşılaşmadan ikinci kata çıkmayı başardık. Jabbitlerin sesini du-

yacak mıyım diye kulak kesilmiştim, fakat bir tek kendi nefesimi ve Delph'in kalp atışlarını duyuyordum. Tahmin ettiğim gibi, jab-bitler karanlık çökmeden ortaya çıkmıyorlardı.

İkinci katta biraz ilerledikten sonra ahşap kapıya vardık. Bunun diğer tarafında çılgın bir Wug şeklinde kapı kolu olan ufak bir kapı daha vardı; oraya bir kez daha girmek istemiyordum. Dönüp Delph'i diğer yöne çektim. Yerde sürünen bir şeylerin sesini değil, sadece kendi ayak seslerimizi duyarak ilerledik. "En azından, bir kat daha olmalı," dedim. "Oraya bir tek bu yönden gidilebileceğini düşünüyorum."

Delph tamam der gibi başını salladı; düzgün düşünemeyecek kadar endişeli olduğunu ve korktuğunu biliyordum.

Karşımıza çıka çıka taş bir duvar çıktı. Ayrıca yukarı çıkan herhangi bir merdiven de yoktu. Ama bir pencereden başımı uzatıp dışarı baktığımda tepemizdeki katı görebiliyordum. Yukarı çıkmanın mutlaka bir yolu olmalıydı.

Pencereyi kapatıp tekrar Delph'e baktım. Boş duvarın karşısına geçmiş, her bir karışını güçlü parmaklarıyla yokluyordu.

"Delph," dedim. Ama birden onu gözden kaybettim. Zihnime bir pus dolmuş gibi oldu ve aklımın bulandığını hissettim. Pus dağıldığında, Delph hâlâ ortada yoktu. Ama karşımda yukarı kata çıkan basamaklar duruyordu. Toparlanmak için başımı salladığım anda Delph tekrar belirdi. Gözlerimi ovuşturdum, fakat basamakları tekrar göremedim.

"Delph, geriye çekil."

Dönüp bana baktı. "Burada merdivenler yok, Vega Jane."

"Geri çekil."

Dediğimi yaptı. Eldivenimi takıp Dizginsiz'i normal boyutlarına ulaşacak biçimde tuttum ve kolumu geriye atıp mızrağı var gü-

cümle duvara fırlattım.

“Vega Ja...” dedi Delph, ama lafını tamamlayamadı.

Duvar dumanların ardında kayboldu, geride de kocaman bir boşluk kaldı. Dizginsiz, eğitilmiş bir av kuşu gibi elime geri geldi.

Boşluğun içinde, tıpkı zihnimde gördüğüm gibi bir dizi siyah renkli mermer basamak vardı. Bunları gördüğüme çok sevinmiştim. Boşlukta bir adım attım, Delph de peşimden geldi. Dikkatle yukarı çıkmaya başladık. Merdivenin tepesinde, girişinin üstündeki taş duvara kazınmış sözcükler olan kocaman bir oda vardı: Gerçekler Salonu’ydü burası.

Dönüp Delph’e baktığımda bakışlarının bomboş olduğunu fark ettim. Salona girdiğimiz anda boyutlarına ve güzelliğine hayran olduk. Taş duvarları, mermer bir zemini ve ahşap bir tavanı vardı, ama tek bir penceresi bile yoktu. O salonun yaratılmasını sağlamış olan el işçiliğine hayranlıkla baktım. Taşların o derece zarif bir biçimde oyulduğunu bugüne kadar hiç görmemiştim; mermerin üstündeki desen de ona üstünde yürünecek bir zemin değil, bir sanat eseri görünümü vermişti. Tavandaki kirişler zamanla karar-mıştı ve üstünde hiç görmediğim semboller vardı. Bunlar nenden-se beni çok korkuttu. Her duvarın önünde de tozlu mu tozlu, kalın mı kalın ciltlerin bulunduğu kitaplıklar duruyordu.

Delph tam elimi tutmak üzereyken, ben onun eline uzandım. Salonun ortasına kadar yürüyüp durduk. Dünyaya yeni gelmiş ve annelerinin karnının dışında neler olduğunu keşfetmeye başlamış iki Wug gibi etrafımıza bakındık.

“Ne kadar çok kitap var,” dedi Delph gereksiz yere.

Neden o kadar çok kitap olduğunu bilmiyordum. Hemen John’un buraya ne kadar bayılacağını düşündüm. Sonra da içim karardı. Kardeşim artık eski John değildi...

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Delph fısıldayarak.

Makul bir soruydu. Yapabileceğimiz tek bir şey olduğunu düşündüm. En yakındaki kitaplığa gidip kitaplardan birini aldım. Keşke bunu yapmasaydım.

Kitabın kapağını açar açmaz salonun tamamı odaya hiç benzemeyen bir şeye dönüştü. Kitaplar, duvarlar, zemin ve tavan yok oldu. Bunların yerini görüntüler, sesler, çığlıklar, parlak ışıklar, hareket girdapları, Wuglar, vahşi slepler, uçan bir jabbit ordusu ve leş gibi kokan korkunç yaratıklar fırtınası aldı. Gudubetler, amaroklar ve frekler bir anda görüntülerin ve üst üste yığılmış bedenlerin arasından fırladı. Daha sonra da Wug olmayan yaratıklar, ızbandutlar, zincir zırhlı savaşçılar, sivri kulaklı, kırmızı suratlı, kapkara bedenli şeyler ve parlak ışıkların çıktığı gölgelerin arasına gizlenmiş gizemli şekiller belirdi. Patlamalar, alevlerden oluşan çiçek dürbünleri ve kuleler kadar yüksek buzullar, dipsizmiş gibi görünen boşluklara kayıp yok oldu.

Kalbim yerinden fırlamak üzereydi. Delph’in parmaklarının gevşediğini hissettim. O Hel fırtınasında dönüp bakınca, onun kaçmaya başladığını gördüm. Ben de kaçmak istedim ama ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Ellerime baktım. Açtığım kitap hâlâ oradaydı. O sırada gördüğümüz her şey onun sayfalarından fırlıyordu.

Kardeşim kadar zeki değildim, ama bazen basit sorunların basit çözümleri olurdu. Kitabı hemen kapattım. İki tarafı birleşince, oda bir kez daha eski haline döndü. Yerimden hiç kıpırdamadığım halde nefes nefese kalmıştım.

Delph’e, soluklanmak için iki büküm olmuştu. Suratı da kireç gibi kesilmişti.

“Lanet olsun,” diye bağırdı.

“Lanet olsun,” dedim, ondan daha alçak bir sesle. Ben de bunu bağırarak söylemek istemiştım, fakat ciğerlerimde yeteri kadar

hava kalmamıştı.

“Gerçekler Salonu. Tüm bu kitaplara baksana, Delph. Bunlar nereden gelmiş olabilir? Hepsi Pelinotu’yla ilgili olamaz. Köyümüz o kadar da...”

“Önemli değil,” diye lafımı tamamlayıp omuzlarını silktilti. “Bilemiyorum, Vega Jane. Bundan ne anlam çıkaracağımızı bilmiyorum. Buradan çıksak iyi olacak.” Ardından merdivene doğru gitti.

Sesi tam o sırada duydum. Delph geri geri yürüyerek yeniden yanıma geldi. Duyduğumuz sestten anladığımız kadarıyla, karşıma çıkacak şeylerin jabbitler olmayacağı belliydi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Ta ki girişte gördüğüm şeye kadar... Sonra aklımdan sadece bağırarak geçti ve bir çılgılık attım. Jabbitlerin gelmiş olmasını yeğlerdim.

TRIGINTA SEPTUM

Bir am Yarması Vakası

Yaratık içeri girdiğinde, o geniş alan bir anda onun sığamaya-
cağı kadar ufaldı. Onun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Quentin
Herms'in Bataklik kitabında bir resmini görmüş ve onun hakkında
yazılanları okumuştum. Kitaptaki çizimi, karşımızda gördüğümüz
bu şeyin hakkını veremiyordu doğrusu.

Bu, bir am yarmasıydı.

Alt ettiğim izbandutlar kadar iri değildi, fakat yine de dehşet
verecek büyüklükteydi. Dahası, kayadan oluşuyor gibiydi. Ama en
korkutucu yanı bu da değildi. Hepsi erkek olan ve omuzlarından
birbirine bitişik olan üç bedeni vardı. Üç kafası ve kaslı sırtların-
dan çıkan üç çift de minik kanadı vardı. Ellerine baktığımda, üç
kılıç ve üç balta gördüm. Üç suratının üçünde de aynı ifade vardı:
Öfkeyle tetiklenmiş bir nefret...

"Buraya izinsiz girdiniz," dedi ağızlarından biri. Sesi tiz bir çığlık
ile bir gök gürültüsünün karışımı gibiydi.

Bir şey söylemek istedim, ancak o kadar korkmuştum ki söz-
cükler ağızımda donakaldı.

Diğer ağızlardan biri, "İzinsiz buraya girmenin cezası ölümdür,"
dedi.

am yarması öne doğru bir adım attı. Muazzam ağırlığı mer-
mer zemini çökertecek gibiydi. Üç balta bize doğru savrulunca,

Delph'i tam zamanında aşağı çektim. Baltalar havada uçtu ve en karşıdaki kitaplığa saplanıp yanındaki birkaç kitaplığı da devirdi. Kitaplar yere düşüp açılırken, salon bir kez daha serbest kalan sayfalarından fırlayan korkunç şeylerle kaplandı.

Delph'in elini sıkıca tutup düşen kitaplıklardan birinin arkasına çektim. Bir şerit için, etrafımızda dönüp duran görüntüleri görmezden geldim; bunu yapmak kolay olmadı. Bir ölüm perisi kulağımın dibinde çığlıklar attı. Quentin'in Bataklık kitabında o yaratık da vardı.

Çam yarmasının bedenlerinden birinin kılıcı, arkasında gizlendiğimiz kitaplığı ikiye böldü; kılıç beni de iki Wug haline getirmeden önce durdu. Delph ona kitapları fırlatmaya başlayınca çam yarması, iki orta bacağının arasında kitaplığı ezdi. Kendimi ondan öteye fırlatıp yerde kaydım ve başıma bir sürü ağır cilt düşmesine neden oldum. İrili ufaklı yaratıklar, uzun süre önce ölmüş Wuglar ve ne olduğunu bilemediğim başka şeyler o kalın kitapların arasından akın akın çıkmaya başladı. Salonun o karmaşa fırtınasını zapt etmesi mümkün değil gibiydi.

Eldivenli elimi cebime sokup Dizginsiz'i çıkardım ve normal boyutlarına gelmesini istedim. Kolumu geriye attım ve nişan alıp mızrağı çam yarmasının tam ortasına fırlattım. Mızrak ona saplanınca, yaratık kocaman bir duman duvarına dönüştü. Dumanlar dağıldığında, ortadaki bedeni yok olmuştu. Derin bir oh çekip azıcık rahatlar gibi oldum. Ama ortadaki bedenden kurtulmuş olan diğer iki bedeni hâlâ ayaktaydı. Daha doğrusu, üstüme geliyorlardı.

Çaresizlik içinde Dizginsiz'i bulmaya çalıştım. Sonra nerede olduğunu gördüm. Mızrak salonda uzunca bir kavis çiziyor ve bana doğru uçuyordu. Derken yaratığın fırlattığı kılıçlardan biri ona çarptı ve onu tamamıyla rotasından çıkardı. Yaratığın iki bedeni

tökezledi ve Dizginsiz onların altında kaldı. Bedenlerden biri kılıcıyla bana ölümcül darbeyi indirmek için doğrudan üstüme atılırken, sağ yanımda bulanık bir şey gördüm.

“Hayır, Delph!” diye bağırdım.

Delph beni ya duymadı ya da duymak istemedi. Bedenlerden birinin kalçasına çarptı. Yaratık o kadar büyüktü ki, Delph ne kadar iri ve güçlü olursa olsun, sağlam bir duvara çarpan bir kuştan farksızdı. Delph yere yığıldı; çok kötü sersemlemişti. Ben daha hareket edemeden çam yarması onu havaya kaldırıp bir kâğıt kadar hafifmiş gibi ileri fırlattı. Dehşet içinde onun salonu aşır kitaplıklarla dolu bir başka duvara çarpışını izledim.

Ona doğru koşmaya başlamıştım ki, kitaplardan birinden fırlayıp suratıma doğru uçan alevler içindeki bir şey yüzünden gözlerim kamaştı. Tökezleyip yere düştüm. Yere düşerken de az önce durduğum yere doğru bir kılıcın uçtuğunu gördüm. Çam yarması tepeme dikilmişti. Kılıcı başının üstüne kaldırdı. Tam aşağı indirecekken ve bacaklarımı gövdemden ayıracakken, dosdoğru havaya süzüldüm ve ondan uzaklaştım. İri rakibime karşı tek gerçek avantajım buydu.

Pelerinimin altındaki Kader ılınmıştı. Duvarın etrafından dolaşıp Delph’in bulunduğu yere doğru gittim. Ona yetişmem çok güçtü. Diğer beden önümü kesene dek nerede olduğunu görememiştim. Devasa sırtındaki lanet kanatlarını unutmuştum. O kadar narin bir çift kanadın o ağırlığı taşıması mümkün değilmiş gibi gelmişti, ben ona göre yine de çok daha atıktım.

Yaratığın kolunun altından uçup arkasına geçtim. Hızla geriye dönüp beni izlemeye çalıştı. Sürekli olarak ve giderek hızlanarak etrafında döndüm. Kader’i ve kendimi hiç olmadığı kadar zorladım. Yaratık da dönüyor, küçüklüğümde yerde çevirdiğim topacı andırıyordu. O dönmeye devam ederken hemen yere doğru eğildim.

Kitaplıklardan birini alıp Dizginsiz'i kaptığım gibi var gücümle fırlattım. Çam yarması, Dizginsiz ona isabet ettiği anda dönmeyi kesti.

Sonra da patladı.

Dizginsiz bana doğru geri uçarken, Delph bağırdı.

“Dikkat et, Vega Jane.”

Eğilmeye çalıştım, fakat ayaklarım yerden kesildi ve sert bir biçimde duvara çarptım. Yere yığılırken geriye kalan son çam yarması iri yumruğunu beni Kutsal Alan'a yollamak için savurdu. Quentin'in kitabındaki uyarıyı o anda hatırladım: *“Bu yarattığın bir kısmını yok etmesine rağmen, bunun bir zafer kazanmak olmadığını unutan Wug'a yazıklar olsun.”*

Uçamayacak kadar sersemlemiştim. Dizginsiz henüz elime geri gelmemişti. Çok ama çok iri bir el kafama inmek üzereydi. Son anda ayağa fırladım ve yumruğumu yarattığın karnına indirdim.

Çam yarmasının iri ayakları havalandı ve gerisin geriye uçu. Karşı taraftaki duvara o kadar sert bir biçimde çarptı ki, bir anda paramparça oldu. Bir iki şerit kadar durup ondan geriye kalanlara, sonra da yumruğuma baktım. Bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyordum. Dizginsiz, eldivenli elime geri gelince, onu sıkıca kavradım. Bir kez daha çam yarmasının kalıntılarına bakıp, Bakım'ın önünde Non'a vurduğum geceyi hatırladım. O darbeyi indirirken elimi fena halde yaralamıştım. Bu durumda, bir kaya gibi sağlam olan çam yarmasına vurduğumda, zavallı kemiklerimin parçalanmış olması gerekirdi. Bunun tek bir açıklaması vardı. Pelerinimi kaldırdım ve Kader'e baktım. Buz mavisi rengine bürünmüştü. Ona dokunup parmağımı hemen geri çektim. Çok sıcaktı, ama belimde sadece hafif bir ılıklik hissediyordum.

“Na-naber, Ve-Vega Jane?” diye seslendi birisi.

“Delph!” Onu tamamıyla unutmuştum.

Yanına koşup içime yeni dolan bir güçle onun üstüne düşen kitaplıkları kaldırdım. Her yanı sıyrılmış ve kanlar içinde kalmıştı.

“Ayağa kalkabilir misin?”

Evet der gibi yavaşça başını salladı ve, “Sa-sanırım,” dedi.

Onu dikkatle ayağa kaldırdım. Sağ kolu bir tuhaf görünüyordu ve sol ayağının üzerine basamıyordu.

“Delph, bana tutun.”

Dizginsiz’i ufak haline getirdim, cebime koydum ve Delph’i sırtıma aldım. Bunu görünce hayret dolu bir ses çıkardı, ama açıklama yapacak vakit yoktu. Havaya sıçradım ve uçarak kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı doğru gittim. Oraya girdiğimiz kapıya varana dek de yere inmedim. Jabbitlere bize saldıracak fırsatı vermiyecektim. Kapıyı hızla açıp sırtımda Delph’le birlikte dışarı uçtum. Karanlık gökte yükseldik.

Delph’in kulübesine varana dek yere yaklaşmadım. Onu yere koyarken, sersemlemiş bir halde, “Beni nasıl kaldırdın, Vega Jane?” dedi.

“Emin değilim, Delph. Yaraların ne kadar kötü?” diye sordum endişeyle.

“Bayağı kötü hırpalandım,” dedi. “Çam yarmasıydı, değil mi?”

“Kitabı *okudun* mu?”

“Evet, ama onlardan biriyle Bataklık’ın bu tarafında karşılaşacağımı tahmin etmiyordum.”

“Yürüyebiliyor musun?”

“Topallayarak yürüyebilirim.”

Alnıma vurdum. “Engerek Taşı yanımda. Seni hemen iyileştiririm.”

Elimi cebime soktum. Sonra diğer cebime soktum. Çılgınlar gibi giysimin her karışını aradım. Sonra da ofladım. Engerek Taşı yoktu. Bedbin bir şekilde Delph’e baktım.

“Bacalar’da düşürmüş olmalıyım. Geri dönüp...”

Kolumu tuttu. “Oraya geri gitmeyeceksin.”

“Ama Taş... Yaraların...”

“İyileşirim, Vega Jane. Sadece biraz zaman alacak.”

Ama aklıma bir şey geldi. “Düello!”

Üzgün üzgün başını salladı. “Tek kolla ve bacakla dövüşemem, değil mi?”

“Delph, çok üzgünüm. Hepsi benim suçum.”

“Bu işte birlikteyiz, Vega Jane. Seninle gelmeyi ben istedim, hatta ısrar ettim. Sen benim hayatımı kurtardın.”

Kulübesine girmesine yardım ettim. Duf orada değildi. Duvar’da çalışıyor olmalıydı. Delph’i yatağına yatırmadan önce yaralarını temizledim, kesiklerini babasının ufak mağaranın yanında bulundurduğu kovadaki soğuk suyla yıkadım. Koluna bir atel yaptım ve yürümesini kolaylaştıracak kalınca da bir dal buldum.

“Çok üzgünüm,” dedim yine gözlerim dolu dolu bir halde.

Bitkin bir ifadeyle gülümsedi. “Senin yanında hiçbir ışık sıkıcı geçmiyor, değil mi?”

TRIGINTA OCTO

Bir Kazanma İddiası

Gözümü açtığımda hava aydınlıktı ve yatağımdaydım. Yorgundum, her yanıml tutulmuştu ve aklımdan, önceki geceki olaylar geçiyordu. Bir şey elimi yalayınca doğruldum ve Harry iki'nin başını okşadım. Penceremden dışarı bakınca Wugların kalabalık gruplar halinde bir yere doğru ilerlediklerini gördüm.

Neler olduğunu hatırlamam bir şerit kadar sürdü. Düello! İkinci ışıktı. Geç kalmıştım. Derhal ayağa fırlayarak zavallı köpeğimin ödünü kopardım. Hemen önceki gece yere bıraktığım giysilerimi giydim. Sonra Dizginsiz'i bıraktığım yere baktım. Onunla Düello'da bütün Wugları yenebilirdim. İkimle içindeydım. Bin para. Asla sahip olmayacağım bir miktardı, ama para önemli değildi. Şampiyon olursam diğer Wuglar bana saygı duyarlardı... Aç To-ve'daki dişi ve daha birçoğu gibi... Delph'in dediği gibi artık meşhurdum. Wuglar beni tanıyordu.

Yine de onu yerden almadım. En sonunda ayağımın ucuyla yatağımın altına ittim. Lanet olasıca Düello'yu kazanmak zorunda değildim. Sadece var gücümle dövüşmem gerekiyordu. Bir yanıml Kader'i ve onun gücünü kullanmaktan korkuyordu. İstemeden bir Wug'u öldürebilirdim. Bunun vicdan azabını yaşamak istemiyordum, ama bir yandan da adil bir biçimde kazanabileceğime ihtimal vermiyordum. Ben bir yalancıydım, arada hırsızlık yapardım,

birilerinin canını sıktığım çok olmuştu; belli ki içimde hâlâ ahlaki bir şeyler kalmıştı.

Alana doğru giden diğer Wugların yanından geçerken, önceki gece kiminle dövüşeceğimi görmek için panoya bakmadığımı hatırladım. Tam zil çalarken oraya varıp hızla etrafıma bakındım. İlk karşılaşmalarda mıydım? Bahis tahtasını görüp koşarak oraya gittim.

“Ne zaman dövüşüyorum?” diye bağırdım nefes nefese, paraları toplayan ve parşömenler dağıtan Wug’a. İsmi Litches McGee idi ve bahislerde inanılmaz derecede dürüst, hayatın diğer yönleri açısından ise bir pislik olmasıyla tanınırdı. Bahis işinde Roman Picus’un en büyük rakibiydi. Bu da soruyu ona sormam için yeteri kadar iyi bir nedendi. Kötünün iyisiydi.

Bana baktı. “İkinci settesin, Vega,” dedi imalı imalı. “Ne işine yarayacak bilmem ya neyse.” Bahis tahtasına bakınca, karşılaşma elli bahis oynandığını gördüm. Tek bir Wug bile beni favori göstermemişti. Kiminle dövüşeceğimi görmeye çalıştım. İsmi görünce neden beni favori göstermediklerini anladım. Tek bir kişi bile kazanacağımı düşünmüyordu.

Non. Lanet olasıca pislik Non’la dövüşeceğim.

McGee bana gülümsedi. “Bu sefer Cletus Loon gibi hafif birisi yok, dişi. O bin paraya veda etsen iyi olacak. Kazanırsan benim de ismim Alvis Alcumus olsun.”

Bu sözlerini duyunca öfkeyle titredim. Elimi cebime soktum, tek paramı çıkarıp ona uzattım.

Bunu onaylıyormuş gibi başını salladı. “Tabii, Non’a oynayacaksın. En azından beynini patlatmasının telafisi olur. Ama herkes ona para yatırdığı için kazancın fazla olmaz.”

“Paramı Vega Jane’in galibiyetine yatırıyorum,” dedim hissettiğimden de fazla güvenle. İşin aslı, kendime hiç güvenmiyordum.

Kader'i ne diye evde bırakmıştım? Neden şerefli davranmanın zekice olacağını düşünmüştüm? Ya da adil dövüşmenin?

"Şaka yapıyorsun tabii," dedi hayretle.

"Üstünde benim ismimin kazanan taraf olarak yazıldığı parşömeni ver," dedim dişlerimi sıkarak.

İç çekti, küçümseyici bir tavırla baktı ve ismimi yazıp bana verdi. "Senin paran. Senin gibi bir salaktan almak hoşuma gidiyor. Senin için aynen böyle düşünüyorum."

Önünde kusmadan önce hızla arkamı dönüp gittim. Ona verdiğim para cebimdeki son paramdı. Ondan başka hiçbir şeyim yoktu.

O ışığın ilk karşılaşmaları ilk raunttan daha ağır geçti. En güçsüz dövüşçüler elendiği için yarışma zorlaşmıştı. Bu sürede o kadar gerildim ki konuşmakta güçlük çekiyordum.

Delph'in, ne olduğunu belirtilmeyen yaralanmaları yüzünden Düello'dan çekildiğinin yayılması da iyi olmamıştı. Onun yokluğunun Non'u favorilerden biri yapacağını biliyordum. Non son Düello'da ona kıl payı yenilmişti. O salak bu yüzden beni daha da kötü hırpalamak isteyecekti. Yumruğuma baktım. Kader olmadan sıradan bir yumruktu; bir dişi yumruğundan başka bir şey değildi.

Alanın etrafında yürüdüm, kollarımı sallayıp gevşemeye çalıştım. Nereye gittiğime dikkat etmediğim için o kadar sert bir şeye çarptım ki, sırtüstü yere serildim. Başımı kaldırıp neye çarptığıma bakınca Non'un tepemde dikildiğini fark ettim. Arkasında suratının her yeri bandajlı Cletus Loon, onun birkaç arkadaşı ve o ışıkta karşılaştığını Bacalar'da çalışan kaslı Daktil'i bayıltana dek döverek çoktan kazanmış olan Ted Racksport duruyordu. Karşılaşmasını izlemiş ve ondan bayağı etkilenmiştim. Racksport göründüğünden daha güçlü ve atikti, kaslarına rağmen Daktil'i alt etmeyi başarmıştı. Eğri dişlerini göstererek bana sırıttı.

Ona bakmıyordum. Gözlerim Non'daydı. İnanılmaz derecede iriydi. Önceki geceki çam yarması gibiydi. Düello'da izin verilmediğini düşündüğüm metal göğüs zırhını takmıştı, oysa buna ihtiyacı bile yoktu. Zırhında açtığım göçük hâlâ oradaydı. Ben ona bakarken, onun da bakışları bu göçüğe kaydı ve tekrar bana baktı.

Gülümseyip sesini duyabilmem için eğildi.

“Şans yüzüne iki kere gülmez, Vega. Yerinde olsaydım karşılaşmadan önce Bakım’a gidip kendime bir yatak ayırtırdım.” İri yumruğunu suratıma yaklaştırdı ve yüksek sesle, “Dişlerini mutlaka say,” dedi. “Seninle işim bitince, yerden kaç tanesini toplayacağını bilirsin hiç olmazsa.”

Racksport, Cletus ve yanımdaki arkadaşları bunun seansları boyunca duydukları en komik şey olduğunu düşündüler. Ben yerden kalkıp titreyen bacaklarla giderken kahkahalarla gülüyorlardı. Acaba eve gidip Kader’i alacak vaktim var mı, diye düşünürken ikinci zil çaliverdi.

Dövüşeceğim alana giderken ağzım, kurumuş bir nehre dönüştü. O ana dek, izleyici platformuna bakmamıştım, fakat alana girince baktım. Thansius orada olmana rağmen John ve Morigone yoktu. Eh, en azından Morigone Non’dan feci bir dayak yediğimi görmeyecekti.

Harry İki peşimden alana girince ona kesinlikle saldırmaması gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Sonra kulağına, “Ama işimi bitirince, ona hemen saldır ve geride bir şey bırakma,” diye fısıldadım. Harry İki neredeyse 40 kiloydu ve bu kiloların hiçbirisi yağ değildi. Dişleri de en uzun parmağım kadardı. Son derece anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. Hatta bir ara gülümsediğini sandım. Onu çok seviyordum.

Alana girerken soluma baktım ve Delph’in kolunda ateliyle,

incinmiş bacağına ona verdiğim değnekle destekleyerek geldiğini gördüm. Bana cesaret verir gibi gülümsedi, Non'u görünce o ifadenin yenilgiyi kabullenmiş gibi kasvetli bir başka ifadeye dönüş-tüğünü gördüm.

Hakem kuralları açıklarken güçlkle yutkundum. O anda, Non'un metal zırhını çıkarmadığını fark ettim. Bunu hakeme söyledüğimde bana delirmişim gibi baktı.

"Onu çıkarıp sana onunla vurmazsa, Düello kurallarına uymuş sayılır, dişi," dedi.

"Ya onunla vurup beni öldürürse?" dedim öfkeyle.

"O durumda, gereken cezayı alır."

Non güldü. "Sen yine de ölmüş olursun."

"Non!" diye ona bağırdı hakem. Ufak tefek, Silas isimli bilge ve yaşlı birisiydi. Gözlerinin çok bozuk olduğunu tahmin ettim, çünkü benimle konuşurken göbek deliğime, Non'la konuşurken de onun sol tarafına bakmıştı. "Güzel ve temiz bir dövüş olsun," dedi bu sefer dizlerime bakıp.

Non parmaklarını çıtlattı. Ben de aynı şeyi yapmaya çalıştım, ama serçe parmaklarımdan birini biraz fazlaca arkaya itince acı içinde bağıldım. Non buna güldü.

Zil çaldı ve Non derhal üstüme geldi. Ne yaptığımı düşünme den geriye gittim ve son anda Non'un yanına sığırdım. Uzun bacaklarımdan biriyle ona çelme taktım. Takılıp tökezledi, fakat tüm bedenime şok dalgaları yaydı. Toprak zemine düşen kocaman bir ağacı andırıyordu. Ayağa kalkıp ölümcül bir ifadeyle hızla bana döndüğünde ondan uzaklaştım. Yine üstüme hücum etti ve onu bir kez daha atlattım. Bunu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Bir ara gücüm mutlaka tükenecekti.

Bana bir yumruk attığı anda işimin biteceğinden emindim. Bir

kere daha Kader'i evde bıraktığıma çok üzüldüm.

"Dalga geçmeyi kes, dişi," dedi pis bir ifadeyle. "Buraya dövmüşmeye geldin, bir yavru slep gibi kaçmaya değil." Ama bunları söylerken kesik kesik nefes alıyordu. Nihayet durumu anlamıştım. Bu gerzeğin metal göğüs zırhı kesinlikle çok ağırdı. Onu koşturduğumda, zırh onu düşündüğünden de hızlı bir biçimde yoracaktı.

Tekrar üstüme atıldı. Bu sefer yana kaçmadan önce bana biraz daha yaklaşmasına izin verdim. Delph'in benim için hazırladığı kayaları kaldırmak işime yaramıştı. Çok atıktım. Kader olmadan bile güçlüydüm.

Non soluklanmak için tek dizinin üstüne çökünce bunu fırsat bilerek postalımı poposuna indirdim ve onu yüzüstü yere savurdum.

Delph, "Haydi, dişi. Vega Jane!" diye bağırdı.

Non ayağa kalktığında onun öfkeden kudurduğunu ve ağzından neredeyse köpükler saçtığını görebiliyordum. Gözleriyle bana zarar verebilseydi milyon parçaya ayrılmış olurum. Fakat Cletus Loon'la olan karşılaşmadaki gibi bir planım vardı. Dövüş alanında, sağlam durmayı başarmakta ve kaçma taktiklerimi uygulamakta giderek daha iyi oluyordum.

Non beni kovalamaya devam etti, ben de ondan kaçmaya. Bir ara kendime fazla güvenince elinin tersiyle alnıma bir tokat attı ve beni üç adım havaya savurdu. Sol gözümün üstünde kocaman bir yarık açılırken ağızmda kan tadı hissettim. Beynimin de kafatasımın iki yanına çarptığını hissettim. Yere düştüğümde Non'un bir dirsek darbesinden Delph'in bana bir kere gösterdiği şekilde son anda kurtuldum. Dirseği boynuma inmedi; kemikli kolu sert toprak zemine isabet etti ve acı içinde bağıırıp karın üstü yere yığıldı. Bu sefer kalkmasına izin vermedim.

Ellerimi boynunun etrafındaki göğüs zırhından içeri soktum ve var gücümle çektim. Zırh yarısına kadar yukarı çıkınca amacıma ulaşmış oldum. Kollarını dümdüz yukarı kaldırdım. Başı artık zırhın içinde olduğundan hiçbir şey göremiyordu. Sıçrayıp zırhın sırt kısmına sert bir şekilde kondum. Ondan daha ufak tefek olduğum halde, sıçradığımda yere epey sert bir biçimde düşebiliyordum. Non'un surati toprağa değil, zırhın daha da sert olan metaline dayanmış durumdaydı. Bunu dört kere daha yapmıştım ki bir şeyin çatırdadığını duydum. Non o anda bir çığlık attı.

Üstünden atlayıp göğüs zırhını kavradım ve onu üstünden tamamiyle çıkarıp başına indirdim. Yükseklerden atılan bir karpuz yere düşmüş gibi bir ses çıktı ve Non hareketsiz kaldı.

Silas telaşla onu kontrol etmeye gitti, sonra da Şifacıları çağırdı. Kesik kesik nefes alarak orada durdum; Non'un yumruğunu indirdiği başımdan kanlar akıyordu, bacaklarım da metalin üstünde zıplamaktan uyuşmuştu. Şifacılar Non'la ilgilenirken, Silas zırha ve etrafımda başka ne var diye baktı, sonra yine bana döndü. Parmaklarıyla çenesine vurdu.

"Bunu kural kitabından bir kontrol etmem gerek," dedi. "Dediğim gibi, zırhı bir silah olarak kullanamazsın."

"O kullanamaz," diye bağırdım. "Bunu takmayı o istedi. Üstünden çıkarmama ve ona karşı kullanmama izin verecek kadar salak olması benim suçum değil herhalde!"

"Hımm," diye bunu biraz düşündü.

"Doğru diyor, Silas," dedi birisi.

İkimiz de o yöne bakınca, Thansius'u gördük. "Vega haklı," dedi. "Ha, istersen yine de kontrol et. *Düello'nun Dövüş Kuralları* Kitabı'nın on ikinci bölüm, N paragrafı. Alanda bir rakibin üstündeki her

şey yasal olarak ona karşı dövüştüğü kişi tarafından bir silah olarak kullanılabilir. Bir başka deyişle, alana silah olarak kullanılabilecek şeyleri getiren kişi bu riski göze almış olur.” Baygın yatan Non’a baktı. “Sanırım bu duruma gayet uygun bir tanım,” dedi.

“Çok doğru, Thansius,” dedi Silas. “Bakmaya gerek yok. Birçok Düello’yu kazanmış bir şampiyon olarak, bu konuda benden çok daha bilgilisin,” dedi muhteşem Wug’un bir adım kadar sağ tarafına geçerek. Gerçekten de daha genç hakemler bulmalıydılar. En azından, iyi gören bir hakem olmalıydı.

Silas arkasını döndü ve galibiyetimi anons etmek için elimi havaya kaldırdı.

Altı Wug, inleyen Non’u bir sedyeye yatırıp taşıırken, ağzım açık kalmış bir halde onları izliyordum. İçimden Bakım’a yatırılmasını, kimsenin oraya gidip onu ziyaret etmemesini diledim. Silas elimi bıraktığında kıpırdayamaz durumdaydım. Bir heykel gibi kaskatıydım. Thansius omzumu tutunca ona baktım.

“Aferin, Vega. Büyük bir iş başardın.”

“Teşekkür ederim, Thansius.”

“Şimdi, alandan çıksak iyi olacak. Sonraki karşılaşmalar başlamak üzere.”

Birlikte oradan uzaklaştık.

“Dövüş becerilerin muhteşem,” dedi. “Çok daha iyi ve güçlü bir rakibi alt ettin, onun gücünü ona karşı kullandın.”

“Tepeden tırnağa silahlı bir biçimde karşılaşılsaydık ona yenilirdim. O tür dövüşleri sevmiyorum.”

“Bunu görebiliyorum.” Bunu öyle bir söylemişti ki, bu özelliğimi iyi mi, yoksa kötü mü bulduğunu anlamamıştım. Yüzümü işaret etti. “Bir Şifacı’dan sana yardım etmesini isteyebilirsin.”

Tamam der gibi başımı salladım ve yüzümdeki kanı sildim. Cletus’

un karşılaşma bittikten sonra yüzüme indirdiği darbeye ve bu yeni yaralarla görebiliyor olmam bile bir mucizeydi.

“O halde üçüncü raunda geçiyorsun,” dedi nazikçe.

Ona dikkatle baktım, neden benimle konuşmaya tenezzül ettiğini merak ettim.

“Gerçekten de kazanmaya devam edeceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Bunu bilemem, Vega.”

“Umurunuzda mı sanki?”

Sorumun bu kadar açık olması onu şaşırttı. “Tüm Wugmortları önemserim ben.”

“İhanetle suçlananları bile mi?” dedim.

Bunu duyunca irkildi. “Açıksözlülüğün büyüleyici doğrusu, Vega.”

“Ben bir hain değilim. Kitap ve harita bendeydi, ama bunları asla Wuglara karşı kullanmazdım. Asla.”

Dikkatle bana baktı. “Sen iyi bir dövüşçüsün, Vega. Bütün Wuglar senin gibi dövüşebilseydi istilaya uğramaktan bu kadar korkmazdık.”

“Morigone muhteşem güçlerini kullanıp, zarif elini bir kez sallayıp mavi bir pusla sözde Aykırıları yok edebilirdi,” dedim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Bana ne tepki vereceğini de... Ama beklemediğim bir yanıt verdi.

“Pelinotu’nda korkulacak çok şey var, Vega. Ama bu onlardan biri değil.” Hayretle ona baktım ve ne dediğini anlamaya çalıştım. “Yaralarına baktırmayı unutma. Üçüncü rauntta formda olmanı istiyoruz.”

Adımlarını hızlandırdı ve çok geçmeden beni geride bıraktı. Ben de yavaşlayıp yoluma devam ederken gözüme bir şey çarptı ve yüzümde bir gülümsemeyle hemen bahis alanına gittim. Uzun

bir kuyruk oluşmuştu, ama o ışıktaki bitmek tükenmez bir sabra sahiptim.

Kuyruğun ön tarafına varınca, parşömenimi Litches McGee'ye uzattım. Bana karşı çok öfkeli davranacağını sanıyordum, fakat öyle olmadı. Kazandığım parayı kocaman bir torbadan çıkarıp neşeyle sayarak bana verdi. Hayretle paralara baktım. O güne kadar asla tek seferde bir paradan fazlasına sahip olmamıştım. Olduğumda da pek kısa sürmüştü, çünkü bir iki şeyin ücretini hemen ödemek zorunda kalmıştım.

McGee, "Bu ışıktaki ufak bir servet kazandın," dedi. "Bütün Wuglar sana karşı bahis oynamışlardı."

"Hepsi değil," dedi biri.

Arkama bakınca Delph'in parşömenini uzattığını gördüm. Paralarımızı ceplerimize koyarken, McGee'ye, "Artık ismini değiştirecek misin?" diye sordum.

"Nasıl yani?" dedi şaşkınlıkla. "Ne olarak değiştirebilirim ki?"

"Alvis Alcumus olarak, şapşal."

Delph'le kıs kıs gülererek oradan uzaklaştık.

Harry İki, heyecanla yanımızda yürürken, Delph, "Üçüncü karşılaşmalara," dedi. Köpeğim, Non'u ısıramadığı için biraz üzgün görünüyordu. Kanlı ve şişmiş suratımı ovuşturup görebilen tek gözümle Delph'e baktım. "O kadar dayanabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Sadece üç karşılaşma daha var. Sonra şampiyonsun," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Ama başka numaramın veya stratejimin kalıp kalmadığından emin değildim. İkimiz de sendeleye sendeleye yürürken, Değirmen'de Delph'le birlikte çalışan Thaddeus Kitchen isimli bir Wug koşarak yanımıza geldi. Nefes nefeseydi ve beti benzi atmıştı.

"Delph, hemen gelmen gerek!" dedi.

"Neden, ne oldu?" diye sordu Delph endişeyle.

"Baban. Duvar'ın orada çok kötü yaralanmış.

Kitchen arkasını döndüğü gibi hızla uzaklaştı.

Delph değneğini bir kenara fırlatıp yaralı bacağına rağmen koşarak onun peşinden gitti. Harry İki'yle ben de onun arkasına takıldık.

TRIGINTA NOVEM

Her Şey Yıkılıyor

Çok kötü yaralanmış.

Kitchen, Duf için öyle demişti. Ancak bu bile bizi göreceğimiz şeye hazırlamak için yeterli değildi. Duf Delphia, gözüme o güne kadar karşılaştığım yaratıklar kadar tuhaf ve kötü yürekli görünen o büyük ve çirkin duvarın önündeki toprak alanda boylu boyunca yatıyordu. Delph babasının sağ tarafına çömeldi, ben de diğer tarafına... Gözümüze ilk çarpan şey, Duf'ın dizlerinden itibaren ezilip dümdüz olan bacaklarıydı. Muazzam bir acı içinde sayıklıyor ve iki Şifacı çılgınlar gibi aletleriyle, bandajlarıyla ve merhemleriyle ona yardım etmeye çalışırlarken bile kıvranıyordu.

Delph babasının elini tuttu. "Buradayım," dedi çatlak bir sesle. "Buradayım, baba."

"Ne oldu?" dedim.

Thaddeus Kitchen yanımda duruyordu. Duvar'ı işaret etti. "Kerestelerden birkaçı düştü ve dizlerine isabet etti. Her yer kan ve kemik içinde. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok feciydi. Hatta hayatımda gördüğüm en iğrenç..."

"Tamam, tamam, anladık," dedim endişeyle Delph'e bakıp. Duvar'ın yerden neredeyse dokuz metre yukarısında açılan boşluğa baktım. "Bunlar oradan nasıl düştü?"

"Şeritler tutmadı," dedi Kitchen.

Öyle bir irkildim ki, neredeyse geriye devrilecektim. Bir şerit mi buna neden olmuştu? Benim şeritlerim mi?

Kitchen yüksek sesle ve bilmiş bir ifadeyle, “Kaç kere söyledim, değil mi? Hepimiz çılgınlar gibi koşturup duruyoruz ve aklımızı yitirmek üzereyiz! Yaralı Wuglar... Ezilmiş Wuglar... Ölü Wuglar... Peki ne uğruna? Aykırıları benim dişimin iç çamaşırını sallamasından bile daha uzakta tutamayacak olan keresteler uğruna... Bunu düşünen Wug resmen deli olmalı.”

“Tamam, sana soran olmadı, Thaddeus Kitchen!” diye bağırdım.

Delph’e baktım. Suratında karmaşık ifadelerle o da bana bakıyordu, ama bunlardan en belirginini hayal kırıklığıydı. Şeritlerim yüzünden... Delph’e o kadar odaklanmışım ki, Şifacıardan birinin Duf’ın hastaneye götürülmesi gerektiğini söylediğini bile duymadım.

Bir el arabasıyla iriyarı bir slep getirildi ve artık bilincini yitirmiş olan Duf buna yatırıldı. Birkaç Wug’la birlikte onun arabaya taşınmasına yardım ettim, fakat Delph olduğu yerde kalakalmıştı. En sonunda kolunu tutup onu arabanın arkasından ittirdim.

“Ben de az sonra geleceğim,” dedim.

Araba yola çıkarken Duvar’da açılan boşluğa baktım. Birkaç Wug parçalanıp yere düşmüş olan keresteleri inceliyorlardı, ben ise dikkatimi metal şeride vermiştim. İsmimin şeridin üstündeki harfleri gayet belirgindi. Şerit yırtılmış ve biri büyük, biri küçük iki parçaya ayrılmıştı. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum. Talimatlarda her şey açıkça belirtilmiş ve ben de Bacalar’da yaptığım her işte olduğu gibi bunlara harfi harfine uymuştum, çünkü bu kayışların ne kadar yük taşıyacağını biliyordum.

Şeridi daha yakından incelemek için yere çömeldiğimde ağzım bir karış açık kaldı. Şeridin alt kısmına iki delik daha eklenmişti ve bu fazladan delikler epey genişti. Aşağı yukarı dört inç kadar.

Yırtılma da o iki delikten birinin ortasından başlamıştı zaten. O iki deliğin eklenmesinin ve bunların diğerlerinden daha büyük olmasının şeridi zayıflattığı ortadaydı.

“Yırtıldığı yeri görebiliyorum,” dedi Kitchen. Şeritteki yırtığı gösterdi.

“Bunlara kim iki delik daha ekleyip daha büyük yaptı?” dedim.

Biraz daha yaklaşp dikkatle şeride baktı. “Lanet olsun, bunlar gerçekten de diğerlerinden *daha* büyük, değil mi?”

“Bacalar’da yapılmış gibi durmuyor. Nasıl oldu bu?”

Yanımıza bir Wug daha geldi. Benden biraz daha uzun boy-luydu, gür bir sakalı, ince uzun kolları, bacakları vardı ve bilmiş bilmiş bakıyordu. Onu köy merkezinde görmüştüm, ama ismini bilmiyordum.

“Tasarım değişikliği,” dedi.

“Neden?” dedim.

“Delikler daha aşağıda olunca, her biri daha fazla keresteyi tutabiliyor. Basit aslında. Yeni delikleri biz açtık burada.”

“Ama bunu yaparak şeridi zayıflattınız. Bu şeritlerin o kadar fazla kerestenin etrafına sarılmaması gerekiyor,” dedim yerdeki parçaları işaret ederek. Ayağa kalkıp sert bir ifadeyle ona baktım. “Şeritlerle ilgili talimatların değiştirilmemesi gerekirdi.”

Göğsünü şişirip başparmağını örgülü pantolon askılarından birinin arkasına sokup askıyı çekti. “Bu konuda sen ne biliyorsun, dişi?”

“İlk delikleri ben Bacalar’da açıyorum,” dedim. “Ben *Son İşlemci*’yim.” Duvara baktım. “Bu şeritlerden kaç tane kullandılar?” Yanıt vermedi. Onu yakasından tutup sert bir şekilde sarstım. “Kaç tane?”

“Lanet olsun, sen Deüllo’daki dişisin, değil mi?”

“Bu ışıktaki Non’u yendi,” dedi Kitchen gergin bir ifadeyle bana bakarak.

“Kaç tane?” diye bağırdım.

“Bir sürü,” dedi biri.

Arkama bakınca, bir pislik denizinin ortasındaki büyüleyici bembeyaz bir denizi andıran Morrigone’u gördüm. “Lütfen, zavallı Henry’yi rahat bırak, Vega. Sadece işini yaptı diye onu hırpalaman gerekmiyor.”

“Zavallı” Henry’yi bıraktım ve ona yaklaştım. “Duf’a ne olduğunu biliyor musun?” Başım tam ortadan yarılacakmış gibiydi.

“Talihsiz kazayla ilgili her şey anlatıldı. Hastanede onu ziyaret edeceğim.”

“Hâlâ hayattaysa,” dedim.

Wuglardan biri ona bir parşömen ve bir de mürekkep çubuğu getirdi. Morrigone parşömene baktı, mürekkep çubuğunu alıp bir şeyler yazdı. Kıvrımlı harflerle ismini imzalarken, parşömenin yarısını doldurduğunu fark ettim. İki Wug’un yanından uzaklaşırken yanına gitmemi işaret etti.

“Dert ettiğin şey tam olarak nedir?” diye sordu.

“Kayış tasarımı değiştiren kişi Duf’ın başına gelenlerden sorumlu.” Parmağımı kusursuz çenesine doğrulttum. “O sersemin şu anda Valhall’da olması gerek.”

Sol tarafına doğru baktı. “Herkesin içinde o kişinin oraya yollanması gerektiğini senin söylemen beni şaşırttı,” dedi. Bakışlarını takip edince, kardeşimin yüksek platformdaki eğimli bir masada, önünde kocaman parşömenlerle çalıştığını gördüm. Birkaç şerit içinde ağzım ikinci kez açık kalmıştı.

“Tasarımı John mu değiştirdi?” dedim. Kendime olan güvenim de sesimle birlikte kaybolup gitmişti.

“Bu konuda birtakım hesaplamalar yaptım ve bu şekilde daha sağlam olacağını söyledi,” dedi sakın sakın. Sanki bir kurabiye tarifi veriyordu!

Bu küstah tavrı beni yine öfkeliyordu. Yerdeki kırık keresteleri gösterdim. “Ne kadar sağlam olduğunun kanıtı burada. John çok zeki olabilir, ama asla bir şey inşa etmedi.” Sesimi yükselttim. “Onu bu tür bir işin içine atıp hiçbir hata yapmamasını bekleyemezsiniz. Büyük bir haksızlık.”

“Tam aksine, bu tür bir beklentim yok. Bu gibi bir işte hataların olması son derece doğal. Bunlardan ders alıp işimize devam etmeliyiz.”

“Duf ne olacak?”

“Bay Delphia’yı rahatlatmak için ne gerekiyorsa yapılacaktır.”

Daha da öfkeliydim. “O, buranın en iyi hayvan eğitmeni. Bacakları olmadan ne yapacak?”

“Konsey onu destekleyecek. Yaralanma tazminatı ödenecek.”

“Ya öz saygısı? İşine karşı hissettiği sevgi? Ona birkaç para verip, artık sahip olmadığı bir şey için mutlu olmasını mı söyleyeceksiniz?”

Gözlerim dolmuştu, çünkü Delph’in bana nasıl baktığı aklımdan hiç çıkmıyordu. Suratındaki hayal kırıklığını düşünüyordum. Sanki onu ve babasını yarı yolda bırakan bendim. Sanki babasının bacaklarını ve onlarla birlikte de onun hayatını elinden ben almıştım.

“Duygusal davranıyorsun, Vega. Bu gibi durumlarda mantıklı düşünmeye çalışmak doğru değildir.”

O görkemli ve ince çenesini yavaşça indirmesini ve kibir kavrmasını bir sözcükten ya da bir bakıştan daha fazla tanımlayan gözlerini izlerken sakinleştim. Tüm o karmaşanın ortasında, mantıklı düşünme becerimi tuhaf bir biçimde yeniden kazanmıştım sanki.

“*Senin duygusal halini de gördüm, Morigone,*” dedim en az onun kadar düzgün konuşarak. “O güzelim saçlarının darmadağın, şık cüppenin lekelenmiş ve gözlerinde sadece gözyaşlarının değil, korkunun da olduğu zamanı çok iyi biliyorum. Gerçekten korktuğun zamanı... Tüm bunları ve çok daha fazlasını gördüm ben.”

Sağ yanağı hafifçe seğirmeye başlamıştı, ama ben kendimi tutamadığım için konuşmaya devam ettim. “Fark etmediysen söyleyeyim. Evimdeki pencereyi tamir ettim. Sen o mavi pusun içinde gittikten sonra, sadece elimi salladım ve onun tamir olduğunu düşündüm. Ne oldu biliyor musun? Düşündüğüm şey gerçekleşti. Sana da böyle mi olmuştu, Morigone? Çünkü Thansius’la konuştuğumda, senin güçlerinden bana pek söz etmedi.”

Elini kaldırıp bana vuracağını sandım. Fakat arkasını döndüğü gibi gitti. Yanımda Dizginsiz olsaydı, bu onun sonuncu ışığı olurdu diye düşündüm. Yanımda olmamasına gerçekten de üzül müştüm.

Mürekkep çubuğuyla notlar yazan, planları değiştiren ve en güzel Duvar’ı yaratmak için çalışan John’a baktım. Coşkusu hem çok güzeldi, hem de kötü. Tekrar Kitchen’la Henry’nin yanına gittim.

“Size daha fazla delik açmanızı söylerse bunu yapmayın. Anladınız mı?”

“Sen kim oluyorsun da emir veriyorsun, dişi?” dedi Henry küstah bir ifadeyle.

Leş gibi giysilerime, çürüklerle kaplı kanlı yüzüme baktı. Kitchen birkaç adım geriye gitti. Gözlerimdeki ölümcül bakışı gördüğü belliydi. Öylesine öfkeliydim ki, sanki ruhuma işleyen müthiş bir enerji vardı. Bunu zapt etmekte zorlanıyordum. Ona yaklaştım, elimi yumruk yaparak Henry’nin çenesine yaklaştırdım. Çok alçak sesle konuşmaya başladım, fakat sesim Ezeziel’in bin ilahisinden bile daha fazla güç yayıyordu.

“Non bu ışıkta hastanede, çünkü kafasını öyle bir ezdim ki, kafatasının çatladığını duydum.” Bakışlarımla onu ortadan ikiye ayırmakla tehdit ettiğimde öyle güçlükle yutkundu ki, gören son kez yutkunuyor sanırdı. “Duvar’da benim şeritlerime iki delik daha açıldı diye bir bölümün parçalandığını duyarsam...” Yumruğumu kemikli ve kıllı suratına bastırdım. “Evine gelirim ve Non’a yaptıklarımın dört mislini yaparım sana. Anladın mı beni, *erkek?*”

Kitchen hafif bir ısıık çalarken ve her an kaabilirmiş gibi dururken, Henry bir şeyler söylemeye çalıştı. En sonunda tamam der gibi başını salladı. Yumruğumu indirdim, arkamı döndüm ve beni güçlükle taşıyan titrek bacaklarla hastaneye gittim.

Hastane, Bakım’dan çeyrek mil uzaklıktaydı. Yakın olmasının nedeni, talihsiz Wugların birinden diğere sık sık gitmek zorunda kalmalarıydı. Dümdüz, sade ve gri cephele bir binaydı bu; toprak yolun sonunda yükseliyordu. Bir kişinin hayatta kalma umudu olsaydı bile, o berbat yeri gördükten sonra o umut tükenip giderdi.

Zaten Wuglar bu yüzden ailelerine evde bakmayı tercih ederlerdi. Kesikler, çürükler, kırılan kemikler, hastalıklar ve diğere rahatsızlıklar genellikle evlerde tedavi edilirdi. Hastanede sadece en ciddi yaralanmalarla ilgilenilirdi. Bir Wug hastaneye gittiyse, bir sonraki durağının Kutsal Alan olması büyük bir ihtimaldi.

stnde bir yılan ve neyi temsil ettiğie belli olmayan bir tüy içeren bir sembolün bulunduğue kocaman kapılardan geçerken, gri pelerinli ve beyaz kabarık şapkalı bir Hemşire geldi. Ona kim olduğume ve neden geldiğimi açıkladım. Anlayışlı bir tavırla başını salladı. Bunun Duf açısından iyiye işaret olmadığını düşündüm.

Dar ve karanlık koridorlarda onu izlerken, inlemeler ve arada bir de çığlık sesleri duydum. Kapısı açık bir odanın önünden geçerken, Non'un inleyerek ve bandajlı başını tutarak bir yataкта yattığını gördüm. Roman Picus, Cacus ve Cletus Loon etrafına toplanmışlardı. Yatağının yanındaki beyaz pelerinli Şifacı'nın, "Kalıcı bir hasar yok, Non," dediğini duydum. Birkaç ışık dinlendikten sonra yine eskisi gibi sapasağlam olacaksın."

Dışlerimi sıkıp yürümeye devam ettim, ama içeri dalıp onun işini bitirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Duf'ın odası koridorun sonundaydı. İçeriden belli belirsiz hıçkırık sesleri geldiğini duydum. Kalbim duracak gibi oldu ve midemin bulandığını hissettim. Hemşireye teşekkür ettim, o da beni orada bırakıp gibi. Kapının dışında durup kendimi göreceklere hazırlamaya çalıştım. Her ne olursa olsun, bununla Delph'le birlikte baş edeceğime dair kendime söz verdim.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. Delph gözyaşları içinde yatağa eğilmişti. Duf gözleri kapalı, göğsü düzensiz aralıkla inip kalkar bir halde yataқта yatıyordu. Sessizce Delph'in yanına gittim.

"Durumu nasıl?" diye fısıldadım.

"Şi-Şifacı az önce gitti. O-Onları ke-kesmeleri gerektiğini sö-söyledi."

"Ne? Bacaklarını mı?"

Delph evet der gibi başını salladı. Korkunç görünüyordu. "Ya ö-öyle yapmaları ge-gerektiğini, ya da onun Ku-Kutsal Alan'a gideceğini sö-söyledi. A-anlamıyorum, Ve-Vega Jane, ama ö-öyle dedi."

O durum karşısında neden yeniden kekelemeye başladığını anlayabiliyordum. Kolunu kavrayıp hafifçe sıktım.

"Bunu ne zaman yapacaklar?"

"Ya-yakında."

Kolunu biraz daha sıktım ve, “Delph, Taş’ı almak için oraya gideceğim,” dedim. Ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. “Engerek Taş’ını,” dedim alçak sesle. “Onu bununla hemen iyileştirebilirim.”

Endişelendi. “Hayır, Ve-Vega Jane. Olmaz.”

“Bu durumu düzeltmeliyim, Delph.”

“Be-ben de ge-geleceğim.”

“Burada onunla kalman gerek.” Zavallı Wug’a bakarken aklımdan bir sürü şey geçti. “Ben gelmeden Şifacılar gelirse onları oyalamaya çalış.”

“A-ama ölebileceğini sö-söylediler.”

“Biliyorum, Delph,” dedim sert bir sesle. Sonra biraz daha yumuşak bir sesle, “Biliyorum,” dedim yeniden. “Bana biraz zaman kazandırmaya çalış. Elimden geleni yapacağım.”

Odadan koşarak çıktım. Bunu yapmamın asıl nedeni, ikisinin yanında kalmaya hakkım olmadığını düşünmemdi.

QUADRAGINTA

Ayna Ayna, Duvardaki Ayna

Fazla vaktim olmadığını biliyordum. Şifacılar her an gelebilir ve Duf'ın bacaklarını kesebilirdi. Delph'in, sağlık görevlilerine direnebileceğini sanmıyordum. Derhal Low Yolu'ndaki evime koşup Kader'le Dizginsiz'i kaptım ve Harry İki'yi orada bırakarak dışarı fırladım. Yapacağım şey yüzünden, bir başka Wug'un veya hayvanın hayatını daha tehlikeye atmayı istemiyordum. Köyden çıkar çıkmaz hızlanıp havaya yükseldim. Bunun tehlikeli olduğunu, birilerinin beni görebileceğini biliyordum, ama Duf'ın hayatı bundan daha önemliydi.

Bacalar Düello yüzünden kapalıydı. Arka kapının yirmi metre kadar yakınında yere indim, süratle aynı kapıya gidip onu aletlerimle açtım. Dışarısı aydınlıktı, ancak bu beni rahatlatmıyordu. Son seferinde de dışarısı aydınlıkken çam yarması gelip bizi yok etmeye çalışmıştı.

Ana katta aynı yönde ilerledim, ama hiçbir şey görmedim. Taş'ı belki de Domitar bulmuştur diye ofisine baktım. Hızla yukarı kata çıkıp koridorun sonuna koştum. Dizginsiz'le parçaladığım duvarın sapasağlam olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Eldivenimi taktım, Dizginsiz'i cebimden çıkarıp normal boyutlarına getirip nişan aldım. Duvar yine parçalandı ve boşluk açıldı. Dizginsiz'i ufaltıp tekrar cebime koydum; bu kez eldivenimi çı-

karmadım. Engerek Taşı'nı basamaklardan çıkarken veya inerken düşürmüş olabilirim diye ağır ağır ilerledim. Ama yerde hiçbir şey yoktu. Zaten beyaz taş koyu renkli mermerin üstünde hemen göze batardı.

Merdivenlerin tepesinde durup salonun girişinin üstüne kazınmış harflere uzun uzun baktım. Gerçekler Salonu. O sırada gerçekler umurumda değildi. Sadece Engerek Taşı'nı bulmak istiyordum.

Hızla içeri girip odanın ortasına kadar ilerledim ve etrafı inceledim. İçeride bir tane bile kitap yoktu, çünkü kitaplıkların hepsi gitmişti. Bunların yerine yerden tavana kadar uzanan aynalar vardı. Gözlerime inanamadım. Aynaların çerçevelerine baktım; hepsi kıvrımlı, yerde sürünen yaratık motifleriyle ince ince süslenmişti. Bunlar bana tanıdık geldi.

Dikkatle tekrar baktım. Taş'ı odanın her karışında aradım. Son köşeyi de inceledikten sonra pes ederek durdum. Sonra birinci aynada bir şey gördüm. Hiçbir şey beni bu gördüğümü görmeye hazırlayamazdı.

"Quentin!" diye bağırdım.

Quentin Herms aynada canını kurtarmak için koşuyor gibiydi. Etrafında neler olduğuna bakınca, Batakılık'ın derinliklerinde olması gerekir, diye düşündüm. Etrafta Pelinotu'ndaki gibi ağaçlar, bitkiler veya tanıdık bir yer örtüsü yoktu. Sol tarafa bakınca onun peşindeki şeyi gördüm ve kalbim o anda duracak gibi oldu.

Quentin'in arkasında bir değil, bir frek sürüsü vardı. Bunlar kurtları andıran uzun burunlu ve uzun dişli yaratıklardı. Çok vahşi hayvanlardı. Bir tanesinin Batakılık'ın sınırında erkek bir Wug'a saldırdıktan sonra bir mortayla öldürüldüğünü görmüştüm. Dişleri sadece sivri olmakla kalmıyordu; ısırıkları kişiyi delirtebiliyor-

lardı da... Isırılan bir Wug'un dört gece sonra hastanenin pence-resinden atlayıp öldüğünü biliyordum.

Quentin'e daha hızlı koşması için seslendim, fakat hiçbir Wug bir frekten hızlı koşamazdı. Dönüp bana baktı. Gözlerinin *ikisi* de yerinde duruyordu! Gördüğüm şey gerçekse, Thansius bize Çan Kulesi'nde yalan söylemişti. Bunun zaten yalan olduğunu biliyordum, fakat bunun kanıtını görmek iyi olmuştu. Thansius o ışıktaki bana dövüş alanında Pelinotu'nda korkulacak çok şey olduğunu itiraf ettiği halde, saydığı şeyler arasında Aykırılar yoktu. Peki ama o sırada gördüğüm şey gerçek miydi?

Bir an sonra aynadaki görüntü yok oldu. Aynı anda kendi aksimi gördüm ve aynanın içinde mahsur kaldığımı düşünüp bağırdım. Bir frek olabilir diye hızla arkama baktım. Odada yalnızdım.

Zavallı Quentin. Hayatta kalması mümkün değildi. Bunu düşününce üzüldüm. Sonra da gerildim. Aradığım şeyi elimden biraz ötede, aynada görebiliyordum. Engerek Taşı!

Büyüleyici beyaz taş, mermer zeminde duruyordu. Hızla tekrar arkama baktım. Gördüğüm şeyin bu odanın bir aksi olduğunu ve Engerek Taşı'nın arkamda durduğunu sanmıştım, oysa arkamda hiçbir şey yoktu. Tekrar aynaya döndüm. Bacalar karşıma türlü şey çıkardığı için, bunun bir tuzak olabileceğinden şüphelendim.

Zavallı Delph, feci bir biçimde yaralanmış babasının başında, onun bacaklarının kesilmesini bekliyordu. Duf'ın bacaklarını kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmadan geri dönersem Delph'in yüzüne bakamazdım.

Elimi tereddütle uzatıp aynaya dokundum, hiçbir şey olmadığı halde yine de hızla geri çektim. Salak gibi davrandığımı düşünerek yine aynaya dokundum. Aynen bir aynanın olması gerektiği gibi sert ve aşılmazdı. Belki onu kırabilirdim. Dizginsiz'i mi kullan-

sam acaba, diye düşündüm. Peki, ya Engerek Taşı'nı da kırarsam, neler olurdu kim bilir? Bu riski göze alamazdım.

Evimdeki pencereyi nasıl tamir ettiğimi hatırladım. Bunu nasıl yaptığımı tam olarak bilmiyordum; aynaya bakıp onun sadece sudan bir duvar olduğunu hayal ettim. Tüm dikkatimi camı suya dönüştürmeye verdim.

Tekrar uzattığımda, elim bu sefer aynanın içinden geçti. Buna sevinip gülümsedim. Başarmıştım! Belki de Eon'un Engerek Taşı'nın içinde olduğunu söylediği büyücü kadın gibi olmaya başlamıştım.

Parmaklarımla taşı sardığımda, onun sert ve soğuk olduğunu hissettim. Suratıma kocaman bir gülümseme yayılırken tam o sırada bir şey bileğimi kavradı, beni havaya kaldırıp kafa üstü aynanın içine çekti. Sert ve ılık bir şeyin üstüne düştüm. Bir an için donakaldıktan sonra hemen ayağa fırladım ve kendimi savunmaya hazırlandım. Etrafım kapkaranlık ve az öne çıktığım aydınlık odadan çok farklıydı.

Taş'ı cebime attım ve karanlıkta üstüme doğru bir şeyin geldiğini duyunca gerildim. Dizginsiz'i çıkarıp normal boyutlarına getirmek istememe rağmen Dizginsiz ilk kez bana itaat etmedi. Eldivenli elime bakınca, Dizginsiz'in ufak bir tahta parçası kadar olduğunu gördüm. Tekrar cebime atıp uçmaya çalıştım. Ancak Kader de aynanın içinde, aynen mızrağım gibi gücünü kaybetmişti. Tekrar yere düştüm. Boğazıma oturan yumruyu gidermek için yutkundum ve özel aletlerim olmadan üstüme gelen şeyle yüzleşmeye hazırlandım.

Etrafındaki karanlıktan bir parça daha aydınlık olan belirsiz bir silüet görüş alanıma girdi. Bana yaklaşırken onu daha iyi gördüm ve çok içinde bağırdım.

Çok genç birisiydi, bu bir Wug değildi. Ya da daha önceden

gördüğüm birisi değildi. Altında sadece kumaştan bir bebek bezi vardı. Saçları çok azdı ve teni cebimdeki Engerek Taşı kadar inci beyazıydı. O güne dek gördüğüm en tatlı yüz hatlarına sahipti. Yine de tetikte bekliyordum, çünkü o tatlı ifade bir anda kötü bir şeye dönüşebilirdi. Aklıma Morigone geldi.

Yaratık bir metre kadar önümde durdu. Başını kaldırıp bana baktı, ben de ona baktım. Minik yaratık dudaklarını büküp gözlerini kısıp da ağlamaya başlayınca haline üzüldüm. Sonra biraz cıyıkladı ve inanılmaz bir şey oldu.

Yüz hatları yumuşayıp bir Wug'a benzedi. Her şey bitince büyülenmiş gibi ona bakakaldım. Bu gördüğüm kardeşim John'un üç seanslık haliydi. Yine bana bakıp ağladı. Ne yaptığımı düşünmeden elimi uzattığımda hemen geri çekildi.

"Her şey yolunda, John," dedim fısıldayarak. "Seni buradan çıkaracağım." Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyordum. John orada olamazdı. Hele hele üç seans, hiç olamazdı. Ama zihnim orada işlemiyor gibiydi. Elimi bir kez daha uzattığımda yine geri çekildi. Bu kadar ürkek davranması şüphelerimi doğruladı ve öne atılıp sıkıca elini tuttum.

John bana bakınca gözyaşları dindi. "Vega?"

Evet der gibi başımı salladım. "Her şey yolunda. Seni buradan çıkaracağım."

Morigone'un onu bir şekilde oraya hapsedtiğini ve beni cezalandırdığını düşündüm. Bir çıkış yolu bulmak için etrafıma bakılırken John'un elini bıraktım. Daha doğrusu bırakmaya çalıştım. Elime bakınca gördüğüm şey midemi bulandırdı. Parmakları parmaklarıma işlemiş, nasıl olduysa benimkilere yapışmıştı. Kolumu geri çekmeye çalıştım, fakat onun yerine John'un ayaklarını yer-

den kestim. John diğer elini uzatıp omzumu tuttu.

Bir anda içimi tuhaf bir his kapladı. Elinin ve kolunun, pelerininimin altında benim omzumla birleştğini fark ettim. Yüzüne baktığımda John artık orada değildi. Onun yerine orada hayatımda gördüğüm en iğrenç, en pis yaratık vardı. Çürümeye başlamış, tuhaf yerlerinden deri parçaları sarkan bir iskelet gibiydi. Göz çukurlarında gözler değil, dalgalanan siyah renkli alevler vardı. O koyu renkli dalgalara her baktığımda, bedenime bir acı hissi yayıldı. Dişleri kapkaraydı ve avını yeni yakalamış vahşi bir iblis gibi bana gülümsüyordu.

Çılgılık atıp arkamı dönüp koşmaya başladım. Fakat bunu yapmak, sadece onun kısa bacaklarını belime dolmasına neden oldu. Yine o his içimi sardı ve koşmaya devam ettim. Tek istediğim aynadan çıkabilmektir, fakat bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. O yaratığın sırtımda eriyip benimle birleştğini hissedebiliyordum. Derken inanılmaz bir şey oldu. Ayakta duramadım. Bacaklarım boşa gitti, dizlerimin üstüne çöküp yüzüstü yere düştüm. Burnumun çatladığını ve zaten yaralı olan gözümün daha da şiştiğini hissettim. Gevşeyen dişlerimden biri ağzımdan düştü. Kan tükürdüm. O şey o anda başımın üstündeydi. Kafatasımı çevreleyen ve dokunaçları andıran parmaklarını hissedebiliyordum. Bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşündüysem de yanıliyordum. O anda zihnimi öylesine muazzam, öylesine beni yutan bir karanlık kapladı ki, hiçbir yerimi oynatamadığımı hissettim. Kör olduğumu sanıp acıyla inledim. Sonra karanlıkta bir şey belirdi. Bunun ardından gördüğüm şey ise bana karanlığı aratacak kadar korkunçtu.

Gördüğüm tüm kâbuslar bunun yanında solda sıfır kalırdı. Kendimle ilgili olarak hatırladığım en eski şeylerden başlayıp, ha-

yatımın o anki şeridine kadar, hafızamın en acı şeylerle dolu olan kısmı, üstüme bir milyon ızbandut çöküyormuş gibi bilincimin içinde infilak etti.

Sonra o dehşetengiz imgeleri de aşan, daha önce hiç görmediğim şeyler beynime akın etti.

Hayatta sevdiğim herkes, annemle babam, Virgil, Calliope, John... Hepsi benden kaçıyordu. Peşlerinden gitmeye çalıştığımda toprak zemindeki karanlık bir delikten bir yılan çıktı, bileğime dolanıp beni aşağı çekmeye çalıştı. Çığlık atarak yardım istedim ama ailem benden daha da hızlı kaçmaya başlamıştı. Bir başka kâbusta, Krone baltayı başının üstüne kaldırdı ve aşağı indirdiğinde yere iki kafa yuvarlandı. Biri benim kafam, diğeri ise Delph'inkiydi. Kafalarımız yuvarlanarak cansız bir şekilde yan yana durdular.

Elimi Bakım'da yataklarında yatmakta olan annemle babama uzatınca avucumun içinden bir alev yükseldi. Onlara dokunduğumda ikisi de alev aldı. Çığlık atıp kaçmaya çalıştılar, fakat başaramadılar. Bedenleri kapkara kesildi ve geriye bir tek kemikleri kalana dek yok oldular. Sonra kemikler de yok oldu. Çığlıkları kulaklarımda çınlamaya devam etti. Her çığlık kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibiydi.

Nedense en son görüntü en kötüsüydü. Gördüğüm dişi gibi, tepeden tırnağa zincir bir zırh giymiş, bir atın üstünde gidiyordum. Savaşıyordum. Bir elimde bir kılıç, diğer elimde Dizginsiz vardı. Bir düşman ordusunu biçerek ilerliyordum. Cesetler dört bir yanıma düşüyordu. Sonra bir şey tam göğsümün ortasına isabet etti. Işık ön tarafımdan girip arkamdan çıktı. İnanılmaz bir acı hissettim. Yarama baktığımda ölümcül olduğunu gördüm. Daha sonra aşağı düşmeye başladım... Düştüm... Düştüm...

Çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Sırtımdaki yaratık

ben gittikçe daha çok sıkıyordu. Kollarımı arkaya savurup ona vurmaya çalıştım, ama sadece kendime vurdum. Düello’da dövüşmenin zor olduğunu sanırdım ama kafatasımı bu şekilde sıkabilmek için bin tane Non gerekirdi. O kadar berbat bir histi ki bu, aklımdan bir tek ölmek istediğim geçiyordu. Yaratık beni o kadar sıkıyordu ki güçlkle nefes alabiliyordum. Göğsüm giderek daralarak inip kalıyordu. Çok geçmeden hareket edemeyeceğimi fark ettim. Oysa umurumda değildi. Artık yaşamak istemiyordum. Bu kâbus gibi görüntüler daha da koyulaşıp ufalmasına rağmen güçleri nasıl olduyorsa giderek inanılmaz bir biçimde arttı. İçten dışa eriyor gibiydim.

Sonra yaptığım şeyi yapacak gücü nasıl bulduğumu bilmiyordum, çünkü tam olarak hatırlamıyordum. Elimi belime götürdüm. O kadar zor nefes alıyordum ki, her an son nefesimi alıyor olabiliirdim. Hissettiğim o korkunç ağırlığa rağmen Kader’i çözebildim.

Artık yaratığın ellerinin bir parçası haline gelmiş olan ellerimle zinciri kavradım. Kendi başımdan aşağı geçirince, zincirin yaratığın boynuna dolandığını hissettim. Ellerimde kalan son güçle onu çaprazlamasına çektim. Zincir yaratığın boynuna iyice dolanarak sıkılaştı. Bu da işime yaramazsa işim biter diye düşündüm ve zinciri var gücümle çektim.

Bir boğulma sesi geldi. Yaratık ağlamayı kestiğinden beri ilk kez bir ses çıkarmıştı.

Sonra gördüğüm şey beni önce dehşete düşürdü, sonra zincir gevşeyince bir rahatlama hissettim. Yaratığın başı önümde zemine çarptı, sekti ve hareketsiz kaldı. Birkaç şerit içinde yavaş yavaş yaratığın ellerinin gevşediğini ve en sonunda beni bıraktığını hissettim. Üç acı dolu şeritten sonra da bütünüyle gitti. Zihnim birden açıldı. Titrek bacaklarımın üstünde doğruldum. Ona bakmak istemiyordum, çünkü onun tekrar John’a dönüşebileceğinden

korkuyordum; sonunda dayanamayıp beni öldürmesine ramak kalmış olan o yaratığa baktım. Rengi giderek koyulaşıyor, boyutları ufalıyordu.

Arkamı dönüp hızla koştum. Bu sefer nereye gittiğimi biliyordum, çünkü etrafımdaki karanlık dağılmaya başlamıştı. Zalim yaratık adeta tüm karanlığı emiyor, aydınlığın bir kez daha gelmesine izin veriyordu.

Karşımda kendi aksimi görünce hızlandım ve ellerimi öne doğru uzatıp aynadan geçtim. Sert mermer zemine yuvarlanmıştım, ama daha sonra hemen ayağa fırladım. Dönüp tekrar aynalara baktım. Hepsi silinmeye başlamıştı. Bir şeritten kısa bir süre içinde hepsi yok oldu. Ama bir kez daha oymalı ahşap çerçevelerine baktım. Bu sefer, bunları daha önce nerede gördüğümü hatırladım.

Engerek Taşı cebimdeydi. Hızla basamaklardan aşağı inip Bacalar'ın yan kapısından dışarı fırladım. Oradan çıkar çıkmaz da havaya yükseldim. Kader aynadan kurtulduğu için eski gücüne kavuşmuştu. Hemen hastaneye geri gitmeliydim.

QUADRAGINTA UNUS

Sadece Birkaç Şerit

Şeritler sonra oraya oldukça yaklaşmıştım. Yolun geri kalanını koşarak aştım, kapılardan geçip koridorda hızla ilerledim. Aradan bir şerit daha geçtikten sonra Duf'ın odasına vardım. Nefes nefese, tavandan sarkarak hastaya bir parça mahremiyet sağlayan perdenin ardına geçtim.

Orada donakaldım. Yatak boştu. Oda da öyle. Delph ve babası gitmişlerdi. Tekrar koridora fırladım. Aklımdan her biri bir öncekinden daha korkunç olan feci şeyler geçmeye başladı. Geçitlerde bir tane bile hemşire veya Şifacı görmediğim için kafamı önünden geçtiğim her odaya uzattım.

Farklı hastalık evrelerinde olan veya yaralı Wuglar yataklarından bana baktılar. Orada başları bandajlı, suratları kıpkırmızı olmuş ve şişmiş, hırıltılı seslerle nefes alıp veren, bacakları alçılı ve kolları iki yanlarına sarkmış bir sürü kişi gördüm... Bunların hiçbirisi Duf değildi. Bu Wugların birçoğunun Duvar'ın inşasında yaralandıklarını tahmin ettim, ancak hiçbirinin durumu Duf'ınki kadar kötü değildi.

Odalardan birinden çıkarken o çılgılığı duydum. Sesi tanıdığım için çılgınlar gibi etrafıma bakındım. Sese doğru gittim. Bir köşeyi, sonra bir köşeyi daha döndüm. Çığlıklar devam etti ve bir anda kesildi. Bir çift kanatlı kapıya varıp açtım ve nefes nefese içeri daldım. Kırılan burnumdan kanlar akıyor ve fena halde zonkluyordu. Yavaşça doğrulup karşımdaki dehşet verici manzaraya baktım.

Duf bir masada yatıyordu ve üstüne bir örtü örtülmüştü. Dizlerine bakınca midem altüst oldu. Orada hiçbir şey yoktu. Dizlerinden aşağısı kesilmişti. Ter içindeydi, ama bilincinin yerinde olmadığını fark edince minnet duydum.

Delph orada durmuş, iri ellerini yumruk yapmıştı. İri göğsü hızla inip kalkıyor, babasından geriye kalanlara bakarken gözyaşları sicim gibi akıyordu. Beyaz giysisine kanlar bulaşmış olan ve elinde korkunç bir testere tutan Şifacı'ya baktım. Yanındaki hemşire de endişeyle Delph'e bakıyordu.

Yatağa biraz yaklaştım. Duf'ın dizlerinden aşağısı artık yoktu. Cığerlerimin işleyebilmesi için güçlkle içime nefes çektim.

"Ne oldu?" dedim güç bela.

"Ke-kestiler," dedi Delph. Sallanıyordu. "Sa-sadece..."

Elini tutup Şifacı'ya baktım. "Bunu ne zaman yaptınız?"

Yaralı suratıma bakıyordu, ama sonra yanıt verdi. "Bir şerit kadar önce bitti. Delph yapılmasını istemedi, fakat yapılması gerekiyordu. Yoksa ölecekti."

"Bir şerit mi?"

Hemşire Delph'in yanından uzaklaştı ve fısıldayarak, "Şifacı'yı durdurmaya çalışt," dedi. Şifacı'nın yırtık giysisini ve sıyrıklar içindeki suratını işaret etti. "Şifacı ampütasyonu yaparken, tam beş Wug'un onu zapt etmesi gerekti. Duf'a faydası olacak bir şeyle geri geleceğini söyledi. Biraz bekledik, ama buna inanmadık. Sen gelmeyince de başladık. Anlarsın ya? Tıbbi bir mesele."

Konuşacak kadar nefesim kalmamıştı. Zihnim o kadar imkânsız şeylerle doluydu ki bir yanıt bile veremedim.

Bir şerit. Lanet olasıca bir şerit. Neden bu kadar geç kaldım? Neden lanet Taş'ı kaybettim ki?

Duf'ın bacakları gitmişti. Engerek Taşı'nın bir faydası olacağını sanmıyordum. Yine de cebimden çıkardım. Duf'ın bacaklarının tamamıyla iyileştiğini hayal ettim ve Taş'ı kesik yerlerin üstünde gezdirdim. Bu hareketimi de örtüsünü düzeltiyormuş gibi yapıp gizledim.

Nefesimi tutup bacaklarının yeniden çıkmasını bekledim. Beklemeye devam ettim. Hiçbir şey olmadı. En sonunda midemin fena halde bulandığını hissettim. Engerek Taşı'nı bıraktım ve o anda onun cebimin dibine düştüğünü hissettim.

Şifacı yanıma gelip dikkatle bana baktı. "Burnuna ne oldu?"

"Düello," dedim dalgın dalgın. Bunun bir yalan olup olmadığını anlayacak mıydı bilemiyordum. Umurumda da değildi.

"Yaralarına bakmamı ister misin? Burnunu yerine oturtabilirim."

Başımı salladım. "Siz... Siz sadece Duf'la ilgilenin."

Delph'in yanına gittim. "Çok üzgünüm. Gerçekten de çok üzgünüm."

Burnunu çekip gözlerini sildi. "Denedin, Vega Jane. Denediğini biliyorum. Ne yazık ki vaktimiz kalmamıştı. Sadece..." Lafını tamamlamadı.

"Ama yaşayacak," dedim.

"Buna yaşamak denirse!" dedi anlık bir öfkeyle. Sakinleştiğinde şefkatle bana baktı. "Sağ salim geri döndüğüne sevindim." Yüzümün halini görünce ağzı açık kaldı. "Vega, çok kötü yaralanmışsın. Senin..."

Kolunu sıkı sıkı tuttum. "Önemli değil, Delph. Gerçekten de değil. İyileşirim."

Zihnim tepetaklak olmuş gibiydi.

Ben bir hiçim, Delph. Seni yarı yolda bıraktım. Ben bir hiçim.

Delph hüzünle başını salladı. "Önemli olan denemiş olman. Bu yüzden sana her zaman minnettar olacağım. Şeye mi rastladın?"

Sesini alçalttı. “Biliyorsun işte. Yüzünü bu halde görünce...”

“Tökezleyip yere çarptım. Sadece benim aptallığım. O kadar.”

Bunu duyunca rahatladı. “Biraz babamla yalnız kalabilir miyim?”

Hemen başımı sallayıp odadan çıktım.

Karanlık ve rutubetli koridora çıkana dek bekledim ve soğuk zemine çöküp istemsizce ağlamaya başladım. En sonunda ayağa kalktığımda, gözyaşlarım dinmişti ve üzüntümün yerini müthiş bir öfke almıştı. Hastaneden dışarı fırlayıp havalandım. Şeritler sonra ayaklarım çakıl taşlarına değdi. O korkunç yaratığın bana yapıştığı yerler hâlâ sızıyordu. Başım ise bir hayat boyu yetecek ve sonu olmayan karanlık görüntüler yüzünden dönüyordu.

O yaratığın ne olduğunu biliyordum, çünkü çam yarması gibi onun hakkındaki bilgileri de Quentin Herms’in kitabında okumuştum. Bana saldırmadan önce ne olduğunu anlayamamıştım, çünkü onu tanımak mümkün değildi. İsteddiği her kılığa girebiliyordu, fakat bana yaptığı şey yüzünden onun ne olduğunu biliyordum.

Bu, ismine manyak denen yaratıktı; bedeninize ve zihninize yapışıp sizi korktuğunuz her şeyle geri dönmeyecek kadar çıldırtan kötü bir ruhtu. Orada dururken zihnim boşaldı ve hissettiğim acı biraz dindi, ama kırık burnum alev almış gibiydi. Engerek Taşını çıkarıp kendimi iyileştirmek aklıma bile gelmemişti. O anda yapmak istemiyordum.

Hızla ilerledim, kapıları açıp devasa kapıya doğru koştum. Kapıyı çalmadım bile. Açıp hızla içeri daldım. William isimli pırıl pırıl üniformalı, itaatkâr ve tombul uşak koridora çıktı ve şaşkınlıkla bana baktı.

“Burada ne işin var?” diye bağırdı.

Berbat bir halde olmalıydım. Bir gözüm kapanmıştı. Suratımda kanlar vardı ve Non’la yaptığım karşılaşmada çürükler oluşmuştu.

Manyak denen yaratığın üstümde bıraktığı gözle görülür ne tür izler olduğunu da bilmiyordum, ama dişlerimden birinin düştüğünü ve burnumun kırık olduğunu biliyordum. Ancak bunların hiçbiri umurumda değildi.

“William, lütfen çekil önümden. Sadece bir şeye bakmam gerek.”
Yolumdan çekilmedi. “Madam Morigone burada değil.”

“Onu görmek istemiyorum,” diye bağırdım.

“Bay John da burada değil,” dedi.

“Onu da görmek istemiyorum.”

“Bana ziyaretçimiz olmayacağını söyledi. O yüzden...”

Susmak zorunda kaldı, çünkü onu yerden kaldırdığım gibi, yakasından duvardaki boş bir meşale kancasına astım. Kader belimde olduğu için William tüy kadar hafifti.

“Burada bekle,” dedim. “İşim bitince seni indireceğim.”

İtirazlarını dinlemeden kütüphaneye yöneldim. Kapıları açıp içeri girdim. Şömine yanmıyordu. Pencerelerden gün ışığı giriyordu. Kitaplar hâlâ oradaydı. Görmek istediğim şeye doğru gittim; şöminenin üstünde asılı duran aynaya...

Bunu John’la ilk oraya gittiğimizde görmüştüm; o zamanlar Morigone’un dürüst ve iyi bir Wug olduğunu sanıyordum. Sonra kardeşimi çalmıştı ve onu asla olmaması gereken bir şeye dönüştürmüştü. Bakışlarım yine oymalı ahşap çerçeveye kaydı. Bacalar’daki aynaların çerçevelerinin aynısıydı. Biraz daha dikkatli bakınca, oymalı çerçevenin sonu olmayan, pis bir canavarı oluşturan bir dizi birbirine geçmiş yılandan oluştuğunu fark ettim.

Geriye çekilip aynanın tamamına baktığımda bu aynayla Bacalar’daki aynaların aynı olduğuna karar verdim. Morigone’un bunu yapmasını sağlayan ne tür bir gücü olduğunu bilmiyordum, ama bir şekilde bu aynayı aldığını ve Bacalar’da beni tuzağa dü-

şürmek ve öldürmek için kopyalarını yaptığını biliyordum.

Eh, bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi.

Dizginsiz'i çıkarıp normal boyutlarına getirdim, nişan aldım ve aynanın tam ortasına fırlattım. Ayna un ufak oldu ve o ana dek kusursuz olan odanın dört bir yanına saçıldı. Parçalar onun içindeki güzelim şeylerin üstünü kaplarken acı acı gülümsedim.

Tekrar hızla koridora çıkıp bağırıp duran William'ı kancadan indirdim ve nazikçe yere bıraktım. Küstah bir ifadeyle bana bakıp kırışan giysilerini düzeltti. "Bu affedilmesi mümkün olmayan izinsiz gelişinden Madam Morrigone'un mutlaka haberi olacak."

"Ben de aynen bunu yapmanı istiyorum zaten."

Giderken duvardaki kendi yaptığım gümüş şamdanları söküp yanıma aldım. Havaya yükselince ve bir rüzgâra kapılınca, bunları var gücümle uzaklara fırlattım. Keşke kendimi de o şamdanlar gibi uzaklara fırlatabilseydim, diye düşündüm.

QUADRAGINTA DUO

Biraz Yaramazlık

Duk Dodgson, Konsey'in en genç üyesiydi ve Jurik Krone'un koruması altındaydı. Aynı zamanda bir sonraki rakibim olacaktı. Uzun boylu ve güçlüydü, fakat o güne kadar hiçbir Düello'yu kazanamamıştı. Bana göre bunun nedeni üstünde çalışması gereken zayıf yönlerinin farkında olmaması ve kendisine fazla güvenmesiydi. Yakışıklıydı, fakat ağzı ona zalim, gözleri de küstah bir ifade veriyordu. Beş yüz para kazanacak bile olsa, istediği şey o ufak biblo değil, siyah tunikti. Dodgson'ı Konsey Salonu'nda görmüştüm. Krone'un yanına oturmuştu ve her açıdan onu örnek alıyordu. Ustası benden nefret ettiği için, o da bana olan nefretini açıkça belli ediyordu. Ben de karaktersiz bir gerzek olduğu için ondan nefret ediyordum.

Düello'da onunla dövüşeceğim için çok sevinmiştim. İntikam almak sırf eğlenceli değildi, aynı zamanda bazen yapabileceğiniz tek şeydi. Delph son Düello'da onu yenmişti. Bana onun geride kalacağını, hemen saldırmayacağını, yumruklarını çok alçakta tutmak gibi kötü bir huyu olduğunu ve bu yüzden ensesinin ve başının savunmasız kaldığını söylemişti. Bunları duyunca aklıma bir fikir gelmişti. Bir sonraki raunttan önce gizlice hastaneye girip bir kitap aşırırmıştım. Sayfaları ve resimleri gece geç saate kadar inceledim ve planımın düzgün ve hatasız işlemesi için ne gerekiyorsa öğrendim.

Sonraki ilk ışıktaki erkenden kalkıp pelerinimi taktım. Harry İki'yi evde bıraktım. Kaybedecek olursam köpeğimin Dodgson'a saldırmasından ve Jurik Krone'un bunu Harry İki'yi öldürmek için bir bahane olarak kullanmasından korkuyordum.

Alana vardığımda bahis panolarında ikimize eşit miktarda bahis oynandığını gördüm. Yani, Dodgson'ın kazanacağına inananların sayısı beni destekleyenlerinkine eşitti. Bunun hırslı Konsey üyesini memnun etmediğinden emindim. O ışıktaki ikinci zilden sonra yarışacaktım. Bahsimi oynadım ve arkamı döndüğüm anda onunla burun buruna geldim.

Krone siyah tuniğini altından bir haleymiş gibi taşıyordu. Ses tonu gayet küçümseyiciydi. "Para kaybetmekten hoşlanıyorsun? O kadar çok paran olamaz."

"Efendim?" dedim kayıtsızca.

"Kendine bahis oynadın. Değerli meslektaşım son Düello'da Delph'e yenildi. Ama senin hiç şansın yok. Neden pes edip seni Valhall'a götürmemize izin vermiyorsun?" Litches McGee'ye abartılı bir tavırla "değerli meslektaş" üstüne oynayacağı yirmi beş parayı verdi.

"Neden o paraları şimdiden bana vermiyorsun?" dedim. "Böylece değerli küçük Wug'la işim bittiğinde, McGee sayma zahmetine girmez."

Bir yanıt vermesini beklemeden arkamı dönüp alana doğru yürüdüm.

Ted Racksport'un beş şeritten kısa süre içinde, dizleri titreyen bir Değirmen çalışanının beynini dağıtışını izledim. Hakem elini havaya kaldırırken Racksport bana bakıp pis pis gülümsedi. Sıra beni varmışım gibi beni işaret etti.

Büyük bir zevkle, dedim içimden.

İkinci zil çalınca alanıma doğru ilerledim. Dodgson gömleğini çıkarmış, beni korkutmak istemiş gibi kaslarını esnetiyordu. Beni süzdü, bakışları, midemi bulandıracak kadar acıyan ve iyice şişmiş olan kırık burnuma takıldı.

“Burnuna ne oldu?” diye sordu. “Düello’da o kadar da hırpalandığınızı hatırlamıyorum.” Yanıt vermedim. En sonunda omuzlarını silkip “Eh, ben seni o kadar hırpalamayacağım,” dedi. O gaddar ifadesiyle gülümsedi, ama gözleri hiç de gülümsemiyordu. Sonra sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuştu. “Yalan söyledim. Canını çok yakacağım. Valhall’da olman gerek. Krone bunu istiyor. Ben de emirlerini yerine getireceğim.”

Buna da yanıt vermedim. Dönüp Wug’una tezahürat yapmak için alanın hemen kenarında duran Krone’a baktım. Beş parmağımı kaldırdım ve beş kere açıp kapatarak bahse yatırdığı yirmi beş parayı hatırlattım. Sonra da kendimi gösterdim.

Dodgson’a döndüm. Bu işaretleşmeyi görmüş ve çok öfkelenmişti.

Kaslarını esnetti. “Sana merhamet gösteremeyeceğim, dişi. Hem de hiç!”

“Merhamet dilediğimi hatırlamıyorum,” dedim. Sesim son derece sakın çıkıyordu.

Suratımın tüm o yara ve berelerle berbat görüldüğünün farkındaydım. Hatta korkunçtum. Yine de o sırada bunu kafama takmıyordum, çünkü Dodgson’a bakmaya devam ederken erkek rakiplerimde daha önceden görmediğim bir şeyi fark etmiştim. Korku.

Zil çaldı ve karşılaşmamız başlayınca derhal saldırıya geçtim. Dodgson, Delph’in dediği gibi geride kalıyor ve ellerini çok *alçak-*

ta tutuyordu. Sıçrayıp bacaklarımı gövdesinin ve kollarının etrafına doladım; ayak bileklerimi tıpkı ilk karşılaşmamda Cletus'a yaptığım gibi birbirine kenetledim. Benim de ağırlığımı taşımak zorunda kalınca, bedenimi sağa doğru savurup dengesini bozarak onu yere yıktım. Bacaklarımı sıkıp kollarını iki yanına mıhladım. Sonra da boynunu sıkıp başına giden damarları çimdikledim. Bacaklarımdan kurtulmaya çalıştı, ama hem görüldüğümünden daha güçlüydü, hem de bacaklarım kollarımdan daha güçlüydü.

Sonra bayılacağımı sanana dek bana tekrar tekrar kafa attı. Dudaklarımdan kanlar akmaya başladı. Ağzımda da kan tadı vardı. Elmacık kemiğimin çatladığını ve sağlam gözümün de şiştiğini hissettim. Ama dayandım. Bu Wug'u bırakmayacaktım.

Başına kan gitmesini engellediğim için gözlerini bir iki kere kırıştırdı, debelenmeyi kesti ve o küstah gözleri kapandı. Ellerimi çekip ayağa kalktım. Dodgson baygın bir halde öylece kaldı.

Hastaneden yürüttüğüm kitapta bu numarayı okumuştum ve harfiyen uygulamıştım. Dodgson kısa bir süre sonra yara almış gururu ve feci bir baş ağrısı haricinde sapsağlam kalkacaktı. Hakem onun durumunu kontrol etikten sonra galibiyetimi ilan etmek için elimi havaya kaldırdı.

Çürükler ve kanlar içinde elim havada dururken Racksport'un bakışlarını üstümde hissettim. Hayret dolu bakışlarından bahsi kaybettğini anladım. Eh, o salağın kendi hatasıydı bu. Non'u bile al ettiğime göre akli başında her Wug, Dodgson gibilerinin beni yenemeyeceğini anlardı. Tabii, bir dişiydim ve bu da her türlü mantığı ters düşüyordu. Bir dişi nasıl olur da bir erkeği bir değil, iki değil, üç kere yenebilirdi? Mümkün değildi. Racksport'un pörtlek, endişeli gözlerinden bunu okudum ve dövüş alanında Dodgson'a gözlerimi diktiğim gibi ona da dikkatle baktım. Sonra suratımdaki kanları sil

dim ve kanlı parmağımı *ona* doğrulttum. En sonunda asabi ve tok bir kahkaha atıp gitti.

Sonra Krone'a döndüm, ona bakarken ne gülümsedim ne de güldüm. Hiçbir şey demedim. Sadece suratına baktım. Beş parmağımı tekrar beş kere açıp kapattım ve kendimi gösterdim.

Öfke dolu bir ifadeyle çekip gitti. Değerli Dodgson'ı da toprak zeminde baygın halde kaldı.

Değerli meslektaş *bu* kadar değerliymiş demek, diye düşündüm.

O raunt sona erdikten sonra geriye sadece dört dövüşçü kalacaktı. Ondan sonra da iki. O kişiden biri olmak istiyordum. Sonra da sona kalan; şampiyon. Seanslarım boyunca hiçbir şey kazanmamıştım. O yüzden bu Düello'yu kazanmaya kararlıyım.

Paramı bahisçiden aldım ve epey boş vaktim olduğu için High Sokağı'na gidip ne yapabileceğimi düşündüm. Düello yüzünden Bacalar kapalıydı ve henüz ışığın dördüncü kısmı bile gelmemişti.

Witch-Pidgy Barı'nın önünden geçerken Thaddeus Kitchen sendeleyerek dışarı çıktı. Ateş suyu içmiş gibiydi.

"Bu gece Duvar'da çalışma yok mu?" dedim.

Bana baktı ve anında bir terslik olduğunu anladım.

Hıçkırarak, "Ben ve Henry işten atıldık. Sana ve arkadaşlarına çok teşekkürler," dedi.

"Ben ve arkadaşlarım mı?" dedim hayretle.

"Du-Duvar'dan düşen... O Wug yüzünden."

"Duvar'ın o kısmını ben yıkmadım. Asıl *sen ve arkadaşların* şeritleri değiştirip buna sebep oldunuz. Sizi kim işten attı?"

Sanki kim olduğumu yeni anlıyormuş gibi öfkeyle bana baktı. "Kardeşin tabii," diyerek geçirdi.

"John mu? Onun sadece tasarımı değişikliği yaptığını sanıyordum."

“Yaptı da. Ama bunların o kendini beğenmiş Wu-Wug için ne önemi var?” dedi çıkarak. “Benim... Bakmam gereken bir ailem var.”

“Üzıldüm,” dedim ama üzülmemiştim. “Duf Delphia bacaklarını kaybetti. Sen her zaman yeni bir iş bulabilirsin.”

Biraz sendeledi ve sonra dengesini sağladı. “Öyle mi? O sa-salaktan kötü bir referans alırsam bulamam.”

“Kardeşim seni dayanıksız bir şey yaptığın için işten attı,” dedim. “Eminim ki neler olduğunu anlayınca kendisine de çok kızmıştır. Bunun hincını senden ve Henry’den çıkarmış. Bunun adil olduğunu söylemiyorum, ama onun bu yüzden bir salak olduğu anlamına da gelmez.”

Kitchen bana biraz yaklaşıp burnumun dibine kadar girdi. Ateş suyunun kokusunu nefesinde hissettim. “Bizi işten attı, dişi, çünkü *senin* sözünü dinledik ve o lanet şeritlerine başka delikler açmadık. Bunu öğrenince bizi kovdu. O zavallı Duf denen Wug da onun zerre kadar umurunda değil. Benim kitabımda *öyle* kişilere salak derler.” Tekrar çıkırdı.

Buna bir şey diyemedim, çünkü söyleyecek bir şey bulamadım.

Kitchen sessiz kaldığını görünce dediklerini kabul ettiğimi sandı. “Jane ailesinin şerefine leke sürdü. Sen ne işe yararsın ki?” Biraz sendeleyip bakışlarını yine bana çevirdi. Suratına salakça bir gülümseme yayıldı. “Ama bir sonraki rauntta sana bir iki para oynayacağım, Vega. O yüzden beni hayal kırıklığına uğratma, canım,” diye çıkarak lafını tamamladı.

Kitchen sendeleyerek giderken söylediklerini düşündüm. En azından düşünmek istedim, ama çakıl taşlı yolda ayak sesleri duyunca dönüp kimin geldiğine baktım. Roman Picus halinden hiç de memnun değilmiş gibiydi. Yanında Cletus, burnu bandajlı Ran Digby ve en arkada benim hissettiğim kadar kötü görünen Non

vardı. Etrafımda bir yarım daire çizdiler; mortalarıyla ve bıçaklarıyla tepeden tırnağa silahlıydılar.

“İyi ışıklar, Roman,” dedim. Yanıt vermesini beklemeden, “Bir parça tavsiye istersen söyleyeyim: Bana karşı bahis oynamaktan vazgeç.”

Digby postalıma çiğnediği tütünü fırlattı, ancak ıskaladı. Cletus hırladı. Non kükredi. Ama Roman bana dikkatle baktı.

“Sana bir şey soracağım, Vega,” dedi en sonunda.

“Beni merakta bırakma, Roman,” dedim gülümseyerek.

“Non da dahil olmak üzere üç erkeği yendin. Hem de bunu katıldığın ilk Düello’da başardın. Cletus’u yenerek yaptın. Bu arada, Cletus iyi bir Wug’dur, ama Non’la, hatta bu ışıpta benim dövüştüğüm gençle bile yarışamaz.” Pis eliyle çenesini ovuşturdu. “Söylesene, bu nasıl mümkün olabiliyor?”

“Çabuk öğreniyorum, ayrıca kendimi geliştirdim.”

“Daha güçlü ve hızlı olmuşsun. Her şeyin daha iyiye gitmiş. Non bana onu tek yumrukla yere serdiğini söyledi. Metal zırhını bile eğmişsin.”

Attığım dayağın izlerini hâlâ yüzünde taşımakta olan Non’a baktım. Suratındaki ifade ölümcül değildi, öyle olsaydı herhalde o anda paramparça halde Kutsal Alan’a gitmiş olurdu. “Sanırım, Düello’da dengim olacak kadar iyi değil.”

Cletus alaycı bir ses çıkardı; o yüzden de ona elimden geldiğince küçümseyici bir tavırla baktım. “Benimle ikinci kere dövüşmek istersen, sorun değil, Loon.” Ona doğru yumruk sallıyormuş gibi yapınca boş bulunup popo üstü yere düştü.

Digby önce bir kahkaha patlattı, sonra toparlanıp postalıma tekrar tütün tükürdü; yine ıskaladı. Cletus apar topar, suratı pancar gibi olmuş bir halde ayağa kalktı.

Roman bana bakıyordu. “Çok ama çok ilginç,” dedi. Çenesini öyle sert bir biçimde ovuşturdu ki, derisini ve sakalını soyacak sandım. “Sanırım Konsey’le bu konuda konuşmam gerek. Wugların Düelio’da haksız avantajlara sahip olması doğru değil.”

“Çok haklısın,” dedim. “O yüzden benden elli kilo daha ağır, kolları bacaklarımdan kalın bir Wug bir dahaki sefere ben ona yumruk atarken ellerinin üstünde durabilir.”

“Ne demek istediğimi anlamadın, dişi,” dedi.

“O zaman, bunu zeki bir Wug’un anlayabileceği şekilde anlatmayı dene.”

“Bence sen hile yapıyorsun!” dedi. “Bütün Wuglar aynı şeyi düşünüyorlar. Non gibi birisini yenen bir dişiden söz ediyoruz.”

Özel silahlarım olmadan bütün rakiplerimi yenmiş olduğumdan, öfkeden yanaklarım yanmaya başladı. “Yüzde yüz, çünkü bunu başardım.” Non’a döndüm. “Bir dahaki sefere bir Düello karşılaşması için dövüş alanına girdiğinde, aptal göğüs zırhını sana karşı nasıl kullandığımı hatırlamak isteyebilirsin. Seni yenmek için özel taktikler kullanmadım, seni kreta poposu... O ağır metal zırhı önce seni yormak, sonra da seni bir güzel dövmek için kullandım. İhtiyacım olan tek şey karşımda bir salağın olmasıydı.”

O koca gerzek arkasını dönüp öfkeyle çekip gidene dek suratına baktım. Non onları korumak için artık orada olmadığından, Cletus ve Digby de harekete geçip uzaklaştılar.

“Yine de hile yaptığını düşünüyorum,” dedi Roman.

“O halde git Konsey’le konuş. Düello’dan sonra kazandığım paraları sen toplarsın. Neden bir tek Litches McGee mutlu olsun?”

“Galip geleceğinden emin gibisin,” dedi şüpheyle.

“Ben kendime inanmazsam, kim inanabilir?”

QUADRAGINTA TRES

Bir Parşömen Meselesi

Evime uğrayıp Harry İki'yi aldım ve birlikte Bakım'a gittik. Non artık orada nöbet tutmadığından hızla içeri girip Duf'ın odasını buldum. Onu annemle babamın eski odasına koyduklarını görünce şaşırdım. Emin olabilmek için kapıda bulunan levhadaki ismi iki kere okumak zorunda kaldım.

Kapıyı yavaşça açıp içeri baktım. Tahmin ettiğim gibi, Delph babasının yatağının kenarına oturmuş, alnını ıslak bir bezle siliyordu. Kapıyı ardına kadar açtım ve köpeğimle birlikte içeri girdik. Delph başını kaldırıp baktı.

"Düello?" dedi.

"Kazandım."

"Kime karşı?"

"Önemli değil. Duf nasıl?"

Yatağa biraz daha yaklaşıp ona baktım. Huzurlu bir uykuya dalmış gibiydi. Bacaklarına, daha doğrusu bacaklarının eskiden olduğu yere kaçamak bir bakış fırlattım. Örtü orada dümdüz şilteye doğru iniyordu. Örtecek bir şey kalmamıştı.

Delph, "İyi sanırım," dedi. Tahta ayakları bir sonraki ışıkta gelecek."

Evet der gibi başımı salladım. Duf tahta ayaklarla topallayarak etrafta yürüyebilecekti, ama o kadar. Bazen ne kadar iyi olursa

olsun, bir eğitmenin hayatını kurtarmak için koşması gerekirdi. Bunu tahta ayaklarla yapamazdınız.

“Çok üzgünüm, Delph.”

“Senin hatan değil, Vega. Kazaydı. Olabilir.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona kardeşimin şeritlerin tasarımını değiştirdiğini ve keresteleri bu yüzden taşımadıklarını nasıl söyleyebilirdim? Gidip kardeşime saldırır, bu yüzden Valhall’a yollarılır mıydı?

En sonunda, bir şey demedim. Delph bir süre bana baktı, sonra başını çevirip babasının alnını silmeye devam etti.

“Delph?”

Tekrar bana döndü.

“Bataklık?” dedim fısıldayarak. “Düello’dan sonra?”

Delph’in yüzünde çeşit çeşit ifadeler belirdi. Babasına döndü. Sonra tekrar bana baktı. Ama başını babasına çevirdiğinde bakışları orada kaldı. Başını önüne eğdi.

“Ü-üzgünüm, Vega Jane.”

Gözlerimin dolduğunu hissedince başımı çevirdim. Sırtına hafifçe vurup, “Anlıyorum, Delph,” dedim. “Doğru seçim bu. O... Senin ailen.”

Keşe benim de hâlâ bir ailem olsaydı.

Kapıya gittim.

“Düelio’da bol şanslar, Vega Jane.”

Arkama bakınca beni izlediğini gördüm.

“Umarım hepsini kazanırsın,” dedi.

“Teşeekkürler,” dedim. Onu babasıyla bıraktım. Işığın ılık havasına çıktım, ama kalbimin hiç o kadar buz kestiğini hissetmemiştim.

*

Bir sonraki durağım Konsey binasıydı. Basamaklardan yukarı çıktım, aşığı inmekte olan birkaç Konsey üyesinin yanından geçtim. Bana fırlattıkları haince ve şaşkın bakışlara aldırış etmeden, üstüne kartallar, aslanlar ve ölü bir gudubeti andıran şekillerin kazındığı kocaman kapılardan birini açtım. İlk kez ön kapıdan giriyordum. Oraya yaptığım tek diğerk ziyaret arka kapıdan ve zincire vurulmuş bir şekilde olmuştu.

İçeri girince buranın yüksek mi yüksek tavanı olan büyük bir salon olduğunu gördüm. Meşaleler yanıyordu ve ısı olabildiğince kusursuzdu. Konsey üyeleri ve daha mütevazı giyimli, çoğunlukla erkek ama arada bir gördüğüm birkaç dişi Wug’dan oluşan personel oradan oraya gidiyordu. Pelinotu gibi ufacak bir yerde neden bir Konsey’e ve o kadar büyük ve ihtişamlı bir binaya ihtiyaç var diye hep düşünmüştüm. Ama yanıt aradığım birçok soru gibi, bu soru da yanıtsız kalmıştı.

Gri tunikli, sımsıkı topuz yapılmış beyaz saçları gözlerini bir kedininki gibi çekikleştirmiş, kısa boylu, ciddi ifadeli bir dişinin oturduğu mermer kaplı bir masaya gittim. Burnunu havaya kaldırıp bana baktı ve resmi bir tavırla, “Size yardımcı olabilir miyim?” dedi.

“Umarım,” dedim. “Thansius burada mı?”

Burnunu biraz daha kaldırınca iki burun deliğinin içini de gördüm. “Thansius mu? Onu mu görmek istiyorsunuz?” dedi sert bir sesle. Ses tonu “Noc’la görüşmek istiyorum,” demişim gibiydi.

“Evet, onu görmeye geldim.”

“İsminiz neydi?” dedi formalite icabı.

“Bana Vega Jane derler.”

İsmimi bildiğini surat ifadesinden anladım. Daha dostane bir tavırla, “Tabii. Düello,” dedi. Yara bere içindeki yüzüme bakıp ha-

lime acımış gibi cık cık etti. “Çan Kulesi aşkına, yüzüne ne olmuş öyle? Aslında seni Pelinotu’nda gördüğümü hatırladım. Çok da güzeldin. Çok üzücü.”

O güne dek kaç iltifat duymuştum bilmiyordum, ama bu gayet imalıydı. “Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Thansius burada mıydı?”

Dişi hemen dikkat kesildi. “Onunla neden görüşmen gerek?”

“Özel bir konu. Biliyorsunuz, kardeşim özel bir asistan...”

Kaşlarını çattı. “John Jane’i gayet iyi tanıyorum, teşekkürler.” Ricamı düşündü. “Hemen geleceğim,” dedi ve masasından kalktı. Koridorda ilerlerken iki kere dönüp bana baktı.

Sabırla geri gelmesini bekledim. Kurucumuz Alvin Alcumus’un kapının üstündeki tablosuna baktım. Sevecen ve bilgili bir kişiye benziyordu; bir yandan da hülyalı hülyalı bakıyordu. Bu ifadesi ilgimi çekti. Sakalı o kadar uzundu ki göbeğine kadar iniyordu. Acaba nereden gelip de Pelinotu’nu buldu diye düşündüm. Batakılık’tan mı geçmişti? Yoksa o zamanlar Batakılık yok muydu? Bir mantar gibi yerden mi bitmişti? Yoksa bir Wug’un hayal gücünün ürünü müydü? Tarihimizin gerçeklerden çok kurgudan ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Binanın girişindeki koridorun yüksek duvarlarındaki devasa tablolarla doğru gittim. Bunların birçoğu yaratıkları ve zırh giymiş Wugları gösteren sahnelerdi. Bize Öğrenme’de anlatılmış olan Canavarlar Savaşı olmalıydı bu. Atalarımızın, canavarları nasıl yenip Bataklık’a püskürttüğüne dair öyküler Pelinotu efsanesini oluşturuyordu.

Tablolardan birine yaklaşırken bana çok tanıdık gelen bir sahne gördüm. Bir slepin üstündeki zincir zırhlı bir savaşçıydı; elinde altın bir mızrak vardı ve bir şeyin üstünden atlıyordu.

Savaşçının sağ eline taktığı gümüş renkli eldiveni gördüm. Mızrağı inceleyince, bunun o sırada ufalmış haliyle benim cebimde

duran mızrağın aynısı olduğunu fark ettim. Bu savaşçı hiç şüphesiz savaş alanında ölmenden önce bana Dizginsiz'i emanet eden dişiydi.

Üstünden atladığı şey ise ufak bir kayaydı. O tür engeli sıçrayarak aşmasına hiç gerek yoktu. Peşine düşmüş olduğu yaratık ise bir frekti. O ışıktaki savaş alanında hiç frek görmemiştim. Mızrağını fırlatıp *uçan* bir atın üstündeki bir erkeği yok etmiş, *benim* üstümden atlamış ve slepi, dev bir adar üstündeki bir başka kişiyle savaşmak için kanatlanıp göğe yükselmişti. Tüm bunları gördüğümü biliyordum. Bir türlü unutamıyordum.

Bu tablonun benim bulunmadığım bir yerdeki savaşla ilgili olabileceğini fark ettim. Ama her şey hatırladığım gibi olduğundan, öyle olmadığına karar verdim. Tablodan silinmiş olan şey ben ve uçan atın üstündeki erkekti. Bunların yerine frek eklenmişti. Dahası, dişi savaşçının yüzünü görebileyim diye yüz zırhını indirdiğini gayet iyi hatırlıyordum; oysa bu tabloda yüzü kapalı görünüyordu. Belki de Morigone atasının bir savaşçı olduğunu başkalarının görmesini istememişti. Tabloda kesinlikle hiç ızbandut da yoktu, çünkü benim dışındaki tüm Wuglar için ızbandut diye bir yaratık yoktu.

Tablodan uzaklaştığımda koridorda telaşla ilerleyen ayak sesleri duydum. Ciddi Wug sanki yanakları biraz pembeleşmiş bir halde geri geliyordu.

"Thansius seni kabul edecek," dedi nefes nefese ve buna çok şaşırmış gibi. "Çan Kulesi yardımcın olsun, seni hemen bekliyor."

"Bu, sıradışı bir durum mu?"

"Hayır, hiç de değil. Bir amaroku çaya davet edip kurabiye ikram etmen kadar *normal* bir durum."

Beni sonunda kocaman metal bir kapısı olan bir koridora çıkardı. Çekinerek kapıyı tıklattı. Birisi yüksek sesle, "Girin," dedi. Wug

kapıyı açıp beni içeri itti ve kapıyı derhal kapattı. Topuklu ayakkabılarının çıkardığı sesleri mermer zeminde duyabiliyordum.

Biraz nefes nefese kalmış bir halde sayısız eşyayla dolu büyük odaya baktım. Bakışlarım hem kendisi, hem de o oda için çok ufak görünen bir masanın ardındaki iriyarı Wug'a kaydı. Thansius ayağa kalkıp gülümsedi.

"Vega, lütfen otur."

Elimden geldiğince kendimden emin bir tavırla öne çıktım, ama özgüvenimi bulabilmek için epey derinlere gitmek zorunda kaldım. Masasının karşısındaki narin görünümlü bir sandalyeye oturdum. Üstüne ağırlığımı verdiğimde gıcırdağını duydum ve kırılacak diye ödüm koptu. Ama bir şey olmayınca rahatladım.

Thansius yerine geçip merakla bana baktı. Masası mektuplarla, rulo halindeki parşömenlerle, raporlarla, Duvar planlarıyla, bir de Konsey'in yazılı olmayan resmi parşömenleriyle doluydu. Ben bir şey diyemeden, "Düello'da burnunu kırdığını hatırlamıyorum," dedi.

"Bacalar," dedim sakince. "Biraz dikkatsiz davrandım. Ama iyileşiyor. Sadece biraz zaman alacak." Elimden olmadan burnum kırıldıktan sonra moraran gözümü ovuşturdum. Diğer gözüm de hâlâ şişti ve o da morarmıştı.

"Anlıyorum," dedi. Bunu söyleyiş tarzından yalan söylediğimi anladığı belliydi.

Hafifçe öksürüp, "Bu ışıktaki karşılaşmamı kazandım," dedim.

Masasındaki öbeklerden birinin üstündeki bir parşömeni aldı. "Biliyorum. Bunun raporu sen Bay Dodgson'ı kısa sürede yendikten bir şerit sonra geldi. Çok büyük bir başarı. Kendisi güçlüdür ve tekniği iyidir. Bir zayıf noktası varsa, o da..."

"Geliştirmesi gereken zayıf yönlerinin olduğunu itiraf etmeyecek kadar kibirli olması."

Thansius düşünceli düşünceli başını salladı. “Kesinlikle.”

“Belki de kusursuza yakın olan Wugların sorunları olduğunu itiraf etmeleri daha zordur. Benim o kadar çok zayıf yönüm var ki, sürekli bunları düzeltmek için uğraşıyorum.”

Thansius gülümsedi. “Bence kusursuz ol ya da olma, hepimiz için iyi bir ders.”

“Kendim bahis oynuyorum,” dedim cebimdeki paraları şangırdatarak.

“Konsey’in Yasaları Düelio’da bahis oynanmasını yasaklar. Ama bunu yapabilseydim, sana oynardım, Vega.”

“Neden?” dedim birden ne yanıt vereceğini çok merak ederek. “Dodgson güçlü ve deneyimli bir rakipti.”

Gözlerini kıstı, ama gülümsemeye devam etti. “Burada güç vardır,” dedi iri kolunu kaldırıp esneterek. Kaslarından birinin cüppesinin kolunu zorladığını fark ettim. “Burada da vardır,” dedi göğsünü elleyip. “Bence orada çok güçlüsün. Gerçek güç zaten oradadır.” Bir şey demeden merakla ona bakmaya devam ettim. “Bir galibiyet daha alırsan, şampiyonluk için dövüşmeye hak kazanacaksın.”

“Bir para ödülü de var.”

Ödül önemli değilmiş gibi elini salladı. “Paranın bununla ne ilgisi var? Birçok Düelio’da savaştım ve asla bir para ödülü olmadı. Bence...”

Sustu. Neden sustuğunu tahmin edebiliyordum. Ne kadar cılız olduğuma bakıyor gibiydi. Pelerinin ne kadar kirli olduğuna. Kaba saba ayakkabılarımın ne kadar eski olduğuna. Bir an için başını önüne eğdi.

“Dediğim gibi, bence para ödülü de iyi bir şey. Wuglara ve... Ailelerine faydalı olabilir.”

“Evet, olabilir,” dedim. “Esasında ben başka bir şey konuşmak için gelmiştim.”

“Öyle mi?” dedi merakla. Konunun değiştiğine sevinmiş gibiydi.

“Duf Delphia?”

Başını salladı. “Durumundan haberdarım. Dün gece Bakım’a götürülmeden önce onu hastanede ziyaret ettim. Trajik bir durum.”

Duf’ın ziyaretine gittiğine şaşırmışım. Delph bundan söz etmemişti. Zaten Delph’in aklında o sırada bin bir türlü şey vardı.

“Morrigone, Duf’ın Konsey tarafından bakılacağını söyledi.

“Çok doğru. Duvar için Konsey tarafından görevlendirildiğinde yaralandı. Hayatının sonuna kadar bizden maaş ve ücretsiz tahta ayaklar alacak.”

“Çok cömertsiniz,” dedim. “Ya mesleği ne olacak?”

“Bir hayvan eğitmeni olarak mı? Tüm seanslarım boyunca ondan iyisini görmedim, ama artık bacakları olmadığına göre? Ne kadar zor olacağını tahmin ediyorsundur.”

“Evet. Ona yardımcı olarak bu işle ilgilenen bir Wug tahsis edilirse? Duf ona bu mesleği öğretebilir, çünkü doğal olarak Pelinotu’nun bir başka eğitmene ihtiyacı olacak. O Wug eğitimini alırken, Duf’ın bacakları olmayışını telafi edebilir.”

Thansius, “Bay Delphia böylece hem yaşayacak parayı kazanır, hem de geri kalan seanslarında güzel bir amacı olur, değil mi?”

“Evet.”

Gözlerinin kenarlarının kırıştığını ve gülümsediğini gördüm. “Bence mantıklı bir fikir. Dediğin şeyi yapmak için hazırlıklara girişeceğim. Aklında birisi var mı?”

Ona iyi bir hayvan eğitmeni olabilecek bir Wug’un ismini söyledim. Kalemini alıp ismi yazmak için gözlüğünü taktı. Bunu ya-

parken elimi uzatıp Thansius'un masasında üstünde isminin yazılı olduğu ve tepesinde Konsey'in mührünün bulunduğu bir parşömeni çabucak aldım. Thansius bana dönene dek, parşömeni cebime koymuştum.

Elini kasarak ismi yazışını dikkatle izledim. Morigone gibi zarif harflerle, Domitar'ın o çok sevdiği süslü kıvrımlarla yazmıyordu. Ona teşekkür edip hemen dışarı çıktım.

Ciddi Wug'un yanından geçtim. "Ah, Çan Kulesi'ne şükürler olsun, tek parça halinde çıkmışsın, canım," dedi derin bir oh çekerek.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yani? Bana bir şey mi yapacağını sanmıştınız?"

Buna bir dehşet ifadesiyle yanıt verdi. "Tabii ki hayır. Sadece, kendisinin yüce huzurunda olduğun için patlayabileceğini düşünmüştüm."

"Ama patlamadım!" dedim ters ters ve dışarı çıktım.

Basamaklardan inerken, resmi parşömenin olduğu cebime hafifçe vurdum. Karşıma kaçıramayacağım bir fırsat çıkmıştı. Gü-lümsedim, çünkü bununla ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Bir mektup yazacaktım.

O ışık benim için çok özeldi. Bunu sonuna kadar kullanacaktım.

QUADRAGINTA QUATTOR

Gerçekten de Vega

Harry İki'nin beni sabırla beklediği evime gittim. Eve geri dönerken planın parçalarını aklımda tamamlamıştım. Sandalyemi masama çektim, mürekkep çubuğunu alıp doldurdum ve parşömene yazmaya koyuldum. Bunu tek gözle yapacak olsam da ne yazmak istediğimi biliyordum.

Bir keresinde, Duvar'da çalışan bir Wug'un anlattıklarını Morigone'un bir rapor haline getirdiğini görmüştüm. Böylece, elyazısını yakından gözlemlemiştim. Artık Bacalar'da iki uzun seans boyunca yapmam gereken güzel şeylerin talimatlarını onun yazdığını biliyordum. O dişiye daha da kızabileceğimi düşünmezdim, ama kızmıştım. Düşük ücretlerle ellerimi kanatana kadar çalışmama neden olmuştu ve onca güzel şey bir çukuru boylamıştı.

O ışıktaki Morigone'un elyazısını değil, Thansius'unkini taklit edecektim. Thansius'un Konsey binasındaki masasında elyazısının birkaç örneğini görmüştüm. Alıcının mektubun Konsey Başkanı'ndan geldiğine inanmasını sağlamak için ağır ağır yazdım ve onun sık sık kullandığını duyduğum sözcükleri seçtim.

Yazacaklarım bitince parşömeni bir kenara koydum. Midem gurulduyordu. Kilerime bakınca hiçbir şey kalmadığını gördüm. Bomboş eve baktım, fakat elimi cebime sokunca Litches McGee'den kazandığım parayı buldum. Aklıma gelen şeyi hiç yapmamıştım,

ama ilk kez yapabilirdim. Dışarı çıkmaya hazırlanırken kendime baktım. Yara bere içindeydim, kanlıydim ve pistim.

Birkaç sabun parçası alıp evimin arka tarafına gittim ve on şeridimi borulardan akan suyla temizlenerek geçirdim. Üstümdeki her şeyi çıkarmış, çıplak kalmıştım. Kurulanıp içeri girdim. Saçlarım ıslaktı, ama temizdi ve uzun süredir ilk kez kendi kokuma tahammül edebiliyordum. Tekrar elimdeki paralara bakınca aklıma bir şey geldi.

Çok şapşalca bir fikirdi, ama neden olmasın diye düşündüm. Fazla kısa bir pantolon ve annemin bana seanslar önce ördüğü minnacık bir kazağı, toparlamayı bir türlü beceremediğim köşedeki öbekten aldım. Uzun ayaklarımı üç seans öncesinden kalma daracık ayakkabılara soktum. En azından bunlar temizdi, ya da her zaman giydiklerimden daha temizdi.

High Sokağı'nda dişi giysileri satan Süslü Elbiseler isimli bir dükkân vardı. Sık sık önünden geçmeme karşın, aklıma hiç içeri girmek gelmemişti. Kapıyı açtığımda bir zil çingırdadı, tombul ve kırk seanslık kadar bir satıcı dişi düzgünce bir kıyafetle arka taraftan çıktı. Dikkatle bana baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Sesinden bunun mümkün olmadığını düşündüğü belliydi.

Birden dilim tutuldu ve bu tür durumlarda hep kaybolan özgüvenimi tamamıyla yitirdim. "Yeni bir şeyler almak istiyordum," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" dedi kadın yüksek sesle.

"Yeni bir şeyler," dedim gönülsüzce. Arkamı dönüp gitmek üzereydim. Benim gibi Wuglar böyle şeyler yapmazlardı. Bize giysi verilse bile bunlar eski olurdu.

"Ay, neden öyle demedin, canım?" dedi dişi.

“Paran vardır herhalde?” dedi merakla. Paralarımı görmesi için avucumu öne uzattım. Suratı birden aydınlandı. “Yeter de artar bile.” Bir gözlük taktı. “Dur da sana bir bakayım.”

Gözleri irileşti. “Aa, sen Deüllo’daki o dışısın. Vega Jane.”

“Evet.”

Beni tepeden tırnağa süzdü. “İnce uzunsun, geniş omuzların ve uzun bacakların var. Giysiler sende çok iyi durur, canım.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlıkla. Giysilerin iyi durması konusunda hiçbir şey bilmiyordum.

“Sana birkaç şey çıkarayım, sonra duruma bakarız, tamam mı?”

Çok şeritler ve bazılarını bir kenara bıraktığım, bazılarını da beğendiğim bir sürü giysiden sonra, yeni kıyafetlerim paketlenmişti. Üstüme de satıcı dışının seçtiğini giymiştim, çünkü en güzeli oydu. Oraya girerken üstümde olanlar ise derhal çöpü boyladı.

Üstümde artık mavi renkli bir elbise, beyaz çoraplar ve topukları olduğu için daha da uzun görünmemi sağlayan ayakkabılar vardı. Dışı seçtiklerine beğeniyle baktı. “Gördün mü? O giysilerinin altında bir şeyler olduğunu biliyordum, canım. Sadece biraz aramamız gerekti, öyle değil mi?”

“Sanırım,” dedim fısıldar gibi.

“Ya saçların, canım?” dedi kendisini uzunca bir süre önce Darla Gunn olarak tanıtan bu sevecen, ama enerjik Wug. Duvarda bir ayna duruyordu. Aksime baktım.

“Ne olmuş saçlarıma?”

Darla profesyonel bir edayla saçlarıma baktı. “Şey, biraz düzeltmek gerekiyor. Taramak lazım. Anlarsın ya, belki biraz kesmek de gerek. Çok çarpıcı bir değişim olması gerekmez. Şey, belki çarpıcı da olabilir.” İç çekti ve özür diler gibi, “Biraz *işimiz* var, canım,” dedi.

Saçlarımı biraz çekiştirdim, ama eskisi gibi darmadağın kaldı.

“Nasıl?”

“Ha, bunun birçok yolu var. Bu ışıktaki iyi para harcadığın için, bunu ücretsiz yaptım.”

“Canım yanacak mı?”

Gunn güldü. “Olamaz! Bir de Düello’ya katıldın.”

Gülümseyip yaralı yüzümü elledim.

“Non’u nasıl yendiğini izledim, Vega. Çılgın bir dişi gibi tezahürat ettim. Seni tanıdığımda hemen bundan söz etmek istemedim. Ama artık tanınmış birisin.”

Bunu duyunca yanaklarım kızardı.

“Zavallı yüzün. Gözlerin ve burnun. Eh, her yerin iyileşene dek ne yapabileceğime bir bakayım.”

Dişi dediğini gerçekten de yaptı. Saçlarıma ve şekli bozulmuş yüzüme yaptığı şeyler bana çok yabancıydı. İşi bittiğinde ve şekillendirdiği saçlarıma beyaz bir kurdele bağladığında aynaya baktım ve nefesim kesildi. Sanki ben yok olmuştum da yerime başka bir dişi gelmişti. Darla ucuna minik bir hortum illeştirilmiş, bir tarafında yuvarlak şişirilmiş bir şey olan ufak bir şişe çıkardı. Şişkin kısmı sıkınca, boynuma ve yanağıma bir sıvı serpildi. İrkildiğimi görünce güldü.

“Koklasana, Vega,” dedi.

Koklayınca muhteşem bir koku burun deliklerime doldu. “Lavanta,” dedim.

“Bir parça da hanımeli var. Kendim yaptım.” Darla bana baktı ve suratında bir gülümseme belirdi. “Çok güzel, Vega. Gerçekten de çok güzel. Yüzün tamamıyla iyileşince baş döndüreceksin, canım.”

Baş döndürmek mi? Bir yanımda bu rüyadan uyanacağımdan ve bir kez daha leş gibi giysilerle ve darmadağın saçlarla uğraşaca-

ğımdan emindi. Paramı verip paketlerimi aldım ve ilk kez hissettiğim duygularla dükkândan çıktım.

Ben dışarı çıkarken, oradan, tanıdığım iki Wug geçiyordu. Bunlardan biri Rufus isimli bir çiftçiydi, diğeriye hep çok yakışıklı olduğunu düşündüğüm Bacalar'da çalışan Kesici Newton Tilt'ti. Rufus hayretle bana baktı ve dükkanın üstündeki tenteyi tutan direklerden birine çarpıp yere yığıldı. Newton orada durdu, beni tepeden tırnağa süzdü ve suratında şapşal bir gülümseme belirdi.

"Vega, gerçekten de sen misin?"

Yanaklarımın kızardığını hissedip hızla uzaklaştım. *Gerçekten mi?*

Gitmem gereken bir dükkân ve almam gereken bir şey daha vardı. Paramı ödedim, aldığım şeyi güzelce paket yaptırdım ve yoluma devam ettim. O ışıpta hiç yapmadığım kadar çok alışveriş yapmıştım. İşin aslı, şimdiye kadar *hiç* o kadar çok alışveriş yapmamıştım.

Evime vardığımda Harry İki, şok geçirdi. Önce beni tanımadı, ama biraz koklayınca gerçek sahibi olduğuma karar verdi. Bir zamanlar anneme ait olan ufak bir ayna buldum. Bunu saçlarımı ve yüzümü görebileceğim şekilde tutmayı başardım. Yine hayretle başımı salladım. Gözlerim hâlâ şişti, mosmor çürüklerim vardı, burnum kırıktı ve yanağım da mor ve şişti. Bu da her şeyi mahvediyordu.

İç çektim ve aklıma her şeyi düzeltebilecek bir şey geldi. Elimi elbisemin cebine sokup Engerek Taşı'nı çıkardım. Bunu yüzümün önüne tutup güzel şeyler düşününce çürükler anında yok oldu. Gözlerim normale döndü, şişlikler indi ve burnumun hemen yeri ne oturup iyileştiğini hissettim. Taş'ı yavaşça kaldırıp dışarı çıktım.

Batmak üzere olan güneşe bakıp doğru vaktin geldiğine karar verdim. Fiziksel değişimimle birlikte birden canlandığım için hızla yürümeye başladım.

Morrigone'un evine kadar çabucak gittim. Kimselere görünmeden ön kapıya vardım ve kapıdaki aralıktan parşömeni içeri attım. Morrigone da John da eve gelmiş olamazlardı. Ama her daim ita-atkâr William'ın *Madam Morrigone*'un parşömeni gördüğünden emin olacağını biliyordum. Bu işi tamamlayınca gideceğim yere doğru yola çıktım: Bakım'a gidecektim.

QUADRAGINTA QUINQUE

Özel Bir Gece

Harry iki'yi dışarıda bıraktıktan sonra koridorda gördüğüm bir Bakım hemşiresiyle konuştum. Ona ne istediğimi söyledikten sonra eline bir para tutuşturdum. Tahmin ettiğim gibi Delph babasının yatağının kenarında oturuyordu. Kapıyı açtığımda başını kaldırıp bana baktı.

“Vega Jane? Neden tekrar geldin?”

“Duf’la ilgilenmesi için bir hemşire ayarladım.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yedin, Delph?”

Odayı aydınlatan ve kaynağı belli olmayan ışığın altına geçtiğimde Delph’in gözleri hayretle irileşti. Bunu fark edince ürperdiğimi hissettim ve ufak şapşal bir genç gibi gülümsedim.

“Vega Jane, sen... Kendine ne yaptın böyle?” dedi Delph şaşkınlıkla.

“Sadece... Biraz çekidüzen verdim,” dedim utanarak.

Kalkıp yanıma geldi. “Çekidüzen vermek mi? Buna öyle mi diyorsun?”

“Sen ne derdin, Delph?” diye sordum birden. Sonra da bunu niye sorduğumu düşündüm.

Bu soru karşısında ne diyeceğini bilemedi. Tereddütle başını kaşıdı.

“Şey, ben buna... Aslında, sen öyle deyince fark ettim de gerçekten de derli toplu gözüküyorsun. Çok.” Yanakları kıpkırmızı kesildi.

Gülümsedim. “Seni yemeğe götürmeye geldim.”

Bir şey diyecek oldu, ama sonra başını salladı. “Bilemiyorum, Vega Jane, bilemiyorum.” Duf’a baktı. “Babam ne olacak?”

“Hemşireyi o yüzden çağırdım.”

“O kadar şeysin ki... Ben de o kadar...” Pis giysilerine baktı.

Koluna girdim. “Bence gayet saygın görünüyorsun. Aç Tove’da yemeğe gidiyorum ve senin de gelmeni istiyorum.”

Birden sırtıttı. “Bu gecenin bir önemi mi var?”

Ona söylemeye karar verdim. “Bugün benim ışıık günüm. On beş seans oldum, Delph.”

Afalladı. “Ama ben hiçbir şey yapmadım... Yani, bilmiyordum...”

“Pelinotu’na on beş seans önce gelişimi kutlamak için benim yemek davetimi kabul etmenden başka bir şey istemiyorum.”

Babasına son bir kez daha endişeyle baktı, ama tam o sırada para ödediğim hemşire içeri girip Duf’a bakmaya hazır olduğunu söyleyince oradan ayrıldık.

High Sokağı’ndaki Wugların gözü üzerimizdeydi. Harry iki peşimizden geliyordu. Upuzun boylu Delph’in yanında, topuklu ayakkabılarımla ona yetişmek üzereydim. Benim kadar şık giyimli değildi; ellerini yalayıp dağınık saçlarını biraz düzelttiğini fark ettim. Bakım’ın dışındaki boruların orada durup yüzünü ve kollarını yıkadı, giysilerini de biraz temizledi.

“Birkaç ışııktır bunu yapmak istiyordum, ama bir türlü vakit bulamamıştım,” dedi.

Bu sefer, Aç Tove’un arka tarafına değil, ön tarafına yakın bir masaya geçtik. Etrafıma her baktığımda Wugların bize baktığını

görüyordum. Dişiler erkeklerine sinir olmuş gibi onları çenelerinden tutup kendilerine doğru çeviriyorlardı.

Delph, "Bütün Wuglar sana bakıyor, Vega. Özellikle de erkekler. Şu işe bak," dedi.

"Yakında unuturlar. Bir domuz kulağından ipek yapamazsın."

Boş boş bana baktı. "Ne dediğinin farkında mısın? Domuz kulağıymış. Sen, sen..." İçine titrek bir nefes çekti. "Sen çok güzelsin, Vega Jane."

Suratı o kadar kızardı ki bir an için boğulduğunu sandım.

"Teşekkür ederim, Delph," dedim samimiyetle, ama benim de yanaklarım kızardı. Bana güzel olduğumu bir tek annemle babam, büyükbabam ve Calliope söylemişti. Bunu da öylesine dediklerini düşünmüştüm.

Yemek siparişlerimizi verdik ve o ışığa dek tattığım en güzel yemeği yedim. Bir lokma daha yiyemeyecek kadar doyduğumuzu düşündüğümüzde bile, bunu yapmayı yine de başardık. Birlikte bir dilim kek paylaşırken, Delph bana mutluluk dolu bir ışık ve gece diledi.

"Mutluyum, Delph," dedim. "Seninle birlikte olmaktan çok mutluyum."

Beni engellemeye çalıştı, ama yemeğin parasını ben verdim.

"Benim *sana* bir şey veriyor olmam gerekirdi," dedi. "Senin bana değil."

"Bana bir şey verdin zaten."

"Hayır, vermedim," dedi.

Uzanıp elini tuttum. "Beni çok özel bir ışıkta yalnız bırakmadın."

Utanarak gülümsedi ve elimi sıktı.

"Başka bir yerde olmak istemezdim, Vega Jane." Duraksadı ve hafifçe gülümsedi. "Şey, belki babamın yanı hariç," dedi.

“Biliyorum,” dedim alçak sesle.

Düşüncelerimi okuyor gibiydi. Eğilip sesini alçalttı. “Düello’daki bir sonraki karşılaşmana gelince...”

Parmaklarımı dudaklarına götürüp onu susturdum. “Bu gece değil, Delph. Bu gece sadece...”

Tamam der gibi başını sallayınca lafımı tamamlamadım. “Tamam, Vega Jane. Tamam.”

Onu Bakım’a geri götürüp babasının yanında bıraktım.

Göge bakıp zamanı hesapladım. Evime geri dönüp elbisemi, topuklu ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp yeni pantolonumu, kazağımı ve postallarımı giydim. Kader’i alıp belimin etrafına sardım ve yeni pelerinin altına gizledim. Dizginsiz’i ve güzel ambalajlı şeyi de cebime atıp yola çıktım.

Pelinotu merkezinden iyice uzaklaştım. Tam istediğim şeritte, önceden planladığım yere vardım. Araba Morigone’un evinden iki şerit sonra çıktı. Onun gecenin ikinci kısmında, Duvar’ın Bacalar’ın yakınlarına denk gelen güney bölgesinde Thansius’la buluşacağını biliyordum. Bunu biliyordum, çünkü Thansius’un parşömenine onun yazısını taklit ederek aynen öyle yazmıştım. Duvar’ın güney kısmını seçmiştim, çünkü Morigone’un evinden en uzak yer orasıydı ve bana işimi yapabilecek kadar zaman verecekti.

Araba geçip uzaklaştıktan sonra ön kapıya değil arka kapıya gittim. Aletlerimi çıkardım ve kısa sürede kilidi açıp içeri girdim. William, ya da orada çalıştığını bildiğim hizmetçi oralarda mı diye hemen etrafa bakındım.

Görmek istediğim tek Wug, John’du. Sessizce basamaklardan çıkıp kapıları sayarak onun odasını buldum ve kapıyı hafifçe tıklattım. Ayak sesleri duyunca geri çekildim. John’un adımlarını çok iyi tanıyordum.

Kapı açıldı ve kardeşim karşımda belirdi. Biraz daha uzamış, azıcık da kilo almış gibiydi. Giysileri çok güzeldi, ama bu sefer benimkiler de öyleydi. Hem o gece temiz olduğuma ve en az onun kadar hoş koktuğuma bahse girebilirdim.

Şaşkınlıkla bana baktı, beni tanımadığını fark ettim.

“John, benim. Vega.” Ağzı hayretle aralandı. “O kadar mı değişmişim?” dedim gülerek.

“Ne oldu sana?”

“Birkaç yenilik yaptım.”

“Burada ne işin var?”

Bunu duyunca biraz korktum. John’un sesinde zerre kadar sevecenlik yoktu. Şüpheli ve sabırsız bir sesle sormuştu.

“Seni ziyaret etmek istedim.”

“Morrigone bana aranızda geçenleri anlattı. Konsey’e karşı çıkıp senin hayatını kurtardı. Hayatını, Vega! Sen de bu iyiliğin karşılığını ihanetle ödedin.”

“Bakım’dayken böyle dememiştin. Annemle babamın gittiğini öğrenip hüngür hüngür ağlarken böyle değildin. Sana söylediğim için memnun olmuştun. Bunu bana kendin söyledin.”

Elini sallayıp lafımı geçiştirdi. “Bu konu hakkında sonradan düşündüm. Evet, bunu bilmem gerekiyordu. Ama Morrighone’a yine de ihanet ettin.” Durup ciddiyetle bana baktı. “Ne istiyorsun, Vega? Bu gece hâlâ çok işim var.”

Toparlanıp daha yumuşak bir sesle, “Seni ziyaret etmek istedim,” dedim. “Daha önce de gelmek istemiştin, ama çok işim vardı. Sen de Duvar’la meşguldün.”

Derin bir nefes çekip içimden kendimi azarladım. Duvar’dan söz edince yüzündeki ifadenin daha da ciddileştiğini fark etmiştim.

“İşçilerime, emirlerime karşı gelmelerini söylemişsin,” dedi sert bir sesle.

İçimden, *Lanet olasıca işçilerin* mi? dedim. “Daha fazla delik açarak şeritleri zayıflatıyorlardı. Duf Delphia’nın başına gelenleri biliyorsun. Bacaklarını kaybetti.”

Bunu önemsemediymiş gibi elini salladı. “Morrigone bunu bana rapor etti.”

O mu sana rapor etti? diye düşündüm.

Devam etti. “Onunla ilgilenecekler. Tahta ayaklar. Değnekler. Yaralanma maaşı. Şikâyet edecek bir şeyi kalmayacak.”

“Şikâyet edecek bir şeyi kalamayacak mı?” dedim hayretle. “Bacakları olmadan mı? O değil de tahta bacakları ve değnekleri alan sen olsaydın ne hissederdin?”

“O, bir işçi Wug, Vega. Bu tür kazalar olur. Ama bunlarla ilgilenecekler. Aileleriyle de. Herkesin iyiliği için verdikleri hizmete minnettarız.”

Verdikleri hizmete minnettarız mı? John ne zaman kendisinden çoğul olarak söz etmeye başlamıştı?

“Ben de bir işçi Wug’um,” dedim. “Senin için ve herkesin lanet iyiliği için bir iş yaparken kollarım veya bacaklarım kopsaydı ne yapardın?”

Bu sert sözlerim onu hiç etkilememişti. Ardındaki odasına baktım. Duvarın her karışı parşömenlerle kaplıydı. Üstlerindeki yazılar, semboller ve çizimler beni afallattı. Bazıları korkunç, berbat şeylerdi. Kafası yapış yapış dokunaçlarla kaplı, ağzı da sivri dişlerle dolu bir yaratık resmi de vardı.

Hayretle ve dehşetle ona baktım. Kapıyı hemen kapatıp içerisini görmemi engelledi.

“Onlar ne, John?” dedim tiksintiyle.

“Karşılaşacağımız birçok şey çok korkunç, ama bu onlardan bir şey öğrenemeyeceğimiz anlamına gelmez. Hatta ne kadar çok şey öğrenirsek o kadar hazırlıklı oluruz.”

“Seni... Çaresiz duruma düşürecek şeylere dalıp gitmeni istemem, John.”

“Buna hazırım, Vega. Bundan emin olabilirsiniz.”

Yutkundum ve en sonunda söylemek istediğim şeyi söyledim: “John, geri dönüp benimle yaşamayı düşünüyor muydun? Eski evimizde. Birlikte...”

Daha lafımı bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. “Mümkün değil, Vega. Pelinotu’nun benim yaptığım şeylere ihtiyacı var. Morigone vazgeçilmez olduğum konusunda bana güvence verdi.”

Oraya kadar taşıdığım tüm umutlar yok oldu. Ben bir şey diyemedim John devam etti. “Burada olmaman gerek. Morigone’un hoşuna gitmez. Thansius’la buluşması gerekti; gece geri dönecek.”

“Eminim. Sana benim hakkımda neler söyledi? Ona ihanet etmem dışında yani.”

“Pek bir şey söylemedi.”

Küçük John geri gelmişti, fakat önemli bir farkla. Artık rahatlıkla yalan söylüyordu. Daha önceden sık sık yalan söylemediği için, bu konuda beceriksizdi. Benim aksime.

“Savaşığımızı söyledi mi?” John hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. “Evimizin penceresini kırıp ortadan kaybolduğunu anlattı mı?” Gözlerini daha da kırıştırdı. Arkasında kalan odasını işaret ettim. “Duvarlarındaki şeyler ne?”

“Öğrendiğim birkaç şey.”

“Korkunç ve kötü görünüyorlar. Morigone bunları mı öğrenmeni istiyor?”

“Derslerim seni hiç ilgilendirmez!” dedi savunmaya geçerek.

“Annemle babam sence bunları öğrenmeni isterler miydi?”

“Onlar artık yok. Yaşamaya devam etmem gerek. Ne kadar çok şey öğrenirsem, benim için o kadar iyi.”

“Morrigone’un neden bunları öğrenmeni istediğini sorabilirsin kendine. Herkesin iyiliği için mi? Nasıl olabilir?”

Başka bir şey demedim. Dediklerimi gerçekten de düşünmesini istiyordum.

“Sen... Sen hâlâ Düello’dasın.”

“Evet, öyle. Bunun farkında olduğuna bile şaşırdım.”

“Ben... Umarım kazanırsın.”

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi gitmen gerek.”

Cebimden güzel ambalajlı paketi çıkardım. “Mutlu on üçüncü seanslar, John.”

Pakete baktığında şaşırmış gibiydi. Kardeşimle doğum ışığımız aynıydı. Suçlu gözlerle bana baktı. “Ama... Ben tarihin farkında değilim...”

“Sorun değil. Dediğin gibi, çok işin vardı.” O sağlam kabuğunun her ışıktaki yumuşadığını, kardeşimin hâlâ orada olduğunu görmekten memnundum. Ama bu daha ne kadar sürecekti?

“Açsana.”

Güzel ambalaj kâğıdını açtı. İçinde bir defter vardı.

“O kadar çok kitap okuyorsun ki, sana bir kitap daha almak istemedim. Çok zeki olduğundan, belki kendi kitabını yazmaya başlarsın diye düşündüm.”

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. Ağır ağır birbirimize yaklaşıp sarıldık. Ona var gücümle sarıldığımda, aynı şekilde karşılık verdi.

“Seni seviyorum, John.”

“Gitsen iyi olacak,” dedi endişeyle.

Başımı salladım. “Evet, iyi olacak.”

Böylece oradan çıktım. Morigone’un güzelim evini ve John’u bir daha göremeyeceğimi düşünerek terk ettim. Aslında oraya John benimle Pelinotu’ndan kaçır ve Bataklik’ı aşar mı diye sormak için gitmiştim. Ama belli ki bunu istemeyecekti. Delph de artık gidemeyeceğine göre, geriye bir tek ben kalmıştım.

Bataklik’ı tek başıma aşacaktım.

QUADRAGINTA SEX

Beklenmedik Darbe

Düello'nun bir sonraki raundunda son dört yarışmacı birbirlerine karşı yarışacaktı. Rakibim Ted Racksport'tu. Alana üstümde diğer eski giysilerimle erkenden gittim. Bahislerde bu sefer biraz daha önde olduğumu gördüm. Roman Picus'un bahis bölmesinde, kendim için iki paralık bir bahis oynadım. Yanıt olarak bir şeyler homurdanıp bana bir parşömen fırlattı.

"Silahlı Askerler devriyesi nasıl gidiyor, Roman? Son sıralarda sizi etrafta pek görmedim."

"Orada olduğumuzdan emin olabilirsiniz, dişi." Havayı kokladı. "Bu koku da ne?" dedi merakla.

"Lavanta ve hanımeli," dedim. "Beğendiysen, High Sokağı'ndaki Süslü Elbiseler'den alabilirsiniz."

Ağzı açık kaldı. "Delirdin mi? Süslü Elbiseler mi? Sence oraya ayak başparmağımı bile sokabilir miyim?"

"Hiç belli olmaz, Roman. Sana eş olacak bir dişi istiyorsan ateş suyu ve tütünden başka bir şey gibi kokmak iyi olabilir."

Şaşkınlıkla bana baktığında ona tatlı tatlı gülümseyip dövüş alanına gittim. Sadece iki karşılaşma olacaktı, Racksport ve ben ilk karşılaşmada dövüşecektik. İkinci karşılaşma bizimkinden he-

men sonraydı. Yüksek platforma bakınca sanki daha çok Konsey üyesi ve eşleri gelmiş gibi görünüyordu. Thansius'u da görür gibi oldum. Yaşlı Wug hakem Silas alana girince kendimi hazırladım. Racksport'la işimi şansa bırakamazdım. Onun ne kadar sinsi ve güçlü dövüştüğünü yakından görmüştüm. Duk Dodgson'a karşı kullandığım taktikleri onda uygulayamazdım, çünkü bunları görmüştü. O yüzden ona başka bir şey hazırlamıştım.

Ama bunu yapamayacaktım.

Silas yanıma gelip doğrudan elimi havaya kaldırdı. Şaşkınlıkla ona baktım. Oraya kan dökülmesini izlemek için gelmiş Wuglardan itirazlar yükseldi.

“Ne oldu?” dedim hayretle.

“Hükmen galipsin,” dedi sol kulağıma bakarak.

“Neden? Racksport nerede?”

“Lanet mortalarından biriyle kendini ayağından vurmuş,” diye böğürdü alanın kenarına gelen Roman Picus. “Şimdi duydum. Bu şansına inanamıyorum, Vega. Ted cidden iyi bir dövüşçüdür.”

“Sahi mi? Ben de onun ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. Onu ayağından mortayla vurmaktan daha farklı bir şey yapacaktım.”

Roman, Silas'a baktı. “Bahis paralarını ödemem. Dövüş olmasın olmaz.”

“Doğal olarak,” dedi Silas. Hafifçe öksürdü ve cılız sesiyle, “Düello Dövüş Kuralları Kitabı'nın kırk ikinci bölümünün D paragrafındadır ki...”

“Boş versene,” diyen Roman öfkeyle uzaklaştı.

Sırıtarak derhal gerçekleşecek olan diğer karşılaşmayı izlemek için arkama döndüm. Ama suratım bir anda allak bullak oldu.

Bacalar'daki yakışıklı Kesici Newton Tilt alana giriyordu. Diğer iki karşılaşmasını izlediğimden, ne kadar güçlü olduğunu ve özellikle ellerini ne kadar iyi kullandığını biliyordum. İyiydi ve becerikli bir dövüşçüydü. Yine de onu için korktum, çünkü rakibi Ladon-Tosh olacaktı. Geriye kimlerin kaldığını takip edemediğimden, bahis panosunda sadece kendi karşılaşmama odaklanmıştım. O karşılaşmanın galibiyle dövüşecektim. Ladon-Tosh'a baktığımda rakibimin o olacağından emindim.

Oradaki diğer Wuglarla birlikte alana yaklaştım. Hakem kuralları söyledi ve Tilt tokalaşmak için rakibine elini uzattı. Ladon-Tosh karşılık vermedi. Tilt bu hakarete sırtıp birkaç metre geri gitti, kollarını kaldırıp omuzlarını dikleştirip dişlerini sıkı.

Ladon-Tosh gerilemedi. Bacalar'daki gibi sadece orada durdu ve uzaklara baktı. Zil çaldı. Tilt bir yumruğunu geride, diğer kolunu kendisini korumak için önde tutarak ileri atıldı. Hâlâ yerinden kıpırdamamış olan Ladon-Tosh'a bir adım kadar yaklaşmıştı ki, bir şey oldu. Darbenin isabet ettiğini görüp görmediğimden bile emin değildim. Hayır, emindim. Görmemiştim. Sadece Tilt'in havaya uçtuğunu ve öne gittiğinden bile hızlı bir biçimde geriye savrulduğunu gördüm. Kolları bacakları birbirine geçmiş bir halde alanın yirmi adım kadar dışına fırladı ve hareketsiz kaldı.

Hakem yere serilip kalan Tilt'i kontrol etmek için hızla yanına giderken suratını buruşturduğunu gördüm. Panik içinde ellerini sallayarak Şifacıları çağırdı. Şifacılar çantalarıyla alana girip yerde

yatan Wug'un etrafına doluştu. Hepimiz nefesimizi tutup bekledik. Ladon-Tosh ise alandan çıkıp uzaklaşmakla yetinmişti. Ardından afallamış bir halde bakakaldım. Şifacılar tekrar baktığımda, dehşet içinde Tilt'in üstüne beyaz bir örtü örttüklerini gördüm. Başını da örttüler. Yanımda duran yaşlı Wug'a döndüm.

"Ola... Olamaz..." dedim titrek bir sesle. Her yanıma uyuşmuş gibiydi ve titriyordum.

Wug da aynı şekilde, "Ne yazık ki öyle, Vega. Ladon-Tosh o zavallı genci tek yumrukla öldürdü. Buna ben de inanamıyorum."

Tilt'i bir sedyeye yatırıp oradan götürdüler. Ağlayan annesi koşup ölen oğlunun sedyenin yanından sarkan elini tuttu. Yıkılmış bir halde onun yanında yürüdü.

En az benim kadar büyük bir şok yaşayan diğer Wuglara baktım. Roman Picus bile bahis alanında gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde duruyordu. Elinde sıkığı parşömenleri fark etmeden postallarının üzerine düşürdü. Bir şeyin koluma değdiğini hissedince irkildim. Hestia Loon olduğunu görünce de şaşırdım. Bileğimi sıkıca tuttu ve hararetle, "Ladon-Tosh gibilerine karşı o dövüş alanına bir adım bile atamayacaksın," diye fısıldadı. "Tek bir adım bile, Vega. Zavallı annen. Buna asla izin vermezdi. O senin adına konuşmak için burada olmadığına göre, bunu ben yapacağım. Thansius'la konuşmam gerekirse bunu yaparım, ama o... O şeyle dövüşmeyeceksin."

Beni ağzım açık bir halde bırakarak hızla gitti. Wuglar dağılmaya başlamışlardı. O arada giderek daha çok kişi yanıma geldi. Ladon-Tosh'la benim dövüşeceğimi biliyorlardı. Hestia Loon gibi onunla dövüşmemi istemeyen başka kimse yoktu. Birkaç şerit

sonra oradan uzaklaşırken, Roman Picus yanıma gelip iki paramı geri verdi. Endişeyle bana baktı ve sesini alçaltarak, “Dinle, Vega,” dedi. “Olanları gördün mü? Yani, cidden *gördün* mü?”

“Gördüm,” dedim alçak sesle. Ellerinin ve dudaklarının titre-diğini fark ettim.

“Gerçi seninle genellikle hiçbir konuda hemfikir olmayız.”

Hafifçe gülümsedim. “Doğru söylüyorsun. Hatta beni hile yap-makla suçladın.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi üzgün üzgün. Arkamda kalan dövüş alanına baktı. “Ama annenle babanı severdim. Doğruyu söylemek gerekirse Virgil’i de öyle. Büyükannen Calliope’den daha iyi bir Wug da yoktu. Bir de John ve başardığı büyük işler var tabii.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Roman?”

“Şey... Aslında...” Beni birden kendisine yaklaştırdı. “Pelino-tu’nda burada ölmeye değecek kadar para yok.”

“Ladon-Tosh’un beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?”

Üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bana baktı. “Seni yenmek mi, dişi? *Yenmek* mi? Seni Bataklık’a kadar savuracak. Zavallı Newton Tilt’in götürüldüğü Kutsal Alan’a gömülecek parçan bile kalmayacak. Seni o genci öldürdüğü gibi öldürecek.”

“Ama ben bir yarışmacıyım. Racksport gibi yaralanmadığım takdirde dövüşmem gerek.”

“O halde, bu gece mortalarımdan biriyle seni ayağından vururum ve Ladon-Tosh lanet Düello’yu kazanır!”

“Olmaz, Roman.”

“Neden? Neden, dişi? Lanet para için yapamazsın. Bunca za-

mandır parasız yaşadın.”

“Haklısın, para için değil.”

Yarışmazsam Valhall’a geri yollanacaktım. Morigone da artık beni desteklemediği için muhtemelen kafam uçurulacaktı. Bataklık’tan kaçmaya çalışırsam da benimle gelmeyecek olan Delph’i cezalandıracaklardı. Tuzağa düştüğümü biliyordum. Tek çarem dövüşmekti. Kaçmayı sonra düşünebilirdim. Hem dövüşmek de istiyordum. Kazanmak istiyordum. Bunun için Ladon-Tosh’la dövüşmem gerekiyorsa, bunu yapacaktım. Kendimi asla bir dişi savaşçı olarak düşünmemiştim, ama o anda aynen öyle hissediyordum. Tıpkı Morigone’un atası olan, çok uzun zaman önce o savaş alanındaki cesur dişi gibi. Bir şeye, kötü, yanlış ve dehşet verici bir şeye karşı savaşırken can verdiğini biliyordum. Bu tür bir neden uğruna ölecek cesaretim var mı, diye düşündüm.

Roman omuzlarımdan sıkıca tuttu ve beni düşüncelerimden sıyrıldı. “Vega, annenle babanın anısına, lütfen bunu yapma.”

“Beni düşünmen beni çok duygulandırdı, Roman, ama bu işi bitirmem gerek.” Duraksadım. “Ne de olsa ben bir Son İşlemci’yim.”

Beni yavaşça bıraktı, fakat bakışlarını benden ayırmadı. Sonra birden başını çevirdi ve önüne bakarak, kollarını çaresizlik içinde iki yanında sallayarak uzaklaştı. Gözlerimin dolduğunu hissedip hemen sildim.

Alandan uzaklaşırken dövüş panosunun yenilendiğini fark ettim. Üç ışık sonra bir karşılaşma daha olacak, bir şampiyon seçilecek ve bu kişi taç giyerek para ödülünü alacaktı. Belki de kaybeden kişi seçimlerinin ne kadar iyi olduğunu sonsuza dek düşüneceği

Kutsal Alan'a gidecekti.

On beş seanslık (henüz yeni oldu) Vega Jane, kesin yaşı bilinmeyen ama yirmi dört seanstan daha büyük olan Ladon-Tosh'a karşı savaşıyordu. Ayrıca benim iki mislim bir Wug'u hızından göremediğim kadar inanılmaz sert bir yumrukla öldürmüş olan Ladon-Tosh'la...

Evime doğru yürürken boğazım kurumaya başladı. High So-kağı'ndan geçmem gerekiyordu ve bu yüzden tek bir şeyden söz eden Wug kalabalıklarının arasından ilerliyordum. Belki de iki şeyden söz ediyorlardı. Newton Tilt'in ölümünden ve bir sonraki kurbanın ben olacağımdan.

Darla Gunn dükkânının kapısında duruyordu. Hüzünlü ve ciddi ifadeli suratından olan biteni duyduğunu anladım. Korku dolu bir ifadeyle bana baktığında, artık bir katil olan Ladon-Tosh'la benim dövüşeceğimi duyduğunu da anladım.

Evime varınca pelerinimi çıkarıp yatağıma uzandım. Harry İki yanıma gelip bir terslik olduğunu anlamış gibi başını göğsüme dayadı. Onu okşayıp neler olacağını düşünmeye başladım. Bunu düşünmek için üç ışığım vardı. Bu zaten başlı başına dehşet verici bir şeydi. Keşke hemen dövüşseydim de bu iş bitseydi, diye düşündüm.

Ladon-Tosh'un daha önceden bir Düello'ya katıldığını sanmıyordum. Bacalar'da ikinci kata çıkmak isteyip de öldürdüğü salakla ilgili söylentileri hatırladım. Roman'ın karşısında gayet cesur konuşmuştum, ama o sırada kendimi hiç de öyle hissetmiyordum. Ladon-Tosh'un bakışlarını görmüştüm. Yumruğunu atar atmaz zavallı Tilt'i öldürdüğünü biliyordum. Umurunda bile değildi. Hiç değildi. Bu tür bir yaratık nereden gelmişti?

Kalkıp bu soruyu kendime tekrarladım. Ama bu sadece bir soru değildi. Aynı zamanda olası bir çözümdü. Bunu hangi Wug’a sormam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Galibiyete giden yolu öğrenebilmek ve muhtemelen hayatımı kurtarabilmek için üç ışığım kalmıştı. Bu süreyi iyi kullanmaya kararlıyım.

Ertesi ışıktaki, Bacalar’a yirmi şerit erken gittim. Benim için alışılmadık bir durumdu, ama zaten alışılmadık zamanlar yaşıyorduk. Dahası, çok erkenden işe gidişimin harika bir nedeni vardı.

“İyi ışıklar, Domitar,” dedim ofisinin kapısında durup.

Wug’un bir anda devrilip öleceğini sandım. Masasındaki Quick ve Stevenson mürekkep şişesini eğimli masasına devirdi.

Göğsünü tuttu ve bana baktı. “Lanet olsun, dişi. Beni vaktim gelmeden önce Kutsal Alan’a mı yollamaya çalışıyorsun?”

“Hayır, Domitar. Sadece bir şey soracaktım.”

“Nedir?” dedi şüpheyle.

“Ladon-Tosh nereden geldi?”

Bu soruya şaşırdığı belliydi. Masasının ardından yanıma geldi. “Düello’nun son karşılaşmasında rakibin olduğu için mi soruyorsun?”

“Evet. Ayrıca tek yumrukla zavallı Newton Tilt’i öldürdüğü için.”

Başını önüne eğdi. “Biliyorum,” dedi titrek bir sesle. “Çok ama çok korkunç bir olay. Tiltler iyi Wuglardır. Çok iyilerdir. Böyle bir şey yaşaması...”

Ona biraz daha yaklaştım.

“Farklı görünüyorsun, Vega,” dedi bana baktığında.

“Kilo verdim. Ladon-Tosh konusunda ne diyeceksin?”

Bana biraz yaklaştı. “Karışık bir konu.”

“Neden?” dedim doğal olarak. “Wugların nereden geldiği mi karışık?”

“Çoğu zaman evet, fakat Ladon-Tosh konusunda değil.”

“Neden?”

“O, buradaydı.”

“Bacalar’a geldiğinde o burada mıydı yani?”

“Aynen öyle.”

“Peki nasıl oluyor da yirmi dört seans sınırı olan bir Düelio’da yarışabiliyor?”

“Gayet mantıklı bir soru; tabii ki bunu Konsey’e sorman gerekiyor.”

“Birçok Wug bana onunla dövüşmememi söyledi.”

Domitar sandalyesine oturup bana baktı. “Racksport mortalarından biriyle ayağını vurdu. İlginç. Çok ilginç.”

Konunun değiştiğine sevindim. “Neden? Bir morta işi var. Kazalar olabilir.”

“O işi neredeyse beş seanstır yapıyor ve bugüne dek hiç kaza geçirmedi.”

Bunu biraz düşündüm ve sözcükleri tane tane söyleyerek, “Yani son karşılaşmada onun rakibi olmamak için kendisi vurdu,” dedim.

“Doğrusunu istersen, Vega, sen düşmanlar edindin. Bunun bedelini de şimdi ödüyorsun.” Tereddüt edip bakışlarını başka yöne çevirdi ve kararını vermiş gibi devam etti. “Ama Konsey’de değil. Durumunu biraz biliyorum.”

“Neden dövüşmem gerektiğini biliyorsun o zaman.”

Evet der gibi başını salladı. “Belki de müttefikin artık düşmanıdır.”

Ben de başımı salladım. “Morrigone da tıpkı Ladon-Tosh gibi son derece gizemli bir geçmişe sahip.”

“Haklısın, orası öyle.”

“Aramızda tatsız konuşmalar ve birtakım şeyler geçti.”

“O saygıdeğer bir Wug, Vega. Belki de aramızdaki en saygın kişi.”

“Ladon-Tosh’u nasıl yeneceğim, Domitar? Buraya bu yüzden geldim. Bunu nasıl yapabileceğimi bildiğini düşünüyorum. Ya bana söyleyeceksin ya da orada ölüp gideceğim.”

Domitar bir şerit için başka yöne baktı. Tekrar bana baktığında suratında çok tuhaf bir ifade belirmişti. “Bence onu nasıl yeneceğini biliyorsun, Vega.”

Şaşırdım. “Öyle mi? Nasıl yani?”

“Çünkü bunu daha önce yaptın.”

QUADRAGINTA SEPTUM

Küller Küllere

Işık ortası yemeğinde diğerleriyle birlikte dinlenme odasına gitmedim. Açıkçası hepimiz Newton için yas tutuyorduk ve Bacalar'da çalışanlarla oturup onun ölümünden söz etmek istemiyordum. Çok yakında onu öldüren Wug'la karşılaşacaktım.

İkinci kata çıkan mermer basamaklara oturdum. Ladon-Tosh orada nöbet tuttuğunda nerede duruyorsa orada durdum. Belki de bu sinsi Wug'la ilgili olarak hangi yanıtları arıyorsam, bunları eskiden durduğu yerde bulabilirdim.

O ışıktaki işimi bitirdikten sonra dışarı çıkıp Harry İki'nin yanına gittim ve birlikte eve yürüdük. Birkaç lokma bir şeyler yedim, mavi elbisemi, çoraplarımı ve topuklu ayakkabılarımı giyip tekrar dışarı çıktım. O gece gideceğim yerlerin eğlenceyle hiçbir ilgisi yoktu. Pelinotu'nun tamamı Kutsal Alan'a gidiyordu. O gece Newton Tilt'i toprağa verecektik.

Büyükannem Calliope oraya gömüldüğünden beri Kutsal Alan'a gitmemiştim. Huzur veren bir yer olmasına karşın kesinlikle neşeli bir yer değildi. Zaten daha fazla mutsuzluğun ortasına atılmasanız bile, Pelinotu'na yeteri kadar mutsuzluk hâkimdi. Kutsal Alan'ın kalın paslı kapılarından içeri girdim. Çukurun etra-

finda çoktan bir kalabalık toplanmaya başlamıştı bile.

Oraya yaklaşırken Tilt'i içine koydukları sade, uzun ve ahşap kutuyu gördüm. Annesiyle babası bunun yanında ağlıyorlardı. Tilt'in üç erkek, bir de kız kardeşi vardı. Hepsi de oradaydı ve onlar da ebeveynleri gibi ağlıyorlardı. Oradaki tüm Wuglar ağlıyordu, çünkü Tiltler bu tür bir trajediyi hak etmeyen, iyi yürekli ve sevgi dolu bir aileydi.

Morrigone'un, yakında bir mezara dönüşecek olan çukurun başında duran Thansius'un yanında bir sandalyede oturduğunu görünce yürümeyi kestim. Bu sefer, beyaz değil siyah giysiler giymişti. Koyu renk ona daha çok yakışmış diye düşündüm. Ama ondan daha üzgün görünen birisi olmadığını da itiraf etmek zorundaydım. Suratı acıyla gerilmişti. Seanslar kadar daha yaşlı gözüküyordu. Suratında hiçbirimizin daha önceden görmediği çizgiler belirmişti. Yanakları yaşlarla kaplıydı ve bunu bizden gizlemek için elinden geleni yapıyor olsa da arada sırada omuzları sarsılıyordu.

Thansius zaman zaman iri elini, teselli etmek için onun omzuna koyuyor, duyamadığım bir şeyler fısıldıyordu. O iki özel Wug arasında neler olduğunu o anda daha fazla düşünecek halim yoktu.

Etrafa bakınmaya devam ederken, oradaki yokluğu fazlasıyla dikkat çeken birisi olduğunu fark ettim. Ladon-Tosh yoktu. Acaba suçlanır mı, diye merak ettim. Yaptığı şey bana göre açık seçik cinayetti. Zavallı Tilt'i rahatlıkla dövebilirdi. Onu öldürmesine gerek yoktu. Yaptığı şey korkunçtu; acaba Düello'nun kuralları yarışmacılara bu konuda ayrıcalık tanıyor mudur, diye merak ettim. Öyle bir şey varsa, kuralların derhal değiştirilmesi gerekiyordu. Ne de

olsa yanlış her yerde yanlıştı. Aramaya tenezzül edildiğinde, her şeyin ahlaki bir yanını bulmak zor bir iş değildi.

Delph'in ağır ağır geldiğini görünce şaşırdım. Hâlâ topallıyordu ve kolu bir tuhaf görünüyordu, ama her ışıktaki ve gecede daha da güçleniyor gibiydi. Yanında Duf'ı görünce şok geçirdim. Yeni tah-ta ayaklarını takmış, sağ elindeki değneğinden güç alarak onun yanında yürüyordu. Bunlara alışmış gibiydi ve yaralı oğlun mu, yoksa bacakları olmayan babanın mı bir diğerine daha çok destek verdiği anlaşılmıyordu. İkisi de birbirlerinin omzuna kollarını atmıştı.

Hızla yanlarına gidip önce Duf'a sarılıp yanağından öptüm, sonra da o güne dek hiç o kadar temiz görmediğim Delph'e baktım. Sanırım, bahisten kazandığı paranın bir kısmını Herman Helvet'in dükkanının yanındaki erkek giyim dükkanından yeni giysiler almak için harcamıştı.

"Son raundu duydum, Vega Jane," dedi Delph. "Konuşmamız gerek."

Ezekiel karanlık bir denizin ortasındaki tek beyaz parıltı gibi gelirken onu susturdum. Yüksek sesle dua etti, sonra bize bir dua okuttu. Bu ilahiyi söyledik. Zamanından çok önce ölen iyi bir Wug'u, Newton Tilt'i toprağa verdik. Sonra Thansius ayağa kalktı ve iri bedeni hüznle titrerken güzel bir şeyler söyledi. Pelinotu'nun tamamı dalgındı, ama son karşılaşmadan önce Düello'nun iptal edilmesine kimse itiraz etmedi. Belli ki ortak empatimizin de bir sınırı vardı.

Thansius konuşmasını bitirdikten sonra herkes Morigone'a baktı. Hüznü töreni bir konuşmayla kapatacağını düşünüyor olmalıydılar, ama öyle olmadı. Sandalyesinden de kalkmadı, bize de

bakmadı. Mermerden bir heykel gibi öylece oturdu. Hissettiği acı Tilt ailesininkinden de büyük gibiydi.

Kutu birkaç iriyarı Wug tarafından mezara indirilirken, kalabalık dağılmaya başladı. Morigone'un kalkıp Tilt ailesinin yanına gittiğini görünce şaşırdım. Kolunu Tilt'in ebeveynlerinin omuzlarına attı ve alçak sesle onlara bir şeyler söyledi. Onlar da tamamdere gibi başlarını salladılar, gözyaşları arasında gülümsediler ve sözlerinden teselli bulmuş gibi onu dinlediler. Morigone'un iyi, anlayışlı ve onlara destek verici bir şeyler söylediği belliydi. Daha önceden görmediğim esrarengiz bir Wug gibiydi, çünkü güçlerini kullanıp beni o aynada öldürmeyi denediğinden emindim. Bir manyak yaratığının birisini öldürmek için kontrol eden bir kişi kesinlikle dostum değildi.

Duf'a döndüm. "Tahta ayaklara hemen alışmış gibisin, Duf," dedim ona cesaret vermek için. "Eskisi gibi yürüyorsun."

"Bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi, fakat dışlerini sıkıştırdığında gülümsemesinin ardında hissettiği acıyı gördüm. Ellerini sıkıp açtığını da fark ettim. "Biraz alışmak gerekiyor doğrusu. Zamanla olacak." Acı bir gülüşle, "Artık dizlerim ağrıyor diye endişelenmem gerek kalmadı, değil mi?"

"Haklısın," dedim gülümseyerek. Tavrı takdire şayandı, fakat acı çektiğini görmek berbat bir şeydi.

"Yine de bu gece dinlenseydim iyi olacaktı," dedi Duf yine acıyla suratını buruşturarak. Nefessiz kalır gibi oldu ve Delph'e tutundu. Sonra dengesine kavuşup bitkin bir sesle, "Ama Tilt ailesini eskiden beri tanırım," dedi. "Çok üzücü. Gelmem gerekiyordu. Gelmesem

olmazdı. Küçük Newtie'nin gittiğine inanamıyorum. Onu daha minnacık bir Wugken kucağıma alırdım. Mutlu bir gençti. İyi bir gençti. Çok iyi bir gençti." Acıyla bağırıp sağ bacağının geri kalanını tutarken, gözünden bir damla yaş aktı.

Bu durumu giderek artan bir şaşkınlıkla izliyordum. Bacakları kesilip tahta bacak taktığında artık acı çekmeyeceğini sanıyordum. Merakla Delph'e baktığımda, "Kesik yerleri tahta bacaklara hazırlamak için yakmak zorunda kaldılar, Vega Jane," dedi.

Babası onu azarlar gibi, "Bu güzel dişinin bu tür şeyleri duymaması gerek, Daniel Delphia," dedi. Yüzünü yine acıyla bükerken gülümsedi. "Bu, gördüğüm en güzel elbise, Vega." Oğlunu dürttü. "Öyle değil mi, Delph?"

Delph utanarak başını salladı. "Öyle, baba. Öyle."

Cebimdeki Engerek Taşı'nı elledim. Onu neredeyse kaybettikten sonra her zaman üstümde taşımaya karar vermiştim. İkisi de görmesin diye sıkıca kavradım. Belki bacaklarının tekrar çıkmasını sağlamazdı, ama acıyı dindireceğini biliyordum. Duf'ın hatırını soran birkaç Wug'la konuşmak için arkalarını döndüklerinde çaktırmadan Taş'ı bacaklarının olmayan kısmına doğru salladım ve mümkün olduğunca güzel şeyler düşündüm. Duf bir anda değişti. Tam Engerek Taşı'nı cebime koyduğumda yüzünde inanılmaz huzurlu bir ifadeyle bana baktı.

"İyi misin, Duf?" diye sordum masum masum.

Evet der gibi başını salladı. "İyi mi? Yepyeni bir Wug gibiyim." Kalçasına vurdu.

Delph bunu görünce, "Lanet olsun, şunu yapmasana, baba," dedi.

Babası diğer kalçasına da vurdu ve oğluna tutunmadan dimdik ayakta durdu. “Baksana, Delph. Artık acı hissetmiyorum. İnanılmaz bir şey.”

Delph babasının bacaklarına baktı, sonra bana döndü. Anlamıştı. Ne yaptığımı biliyordu. Delph başını çevirdiğinde Taş’ı ona doğru da salladım. Yine dönüp bana baktı. Bacağı artık iyileşmişti. Kolu da tuhaf durmuyordu. O da sapasağlamdı. Bunu daha önceden yapmadığım için kendimi salak gibi hissettim. Ama mutluydum ve suçluluk hissim bu yüzden diner gibi oldu. High Sokağı’nda vedalaştık. Delph ve Duf, Bakım’a geri döndüler. Duf ağrıları dindiği için yakında evine geri dönebileceğini düşünüyordu.

Daha arkamı dönmeden arabanın tekerleklerinin sesini duydum. Low Yolu’na çıkmıştım ve arabanın orada olmaması gerekirdi. Arkama bakınca Bogle’ın dizginleri çekerek yanımda durduğunu gördüm.

Morrigone arabadan indi. Hâlâ berbat görünüyordu. Kutsal Alan’da gayet üzgündü ve Tilt ailesini teselli etmeye çalışmıştı, ama berbat halde olması yine de beni memnun etmişti. Gözlerime baktı. Bense sadece merakla ona bakarak yanıt verdim. Topuklu ayakkabılarımla artık ondan daha uzun boylu olduğumu fark edip için için sevindim. Bu ayakkabıları giydiğimde onun başını kaldırıp *bana* bakması gerekiyordu.

“Duf’ın bu gece burada olduğunu görmek güzeldi,” dedi. “Tah-ta ayaklara alışmış gibi.”

“Şimdilik öyle görünüyor,” dedim bana doğru yaklaşmasını izleyerek.

“Bir süre önce, Delph’le de konuştum. “O... Konuşma bakımından epey yol kat etmiş gibi.”

“Öyle. Sadece başkalarının hatırlamasını istemediği bir şey hatırlaması gerekti.”

“Anlıyorum.”

“Artık ona para vermene gerek yok, Morigone. Ona yaptıklarını telafi etmek için ne ona *acımana* gerek var, ne de para vermene.”

En sonunda ona neden para verdiğini anlamıştım.

“Ona acıdığımı mı sandın?”

“Ya neydi?” dedim meydan okur gibi.

“Çok şey öğrenmen gerek, Vega. Ama buraya Delph’ten değil, Düello’dan söz etmeye geldim.”

“Ne olmuş Düello’ya?”

“Ladon-Tosh’la karşılaşacak olmanı diyorum.”

“Yarışma panosunda öyle diyor.”

“Zavallı Newton Hilt’i isteyerek öldürmedi.”

İnatla başımı salladım. “Ben de oradaydım. Neler olduğunu gördüm. Ona o kadar sert vurması gerekmiyordu.”

Başını önüne eğdiğinde dudaklarının titrediğini gördüm. Tekrar bana baktığında yüzünde sert ve kendinden emin bir ifade vardı. “Sanırım, bunu şimdi anlamıştır.”

“Ne şanslıym ki sırada ben varım. O nerede?”

“Ondan gelmemesini istedim. Bence... Uygun olmazdı.”

“Neden Düello’da yarışıyor?”

“Neden yarışmasın?” dedi temkinle.

“Bir kere, yirmi dört seanstan büyük olduğu belli.”

“Kayıtlarına göre öyle değil.”

“O kayıtları görmek isterdim. Sırf nereden geldiğini anlamak için.”

Öyle bir hayretle baktı ki, o şartlar altında bana acınası geldi. “Pelinotu’ndan tabii ki. Başka nereden gelebilir?”

Başımı tekrar sallayarak yanıtının beni tatmin etmediğini belli ettim. “O bir Wug’sa, oldukça sıra dışı bir Wug. Onun hiç konuştuğunu duymadım. Bacalar’da birisini öldürdüğüne dair söylentiler duydum. İtiraf etmelisin ki biraz şüpheli bir durum.”

“Biraz şüpheli olduğu doğru,” dedi beni şaşırtarak. Yine yere baktı, sonra başını kaldırıp gözlerini doğrudan suratıma dikti. Yeşil gözleri alev almış gibi parıldıyordu. “Onunla dövüşmene gerek yok, Vega.”

“Sonra beni Valhall’a yollayın, değil mi?”

“Krone’la konuşabilirim. Bir şeyler düşünürüz. Valhall’a gitsen bile daha kısa bir sürede anlaşabiliriz. Ama bunun başka bir şartı daha olur.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Neymiş?”

“Bir Wug’a faydası olmayacak kadar çok şey biliyorsun.”

“Yani, gerçekleri biliyorum.”

“Şart şu: Artık bunları hatırlamana izin verilmeyecek.”

“Ha, kırmızı ışık,” dedim soğukkanlılıkla. “Bunu çözdüm sanırım. Kırmızı maviden daha güçlü olmalı. Delph o zaman bile benden daha iriyarıydı. Mavi ışık benim hafızamı silmek için yeterli olmasına rağmen yine de çığlığı hatırlıyorum, Morigone. Mavi ışığı da öyle.”

“Ne?” dedi. Buna çok şaşırdığı belliydi.

“Bunun bir kâbus olduğunu sanmıştım. Delph de benden biraz yardım alınca hatırladı. Artık kekelemiyor derken bunu söylemek istemişim. Hatırlıyor, Morigone. Hem de her şeyi.” Bir süre konuşmadan birbirimize baktık. En sonunda, “Dövüş konusunda şansımı deneyeceğim; yine de teşekkürler,” dedim kararlılıkla. “Bir daha asla zihnime bulaşmayacaksınız.”

“Diğer rakiplerini rahatlıkla yendiğini fark ettim.”

“Racksport dışında. Kazara kendisini vurmuş. Daha doğrusu, öyle diyorlar.”

“Öyle diyorlar da ne demek?”

“Şüpheli bir Wug, yani ben, Ladon-Tosh’la dövüşebileyim diye onun yarışma dışı bırakıldığını düşünüyor.”

“Bu dediğin doğruysa çok kötü bir şey yapılmış.”

“Çok haklısın,” dedim ona bakarak. “Ayrıca son birkaç karşılaşmamızın çok ama çok kötü sonuçlandığının da farkındayım.”

“Ben de evde olmadığım zamanlarda, iki kere oraya geldiğini biliyorum. Nedenini sorabilir miyim?”

“Bir şeyi teyit etmek için.”

“Neyi?”

“Aynalarla ilgili zevkini.”

Yine bir şey demeden birbirimize baktık. Morigone’un beni farklı bir gözle gördüğünün ve ne yapacağını düşündüğünün farkındaydım.

“Ya diğer sefer?”

“Kardeşime mutlu bir doğum ışığı dilemek için. Ayrıca, ona bir hediye vermek için.”

Bakışlarını önüne eğdi. “İçinde bulunduğumuz şartları düşü-

nünce, çok düşünceli bir davranış.”

“O, benim kardeşim, Morigone. Ne olursa olsun öyle kalacak. Onu seviyorum. Kayıtsız şartsız seviyorum. Senin sevebileceğinden çok daha fazla.”

Tüm bunları yüksek sesle söyledim, çünkü John’un arabada bizi dinlediğini biliyordum.

“Bunu anlayabiliyorum. Aranızda kan bağı var.”

“Düello’ya gelince... Benim iyi olmam seni neden böyle birdenbire ilgilendirmeye başladı? Var gücümle dövüşmem gerektiğini söylemiştin. Eh, ben de bunu yaptım. Öleceksem de doğru nedenler yüzünden ölürüm. Kalbimdeki gerçeklerle ölürüm. Onlara söylenen her şeyi adarlar gibi tekrarlayan, kim olduklarını anlamayan, nereden geldiğimizi ve Pelinotu’nun gerçekten ne olduğunu bilmeyen Wuglar gibi değil.”

“Sen Pelinotu’nun ne olduğunu düşünüyorsun, Vega?” dedi ölümcül bir bakışla.

“Bir kere... Burası bir hapishane.”

“Böyle hissetmene üzüldüm.”

Başımı yana eğip dikkatle ona baktım. Bunu yaparken içim rahatı, kendimi hiç olmadığım kadar farklı bir şekilde görüyordum: onun dengi gibi. Ya da ondan daha iyi birisi gibi. “Seni Kutsal Alan’da gördüm. Gerçek gözyaşları döktüğüne inanıyorum.”

“Öyleydi. Olanlar beni yıktı. Akla hayale gelmeyen şeyler oldu.”

Ladon-Tosh’la konuşmanı merak ettim. Onun hatalı olduğunu anladığını söyledin.”

“Doğru.”

“Konusabiliyor yani?”

Soruma boş bulunup yanıt vermişti. “Evet, yani o... İletişim kurabiliyor.”

“Sadece... Seninle mi?”

“Buna yanıt veremem. Her zaman yanında değilim.”

“Anlıyorum. Ona benim için bir mesaj ilet, olur mu?” dedim sakın sakın.

Birden kolumu sıkı sıkı tuttu. “Bu işi sakın hafife alma, Vega. Sakın. En azından kardeşini düşün. Seni kaybetmesini istemezsin, değil mi?”

Arabaya baktım. John’la son karşılaşmamızı düşündüm. Oda-sının duvarlarında gördüklerimi hatırladım.

“Bence o *çoktan* başka bir dünyada,” dedim ağır ağır. “O yüzden, burada benim için hiçbir şey kalmadı. Hiç.”

Kolumu bıraktı, geri çekildi ve yere baktı. “Anlıyorum.”

“Gerçekten anlıyor musun, Morigone?” dedim.

Aniden başını kaldırıp dikkatle, hatta tehditkâr bir ifadeyle, “Düşündüğünden de çok, Vega,” dedi.

Omuzlarımı dikleştirip, “Dövüştüğüm takdirde, bana özgür olacağım söylendi. Sonuna kadar dövüşmeye kararlıyım. Hayatta kalırsam, özgür olmayı da istiyorum. Gerçekten özgür,” dedim. Arkamı dönüp uzaklaştım. Her zamanki gibi, Pelinotu’nda hareket halinde olmak iyi bir şeydi. Ben de bunu yaptım.

İki ışığım kalmıştı. Belki de ancak bu kadar süre hayatta kalacaktım.

QUADRAGINTA OCTO

Karman Çorman Bir Plan

Tam yatağıma girip örtüyü üstüme çekmeyi planlıyordum ki kapı çalındı. Harry İki, havlayıp kapıyı tırmalamaya koyuldu. Kapıya gidip, “Kim o?” dedim.

“N’aber, Vega Jane?”

Kapıyı açıp Delph’in girebilmesi için kenara çekildim. Zıplayıp duran ve açıkta olan her yerini yalamaya çalışan Harry İki’yi okşamak için eğildi. Kapıyı kapatıp sönük şöminemin önündeki sandalyeye oturmasını işaret ettim. Ben de yatağıma oturup ellerimi kucağıma koyup ona baktım.

“Ne istiyorsun?”

Bana kaçamak bir bakış fırlattı. “İyi misin?”

“Dur, bir düşüneyim. Bir Wug’un gömülmesini izlemek için Kut-sal Alan’a gittim. Artık kardeşimi tanıyamıyorum. Annemle babam gitti. İki ışık içinde, muhtemelen Düello’da bir katil tarafından öldürüleceğim. O yüzden gayet iyiyim diyebilirim.”

Başını önüne eğince söylediklerim yüzünden kendimi kötü hissettim.

“Özür dilerim, Delph. Bunların hiçbirisi senin sorunun değil.”

“Hayır, benim de sorunun. Ölmekten mi söz ediyorsun? Buna

izin veremem, değil mi? Yani, *yapamam*.”

“Ladon-Tosh’la dövüşmem gerekiyor. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez.”

Tamam der gibi başını sallayınca şaşırdım. “O halde, ölmeme-ni sağlayacağız.”

“İnan bana, işin o kısmını anlıyorum.”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

Dikkatle ona baktım. Ladon-Tosh’la yapacağım karşılaşmayı düşündüğüm halde, onu nasıl yenebileceğimi düşünmemiştim. Ya da hayatta kalabileceğimi. “Düşünüyorum,” dedim ağır ağır, kendime *düşünme* fırsatı vermek için.

“Ben de düşünüyorum,” dedi kararlılıkla. “Birkaç kişi bana onun zavallı Tilt’e ne yaptığını anlattı.”

Birden daha dik oturdum. Bunu konuşmak istediğimi hissettim. “Asıl mesele, Ladon-Tosh’un saldırdığını hiç görmemiş olmam. Yumruğunu o kadar hızlı attı. Tilt’i alandan dışarı fırlattı. Tilt muhtemelen 100 kilodan daha ağırdı. Daha yere düşmeden öldü.” Tüm bunları Tilt yere yığıldığından beri içimde tuttuğum büyük bir korkuyla bir çırpıda söyleyiverdim.

“Sen Bacalar’da bir çam yarmasını alt ettin,” dedi Delph. “O yaratık Tilt’ten çok daha ağırdı bir kere. Hem onu sadece öldürmedin. Patlattın.”

“Çünkü Kader bana yardım etti.”

“Ladon-Tosh’la dövüştüğünde de yardım edecek.”

“Ama hile yapmış olurum.”

“Saçmalama!! Ladon-Tosh’un normal bir Wug olduğunu mu

sanıyorsun? Burada bir terslik var, Vega Jane. Onunla dövüşürken Kader'in sana yardım etmesi hile olmaz. Bana göre, sadece eşitlenmiş olursunuz."

Geriye yaslanıp biraz düşündüm. Delph'in dedikleri gayet mantıklıydı. Diğer tüm karşılaşmalarımı şans, planlama ve içgüdü karışımı bir şeyle kazanmıştım. Fakat Ladon-Tosh'a karşı bunların bir işe yaramayacağını biliyordum. Bir Wug'u tek bir yumrukla öldürmüştü. Bu, imkânsız görünen bir şeydi, ancak gerçekleşmişti.

"Tamam, bunu düşüneneğim," dedim.

Bu önemli uyarısını kabul ettiğim için rahatladı. "Sonuç olarak, tek yapman gereken o sana yumruk atmadan önce senin ona yumruk atman."

"Dediğim gibi, onun Tilt'e vurduğunu bile görmedim. O çam yarmasını tek bir yumrukla öldürmüş olabilirim, ama o Ladon-Tosh kadar hızlı değildi."

"O zaman, ondan hızlı hareket edebilmen için bir şeyler düşünmemiz gerek. Ya da ilk darbesini savuşturacaksın ve tekrar denemeden önce işini bitireceksin."

"Bunu nasıl yapacağım?" dedim hayretle.

"Bu yüzden buraya geldim. Düellolara birçok kez katıldım. Alanı iyi tanıyorum."

"Tamam, ne öneriyorsun?"

"Ladon-Tosh'un ikinci raundunu izledim. O zaman kimseyi öldürmedi, ama bazı şeyler dikkatimi çekti."

"Ne gibi?"

"Zilde ne ileri, ne de geri gitti."

“Doğru. Tilt’e de yaklaşmadı.”

“Rakibinin ona yaklaşmasını bekleyip saldırıyor.”

“Gözün görebileceğinden daha hızlı saldırıyor.”

“Zincir nerede?”

“Neden sordun?”

“Bir şeye bakmak istiyorum.”

Kader’i parkenin altından alıp belime sardım. Delph ayağa kalkıp ellerini kaldırdı. “Sen de ellerini kaldır.” Dediğini yaptım. “Şimdi, sana bir yumruk savuracağım ve ne zaman olduğunu söylemeyece...”

Başıma doğru ani bir yumruk savurdu. Kolaylıkla kaçtım. Gü-lümsedi, ama aynı şekilde karşılık vermedim. “Ladon-Tosh kadar hızlı değildin,” dedim.

“Şuradaki duvara git.”

“Ne?”

“Başka bir şey denemek istiyorum.”

Tereddütle sözünü dinledim. Ceketinden ucunda kare biçimli ufak bir deri parçası olan uzunca bir lastik çıkardı. Parçanın üstüne pantolonunun cebinden çıkardığı taşı koydu. Bir sapana dönüştürdüğü lastiği giderek daha büyük bir hızla çevirmeye başladı.

“Taşı görebiliyor musun?”

“Pek değil,” dedim.

Daha hızlı çevirdi. “Ya şimdi?”

“Çok az göre...”

Ben lafımı tamamlamadan, taşı bana fırlattı. Bir şerit sonra baktığımda, taşın elimde olduğunu fark ettim.

Hayretle ona baktım. “Bunu nasıl yaptım?”

Delph sırtıp Kader'i işaret etti. "Sanırım, yanıt onda."

"O uçmamı sağlıyor. Bana güç veriyor. Ama..."

Delph beni şok etmek üzereydi. "Bence, Vega Jane, Kader'in asıl yaptığı şey sana o anda ihtiyacın olan şeyi vermesi."

Ağzım açık bir halde ona baktım. İnanılmazdı. Kader'in yapabildiği şey de inanılmazdı, fakat mesele o değildi. Bunu benim değil, Delph'in anlamış olması inanılmazdı.

"Gerçekten de öyle mi olduğunu düşünüyorsun?" dedim.

"İhtiyacın olduğunda uçabiliyorsun. Öldürmen gereken bir çam yarması olunca öldürebiliyorsun. Bir taşın yüzüne çarpmasını engelliyorsun."

Kader'e dokundum. Biraz egzersiz yapmış gibi ılık.

"Ama bu da yetmez, Vega Jane."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Nasıl yani?"

"Zincirin büyük bir faydası olduğu kesin. Buna rağmen Landon-Tosh'u yenmek için birden fazla taktiğin olması gerek. İri, güçlü ve hızlı. Sadece hıza güvenerek onu yenmeyi bekleyemezsin."

"Başka?"

"Hareket etmelisin. Onu yormalısın. Bırak yumruk atsın." Durdu. "Uçman gerekiyorsa da uç, Vega Jane."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Son söylediğine kadar mantıklıydın. Ama uçmak mı?" Konsey'in ve Wugların önünde mi?"

"Kutsal Alan'a gidip sonsuza dek orada mı kalmayı tercih edersin?"

Bu konuşmada beni en çok sinir eden şey, Delph'in ikimizden mantıklı olan kişi kimliğine bürünmüş olmasıydı. "Bir yanım tamam diyor. Daha büyük bir yanım hayır diyor."

“Daha büyük yanını dinle.”

“Başka?”

“Zil çalınca kıpırdamayacaksın. O gerzek buna şaşırarak. Bırak, o sana gelsin. Bir yumruk atsin. Sonra kaçmaya başla. Yumruk atabilirsen at. Önce hafif yumruklar savur. Gücünün o kadar olduğunu sanıp kendisine güvensin.”

“Bence kendisine yeteri kadar güveniyor.”

“Bacalar’daki diğer çam yarmasına ne yaptığını hatırlıyor musun?”

“İzlediğini bilmiyordum.”

“Yok, izliyordum. Onu bir topaç gibi çevirdin. Darmadağın ettin.” Parmağını bana doğrulttu. “Ladon-Tosh’a da aynısını yapacaksın.” Bunu başarmak için tek bir şansın var. Buna her şeyini katmalısın. Senin ve zincirin her şeyini.”

Kader’e bakınca kendimi yine suçlu hissettim.

Delph aklımdan geçenleri anlamış gibi, “Saçmalama,” dedi. “Dediğim gibi, Ladon-Tosh’da bir tuhaflik olduğunu düşünmüyor musun? Konuşmuyor bile. Hem yirmi dört seanstan da küçük değil, o kadarını söyleyebilirim. Açıkçası, bir Wug olduğundan bile emin değilim. O kadar.”

“Haklısın, sanırım,” dedim.

“Haklıyım tabii. Şimdi, doğru dürüst talim yapacağız ve dövüşe kadar da devam edeceğiz.”

“Onu gerçekten de yenebileceğime inanıyor musun, Delph?”

“Kesinlikle *yeneceksin*.”

“Teşekkürler, Delph.”

“Düello’yu kazandıktan sonra teşekkür edersin, Vega Jane.”

Sonraki ışıklarda ve gecelerde gittiğim her yerde, Pelinotu'nun dört bir yanındaki Wuglar bana şans dilemek veya veda etmek için geldiler. Kapımın altından parşömenler atıldı. Birçoğu güzel şeyler söylüyor ve cesaret veriyordu, ama bir tanesi çok kabaydı. Bunun Cletus Loon'un elyazısı olduğunu fark edince dikkate bile almadım.

Delph'le birlikte onun stratejisini tekrar tekrar, rüyalarımda görmeye başlayana dek tekrarladık. Bana moral verdi. Dövüşmek için bir şansım varmış gibi hissettim. Zaten bir tek buna hakkım olabileceğini düşünüyordum.

Thansius beni Düello'nun son karşılaşmasından önce ziyaret etti. Arabayla gelmedi, yoksa tekerleklerin sesini duyardım. Mütevazı evimin kapısını tıklattı. Onu içeri aldım tabii. Harry İki, Thansius'un onu okşamasına izin verip yatağımın yanına yattı. Thansius'un daha rahat olan sandalyeye oturması için ısrar edip ben diğer sandalyeye geçtim.

Thansius ilk önce sessiz kaldı; düşünceli gibiydi ve uzun parmaklarıyla ağır ağır sakalını sıvazlıyordu. Nihayet bir karar vermiş gibi öne eğildi ve bana odaklandı.

Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Ladon-Tosh'la karşılaşacağım. O yüzden, lütfen beni bundan vazgeçirmeye çalışma."

"Düşünmedim bile. Bence onunla karşılaşmalısın."

Buna çok şaşırdım. Geriye yaslanıp şaşkınlıkla ona baktım.

"Söylediklerime şaşırdın mı?" dedi gereksiz yere, çünkü ağzım açık kalmıştı.

“Evet.”

“Birçok Wugmort asla yaşadıkları ışığın ötesini göremiyor. Pelinotu sınırlarının veya dar zihinlerinin ötesini de öyle. Sınırlarımız gerçekte de dar, Vega.”

“Bunu benden çok daha güzel bir biçimde ifade ettin, Thansius.”

“Morrigone’la aranda birkaç kere tatsızlık yaşandığını biliyorum. Birbirinize sert sözler söylediniz.”

“Kendisi öyle dediyse, buna itiraz etmeyeceğim.”

“Onun kötü yürekli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Öyle olduğunu *biliyorum*. Sen ne düşünüyorsun?”

“Geçmişi oldukça ilginç. Müthiş bir Wug ailesinin bir üyesi. İyi yetiştirilmiş. Öğrenme’de çok başarılıymış.”

“Bir sürü kitabı var. Çoğu Wug’un yok.”

“Çok doğru.”

“Evi de muhtemelen Pelinotu’nun en güzel evi.”

“Hiç şüphesiz.”

“Yapabildiği şeyler de var. Bu güçleri nereden edindi?”

Thansius bana öylesine delip geçen bir bakış fırlattı ki, bir yerimin kanayacağını sandım. “Senin de yapabildiğin şeyleri mi diyorsun?”

“Bunu nerede...”

Elini sallayıp beni susturdu. “Her Wug’un en alçak seviyeden başlayıp en yükseğe kadar bir görevi vardır. Benim görevim de olup biteni bilmektir, Vega. Morrigone’a bahsedilmiş olan yetenekleri senin de sergilediğini biliyorum. Ama arada çok önemli bir fark var.”

“Nedir?”

“Senin güçlerin daha büyük.”

Bakışlarımı delici gözlerinden başka yöne çevirdim. “Ben ne yaptığımı bile bilmiyorum, ama o biliyor.”

“Tam aksine, bildiğini düşünüyorum. Ağacını hatırlıyor musun?”

Tekrar ona baktım. “Ne olmuş ağacıma?”

“Katılaşmamıştı tabii,” dedi Thansius açıkça. “Fakat bu açıklamanın Non ve onun arkadaşları türündeki kişiler için yeterli olacağını biliyordum.”

“Ağacımı sen mi sertleştirip korudun?” Gerçekten de bunu onun yaptığını düşünüyordum.

“Hayır, ben yapmadım. Bunu yapabilecek güçlerim yok. Ağacını sen kurtardın, Vega.”

“Nasıl?”

“Bence sadece hayatta kalmasını dileyerek. O sıradaki ifadeni hatırlıyorum. İçinden neler geçtiği belliydi. Böylece sevgili ağacın bir kaya gibi sertleşti ve hayatta kaldı.”

Bunları anlayabilmek için biraz düşündüm. “Ya büyükbabam?”

“Bence bunun yanıtını biliyorsun. Bu tür beceriler Wug ailelerinde sonraki nesillere geçer. Artık sadece birkaç kişi bunlara sahip. Sanırım zaman birçoğumuz için bu becerileri köreltti.”

“Peki bunlar tam olarak nedir, Thansius?”

“Güç, Vega. Güç komik bir şeydir, çünkü farklı Wuglar tarafından farklı nedenler için kullanıldığında, aynı güç farklıymış gibi görünebilir.”

“Bunu anlayabiliyorum sanırım.” Gözlerimin önüne beni öldürmek için Morigone’un Ladon-Tosh’u ölümcül bir kukla olarak

kullanışı geldi.

“Büyükbaban büyük bir güce sahipti. Artık aramızda olmamasının nedeni de bu.”

Heyecanla ona baktım. “Onun nereye gittiğini biliyor musun yani? Her şeyi, en azından birçok şeyi bildiğini söylemiştin.”

“Artık aramızda değil, Vega. Kesinlikle başka bir yerde. Bataklık’ın ardında bir yerde.”

“Neden gitti?”

“Kaderinde gitmek vardı,” dedi Thansius. “Lütfen bana bundan fazlasını sorma, çünkü sana verebilecek yanıtlım yok.”

Hayal kırıklığıyla başımı çevirdim. “O halde, Pelinotu nedir, Thansius? Lütfen bunu da bir soruyla veya bir bilmeceyle yanıtlama.”

Hemen yanıt vermedi. Ağır ağır ve ölçülü bir biçimde konuştu. “Çoğu Wug için, Pelinotu sahip olacakları tek yuvadır. Bazılarımız içinse yuvamızdır, ama Virgil için olduğu gibi kaderimiz değildir.” Bir şerit için başka yöne bakıp tekrar bana döndü. “Fazla bilmece gibi miydi?”

“Bizlere her zaman bir tek burasının olduğu öğretildi,” dedim.

Etrafına bakındı. “Öyle öğretilmiş olabilir. Ama inançla, daha da önemlisi gerçeğe aynı şey değildir bu, öyle değil mi?”

Başımı salladım. “Haklısın, değildir.”

Söylediklerini anladığımdan hoşnut bir tavırla başını salladı.

“Sen neden buradasın, Thansius? Güçlü ve özel bir Wug’sun. Kaderin Pelinotu olamaz.”

“Tam aksine, burası olduğunu düşünüyorum. Pelinotu benim de yuvam. Wuglar kardeşlerim. Bu kavramların asla hafife alın-

maması gerekir.”

“Ya Aykırılar? Ya Duvar?”

Thansius’un, o güçlü mü güçlü Thansius’un ilk kez kızardığını, hatta utandığını gördüm. “Bazen en dürüst Wugları bile dürüstlükten uzak şeyler yapmaya iten bir görev hissi vardır, Vega.”

“Her şey yalan mı?”

“Yalanlar bazen iyi niyetten kaynaklanır.”

“Bu durumda da öyle mi olduğunu düşünüyorsun?”

“Yüzeyde tartışmasız bir biçimde öyle olduğunu düşünüyorum. Ama ya derinlere bakınca?” Hüzünle başını salladı. “O zaman bütün bunlar sağlam temeli olmayan bir sahtekârlığa dönüşüyor.”

“Büyükbabam bir keresinde bana *En feci ve korkunç yer, Wugmortların bilmediği, olabilecek en yanlış yer*, demişti. Susup merakla ona baktım.

Thansius bir süre iri ve güçlü ellerini inceleyip bana baktı. “Büyükbabanın çok bilge bir Wug olduğunu söyleyebilirim.” Ayağa kalktı. “Şimdi, işlerime devam etmem gerek.” Kapıda durup bana döndü. “Bir sonraki ışıktaki bol şanslar, Vega.” Duraksadı, düşüncelere dalmış gibi durdu ve tekrar bana dönüp, “Sonrasında da bol şanslar. O anın er ya da geç gelmesi gerektiğini biliyordum.”

Sonra çıkıp gitti.

QUADRAGINTA NOVEM

Ölümüne

O gece uyuyamamam şaşılacak bir şey değildi. Dördüncü kısımda direnmekten vazgeçtim. Pelerini alıp kalın bir iplikle Kader'i kollarına ve omuzlarına diktim. Böylece zincirimi hem kimse görmeyecekti, hem de üstümden kolaylıkla düşmesini engellemiş olacaktım. Engerek Taşı'nı ve Dizginsiz'i de cebime koyup Harry İki'yle birlikte yola çıktım.

Bacalar'dan aldığım artık derilerle ve metal parçalarla bir koşum takımı ve beşik yapmıştım. Köy merkezinden uzaklaşınca, kayışları omuzlarımdan geçirip köpeğimi beşiğe koydum ve kayışları göğsümün önünde bağladım. Daha önceden de bunu denemiş ve köpeğimin itiraz etmediğini görmüştüm.

Hızla koşup havalandım. Son kez yerden havalanıp rüzgârın yüzüme vuruşunu ve saçlarımdan geçişini hissediyor olabildim. O ışık benim için son olabilirdi. Bir Wug bunları düşünmeden edemiyordu.

Uzunca bir süre Harry İki mutlu mutlu altımda sallanırken uçtum. Hangimizin daha çok sırtıttığını bilemiyordum. Ama bariz nedenler yüzünden benimki biraz melankolik bir gülümseme idi. Zaman zaman köpeğime baktığımda, onun da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordum. Sanki kalbimden geçenler sihirli bir biçimde onun kalbine aktarılıyordu. Köpekler gerçekten de muhteşem hayvanlardı.

Toprağa indiğimizde onu kayışların arasından çıkardım. Cebimdeki kurabiyeyi ikiye bölüp yarısını ona verdim. Kendi yarımı ağır ağır yerken, Harry İki, kurabiyeyi hemen mideye indirdi. Lokmalarımı yavaş yavaş çiğniyordum, çünkü artık her şeridi yavaşlatmak istiyordum. Her şey kasvetliydi ve keşke öyle hissetmeseydim diye düşündüğüm halde öyle hissediyordum.

Aklımdan birçok şey geçiyordu. Acaba ölünce canım yanar mı diye merak ediyordum. Tilt'in Ladon-Tosh'tan yediği darbeyle nasıl Kutsal Alan'a gittiğini hatırladım. Açıkçası, Tilt bence öldüğünü bile fark etmemişti. O kadar hızlı ölmüştü. Belki de bu yüzden hiç acı hissetmemişti. Ama yine de ölüyordunuz. Dolayısıyla bunun tesellisi az değildi, hiç yoktu. O anda göğşe baktım ve onu görünce heyecana kapıldım. Kayan bir yıldızdı gördüğüm... Diğer yıldızlar yanıp sönerken o kaymaya devam etti. Kısa sürede hepsini geride bıraktı. Birden aklıma bir şey geldi.

O kayan yıldız yok olmuş gibiydi. Dahası, tek başınaydı. Gök yüzü kadar kocaman bir yerde sanırım yalnız olması her zaman mümkündü. Büyükbabamın söylediklerini hatırladım. Bir kayan yıldız gören bir Wugmort'un bir değişimle karşılaşacağını söylerdi. En sonunda bu değişimin benim için geleceğine inanmak zorundaydım. Ölüm de olsa, oradan kaçmak da olsa, bunu ancak o ışık söyleyebilecekti.

Gözlerimi kayan yıldızdan alamadım. Ateşten oluşan kısa kuyruğuyla, inanılmaz bir hızda gidiyor olmalıydı. Gençler nasıl genellikle onlara bir şey öğretmeye çalışan büyüklerine inanmazsa, ben de büyükbabama inanmamıştım. Ama orada otururken, Virgil'in bana bunu söylerken gerçekleri anlatmaya çalıştığını anlıyordum. Değişim yaklaşıyordu. Öyle olacaktı. Belki de bir ışıktaydı, bunu benim yaşayacağımı biliyordu. Orada oturup o hızla ilerle

yen parlaklığa baktım. Daha önce hiç kayan bir yıldız görmediğim için, ne kadar süre daha görebileceğimi bilmiyordum. Nedense zihnimde bunu görmeye devam etmeyi istedim. Yok olursa sanki ben de yok olacaktım. Kayan yıldız uzunca bir süre görünür kaldı. Ta ki bir şey onu görünmez kılana, ya da görüş alanımdan alana dek... Işığın ilk kısmı başlamıştı.

Parlaklık nihayet silindiğinde gözlerimi ovuşturdum ve kaslarımı esnettim. Harry İki'yi alıp beşiğine koydum. Göğе yükseldim, sonra ta yükseklerden alçaldım ve aydınlanmaya başlayan göğе çıktım. Harry İki bundan hoşlanmış gibiydi. Mutlu mutlu havladı.

Delphiaların arazisinin kenarına indim. Onları uyandırmadım, ama zaten yakında uyanacaklardı. Yanıma biraz parşömen almıştım. Mürekkep çubuğumla yazmak istediklerimi yazıp kapılarının altından içeri attım.

Eğilip Harry İki'ye uzun uzun sarıldım. Wuglardan ayrılmak zordu. Çok sevdiğim bir köpeğе veda etmek de bir o kadar zordu. Ona Delphialarla kalmasını söyledim. Notumun okunacağını ve anlayacaklarını söyledim. Notta o ışıkta ölecek olursam Delph'ten ona bakmasını istemiştim. Bunu yapacağını biliyordum. Köpeğim, Delph ve Duf'ın hayatına neşе katacaktı ve bu da güzel bir şeydi. Bu konuda kendimi kötü hissetmiyordum. Köpeğim ona sahip olduğum o kısacık sürede beni çok mutlu etmişti. Ben de en azından onu mutlu ettiğimi umuyordum. Harry İki haricinde de yapılmasını istediğim başka bir şey yoktu. Geride kimsenin umursayacağı bir şey kalmamıştı. John'a bakılıyordu. Annemle babam gitmişlerdi. Evim yine bomboş kalacaktı. Bir başka Son İşlemci Bacalar'da yerimi alacaktı. Pelinotu'nda hayat her zamanki gibi devam edecekti.

Evime uçarak geri dönmedim. Yürüdüm. Oraya vardığımda neredeyse dövüş alanına gitme vakti gelmişti. Ne erken ne de geç

varacaktım, tam vaktinde gidecektim. Wugların kapıma üstünde güzel dileklerde bulundukları notlar ve çiçekler bıraktıklarını görünce şaşırdım. Hepsini içeri götürüp masaya koydum.

Yanmayan şöminenin karşısındaki sandalyeme oturup içimden şeritleri saydım. Dışarıda ayak sesleri duyunca pencereye baktım. Wuglar alana gidiyorlardı. Biraz daha bekleyip kalktım ve Kader'in pelerininin içinde sağlam durup durmadığını kontrol ettim. Zincir ılıktı. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Neden bilmiyordum. Sonra elimi cebime soktum ve ilk olarak Engerek Taşı'na, sonra Dizginsiz'e dokundum. Şans getirsinler diye mi? Emin değildim.

Odada dolanıp orada bulduğum her şeyi, giysi öbeklerini ve belgeleri elledim. Çok gençken yaptığım resimlere de... Eskiden yuvam olan, sonradan geri döndüğüm yerin her karışına baktım. Gitmek için kapıyı açtığımda etrafa son bir kez bir göz gezdirdim. Sonra dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve alana doğru yola koyuldum.

Pelinotu'ndaki bütün Wuglar o ışıkta orada toplanmış gibiydi. Alanı hiç o kadar kalabalık görmemiştim. Bahis panolarına bakınca tek bir bahis bile oynanmadığını görüp şaşırdım. Litches McGee ve Roman Picus da buna sinir olmuş gibi görünmüyorlardı. Hatta ellerinde parşömenler olmadan, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı.

Wuglar geldiğimi görünce gerçekten de inanılmaz bir şey oldu. Beni alkışlamaya başladılar. İlk önce sadece birkaç kişiye, kısa süre diğerleri de onlara katıldı ve bir şerit içinde bütün alan alkışlarla inledi. Yürümeye devam ederken, Wuglar bana saygıyla yer açarken yanaklarımın kızardığını ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

High Sokağı'nda Noc dükkânını işleten Selene Jones öne çıkıp heyecanla, "Dün gece geleceğini okudum, Vega. Bil bakalım ne öğrendim?" dedi.

Heyecanla ona baktım. “Ne?” dedim en sonunda.

“Şey, tomar tomar para gördüğümü söylemem yeterli sanırım.”

Teşekkür eder gibi gülümsedim, ama sözleri bana pek cesaret vermemişti. Bildiğim kadarıyla Selene Jones seansları boyunca tek bir doğru kehanette bile bulunamamıştı.

Darla Gunn bir anda önüme çıkıp elimi tuttu. “Çok cesursun, Vega, çok cesursun. Ama hâlâ keşke bunu yapmasan diyorum. Hem saçlarını da yeni düzeltmiştik.”

Güldüm ve bunun bana iyi geldiğini hissettim. “Saçlarımı *sen* düzelttin, Darla. Ben hiçbir şey yapmadım.” Gözlerim dolunca başımı çevirdim. Ağlamayacaktım. Bunu görürse, Ladon-Tosh büyük bir ihtimalle beni daha kötü bir şekilde öldürürdü.

O ışıktaki tek bir karşılaşma olacaktı, o yüzden özel bir ringin hazırlandığı alanın ortasına doğru ilerledim. O kadar dar bir alandı ki, Ladon-Tosh bir ucunda dursa ve ikimiz de öne çıkmasak, yine de beni tek bir yumrukla öldürebilir diye düşündüm. Delph’in düşündüğü strateji iyiydi, ama o alan için komik denecek kadar yetersizdi. Özgüvenimi tamamıyla yitirmiştim.

Hakem son birkaç ışık ve gece görme becerisi daha da kötüye gitmiş olan yaşlı Silas’tı, çünkü ringin bir ucunda durmuş, iki yarışmacıyı görmek için yanlış yöne bakıyordu. Thansius kalabalığın arasından çıkıp ona doğru yönü gösterene dek öyle kaldı.

Sonra Bogle’in ve arabanın gelişini izledim. Arabadan sırf Morigone değil, John da indi. Bir an için Morigone’la göz göze geldim, ama başını çevirdi. John ise öyle yapmadı. Bakışlarında bir şey, bana bir şey söyleyen bir ifade görmeyi bekledim... Ama ne söylemesini istediğimden emin değildim. John itaatkâr bir tavırla Morigone’un peşinden platforma çıkıp yerine otururken, diğer Konsey üyeleri de bir alttaki sıraya yerleştiler. Krone yanında Duk

Dodgson’la o sıranın en sonunda oturuyordu. İkisi de kaderim çoktan belliymiş gibi hallerinden memnun görünüyordu. Kibirli gülümsemeleri bütün kaslarımın daha da gerilmesine neden oldu. Ladon-Tosh bu işin sonunda beni öldürebilirdi, fakat o gerzek gerçek bir dövüş yaptığını anlayacaktı.

Delph bir şerit sonra köpeğimle birlikte geldi. Göz göze geldiğimizde, *sen dönene dek o benim yanımda* der gibi onu kaldırıp bana gösterdi. Gülümsedim ve ağlamaya başlamadan önce başımı çevirdim. Oraya ağlamaya değil, dövüşmeye gelmiştim. O ana kadar devam eden alkışlar, birden duruverdi. Bunun nedenini hemen anladım.

Ladon-Tosh ringe açılan dar yolda ilerliyordu. Üstünde sadece bir gömlek ve koyu renkli eski bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Sola veya sağa bakmadı. Onun gelişini izlerken Kader’in soğumaya başladığını hissedip panikledim. Zincirim bu en kritik anda beni terk mi edecekti?

Zil çaldı. Silas beni ve rakibimi ringin ortasına çağırıp kurallarını anlatmak istedi. Bacaklarım zihnimin verdiği yürü emrine itaat etmek istemiyormuş gibiydi, ama öne doğru ilerledim. Ladon-Tosh bir yürüyüşe çıkmış gibi ringin ortasına geldi. Bana bakmadı, ben de ona ancak birkaç kere şöyle bir bakabildim. Kalbim o kadar çılgınlar gibi atıyordu ki, Silas’ın artık bana tanıdık gelen sözlerini bile güçlükle duyuyordum.

“Adil dövüşün. Hile yapmayın. Biriniz ring dışına çıkarsa ceza alırsınız.” Silas durdu ve Newton Tilt’in başına ne geldiğini hatırlar gibi oldu. Bana baktı, sanırım yaşlı Wug beni ilk kez *doğru dürüst* gördü. Yüzündeki korku dolu ifade bana hiç cesaret vermedi. Gözümün ucuyla, bol beyaz cüppesiyle Ezekiel’in kalabalığın arasından

geçtiğini gördüm. Kutu için ölçülerimi almak ve her şey sona erdik-
ten sonra uygun duayı etmek için geldiğini tahmin ettim.

Silas geri adım attı, ama ikinci zil çalmadan önce Thansius öne
çıktı. “Bu karşılaşma, bu Düello’nun şampiyonunu belirleyecek,”
dedi. “Hepinizin bildiği gibi son karşılaşmada bir trajedi yaşandı,
bunun tekrarlanmamasını umuyoruz.”

Bu son kısmı söylerken Ladon-Tosh’a baktı; rakibimin bakışları
başımın üstünde bir yerlere takılı kalmıştı. Neye baktığını görmek
için arkama bile döndüm, fakat orada hiçbir şey yoktu.

Thansius devam etti. “Vega Jane kazanırsa, ilk dişi şampiyon
olacak ve bin paralık ödülü alacak.” Yine Ladon-Tosh’a döndü, o
gerzek söylenen hiçbir şeyi dinlemiyormuş gibiydi. Belli ki dinle-
memeye karar vermişti. Thansius sonra, “Karşılaşma başlasın,”
dedi ve ringden çıktı.

Silas, Ladon-Tosh’la bana ringin karşılıklı uçlarına gitmemizi
işaret etti. Bunu seve seve yaptım, çünkü aramızda mümkün ol-
duğunca mesafe olsun istiyordum. Zil çalmadan önce Domitar’ı
gördüm. Gözlerimin içine bakıyordu. Bana bir şey söylemeye ça-
lıştığından emindim. Ne dediğini duymaya çalıştım. Anladığım tek
şey, “Önce... Daha önce de yaptın,” lafı oldu.

Sonra dikkatimi tekrar karşılaşmaya verdim. Zil çaldı. Ne ra-
kibim, ne de ben kımıldadık. Tüm çaresizliğime rağmen yine de
bir stratejim vardı. Daha doğrusu Delph’in stratejisiydi ve bunu
uygulamaya kararlıyım.

İki uzun şerit boyunca sadece birbirimize baktık. Zaman ge-
çerken, kalbim kaçak bir slepinkı gibi doludizgin atıyordu. Kalaba-
lık nefesini tutmuş bekliyordu. Orada da hiçbir kıpırtı yoktu.

Derken beklediğim şey oldu. Nasıl veya ne zaman bilemiyor-
dum. Sadece olmuştu.

Yumruğun bana doğru, kaçamayacağım bir hızla geldiğini gördüm. Tam, rakibimin eli bana değmek üzereyken, yana doğru bir perende attım ve iki ayağımın üstüne düştüm. Ladon-Tosh birden ringin benim tarafıma geçmişti. O anda kalabalıktan çığlıklar yükseldi.

“Kutsal Çan Kulesi aşkına,” diye bağırdı Darla Gunn.

Ladon-Tosh doğrulup nasıl hâlâ hayatta olduğumu anlayamamış gibi yumruğuna bakarken ondan uzaklaştım.

Bana döndü. Yere çömelip onu izledim. Derken bir başka inanılmaz şey oldu. Her şey ama resmen her şey yavaşladı. Nefes alıp verişim, kalabalığın hareketleri, gökteki kuşlar, rüzgâr, hatta sesler bile. Her şey normal hızının yüzde birinde hareket ediyor gibiydi. Bir Wug’un hapsirışını izledim ve bunun tamamlanması bir şerit kadar sürdü. Bir diğer heyecanlı Wug zıplarken, yere inmeden önce havada asılı kalıyor gibi oldu. Ama en önemlisi, Ladon-Tosh’un da yavaşlamış olmasıydı.

Bir sonraki yumruğunu attı, ama bunu o kadar önceden gördüm ki, daha yumruğu öne atılmadan önce hemen yer değiştirmiştim bile. Sonra az önce durduğum yere doğru ilerleyişini keyifle izledim. Hızla arkasına dönüp bana baktı. Evet, artık bana bakıyordu. O gerzek en sonunda *kimi* öldürmeye kalkıştığını anlamıştı.

Gözlerine baktığımda bunu yapmamış olmayı diledim. Kesinlikle çok korkunçtu. Ama başka bir şey daha vardı. Tanıdıkta. Daha önce de görmüştüm, sadece nerede olduğunu hatırlamıyordum.

Bir çığlık sesi duydum. Dikkatim dağılınca üstüme etrafta bir hava akımı oluşturacak kadar büyük bir hızla gelen yumruktan kıl payı kaçabildim. Bu sefer ben ona vurdum; yumruğumu onun sırtına o kadar sert bir biçimde indirdim ki, arkasında bir delik açtığımdan emindim.

Kolumda ilerleyen acı omzuma kadar gitti. Hayatımda hiç o kadar sert bir şeye vurmamıştım. Çam yarması bile o kadar sert değildi. Dahası, onu patlatmıştım. Ladon-Tosh'ta aynı etkiyi yaratmamıştım, ama inanılmaz olanı başarmıştım.

Onu yüzüstü yere düşürmüştüm. Kalabalıktan müthiş tezahüratlar yükseldi.

Fakat kolum yanımda gevşek bir ip gibi sallanırken pek sevemedim, çünkü rakibim ayağa kalkıyordu. Ona elimden geldiğince sert vurduğum halde kalıcı bir hasar vermemiş gibiydim. Delph'in talimatını unutmuştum. Önce hafif vur demişti. Sert vurma. Ama bunu yapmıştım. Çok büyük bir hataydı.

Platforma çabucak bir bakış fırlatınca, Morigone'un Ladon-Tosh'a kalkmasını emreder gibi baktığını görüp ürperdim. O anda kazanamayacağımı anladım. Ladon-Tosh'un yenemeyeceğim bir yardımcısı vardı.

Yine yumruk attı. Sağ kolum pelte gibiydi, fakat diğer duyularım işliyordu. Kolaylıkla yana zıpladım. Sağlam elimi de yaralamamak için ona vurmak yerine hızla arkamı döndüm, işe yarar kolumdan destek aldım ve rakibim hızla yanımdan geçerken ayaklarımı kalçalarına savurdum. Ringden dışarı ve kalabalığa doğru savruldu. Wuglar ondan kaçmak için kaçıştılar. Öfkeden deliye dönmüş, yüz misli daha güçlü ve bin misli daha ölümcül bir kreta gibi görünüyordu.

Yaşlı Silas öne çıkıp, "Wug ring dışına çıktı. Ladon-Tosh ceza puanı aldı. Vega Jane serbest atış yapacak. Aferin, dişi."

Neyse ki Delph bana saldırmak için ringe dalan Ladon-Tosh'un önünden Silas'ı tam zamanında çekmeyi başardı. Ladon-Tosh bir-biri ardına inanılmaz bir hızla yumruklar savurmaya başladı. Hep-sinden kaçmayı başardım ve diğer taktiğimi uygulamaya karar verdim. Etrafında bir daire çizerek koşmaya başladım. Beni takip

etmeye çalışıp yumruklar savurdu, ama ıskaladı. Kendime onun bir noktada yorulacağını söyledim.

Morrigone'a baktığımda bakışları hâlâ ondaydı, fakat gözlerinden paniğe kapılmaya başladığını anladım. Hâlâ ölmediğim için üzülmüyor ve dövüşü kazanmamdan korkuyordu. Eh, gerçekten de kazanabilirdim.

Etrafında bir daire daha çizerek koştuktan sonra zıpladım ve sol ayağımla başına bir tekme attım. Bacağıma tekrar müthiş bir acı yayıldı. Ladon-Tosh yine yere serildi. Bu sefer artık kalkamayacağını düşünüp sevindim. Ama kalktı.

Sonra çok büyük bir hata daha yaptım. Tek kolum yaralıyken koşabilirdim, fakat bacaklarımdan biri yaralıyken koşamazdım. "Lanet olsun," diye bağırdım. Kendime çok kızmıştım.

Sonra sağlam elimle başıma vurdum. Taş. Lanet Engerek Taşı. Bunu cebimden çıkardım ve avucumda gizleyerek hızla yaralanan yerlerimin üstünde gezdirdim.

İyileşmiş olmama rağmen dikkatim dağılmıştı. Kalabalığın bir ağızdan bağırdığını duyduğumda, yumruk omuzlarımin ortasına denk geldi. Elli adım havaya savrulup ringin epey dışına düştüm.

Ladon-Tosh ringe geri gelmemi beklemedi. Ringden çıktı, dirseğini doğrudan sırtıma indirdi. Daha doğrusu, az önce olduğum yere indirmiş oldu. Dirseği öyle sert bir biçimde yere saplandı ki, üç adım derinliğinde bir çukur açıldı. Darbenin etkisiyle yirmi Wug oturdukları yerden yuvarlandılar.

Koşarak tekrar ringe girdim, döndüm ve nefes nefese gelmesini bekledim. Yumruktan beni kurtaran tek şeyin Kader olduğunu biliyordum. Halkaları, yetişkin bir erkek Wug'u kolaylıkla öldürmüş olan bir darbenin tüm enerjisini emmiş gibi soğuktu.

Sakatlanmadan ona vurmam mümkün değildi. Nasıl kazanacaktım? Bu şekilde devam edersek, yumruklarından biri hedefi bulacaktı ve her şey bitecekti. Taktiklerime rağmen rakibim bir türlü yorulmak bilmiyordu, fakat ben yorulmaya başlamıştım. Ciğerlerim sıkışmıştı ve kalbim azami pompalama kapasitesine ulaşmış gibiydi. Çok uzun süre dayanamazdım.

Ladon-Tosh donmuş gibi durmasına rağmen her yerinden yayılan o müthiş enerjiyi hissedebiliyordum. Her şeyini, üstüme indireceği ve beni paramparça edeceği tek bir yumruğa sığdırmaya çalışıyormuş gibiydi. Kalbim neredeyse ağzımdan fırlamak üzereydi, midem de fena halde bulanıyordu.

Morrigone'a baktım. Suratını hiç o kadar sert, o kadar... kararlı görmemiştim. Kararını vermiş gibiydi. Ölecektim. Ladon-Tosh bunu onun için yapabilecek bir araçtı. Newton Tilt, muhtemelen Morrigone'un çok üzülmesine neden olan bir hataydı. Benim ölümünden o kadar etkileneceğini hiç sanmıyordum.

Tekrar rakibime bakınca vaktin geldiğini anladım.

Ladon-Tosh son hamlesini yaparken ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Buna bir son vermeliydim. Hem de hemen. Beni öldürmeye çalışıyordu. Ama bu iki şeritli bir yoldu.

Doğuştan katil olan biri değilsem de o anda kendimi öyle olmaya hazırladım. Pelerinimi çıkardım. İçimde bir gömlek ve pantolon vardı; Kader pelerininin içindeydi. Zinciri iki ucundan tutup bekledim.

Ladon-Tosh akıl almaz bir hızla saldırıya geçtiğinde ben çoktan onun üstünden atlamıştım bile. Yanımdan geçerken havada dönüp pelerinimi kıvırdım ve Kader'i boynuna doladım. Sonra yere kondum, ayaklarımı toprağa bastım ve var gücümle zinciri çektim.

Dev Ladon-Tosh'un ayakları yerden kesildi, üstümden arkaya doğru uçu. Yanımdan geçerken, aynadaki manyak yaratığına yaptığım gibi kollarımı çapraz konuma getirdim. Kollarımla birlikte zincir de aynı şekli aldı, ancak sonuç aynadaki gibi olmadı. Buna benzer bir şey bile olmadı.

Daha ne olduğunu anlamadan, o tiz cıyıklamayı duydum. Bu ses beni bir anda korkudan dondurdu. Ama gördüğüm şeyin yanında ses hiçbir şeydi.

Ladon-Tosh ağır ağır yükseliyordu. Daha doğrusu dikiş yerlerinden patlıyordu. Kafası parçalanmıştı, ama bedeni dimdik duruyordu. Kalabalıktan tüyler ürpertici çığlıklar yükseldi. Hem dişiler, hem de erkekler bu manzara karşısında bayıldı. "Lanet olsun" lafı ürküp havalanmış kuş sürüleri gibi havaya yayıldı.

En kötüsü bu da değildi. Ne olduğunu biliyordum. Bunun gerçekleşmesine ramak kalmıştı. Ladon-Tosh'un bedeni ikiye ayrıldı; yarısı sola, yarısı sağa devrildi.

"Hayır," diye bağırdı birisi. Başımı kaldırdığımda Morigone'un tekrar tekrar, "Hayır! Hayır!" diye bağırdığını duydum.

Kalabalığa bakınca Krone'u gördüm. Dodgson'la birlikte panik ve dehşet içinde kaçıyordu. Krone kaçarken bütün gençleri eziyordu. Lanet ödleler diye düşündüm.

Kalabalık birden ayaklanıp kaçmaya başladı, ama Morigone'un neden çığlık attığını görmek için durdular. Ne olduğunu biliyordum. Cıyıklamalar kulakları sağır edecek türdendi. Bacalar'da beni neredeyse öldürmüş olan iki jabbit bir zamanlar Ladon-Tosh olan kabuğun içinden fırladı. O kadar iri yaratıkların iri de olsa bir Wug'un içine nasıl sığdığını anlayamadım. İki yaratık o kadar sert bir biçimde yere düştü ki, toprak zemin ayaklarımızın altında zangırdı. Sonra beş yüz kafa ve bin göz onlara çok yakın duran Wuglara

baktı. Canavarların sinsi bakışlarında büyük bir açlık vardı.

Wugların hepsi canlarını kurtarmak için kaçımaya başladı. Anelerle babalar gençlerini ve çocuklarını kaptılar. Çığlıklar devam edse de, gerçekleşmek üzere olan Wug katliamını haber veren o cıyıklamaları bastıramıyordu.

Tekrar Morigone'a baktım. Neyse ki kaçmamıştı. Ellerini sallıyordu. İnanması çok güçtü, ama Ladon-Tosh'u yeniden yaratmaya çalışıyor gibiydi. Tilt'e karşı yaratıkları kontrol edemediği belliydi. O sırada da durdurmayacağı kesindi. Ben onu izlerken, bana baktı. Panik içindeki gözleri dolmuştu. Çaresiz görünüyordu.

"Aykırılar, Aykırılar geldi," diye sesler yükseldi. Wuglar bunu dört bir yanda söylemeye başladılar.

Thansius'a baktığımda Wugların arasından jabbitlere doğru ilerlemeye çalıştığını fark ettim. O sırada cüppesinin altından bir şey çıkardı. Konsey duruşmasında kullandığı kılıcı bu. Özel güçleri olmadığını söylemişti, ama yaptığı şey büyük cesaret isterdi. Yine de kılıcını vaktinde kullanamayacağını düşündüm.

Çünkü iki jabbit de havaya dikilmiş, sayısız sivri dişlerini gösteriyorlardı. En yakındaki Wugların üstüne atlamak üzereydiler. Yüzlerce seanstır görülmemiş bir vahşet yaşanmak üzereydi.

Morigone'la göz göze geldik. Bir şey söylüyordu ama anlayamıyordum. Sonunda kalabalıktan yükselen çığlıklara rağmen ne dediğini duyabildim.

"Yardım et, Vega! Bana yardım et!"

Elimi cebime sokup eldivenimi giydiğimi hatırlamıyordum. Gerçekten de hatırlamıyordum. Dizginsiz'in normal boyutlarına gelmesini diledim ve havaya yükselip bedenimi sola çevirdim... Altın renkli mızrak, elimden geldiğince sert bir biçimde fırlattığım yönde uçmaya başladı.

Jabbitler tam saldırıya geçtiğinde mızrak onlara doğru hızla ilerledi. Yaratıklar daha önceden gördüğüm gibi paralel konumda saldırdıkları için mızrağın yönü kusursuzdu. Dizginsiz ilk jabbitin başına saplandı, bir tarafından geçip diğer tarafından çıktı ve bir an sonra diğer jabbite saplandı.

Muazzam bir patlama meydana geldi. Şok dalgaları ben yerden on altı adım kadar yüksekten bile bana ulaştı. İnanılmaz derecede sert bir şey çarpmadan önce, çok uzun bir süre boyunca uçuşumu hissettim.

Sonra her şey silindi.

QUINQUAGINTA

Düello Şampiyonu

Birden gözlerimi açıp doğrulmaya çalıştım, fakat biri beni geri itti. Sağıma bakınca Delph'i gördüm ve buna hiç şaşırmadım.

"N'aber, Vega Jane?" dedi bitkin bir sesle. Ama ahatlamış gibiydi.

"Neredeyim? Hastanede mi? Bakım'da mı? Kutsal Alan'da mı?" diye bağırmaya başladım.

Alnımı sıcak mı diye yoklamak istermiş gibi elini başıma götürdü. "Yaralandın."

"Neredeyim, Delph?" dedim ısrarla.

"Evindesin."

Etrafıma bakınca öyle olduğunu gördüm. "Buraya nasıl geldim?"

"Seni taşıdım."

"Çok sert bir şeye çarptığımı hatırlıyorum."

"Evet, o şey *bendim*."

Ağır ağır doğrulunca alnında bir tavuk yumurtası büyüklüğünde bir şişlik olduğunu gördüm.

"Sana nasıl çarptım? Tüm Wuglardan aksi yöne savrulmuştum."

"Şey, ben... Seni havaya savrulduğunda tutmak için koşuyordum."

"Jabbitler ne oldu?" dedim. Bu ismi söyleyince suratımdan kan çekilmiş gibi hissettim.

"Öldüler. Sen onları hallettin."

"Wuglardan yaralanan olmadı mı?"

“Sadece kaçmaya çalışırken birbirini ezenler yaralandı. İyile-
şecekler.”

“Ladon-Tosh’un içinde jabbitler vardı,” dedim yavaşça. Ne de-
diğimi anlamaya çalışıyordum.

Delph suratını ekşitti. “Bana kalırsa jabbitlerin *dışında* Ladon-Tosh
vardı.”

Yana dönüp başımı koluma yaslayıp ona baktım. “Sanırım,
Öyle de diyebiliriz.” Aklıma bir şey daha geldi. “Pelerinim ve Diz-
ginsiz ne oldu?”

“Heyecanlanma. Oradalar,” dedi bir yeri işaret edip.

Duvardaki bir kancada pelerinim asılıydı. Kader’in de cebinde
olduğunu kabarık kısmından anladım. Bir köşede de normal bo-
yutlarında Dizginsiz duruyordu.

“Bunu yerden alırken neredeyse eldiveni takmayı unutuyor-
dum,” dedi Delph.

Sonraki sözlerim o kadar ağırdı ki, neredeyse konuşamayacak-
tım. “Delph, Wuglar ne yaptığını gördüler,” dedim.

“Wuglar iki jabbitin bir diğer Wug’un içinden çıktığını gördüler.
Ondan sonra da hiçbir şey görmediler. Onları ldrdğn dışında
tabii. Bunu nasıl başardığını bilemiyorlar. Ama aleyhinde konuşan
kimse yok.”

“Peki, ne diyorlar?”

“Onların Aykırılar olduklarını düşündüler. Olaylar sırasında
Öyle haykırıyorlardı. ‘Aykırılar Ladon-Tosh’u ele geçirdi. Onun ii-
ne girdiler’ diyorlardı.”

“ok saçma!”

“Tabii ki öyle, ama buna inanmadıkları anlamına gelmez.”

İ çekip geriye yaslandım. Çok yorgundum.

“Kendini kalkabilecek gibi hissediyor musun, Vega Jane?”

Ona baktım. “Neden?”

“E, seni bekliyorlar.”

“Kim bekliyor?” dedim şüpheyle.

Elini bana uzatınca, yavaşça tutup yataktan kalktım. Beni pencereye götürdü. Dışarı bakınca şok içinde kaldım.

“Onlar,” dedi gülümseyerek.

Evimin kapısını açınca dışarı çıktım ve tezahüratlar başladı. Şapkalar havaya fırlatıldı. Köyün tamamı orada gibiydi.

“Ve-ga Jane. Ve-ga Jane,” diye bağırmaya başladılar.

Bir köpeğin havladığını duyunca, Harry İki’nin yanıma geldiğini anladım. Belli ki içeri birilerinin girmesini engellemişti. Başını okşadım.

Delph’e, “Neler oluyor?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Dalga mı geçiyorsun? Ödülü alma vaktin geldi. Şampiyon oldun, seni şapşal.”

Ladon-Tosh’u yenerek şampiyon *olduğumu* unutmuştum.

“Sessizlik, lütfen. Sessiz olun.”

Thansius’un sesiydi. Kalabalık yana çekilip sessizleşirken, Thansius elinde iki şeyle öne çıktı. Bunlardan biri metal bir bibloydu. Diğeri de ağzı sıkıca bağlanmış yün bir keseydi.

Yanına gitmemi işaret etti. “Vega, lütfen öne çık.”

Delph’in elini bırakıp tereddütlü adımlarla Konsey Başkanı’nın yanına gittim. Hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydım, ama yanına gitmem gerekiyordu.

Thansius kalabalığa baktı ve, “Vega Jane’i resmi olarak Düello şampiyonu ilan ediyorum,” dedi.

Yine tezahüratlar yapıldı. Kalabalığa bakarken birçok kişinin ağladığını ve gülümsediğini gördüm. Sadece Ran Digby, morta-

sıyla vurduğu ayağı yüzünden koltuk değnekleriyle ayakta duran Ted Racksport ve her zamanki gibi ölümcül bir ifadeyle gözlerini bana dikmiş olan Cletus Loon gibileri sıkıntılı ifadelerle bana bakıyorlardı. Sağıma bakınca Krone ve Dodgson'ın da onlardan pek farklı olmadığını gördüm.

Kalabalık sessizleşirken Thansius, “Şimdi sana kupayı takdim edeceğim,” dedi.

Bibloyu bana verdi. Bunu özel yapmış olmalıydılar, çünkü başının üstünde bir *erkek* tutan bir *dişi* biblosuydu bu.

Thansius eğilip kulağıma, “Bacalar'daki iş arkadaşlarından genç Daktil Jasper Forke bunu senin için yaptı. Bilmek istersin belki,” diye fısıldadı.

Bibloyu alıp tuttum ve yüzüme kulaklarıma kadar kocaman bir gülümseme yayıldı. Kalabalığın arasında Forke'ü buldum ve ona bakışlarımla teşekkür ettim. Utanıp ayaklarına baktı. Bibloyu başımın üstüne kaldırıncı herkes yine tezahüratlar yaptı.

Kalabalık sakinleşince Thansius, “Şimdi de sıra bin paraya geldi,” dedi. Yün keseyi bana uzattı. “Düello tarihinin ilk dişi şampiyonu oldun. İnanılmaz bir başarı sergiledin.” Bana baktı. “Çok büyük bir iş başardın. Sadece bir ödöl kazanmakla kalmadın, birçok Wug'un da hayatını kurtardın.” Elini havaya kaldırdı. “Teşekkür ederim, Vega Jane. Pelinotu'nun tamamı sana teşekkür eder.”

Elini sıkarken kalabalık resmen çıldırdı. Adeta tüm bedeniyle gülümseyen Delph'e baktım. Tam o anda yanağından bir damla yaş aktı. Tekrar Thansius'a baktığımda kalabalığa dönmüş mutlulukla gülümsüyordu. “Witch-Pidgy'de içkiler benden. Genç Wuglar için de pembe zencefilli gazoz olacak. Herkesin karnını doyuracak kadar yemek de olacak. Haydi, gidelim.”

Thansius bunları söyledikten sonra Wuglar sevinçle bağırıp akın akın bara doğru yürümeye koyuldular. Çok küçük Wuglar zıplıyor, kendi etraflarında dönüyor ve bağırıyorlardı.

Yalnız kaldığımızda, Delph'in koluna dokundum. "Gidip babanı ziyaret edebilir miyiz?"

"Bara gidip Thansius'un dediği gibi kutlama yapmak istemiyor musun?"

Elimdeki para kesesine baktım. "Önce gidip babanı görelim."

Duf Delphia tahta ayaklarından biri çatladığı için evde kalmıştı. Delph bunu bana oraya giderken söylemişti. Duf kötü tahta ayağını çıkarmış, dişlerinin arasında bir pipoyla basamaklarda oturuyordu. Piponun içindekileri döküp yeni tütün koydu ve yaktı. Yanına giderken bize el salladı. Ağlında hiç hayvan olmadığını fark ettim.

Duf sırtıp beni işaret etti. "Biliyordum. Başardın. Lanet olasıca şeyi kazandın, değil mi? Tabii ki kazandın. Biliyordum."

"Nereden biliyordun?" diye seslendim. Suratımdaki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Çünkü ölmemişsin."

"Baba!" diye bağırды Delph utanarak.

"Baban haklı, Delph," dedim. "Ölmediğime göre kazanmışım demektir."

"Burada ne işin var?" dedi Duf. "Ne bileyim, kutlamaya gitmiyor musun?"

Basamakları çıkıp yanına oturdum. Harry iki de bizimle gelmişti. Duf onun kulaklarını kaşıdı.

"İyi bir köpek," dedi. "Bu ışıktaki burada değil miydi, Delph?"

“Buradaydı. Ama artık Vega Jane onu geri alacak.”

“Tahta ayaklar nasıl?” diye sordum. “Delph birinin çatladığını söyledi.”

“Evet, ama yenisi gelecek. Sadece alışmam gerek.”

Pelerinimden para kesesini çıkarıp gösterdim. “Ödülüm,” dedim.

“Vay canına,” dedi. Piposuyla keseyi işaret etti. “Büyük bir ödül doğrusu. Bin para. Öyle değil mi, Delph?”

“Evet”.

“*Bizim* ödülümüz,” dedim.

“Ne?” dedi Delph hayretle.

“Delph hazırlanmama yardımcı oldu, Duf. Onun yardımları olmadan bu işi başaramazdım.”

“Saçmalama,” dedi Duf. Piposunu tüttürüp merakla bana baktı.

“Para işinden anlamadığım için bunları senin ve Delph’in almasını istiyorum.”

“Vega Jane, delirdin mi?” diye bağırdı Delph.

“Aslında, bana iyilik etmiş olursunuz,” dedim etrafıma bakınıp. “Hayvanlar nerede?” diye sordum. “Adar ve yavru slep nereye gitti?”

Duf tahta bacağına vurdu. İlk kez ne kadar çaresizlik içinde olduğunu fark ettim. “Gittiler işte.”

“Nereye?”

“Onları iyi eğitebilecek başka bir Wug’a verdiler. O Wug ben değilmişim.”

“Hangi Wug?” dedim.

“Crank Desmond.”

“Crank Desmond mı? O bir slepin poposunu başından bile ayırt edemez.”

“Öyle olabilir, ama sağlam iki bacağı var. Benimse yok. O kadar.”

Para kesesini daha da yükseğe kaldırdım. “O halde, o genç Wug’u buraya çağıracağız, iyi bir maaş ödeyeceğiz ve eğiteceğiz,” dedim boş ağıllara bakarak. “Bunu bir işe dönüştürebiliriz.”

“İş mi? Nasıl?” dedi Delph.

“Thansius’la bu konuda konuştuğum bile. Bunu destekliyor.” Durup sonra diyeceklerimi düşündüm. İkisi de hâlâ hayretler içinde bana bakıyordu. “Buralarda yavru hayvanları satmıyorlar mı? Kretalar, slepler, whistler, adarlar ve diğerleri... Paralı Wuglar onları istiyorlar. Değirmen’de ve çiftliklerde kretalara ve sleplere ihtiyaç var. Roman Picus gibilerin de whistlere ihtiyacı var. Hem kim onlara arkadaş olacak, mesajlar taşıyıp getirecek bir adarı olsun istemez ki?”

Duf öne eğildi. “Ama Wuglar hayvanları bana sadece eğiteyim diye veriyorlar.”

“Tamam işte. Artık onları eğitmenin yanı sıra satabilirsin de. Eminim ki Wuglara seçkin hayvanlar satmak sana daha çok kâr getirecektir.”

“Bir iş sahibi olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi Delph.

“Hayvanları tanıyorsunuz, değil mi?” dedim. “Önemli olan bu.”

Duf’ın gözleri parıldadı. “Doğruyu söylüyor, Delph.”

Delph hâlâ şaşkındı. “O zaman, kazancımızı bizimle paylaşacaksınız,” dedi.

“Emin ol ki paylaşırım,” diye yalan söyledim.

Bunu fazla çabuk söylemiş olmalıydım ki, Delph tuhaf tuhaf bana baktı. Keseyi Duf’a verip kalktım ve veda ettim.

Ben uzaklaşırken, Delph bana yetiştı. “Bunlar ne anlama geliyor?” dedi.

“Duf ve sen bu işi başarabilirsiniz. Sadece biraz paraya ihtiyacınız vardı.”

“Tamam, ama bunu ciddi ciddi konuşmamız gerekiyor.”

“Konuşuruz. Sonraki ışıktı. Şimdi biraz dinlenmem gerek.”

O konuşmayı Delph’le yapmayacaktım. Çünkü Pelinotu’ndan kaçıp Bataklık’a gidecektim. Dahası, bunu o gece yapacaktım. O yüzden yoluma devam ettim.

QUINQUAGINTA UNUS

En Sonunda Yanıtlar Geliyor

Bacalar, dışında bir hendeği veya içinde bir kralı ya da kraliçesi olmayan bir şato gibi karşımda yükseliyordu. Diğer Wugların köydeki tek barda çılgınlar gibi içtiklerini bildiğim halde, işyerimi son bir kez ziyaret etmeye karar vermiştim. Nedeni nostaljik değildi.

Büyük kapıyı açıp içeri baktım. İki jabbit de öldüğünden içeri girmeye korkmuyordum. Hele dışarısı aydınlıkken hiç korkmuyordum. Ladon-Tosh'un Bacalar'ı hem ışıktı, hem de gecede farklı şekillerde koruduğunu artık biliyordum.

Domitar ufak ofisinde eğimli masasının ardında oturuyordu. Masada ne bir parşömen ne de bir mürekkep hokkası vardı. Ama başka bir şişe duruyordu; ateş suyu.

"Ben de belki gelirsin diye düşünüyordum," dedi beni şaşırtarak. Sonra içeri girmemi işaret etti ve bardağına ateş suyu doldurup yudumladı. "O pisliği yendin."

"Jabbitleri gördün mü?"

Dudaklarını şaplattı. "Görmemek güçtü."

Surat ifadesinden sonraki sorunun ne olacağını bildiğini fark ettim.

"Nereden biliyordun?" diye sordum. Şaşırmış gibi yaptı, ama

şaşırmadığını biliyordum. “Daha önce de bunu yaptığımı söylemiştin. Yani, Ladon-Tosh’u yendiğimi. Ama aslında jabbitleri daha önceden de yendiğimi söylemek istiyordun.”

“Öyle mi?”

Bunu duymazdan geldim. “Bu, iki şeyden biri olabilir.”

Bardağını masaya koydu. “Seni dinliyorum,” dedi dostane bir tavırla.

“Bir kere, geceleyin Bacalar’a geldiğimi biliyordun. İkinci kat-taki ufak odada beni bir çift jabbitin kovaladığını da biliyordun.”

“Vay vay vay,” dedi.

Devam ettim. “Ama onları yendim denemez. Sadece kaçmayı başardım.”

“Bana göre ikisi de aynı şey, ama lütfen devam et,” dedi ben duraksayınca.

“Ya da birçok seans önce, devasa bir savaş alanında uçan bir jabbiti yok ettiğimi gördün.”

Bu ikinci olasılığın onu şok edeceğini sanıyordum, fakat istifi-ni bozmadı. “İkincisine evet diyorum, ama diğerine demiyorum.” Bardağını hafifçe çenesine vurdu. “Orada işleri epey karıştırdın,” dedi. “Geride toparlanması gereken çok şey bıraktın, üstelik bunu yapmak benim görevim de değil; ama başka çare yoktu.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Buradaki jabbitlerden ha-berin vardı o zaman?”

Bardağındaki ateş suyunu bitirdi. “Bu şeyi neden içtiğimi bilmi-yorum,” dedi. “Sanırım alışkanlık oldu. Hayattaki birçok şey öyle, değil mi?”

“Jabbitler!” diye bağırdım.

“Tamam, tamam, ama geceleri buraya hiçbir Wug’un gelmesi gerekiyor, değil mi?”

“Yanıtın bu mu?”

“Başka yanıtı gerek var mı?”

“Gayet tabii ki. O pis şeyler az kalsın beni *yiyeceklerdi*.”

“Bu da sana ders olsun o zaman.”

“Domitar, onlar *jabbitti*.”

“Evet, evet, anladım. Teşekkürler. Korkunç yaratıklar.” Ürperdi.

“Ya şu kanla dolu olan oda? Geçmişe gitmek? Suratında patlayan kitaplar? İblisli aynalar?”

Boş boş bana baktı. “Galiba Düello beynini etkilemiş, Vega Jane. Biraz dinlenmek ister misin?”

“Yani, burada cirit atan o yaratıklardan haberin yok mu? Bu binanın her zaman Bacalar olduğunu söylemiştin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakmaya devam ettim.

“Bacalar sence neye benziyor?” dedi.

“Büyü, sihir, kötülük... Ne dersen de, tuhaf bir yer.”

“*Dışarıdan* neye benziyor demek istedim.”

Biraz düşündüm. “Öğrenme’de gördüğüm bir kitaptaki bir şatoya. Fakat o hayal ürünüydü, gerçek değildi.”

“Kim diyor?” diye sordu bir öğretmen gibi.

“Yani...” İçime derin bir nefes çektim. “Hepsi saçmalık. Bunu biliyorum.”

“Aferin.”

“Kimin şatosuydu?”

“Buna ben yanıt veremem, çünkü bilmiyorum.”

“Bir zamanlar bir şato olduğunu biliyorsan, kimin şatosu olduğunu nasıl bilmezsin?”

“Bir kişi gerçek bilgilerin derinliğine sahip olmadan yüzeysel bir bakış açısına sahip olabilir.”

Bir şerit kadar buna sinirlendim. “Peki. Bataklik her zaman Bataklik mıydı?”

Bardağını tekrar doldururken masasına biraz ateş suyu döktü. Hızla bir yudum alınca çenesine de döktü. “Bataklik mı? Bataklik mı dedin? Bataklik’a hiç gitmediğim, gitmeyeceğim için orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu yüzden de an Kulesi’ne şükürler olsun.”

“Kaderimizde Pelinotu’nda kalıp ölmek mi var?”

“Hepimiz için yle.”

“Quentin Herms için öyle olmadı.”

“Evet, Aykırılar onu yakaladı.”

“şimdi kim samalyor acaba?”

Bardağını masaya koydu. “Aksini ispatlayacak kanıtın var mı?” dedi sert bir sesle.

“Bulmayı planlıyorum.”

“Vega, düşündüğüm şeyi yapmayı planlıyorsan, sen kesinlikle...”

“Evet, Domitar. Bence kesinlikle bunu yapmayı planlıyor.”

Hızla arkama baktım. Ufak tefek Dis Fidus elinde bir toz bezi ve ufak bir iki şişesiyle kapıda duruyordu.

“Merhaba,” dedim ve ne demek istediğini düşündüm. Minik, yaşlı Dis Fidus planlarım hakkında ne biliyor olabilirdi ki?”

Ayaklarını sürüyerek içeri girdi. “Düello’daki zaferine çok sevindim.”

“Teşekkür ederim, az önce ne...”

Bakışlarını Domitar’a çevirdi. “Bu anın geleceğini biliyorduk elbette. Bunu bilmek için bir Selene Jones kehanetine ihtiyaımız yok.”

Domitar’a baktığımda ağır ağır başını salladığını gördüm. “Sarı-
nırım, vakit *geldi*.”

Dis Fidus bezi şişenin ucuna götürüp üstüne içindeki sıvıdan
döktü. “Elini uzat, Vega,” dedi.

“Neden? Beze döktüğün şey ne?”

“Sadece elini uzat. Mürekkep lekeli olanı.”

Domitar’a baktığımda bunu yapmamı işaret etti. Tereddütle
elimi uzattım. Bakışlarımı iki seans boyunca üstüne nedensiz yere
damga basmış olan Dis Fidus yüzünden mosmor olan elime diktim.

Dis Fidus, “Biraz canın yanabilir. Kusura bakma. Kaçınılmaz.” Eli-
mi geri çekip yine Domitar’a baktım, fakat bu sefer bana bakmadı.

“Neden acıya katlanayım? Sonra ne olacak?”

“Elinde mürekkep olmazsa, Batakılık’ta canın daha az acır.”

“Anlamadım.”

“Anlaman da gerekmiyor,” dedi Domitar. “Eğer planın buysa,
mürekkebin mutlaka çıkması gerek.” Susup duvara baktı.

Dis Fidus’a döndüm. Bir kez daha elimi uzattım, gözlerimi biraz
kapattım ve kendimi acı hissetmeye hazırladım. Bezle elimin üs-
tüne dokundu. O anda bin tane uçan iğneli yaratık elimi sokmuş
gibi hissettim. Elimi geri çekmeye çalışınca da bunu yapamadım.
Gözlerimi tamamıyla açtığımda Dis Fidus’un bileğimi kavradığını
gördüm. O kadar ufak tefek ve yaşlı olmasına rağmen şaşılacak
derecede güçlüydü.

İnledim, dişlerimi sıktım, dudaklarımı ısırdım, gözlerimi sim-
sıkı yumdum ve sallandım. Artık dayanamayacağım bir noktaya
gelince Dis Fidus, “Bitti,” dedi. Bileğimi bırakınca gözlerimi açtım.
Elimin üstü sıyrılmıştı, pembeydi ve canım yanıyordu. Ama üs-

tündeki koyu mavi leke artık yoktu. Diğer elimle temizlenen elimi ovuştururken ona baktım.

“Bunun neden yapılması gerekiyordu?”

“Eminim ki ışıklarımı neden burada damga basarak geçirdiğimi düşünmüşsündür,” dedi. Evet anlamında başımı salladığımda, “Eh, artık yanıtı biliyorsun. Sadece şunu bilmen gerek: Mürekkep lekeli bir elle Bataklık’a gitmek bir ölüm cezasından farksızdır,” dedi.

“O zaman, Quentin Herms...” dedim acı acı.

Domitar’dan Dis Fidus’a baktım. İkisi de başını salladı. “Bataklık’a eli lekeliyken gittiye, başına geleceklerden korkarım.”

“Aykırıların onu yakaladığına inanmıyorsun o zaman?” dedim zafer kazanmış gibi.

Dis Fidus’un bakışları bana bu sorunun gereksiz olduğunu anlattı. “O teoriye inanmamışsındır tabii,” dedi ondan daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla. O çekingen, eğilip duran Dis Fidus’tan eser yoktu. Hâlâ yaşlı ve narin görünüyordu, ama gözleri daha önceden fark etmediğim bir parıltı saçıyordu.

“İnanmadım,” dedim.

“Bu durumda, artık bundan söz ederek boşa vakit harcamaya gerek yok,” dedi kararlılıkla. Şişeyi kapatıp onu ve yeni bir bezi bana uzattı. “Bunları al.”

“Ama elimde hiç mürekkep izi kalmadı.”

“Yine de al,” dedi ısrarla.

Bunları pelerinimin cebine koydum. “Peki bu mürekkep ne işe yarıyor? Bizler için zararlı mı?”

“Bal, Bataklık’ta arılar için neyse, o da öyledir,” dedi Domitar. “Ya da çiftleşmek için bir erkek arayan bir dişi slep tarafından yayılan koku gibidir.”

“Canavarları Wuglara çekiyor yani,” dedim öfkeyle. “Bir ölüm cezası olduğu açık,” dedim onları suçlar gibi. “Üstelik bunu ikiniz de biliyordunuz!”

“Wugların Bataklık’a girmemesi gerekiyor,” dedi Domitar savunmaya geçerek. “Girmezlerse mürekkep lekelerinin hiçbir zararı olmaz.”

“Peki ya canavarlar Bataklık’tan çıkarsa?” dedim. “Bir gudubet peşimden gelip beni ağacıma kadar kovaladı. Şimdi bunun elimdeki lekeler yüzünden olduğunu anlıyorum.”

Domitar suçlu suçlu Dis Fidus’a bakıp devam etti. “Hiçbir sistem kusursuz değildir.”

“Bu, kimin sistemiydi?”

Dis Fidus yanıt vererek beni şaşırttı. “Bildiğim kadarıyla, bu sistem hep vardı. Burada seansları benimkine yakın hiçbir Wug yok.”

“Peki Morrigone? Ya da Thansius?”

“Thansius bile Dis Fidus kadar yaşlı değil. Morrigone’a gelince, o farklı bir konu,” dedi Domitar.

“Hah, farklı olduğunu biliyorum!” dedim.

“O, kötü yürekli bir Wug değil. Öyle olduğunu düşünüyorsan bunu aklından hemen çıkar,” dedi Dis Fidus yine beni şaşırtan bir canlılıkla.

“İstersem kötü yürekli olduğunu düşünebilirim, teşekkürler,” dedim.

“Eh, o zaman yanılıyor olursun,” dedi Domitar beni uyarır gibi. İçkisini yudumladı. “Wugları ve Pelinotu’nu kategorilere ayırmak o kadar kolay değildir.”

“Neyiz biz o zaman?” diye bağırdım.

“Bir bakıma, bizler gayet sade Wuglarımız,” dedi Domitar. “Ama daha önceden ne olduğumuzu atalarımıza sormak gerek.”

“Atalarımız ölü!” dedim.

“Eh, yanıtını aldın,” dedi Domitar istifini bozmadan.

“Lafı hep dolandırıp duruyorsun!” dedim. “Bana Morigone’un kötü yürekli olmadığını söylüyorsun ve buna inanmamı bekliyorsun. O, Ladon-Tosh’u kontrol ediyordu. O jabbitlerin Ladon-Tosh’un içinde olmasının nedeni Morigone. Onları kontrol edemedi. Onları öldürebilmek için yalvararak benden yardım istedi.”

İkisinin de şaşırmadığını görmek beni şaşırtmıştı. Dis Fidus hafifçe başını salladı. Şüphelendiğim şeyleri adeta doğrulamışım gibi davranıyordu.

“Evet, onun için bunu tek başına yapmak zor olurdu,” dedi kayıtsız bir tavırla.

“Onun için mi?” diye bağırdım. “Ya ben?”

“Bazı Wuglara atalarından geçmiş bazı görevler verilmiştir,” dedi Domitar. “Morigone da onlardan biri. Ondan önce, Wugların güvenliği annesinin göreviydi. Bu ışıktaki da bunu yapıyordu.”

“Beni öldürmeye çalışarak mı?”

“Sen onun ve Pelinotu’nun tamamı için bir tehlikesin, Vega. Bunu anlamıyor musun?” dedi Domitar bıkkınlıkla.

“Onun için nasıl bir tehlike oluyormuşum? Dostummuş gibi davrandı. Krone’un gerçek düşmanım olduğunu düşünmemi sağladı. Düello’da da beni öldürmeye çalıştı. Neden?”

“Bunu senin öğrenmen gerek.”

“Domitar!”

“Hayır, Vega. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.”

İkisine de tek tek baktım. “Hangi noktaya geldik o zaman?”

Domitar kalkıp ateş suyu şişesinin kapağını kapattı. “Ben gü-
ven içinde Pelinotu’nda olacağım, sen olmayacaksın.”

“Bataklik’ı geçebileceğime inanmıyorsun, değil mi?”

“Aslında, geçeceğine inanıyorum,” dedi fısıldayarak ve başını önü-
ne eğdi. “İşte o zaman, Çan Kulesi tüm Wugların yardımcısı olsun.”

Dis Fidus’a baktığımda o da başını önüne eğmişti. Arkamı dö-
nüp Bacalar’dan çıktım. Oraya bir daha geri dönmeyecektim.

QUINQUAGINTA DUO

Başlangıcın Sonu

Evime gidip birkaç parça eşyayı toparlayıp çantama tıktım. Pelerininin cebinde Engerek Taşı ve ufalmış haliyle Dizginsiz duruyordu. Çantamı yatağımın altına gizledim ve pelerininin cebindeki paralardan birini doğduğum yerde son bir yemek yiyerek harcamaya karar verdim.

Aç Tove, Delph'le iki kere yemeğe gittiğimiz yerd. Yanımda Harry İki'yle birlikte High Sokağı'na giderken, Witch-Pidgy'den gelen kutlama seslerini hâlâ duyabiliyordum. Bardaklarını kafalarına diken ve et, ekmek ve patates yiyen Wuglar sokaklara taşmıştı.

Roman Picus, Thaddeus Kitchen ve Litches McGee epey içmiş gibiydi. Üçü buzun üstünde yürüyormuş gibi sendeliyor ve avaz avaz şarkı söylüyorlardı. Sonra bir direğe yaslanmış olan Cacus Loon'u gördüm. Suratı ateş suyu yüzünden Hestia Loon'un kömürlerin üstünden yeni aldığı tavanın altı gibi kıpkırmızıydı.

İçlerinden biri bana sataşmadan hemen Tove'a girdim. Yemek yemek istiyordum. Birisiyle sohbet etmek değil. Tove'da barda bedavaya dağıtılan yemekler yüzünden orada çalışanlardan başka kimse yoktu. Yemeğimin ücretini ödeyebileceğimi göstermek için paramı uzattım, ama beni masama oturtan iri ve basık suratlı Wug elini salladı.

“Burada paran geçmez, Vega.”

“Ne?”

“Bu yemek bizden. Bizim için bir şeref.”

“Bunu yapabileceğinden emin misin?”

“Senin o zalim Ladon-Tosh’u yendiğin kadar eminim.”

Bana yiyeceklerin isminin bulunduğu parşömeni getirdiğinde, her şeyden birer tane istediğimi söyledim. İlk önce, buna şaşırdı, sonra suratına şapşal bir gülümseme yayıldı. “Hemen geliyor, canım,” dedi.

Tüm seanslarımda yemediğim kadar yemek yedim. Ne kadar çok yersem, canım bir o kadar daha yemek istiyordu. Ama artık yediklerimi yutamayacak hale gelmiştim. Muhtemelen bir daha öyle bir yemek yiyemeyecektim. Son tabağı da ittim, tatmin olmuş bir halde karnıma hafifçe vurdum ve olacıklara odaklandım. Pencereden dışarı baktım. Gecenin ilk kısmı başlamıştı.

Dördüncü kısmına kadar bekleyebilirdim. Bataklık’a girmek için iyi bir zaman gibiydi. Karanlığa hava *karanlıkken* girmenin iyi bir plan olduğunu düşünüyordum. Yüzleşmem gereken tehlikeler vardı. Bir an önce, vakit kaybetmeden onlarla yüzleşmek, sonsuza dek onlardan uzak durmaya çalışmaktan daha iyi olacak diye karar vermiştim. Onlarla başa çıkabilecek cesaretim olup olmadığını görmek istiyordum. Neden vakit kaybedecektim ki?

Ayrıca, birisinin etraf aydınlıkken Bataklık’ta yönünü bulabileceğine de inanmıyordum. Işığın altın rengine varabilmek için gölgelerin zifiri karanlığından geçmek gerektiğini biliyordum. Ancak bu kadar şairane olabilirdim herhalde.

Harry İki’ye vermek için yanıma biraz yiyecek de almıştım. Bu da düşündüğüm bir başka şeydi. Yiyecek... Bataklık’tayken yemek yemek zorundaydık. Geriye kalan birkaç paraya baktım. Bir başka dükkâna gidip hepsini kendim ve köpeğim için temel yiyeceklerle

harcadım. Fazla bir şey alamadım; yine de memnundum. Bir gu-dubet beni kovalarken tonla yiyeceği taşıyamazdım. Ayrıca Batak-lık'ı aşmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Aldığım yiyeceklerin fazla dayanmayacağı kesindi. Yanıma su da almalıydım. Ancak su da ağırdı ve yarım seans bile yetecek kadarını taşıyamazdım. İşin aslı, Bataklık'ta yiyecek ve su bulabilmem ge-rekiyordu. Ne kadar iğrenç olurlarsa olsunlar, oradaki yaratıkların da karınlarını doyurması ve su içmesi gerektiği beni biraz cesaret-lendiriyordu. Sadece bizim onlara yemek olmamızı istemiyordum.

Gecenin ikinci kısmı gelmişti, tam evime varmıştım ki başımı kaldırıncı onu gördüm. Adarlar yerde olduklarında tuhaf görü-nen yaratıklardı. Ama havadayken son derece zarif ve güzellerdi. Bu adar benden çok daha iyi uçuyordu.

En sonunda alçaldı ve benden birkaç adım ötede yere kondu. Ona biraz daha dikkatle bakınca, Duf'ın Thansius için eğittiği adar olduğunu fark ettim.

Ağzında yün bir kese vardı. Paytak paytak yanıma geldi ve ke-seyi ayaklarımın dibine bıraktı. Önce keseye, sonra da uzun boylu adara baktım.

"Thansius'tan bir armağan," dedi adar Thansius'un sesine çok benzeyen bir ses tonuyla.

Yere eğilip keseyi alıp açtım. İçinde iki şey vardı; büyükbaba-mın yüzüğü ve Bataklık kitabı.

Adara baktım. Gözlerimi kapatıp tekrar açmam gerekti. Bir an için Thansius'un yüzüne baktığıma yemin edebilirdim. Adar de-vam etti: "Bunları bir kişinin cesaretinin her şeyi değiştirebilece-ğine dair bir inançla ve bağlılıkla almanı söylüyorum."

Yüzüğü parmağıma takıp kitabı pelerininin içine soktum. Adar-la işimin bittiğini ya da onun söyleyeceklerinin o kadar olduğunu

düşünürken konuşmaya devam etti. Sonraki sözleri beni şoke etti, ama sadece bir an için. Sonra evimin kapısına koşup çılgınlar gibi çantamı kaptım. Kapıdan dışarı fırladığım gibi yanımda Harry İki'yle birlikte çakıl taşlı sokağa doğru gittik. Adar çoktan havalanmış ve yükseklerle çıkmıştı.

Son söylediklerini düşündüm. Bunları asla unutmayacağımı biliyordum.

Seni yakalamaya geliyorlar, Vega. Şu anda seni yakalamaya geliyorlar.

Harry İki ve ben köyün dışına çıkana dek koşmayı kesmedik. Göğe bakıp gözlerimi kırıştırdım. Gökyüzü bir tek yıldız haricinde kapkaranlıktı. O tek yıldız da hareket halindeydi. Gördüğüm ikinci kayan yıldızdı ve ilk gördüğümü andırıyordu. Fakat bu mümkün değildi. Hem yıldız o kadar uzaktayken, bir Wug bir kere gördüğü bir yıldız yerden nasıl tanıyabilirdi? Duvar'la karşı karşıya geleceğim noktaya kadar hızla giderken yıldız beni izliyor gibiydi.

O yıldızın yalnız görüldüğünü düşündüm. Daha önce de düşündüğüm gibi yalnızdı ve belki de kaybolmuştu. Karanlıktan başka bir şeyden oluşmayan bir gökte bir yere gidiyordu, ya da gitmeye çalışıyordu. Ama nereye gitmek istediğinizi bilmediğinizde, herhangi bir yol sizi oraya götürüyor olmalıydı.

Çeyrek mil kadar sonra durdum ve çantamdan birkaç şey çıkardım. Bunları Bacalar'da çalışırken yapmıştım. Köpeğimin önüne çömeldim ve ona kıpırdamamasını, ses çıkarmamasını söyledim. Ufak göğüs zırhını göğsüne takıp deri kayışlarla bağladım. Tıpkı tasarladığım gibi hafif ve dayanıklı bir şeydi.

Sonra metal şapkayı köpeğimin başına geçirip bağladım. Harry İki hiç kıpırdamadan bekledi ve doğduğundan beri bunları takıyormuş gibi davrandı. Kulaklarını kaşıyıp bu kadar uslu olduğu için ona teşekkür ettim. Bunun ardından, koşum takımını omuzlarımdan geçirdim. Duvar'a daha da yaklaştığımızda Harry İki'yi buna koyacaktım.

Yere çömelip kulak kesildim. Bana doğru gelen şey kesinlikle sessiz olmaya çalışmıyordu. O kadar çok ses çıkarıyordu ki paniğe kapıldım. Sadece karşılaşacakları şeyden korkmayan avcı yaratıklar öyle ilerlerdi. Avlar sessiz olur ve gölgelerin arasında kalırlardı. Büyükçe bir çalılığın ardına gizlenip ne olduğunu görmek için beklemeye başladım.

Eldiveni taktım, Dizginsiz'i çektim ve normal boyutlarına gelmesini diledim. Sonra da bekledim. Sesler giderek yakınlaşıyordu. Bir şeritten kısa bir süre içinde, neyle karşılaşacağımı görecektim.

"Delph!"

Gizlendiğim yerin önünden hızla geçti. Sesimi duyunca aniden durdu ve ayağa kalkıp beni görmesini sağlayana dek şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Burada ne işin var?"

"Thansius'un adarı bana peşimde olduklarını söyledi. Bunu sana da söylemiş. Ben de hemen yola çıktım."

"Nereye gitmek üzere yola çıktın?"

Kaşlarını çattı. "Seni şapşal, bana ciddi ciddi bu soruyu mu soruyorsun?"

Hayretle ona baktım. Daniel Delphia onu tanıdım tanıyalı, yani tüm seanslarım boyunca, bana bir kere bile şapşal dememişti.

"Şapşal mı?" dedim şaşkınlıkla. "Sen bana şapşal mı dedin?"

“Ne biçim bir Wug olduğumu sanıyorsun? Şapşal dediysem öyle demişimdir,” diye ofladı.

Suratına bir tokat indirmek için yanına gittim. Tam elimi kaldırmıştım ki omzunda bir çanta olduğunu fark ettim.

“Bu ne?”

“Eşyalarım. Seninki gibi.” Çantamı işaret etti. Zırhını kuşanmış olan Harry İki’ye bakınca, “Lanet olsun, çok iyiymiş,” dedi ve sonra bana baktı.

“Nereye gidiyorsun?” dedim.

“Senin gittiğin yere.”

“Hayır, oraya gitmiyorsun.”

“Gidiyorum işte.”

“Delph, benimle gelmiyorsun.”

“Öyleyse, sen de gitmiyorsun.”

“Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?”

“Deneyebilirim.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Başından beri birlikte planlamadık mı?”

“Ama baban... Ben sanmıştım ki...”

“Onunla konuştum, tamam mı? Ona bazı şeyleri anlattım. O da gitmem gerektiğini düşünüyor. Acılarını dindirdin. Hem... Beni de iyileştirdiğin için sana teşekkür etmemi istedi. Bunu sana kendisi söylemek istiyordu, ama bana söylerken bile ağzında geveler gibi söyledi. O yüzden sana söyleyemeyeceğini düşündüm.”

“Şey, çok duygulandım.”

“Hem artık parası ve eğitecek birisi de var. Dediğin gibi bir iş kuracak.”

“Ben o işi ikiniz yürütürsünüz diye düşünmüştüm.”

inatla başını salladı. “Tek başına Bataklık’a gitmene izin veremem, Vega Jane. Bunu yapamam.”

Birbirimize bakakaldık. Tam ona bir şey söylemek istediğim anda başımı kaldırıp göğe baktım. Onları tam o zaman gördüm. Yan yana kayarak ilerleyen iki yıldız vardı. Sanırım sırf kendime odaklanmamam için bu bir işaret olmalıydı. Delph’in de Pelinotu’nun sınırlı hayatından kaçmak istediğinden emindim. Kaderleri Pelinotu’ndan farklı bir yerde onları bekleyen benden başka Wuglar da vardı.

Ona bakıp elini tuttum. “Burada olduğuna sevindim, Delph.”

Suratı aydınlandı. “Öyle mi? Gerçekten mi?”

Parmak uçlarımın üstüne yükselip onu öptüm. Yanakları kıpkırmızı olurken, “Bataklık’a sensiz gitmem için delirmiş olmam gerekir. Birçok şey olabilirim, ama deli değilim,” dedim.

“Doğru diyorsun, Vega Jane. Deli değilsin.”

Bana sarılıp ayaklarımı yerden kestiği gibi o kadar sert bir şekilde öptü ki nefessiz kalıp bayılacağımı sandım. Beni tekrar yere bıraktığında ikimizin de gözleri kapalıydı. Gözlerimizi neredeyse aynı anda açtığımızda, birkaç şerit boyunca sadece birbirimize baktık.

En sonunda, “Tamam, şimdi ne yapıyoruz?” dedi.

“Duvar,” dedim, ama o anda aklıma bir şey geldi. “Burada olacağımı nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Dört bir yanda seni aradım.”

“Bir süre önce, Duvar’ın tamamlanmış olan bir noktasını gözüme kestirdim. Bence diğer tarafa en iyi oradan geçebiliriz.”

“Kulelerde Wug nöbetçiler var,” dedi endişeyle.

“Biliyorum. Ama aralarında mesafe var.”

Pelerinime baktı. “Zincirin yanında mı?”

Evet anlamında başımı salladım. “Hazır mısın?”

Planladığım kaçış noktasına varınca, bir çalılığın ardına gizlenip Duvar'a baktık. O noktanın her iki yanında iki yüz adım kadar arayla fenerlerle aydınlatılmış gözetleme kuleleri ve üstlerinde mortalar olan Wuglar vardı.

Harry İki'yi üstüme bağlayınca göğsüme asılı kaldı. Omuzlarımdaki Kader bana güç verdiği için köpeğim bana hiç de ağır gelmiyordu.

"Kollarını daha önce yaptığın gibi omuzlarıma dola, Delph."

Ama bunu yapacak vakti olmadı.

"İşte, oradalar!" diye bağırdı biri.

Birden kalbim duracak gibi oldu.

Sağa bakınca ellerinde mortalarla bize doğru koşan bir grup Wug gördüm. Kim olduklarını görünce daha da umutsuzluğa kapıldım. Solumuzda yaralı ayağı yüzünden topallayarak ilerleyen Ted Racksport, meşum gözlerinde ölümcül bir ifadeyle Cletus Loon ve pis sakalı ve leş gibi suratıyla Ran Digby vardı. Sağımızdaysa Jurik Krone ve Duk Dodgson...

En önde de Morigone. "Hayır, Vega," diye bağırdı. "Pelilotu'ndan çıkmayacaksın. Bunu yapamazsın."

Hepsi mortasının horozunu çekip bize nişan aldı. Delph'in elini tutup koşmaya başladım. Harry İki attığım her adımla birlikte göğsüme çarpıyordu. Duvar'a tam elli adım kala havalandığımda Delph'i de yukarı çektim. Dengemizi tam olarak sağlayamamıştık. Düzgün yükselmeye başlamadan önce bir süre Delph'in ağırlığını verdiği tarafa doğru kaydık.

Arkama baktığımda Morigone'un ellerini bize çevirdiğini gördüm. Dizginsiz bir anda tam boyutlarıyla elimde belirdi. Bize fırlattığı kırmızı ışık mızrağıma çarpıp sekti ve Duvar'a isabet edip kocaman bir delik açtı. Hızla oraya yöneldik.

"Ateş edin!" diye bağırdı Krone.

Mortalar ateşlendi. Başımın hemen yanından bir şey geçtiğini hissettim. Delph'in bağırdığını duydum ve bir anda bedeni gevşedi. Kolunu daha sıkı tuttum.

"Delph!" diye bağırdım.

"Devam et, devam et," dedi güçlkle. "Bir şeyim yok."

Ama iyi olmadığını biliyordum. Mortalar yine ateşlendiğinde, sol tarafa doğru gidip hızla sağa döndüm. Harry İki havlayıp uludu, sonra da acı acı bağırdı. Bir anda sesi kesildi. Yüzümde ıslak bir şey hissettim.

Harry İki de vurulmuştu. Dizginsiz'i ufalttım, cebime soktum ve serbest elimle Harry İki'yi desteklerken, diğeriyle de Delph'i sıkı sıkı tutmaya çalıştım.

"Ateş etmeyi kesin!" diye bağırdım.

Aramızdan iki kişiyi zaten vurdukları için duracaklarını sanmıyordum. Tek istediğim, yapmam gereken şey için biraz vakit bulabilmektir. Sert bir biçimde sağa döndüm, bir ağacın etrafında uçtum, Harry İki'yi kolumun arasına sıkıştırdım ve hızla uçarken bir dal kopardım. Dönüşümü tamamladığımda Wugların tam karşısındaydım.

Dalı fırlatıp onları dağıttıktan sonra sağ tarafında durdukları toprak alana daldım. Bir kez daha dönüp Duvar'ın kerestelerden oluşan üst kısmına doğru gittim.

Mortalar ateş etmeyi kesmişlerdi; fazla vaktimiz olmadığını biliyordum. Delph inliyordu. Daha da önemlisi, Harry İki hiç kıpırdamadan göğsümde yatıyordu. Hızla Duvar'a doğru ilerledim, fakat hem Delph'i hem de köpeğimi taşımakta zorlanıyordum.

Geriye baktığımda korkudan donakaldım.

Pelinotu'nun en keskin nişancısı Jurik Krone mortasını doğru dan başıma çevirmişti. Bir elimle Delph'i tuttuğum, diğ er elimle de

Harry İki'yi desteklediğim için Dizginsiz'i kullanamıyordum. Krone doğrudan başıma bir morta metali yollayacak olan tetiği çekmeye hazırlandığında gülümsedi. Üçümüz de ölü yere çakılacaktık.

Tam o sırada, bir şey Krone'a o kadar büyük bir hızla çarptı ki, onu otuz adım yana fırlattı. Yere düşüp yuvarlandı ve mortası elinden fırladı. Hayatımı kimin kurtardığını görmek için dikkatle oraya baktım.

Morrigone, Krone'un az önce durduğu yere çevirdiği ellerini aşağı indiriyordu. Dönüp bana baktı. Bir an için yüzünün etrafında metal bir miğfer olduğunu ve kalkanını kaldırdığını hayal ettim. Çok eski zamanlardaki o savaş alanında gördüğüm dışı savaşıya ne kadar çok benzediğini fark ettim. Ellerini bir kez daha kaldırdı ve etrafımda görünmez bir güç hissettim. Bacağıma demir bir zincir dolanmış gibiydi. Ona baktığımda Morrigone'un kollarını bir halatı kendisine doğru çekermiş gibi oynattığını gördüm. Yavaşlayıp durdum. O anda geriye ve aşağı doğru çekildiğimizi hissettim.

O an gelmişti. Düşündüğüm şeyi yapmam gerekiyordu. Bunu o anda yapamazsam her şey boşa gidecekti.

Şeritler süren bir çığlıkla içimdeki bütün enerjiyi topladım. Enerjinin içimden aktığını hissettim. Ayaklarımı çırttım ve görünmez zincirin gevşediğini hissettim. Ayaklarımı biraz daha sallayıp çok ağır bir yük çekiyormuşum gibi omuzlarımı öne verdim. Bir uzun çığlık daha attıktan sonra kaslarım öyle gerildi ki felç olacağımı sandım. Morrigone'dan kurtulup Duvar'ın en üst kısmına doğru uçtum. Delph'in postalları Duvar'a sürtündü, ama karşı tarafa geçmeyi başardık.

Tekrar geriye baktığımda, Morrigone bitkin, pes etmiş ve üstü başı toprağa bulanmış bir halde yere serilmişti. Göz göze geldik. Elini havaya kaldırdı. Bizi durdurmak için değil, veda etmek için bunu yaptığını fark ettim.

Sonraki çeyrek şerit boyunca aşağıdaki hendeğin üstünden geçip Bataklik alanına girdik. İlk ağaçların ve çalılıkların üstünden geçtik. Sonra bitki örtüsü o kadar sıklaştı ki, hemen yere inmek zorunda kaldım.

İnmem çok iyi olmuştu. Engerek Taşı'nı çoktan pelerininim cebinden çıkarmıştım. Delph kolunu tutarak yere yığıldı; gömleği kanlar içindeydi. Taş'ı üstünde gezdirince yarası kayboldu ve acı dolu surat ifadesi gevşedi. Doğrulup, "Teşekkürler, Vega Jane," dedi.

Ama onu dinlemiyordum. Koşum takımlarından çıkardığım Harry İki baygın bir halde yerde yatıyordu. Güçlkle nefes alıp veriyordu. Gözleri kapalıydı.

"Hayır," dedim. "Lütfen, hayır!"

Göğüs zırhını çıkarınca morta metalinin girdiği yeri gördüm. Engerek Taşı'nı morta metalinin bulunduğu tarafın üstünde gezdirdim. O kadar kötü yaralanmıştı ki, Taş'ı bedenine değdirmenin daha hızlı sonuç vereceğini düşünmüştüm. Taş'ı bastırarak yarasının üstünde dolaştırmaya devam ettim. Hiçbir şey olmadı. Delph yanıma çömeldiğinde gözyaşlarım sicim gibi akıyordu.

"Vega Jane." Elini omzuma koyup beni geri çekmeye çalıştı. "Vega Jane, bırak onu. Bir şey yapamazsın."

"Çekil!" diye bağırıp onu o kadar sert ittim ki arkaya savrulup yere yığıldı.

Harry İki'ye bakıp aklıma gelen her güzel şeyi düşündüm.

"Lütfen, lütfen," diye inledim. "Lütfen, beni bir daha terk etme."

Çaresizlik içinde iki köpeğimi zihnimde birleştirmiştim. Gözyaşlarım yüzünden her şeyi bulanık görüyordum. Köpeğim kıpır-

damadı. Nefes alıp veriş i göğsünün inip kalktığını güçlükle görebileceğim kadar yavaşlamıştı.

İnanmıyordum. Harry İki'yi kaybetmiştim. Arkama bakınca, Delph'in ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Tam o sırada, elimi bir şey dürttü. Bunun onun tadına bakan bir Bataklik yaratığı olduğunu sanıp elimi hemen geri çektim.

Harry İki ıslak burnuyla elime tekrar dokundu. Gözlerini açmıştı ve normal nefes alıp veriyordu. Ayaklarının üstünde doğruldu ve kıl payı kurtulduğu ölümü üstünden atmak istermiş gibi silkelendi. Bana gülümsüyor gibiydi. O kadar mutlu olmuştum ki, sevinçle bağırıp ona sıkı sıkı sarıldım. O da yüzümü yalayıp havladı.

Delph yanımıza çömeldi. "Çan Kulesi'ne şükürler olsun," dedi, Harry İki'nin burnunu kaşıyıp.

Gülümsedim, ama bir anda donakaldım. Delph'in elini fark ettim. Değirmen'de çalıştığı seanslar boyunca eline basılmış olan damga lekelerini gördüm. İşte o anda iki yanımızdan gelen kükremleri duydum. Yavaşça başımı çevirdim. Sağımızda bir gudubet, solumuzdaysa devasa bir frek vardı.

Mavi mürekkep bu canavarları, balın arıları çektiği gibi bize doğru çekmişti.

Bir an bile beklemedim. Dizginsiz'i alıp normal boyutlarına getirdim ve Delph'in üstüne atlamak üzere olan freke fırlattım. Mızrak göğsünün tam ortasına saplandı ve canavar bir anda eriyip yok oldu.

Ama kendi kanı göğsünden aşağı akan gudubet bir anda öne atıldı. Leş gibi kokusu ciğerlerime doldu. Güçlü çenesinden, ava her çıktığında çıkan o korkunç ses geliyordu. Az sonra ağzından bizi eritecek kadar güçlü alevler çıkacağını biliyordum.

Çantamdaki su matarasını çıkarıp ona fırlattım. Matara sert bir biçimde burnuna isabet etti, çatladı ve suratına sular sıçradı. Sadece bir anlık vakit kazanmıştım, ama bana yeterdi. Dizginsiz frekten elime geri dönünce hızla gudubete fırlattım.

Mızrak yarattığın ağzından girip arkasından çıktı. Yaratık bir anda koyu turuncu bir renge büründü. İçindeki alevler dışarıya çıkamıyormuş gibiydi. Bunun ardından da kapkara dumanlar saçarak patladı. Dumanlar dağıldığında gudubet yok olmuştu.

“Lanet olsun,” diye bağırdı Delph.

Aynı fikirdeydim.

Ama bunu kutlayacak kadar vaktimiz yoktu. Delph’in elini kapıp Dis Fidus’un verdiği bezle şeyi cebimden çıkardım.

“O ne?” dedi.

“Kes sesini ve canının fena halde yanmasına hazır ol.”

Sıvıyı beze döküp eline bastırdım.

Delph dişlerini sıktı, ama tüm bedeni bozuk kreta eti yemiş gibi sarsılırken gıkını dahi çıkarmadı. Sıvı etkisini gösterince elinin üstü tıpkı benimki gibi pembeleşip sıyrıklarla kaplandı. Ama mürekkep lekesi gitmişti.

“Bu, iyi bir şey mi?” dedi suratını buruşturup elini sallayarak.

“O yaratıkların izimizi bulmasını engelleyecek.”

“İyi bir şey o zaman,” dedi kararlılıkla.

Çantalarımızı düştükleri yerden aldık.

“Devam etmemiz gerek, Delph.”

Dizginsiz’i normal boyutlarında elime alıp öne geçtim. Delph arkamızı kollayan Harry İki’yle benim aramda yürümeye koyuldu. Ağaçları ve sık bitki örtüsünü geçtikten sonra inanılmaz bir şey oldu. Bataklık bir anda millerce uzağı görmemize olanak veren uçsuz bucaksız yeşillik bir alana açıldı. Üstünde kocaman ağaçlar

olan ufak tepelikler vardı. Ta batıda, kapkara suları olan ve üstü pusla kaplı geniş bir nehir gördük. Doğuda göremediğimiz bir yere kadar uzanan kayalıklı bir yokuş vardı. Kuzey yönündeyse, bizi huzursuz eden karanlıkta yeşil değil mavi gözükten, ormanlar- la kaplı yüksek mi yüksek bir dağ gördük.

Tek bir sorun vardı. Epey uzaktan gelebilecek tehlikeleri hemen fark edebileceğimiz o uçsuz bucaksız yeşillik alana varmadan önce, bir sonraki engeli de aşmamız gerekiyordu. Bir uçu- rumun kenarında duruyorduk. Aşağı baktım. Neredeyse bir mil yüksekliğindeydi. Delph'le birbirimize baktık.

"Hazır mısınız?" dedim.

Elimi tutup başını salladı.

Harry İki'yi tekrar üstüme bağlayıp başını okşadım. İkisini de kısacık bir sürede kaybetmeye o kadar yaklaştım ki, bir yanım Pelinotu'na geri dönmek istiyor, daha büyük bir yanımsa bunu yapamayacağımı biliyordu. O anda yapamazdım. Belki gelecekte bir ışıktaki olabilirdi.

Arkamızdan hızla bize doğru yaklaşan sesler duyduk. Çıkan ses- lerden üç dört gudubet ve bir frek sürüsünün peşimizde olduğunu tahmin ettim. Bir önceki saldırıda varlığımızdan haberdar olmuşlar- dı. Bir anda arkamızda kalan sık ağaçların arasından fırladılar. Arkama baktım. Yanılmışım. Dört değil, on gudubet vardı. Yanlarındakiler de frek değil amaroklardı. Bu yaratıklar freklerden de ürkütücüydü.

Dönüp uzaklardaki mavi dağa baktım ve gitmemiz gereken yerin orası olduğunu anladım. Onun hemen ardında ise, gökyü- zündeki yıldızlar vardı; bunlara artık yolunu kaybetmiş yıldızlar diyordum. Tıpkı bizim gibi. Yollarını bulabilecekler miydi? Ya biz? Belki de başaramayacaktık. Belki de ışığımız sönecekti. Ama en azından denemiş olacaktık.

Tekrar Delph'e baktım, gülümsemeyi denedim ama beceremedim. Birlikte uçurumdan aşağı atladık. Pis yaratıklar hızla bize doğru gelirken, uçümüz uzunca bir süre havada asılı kaldık.

Sonra dört bir yanımız Bataklık'la kuşatılmış bir halde hızla aşağı doğru uçmaya başladık.

1960 yılında Virginia'da doğdu. Kitapları 45'ten fazla dile çevrilen, 80'in üzerinde ülkede satışa sunulan ve dünya çapında 110 milyondan fazla satan Baldacci, *New York Times* çoksatan listelerinin değişmez isimlerindendir. Amerika'da okuryazarlığı artırmak için çalışan ve kâr amacı gütmeyen bir kurum olan Wish You Well Vakfı'nı eşiyle birlikte kuran Baldacci, 1997'de *People* adlı dergi tarafından dünyanın en önemli 50 insanından biri seçildi. Birçok dergi ve gazetede yazılarıyla yer alan Baldacci, 75 milyon okuyucusu bulunan *Parade* adlı dergiye katkı sağlamak amacıyla editörlük hizmeti de vermektedir. Yazar halen eşi ve iki çocuğuyla birlikte Virginia'da yaşamaktadır.

DAVID BALDACCI

VEGA

BATAKLIĞIN ÖTESİ

Özgürlük sınırların ötesindedir..

Vega Jane, Pelinotu köyünden hiç ayrılmamıştı. Ama bu şaşılacak bir şey değildi... Çünkü burası kimsenin dışarı çıkamadığı, insanların korkularıyla yaşadığı tuhaf bir yerdi. Ta ki, Quentin Herms bilinmeyen topraklara kaçıp ortadan kaybolana dek.

Vega, Quentin'in sadece çekip gitmediğini biliyordu... Onun peşine düşmüşlerdi. Ayrıca, Quentin geride, yalnızca Vega'nın çözebileceği çok tehlikeli bir ipucu bırakmıştı.

Bataklık korkunç canavarlarla, kana susamış Aykırılarla dolu karanlık bir orman. Ancak Pelinotu duvarlarının arasındaki tehlikeler de bir o kadar ölümcül. Yalanlar üstüne kurulu, nüfuzlu kişilerin sırlarını saklayabilmek için cinayet işleyebildiği bir yer. Vega hayatı pahasına da olsa gerçekleri ortaya çıkarmaya kararlıdır. Gerçekler açığa çıktıkça Vega'nın tutsaklığının ipleri de çözülmeye başlayacaktır.

Usta yazar David Baldacci, Vega'da düzenin olabildiğince yanlış işlediği heyecan verici hayali bir dünya yaratıyor ve bizleri doğru olanı yapmak için hızlı düşünmek, dikkatli davranmak ve cesur olmak zorunda olan unutulmaz bir dişi kahramanla tanıştırıyor.

Instagram.com/martiyayinlari
Facebook.com/martiyayinlari
Twitter.com/martiyayinlari

